

Giới thiệu Độc Sủng Phế Hậu

Hậu cung chính là cái lồng son nhưng đồng thời cũng chính là chứa đựng những âm mưu quỷ kế, thối nát nhất thiên hạ. Bên ngoài mỹ lệ nhưng bên trong nhơ nhuốc đến cực điểm.

Hoàng Hậu chuộng quân tam cung lục viện nhưng lại là người hữu danh vô thực, nắm phượng ấn trong tay nhưng quyền lực thì lại bị Ninh Phi thu tóm. Chỉ trong vòng 3 tháng, hoàng hậu bị chính tỷ muội tốt của mình hại bị phế, đẩy vào lãnh cung.

Nàng từ một kẻ nhu nhược xoay người liên biến thành phế hậu tàn độc. Cách duy nhất để nàng thoát khỏi lãnh cung lạnh lẽo chính là lấy lại được sự ân sủng của hoàng đế.

Phượng hoàng thành chim trĩ, chim trĩ lại thành phượng hoàng, phải chăng là số mệnh?

Hoàng đế cao cao tại thượng, muốn mưa được mưa, muốn nắng được nắng. Tay trái là giang sơn, tay phải là mỹ nhân. Nào ngờ nam nhân ấy, một ngày bị lụy vì nữ nhân mà hấn từng phế bỏ.

Một lần nữa hậu cung dậy sóng, chấn kinh đến động trời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hoàng hậu vô danh

Nước Sở Nguyên, năm Định Long thứ 16, hưng thịnh đến tột bậc. Hoàng thái tử Sở Định Long, lên ngôi hoàng đế từ năm 17 tuổi. Năm hán lên ngôi, triều đình chia làm hai phe đối nghịch, nửa muốn phò trợ hán, nửa muốn lật đổ hán. Ở ngoài biên giới, phiên loạn nổi dậy, binh đao khói lửa liên miên. Hạn hán kéo dài hàng tháng trời, nạn đói liên tiếp nổ ra. Tiếng than oán của con dân thấu đến tận trời cao.

Vậy mà chỉ trong vòng chưa đầy 3 tháng, Sở Định Long đã một tay dẹp hết phản loạn, giải quyết nạn đói. Không ai ngờ vị hoàng đế còn trẻ người non dạ ấy lại làm được những chuyện này. Lúc bấy giờ trong triều đại đình, không ai dám có mưu đồ phế truất hán nữa. Cũng từ đó, Sở Nguyên trở thành một đế quốc hùng mạnh, không kẻ thù nào dám bén mảng.

Hậu cung hơn ngàn giai nhân của hán khiến nhiều kẻ không khỏi ghen tị. Thanh Quý Nhân kiều mị, diễm lệ. Phương Tàn dịu dàng, ngọt ngào. Khương Phi thuần khiết tựa bạch mai. Lại có Ninh Quý Phi tài sắc vẹn toàn, thay hán quản lý cả hậu cung. Có thể nói, Sở Định Long hán tay trái là giang sơn, tay phải là mỹ nhân. Khiến vạn kẻ không khỏi cảm thán.

Ít ai nhắc tới Sở hoàng hậu. Họ chẳng người ta có nhớ tới cũng chỉ là Sở Định Long có một hoàng hậu ở Phượng Hoan Cung. Có người đồn nàng đã chết, có kẻ nói nàng bị giam lỏng. Nhưng rốt cuộc chỉ có người trong hậu cung biết, hoàng hậu là bị thất sủng. Nữ nhân trong hậu cung, một là thành phượng hoàng, hai là con chó không hơn không kém. Và điều đó chỉ phụ thuộc vào ân sủng của kẻ ngồi trên long tọa kia.

Phượng Hoan Cung, bề ngoài xa hoa, lộng lẫy, bên trong lại âm u lạnh lẽo. Vài ngọn nến le lói không đủ soi sáng nơi đây. Có ai ngờ, nơi ở của hoàng hậu lại tạm bợ như vậy. Bàn ghế, tủ, tách trà, tất cả mọi thứ đều thừa của bọn nô tài. Cung nữ thì chỉ lura thưa vài người. Nhìn tựa như lãnh cung không hơn không kém.

"Khụ...khụ..."- Phía sau chiếc màn nhỏ che khuất bóng người nhỏ nhắn đang run lên vì con ho tới tấp. Bàn tay Tương Tịch cố giữ chiếc chăn bao phủ khắp cơ thể mình để không cho phong hàn nhiễm nặng hơn. Kẻ thất sủng ái như nàng, có đi mời thái y, cũng phải coi sắc mặt. Bất giác Tương Tịch nở nụ cười nhàn nhạt. Một hoàng hậu đi nhìn sắc mặt của bọn nô tài, có phải là một chuyện rất nực cười không?

"Nương nương! Tiểu Ái đem chút trà gừng cho người"- Bên ngoài bức màn, một tiểu cung nữ nhỏ nhắn, quỳ dưới sàn nhà giá lạnh. Mùi thơm của gừng lan tỏa khiến Tương Tịch có chút dịu dịu nơi cổ họng.

"Vào đây"- Khẽ ngồi dậy, Tương Tịch vén bức rèm, đôi mắt phượng có chút mệt mỏi nhìn nữ tử dưới sàn.

Người dưới sàn vội vã đứng dậy, bước lại gần nàng, hai tay vẫn cung kính dâng trà. Tương Tịch thờ dãi, như người, lấy tay búng vào trán của nàng ấy: "Hôm nay học ở đâu mấy cái cung kính lễ nghi này?"

Tiểu Ái xoa xoa cái trán vừa bị búng, nở nụ cười nhỉnh nọt: "Hoàng hậu nương nương xinh đẹp ơi, nô tỳ chỉ là tuân thủ cung quy thôi mà"

"Hừm, tiểu nha đầu nguoi mà tuân thủ cung quy, có nước cả Sở Nguyên sẽ bị mưa đến nhấn chìm mất"- Ai đó bĩu môi, gương mặt tỏ vẻ không tin nổi.

"Nương nương, hôm nay huyết mai ở Ngự Hoa Viên đã nở, nghe nói là đẹp lắm"- Tiểu Ái giả vờ như không nhìn thấy cái bĩu môi của nàng, lảng tránh sang chuyện khác.

Câu nói của nàng ấy khiến nàng chợt nhận ra, hình như đã sắp Tết rồi. Nàng ở trong cung đã là lần thứ ba huyết mai nở, vậy mà vẫn chưa biết được mặt phu quân mình tròn méo ra sao. Từ công chúa của nước Định, nàng bị ép phải rời xa quê nhà, trở thành thê tử của hoàng đế của đất Sở. Nhưng trong ngày đại hôn, ngay cả nhìn mặt hấn, nàng cũng không được cho phép.

Còn nhớ ngày đó, lúc rời xa phụ hoàng và mẫu hậu, nàng khóc tới cạn cả nước mắt. Mẫu hậu nàng ôm nàng rất chặt, nói nàng sang đây sẽ được hạnh phúc và vui vẻ. Nhưng người nào biết, đôi mắt nàng không bao giờ ngưng khắc khoải, mong ước được trở về dù chỉ một lần. Giờ đây, muốn gửi bức thư về nhà đã khó, nói chi là một lần được nhìn thấy nơi sinh ra nàng.

"Tiểu Ái, bồn cung muốn ra ngoài"- Trương Tịch cười cười nhìn nữ nô tỳ bên cạnh mình. Thời gian nàng ở lại nước Sở này, chỉ có Tiểu Ái bầu bạn, suốt ngày huyền thuyên chuyện chọc cười nàng. Không như lũ nô tài khác, lúc nàng vừa được tấn phong hoàng hậu thì niềm nở cười đùa, khi nàng bị thất sủng ái thì khinh rẻ.

Tiểu Ái đi đến tủ, lấy một bộ xiêm y màu hồng nhạt và một cái áo khoác bằng lông cừu. Nàng ấy cứ nói liên tục hoa mai đẹp thế nào, tay thì hầu hạ nàng thay y phục, xong rồi còn bắt nàng trang điểm. Trương Tịch thở dài. Bình sinh nàng ghét phải bôi trét những thứ phấn son ấy trên mặt. Rất khó chịu.

Kì kèo một hồi, hai người mới có thể ra ngoài. Tiểu Ái hỏi nàng có muốn đi kiệu không, nàng lắc đầu, nắm tay nàng ấy đi dọc theo hành cung đến Ngự Hoa Viên. Lúc đến nơi thì bóng cũng đã ngã về chiều, vài ánh nắng chiếu trên vai áo bé nhỏ của Trương Tịch. Nắng vàng, mai đỏ, tạo thành bức trang đẹp đến động lòng người.

"Nương Nương, người nhìn Tiểu Ái cao chưa nè?"- Trương Tịch xoay đầu thì thấy Tiểu Ái đang nhón chân, cố vươn lên một cành mai cao gần đó. Chỉ là cố quá, bị trượt chân té nhào xuống đất, nhìn bộ dạng rất giống chó con. Trương Tịch không nhìn được mà che miệng cười đến run lên.

"Cứ nghĩ là ai xa lạ, hóa ra là hoàng hậu nương nương"- Từ đằng xa, một nữ nhân mặc thanh y, được cung nữ dìu, bước tới gần chỗ Trương Tịch. Đôi mây phượng của nàng khê nhũ lại, đang cố nhớ xem nàng ta là ai. Chưa kịp định thần thì đã thấy nàng ta quỳ sụp xuống, hành đại lễ với nàng.

"Thần thiếp Khương Bối, thỉnh an hoàng hậu nương nương"- Cái tên Khương Bối của nàng ta làm Trương Tịch như được nhớ lại, vội vã cúi xuống đỡ lấy hai tay nàng ta.

"Khương Tần không cần phải đa lễ như vậy"- Nụ cười trên môi Trương Tịch có chút miễn cưỡng. Nàng chỉ là muốn ngắm hoa, không muốn gặp ai chút nào.

"Từ lúc nương nương vào cung, đáng lẽ thần thiếp phải tấn kiến, chi là...."- Lời nói của Khương Tần có chút ngập ngừng như không muốn cho nàng biết. Trương Tịch cầm lấy tay nàng ta, xoa xoa vài cái, cười hiền hòa."Chúng ta đều là tỷ muội hầu hạ hoàng thượng đế, cần gì phải đa lễ như vậy. Huống chi bồn cung sức khỏe vốn không được tốt, hiện tại đang bị phong hàn, quả thực không tiện gặp người khác."

Lời nói của nàng ba phần giả, bảy phần thực lòng. Quả thật nàng bị bệnh, không muốn gặp người khác. Còn có hoàng đế đã ban lệnh nói nàng cứ ở trong cung, không ai được bén mảng gần cung nàng ở. Do dạo gần đây, binh lính canh có phần lơ lỏng nên nàng và Tiểu Ái mới có thể ra vào dễ dàng.

"Hoàng hậu nương nương nhân từ như vậy, nhưng lòng người trong hậu cung vốn tham không đáy, người vẫn nên cẩn trọng thì hơn"- Lời nói nhẹ nhàng nhưng thâm sâu của Khương Tần khiến Trương Tịch có chút dao động trong lòng. Còn chưa kịp hiểu ra, thì nàng ta đã vội cáo từ."Thần thiếp không làm phiền nương nương ngắm hoa, xin cáo từ đi trước" rồi lập tức đi như sợ ai nhìn thấy.

Nhìn bóng thanh y khuất dần dưới chiều tà, lòng Trương Tịch cảm thấy như sắp xảy ra chuyện gì, một chuyện kinh thiên động địa.

Lúc nàng và Tiểu Ái về Bách Hoan Cung, đã là tối mịch. Nhưng hôm nay Bách Hoan Cung lại sáng đèn, sáng đến rực rỡ, khiến hai người cứ ngỡ đi nhầm sang Vương Thanh Cung của Ninh Quý Phi. Chỉ đến lúc Tô công công đến hành lễ, Trương Tịch mới hoàn hồn.

- Thỉnh an hoàng hậu nương nương, mời người đi giá vào trong, hoàng thượng đế đang đợi người.

Câu nói đó càng làm nàng chấn kinh thêm. Hoàng thượng đợi nàng? Có phải nàng đang nằm mơ không. Tiểu Ái thấy nàng đứng ngây ra, vội vả lay nàng:"Nương Nương, mau đi thôi, hoàng thượng đang đợi người".

Trương Tịch vẫn chưa hoàn hồn, đôi chân cứ vô thức đi theo Tiểu Ái và Tô công công bước vào. Đến lúc hồi phục lại ý thức, mới biết mình đã ngồi ở bàn ăn từ lúc nào. Mà chưa kể, trước mặt nàng còn có một nam nhân mặc hắc bào. Gương mặt hấn không biểu lộ chút cảm xúc nào, nhưng nhìn vào lại thấy như gặp phải yêu nghiệt. Nàng nhìn hấn không chớp mắt, hấn cũng nhìn nàng như vậy. Xung quanh hạ nhân như bị chìm vào nơi không có chút âm thanh nào, im lặng đến kì dị.

Sở Định Long nhìn nữ nhân trước mặt, lòng không khỏi cảm thấy nực cười. Đây là hoàng hậu mà mẫu hậu đã chọn cho hấn sao? Một chút phép tắc cũng không có, nhìn chán ghét vô cùng. Hấn không để tâm đến nàng nữa, gấp thức ăn vào chén mình, bắt đầu dùng bữa. Nhưng Trương Tịch thì cứ nhìn hấn không ngừng, khiến hấn có chút mất tự nhiên liếc lên tiếng."Mặt trẫm dính gì sao?"

"Không...không có..."- Nhận ra mình thất thố, Trương Tịch vội cúi đầu xuống, hai má đỏ lên, mắt cứ dán chặt vào đôi bát đĩa trên bàn. Thật không ngờ phu quân của nàng lại đẹp đến vậy, khiến nàng cứ muốn nhìn mãi mãi.

Nhìn sắc mặt nữ nhân trước mặt đã đỏ lên cả mang tai, Sở Định Long quả thật có chút hứng thú. Nhìn cũng đáng yêu đấy chứ. Nhưng nữ nhân đáng yêu mà ngu ngốc thì quả thực vô vị.

" Trẫm có việc phải đi, nàng cứ tiếp tục dùng bữa"- Hấn cảm thấy ở đây quả thật nhàm chán, nếu không phải tại mẫu hậu cứ thường xuyên nói hấn bỏ rơi hoàng hậu,hấn đã không tới.

" Thần thiếp....cung tiễn hoàng thượng...." - Trương Tịch lùi về sau, nhún người hành lễ. Đến lúc bóng hấn khuất dần cùng đoàn tùy tùng, ba hôn bảy phách nàng mới trở lại hoàn toàn.

" Nương nương, sao người không giữ hoàng thượng lại?" - Tiểu Ái đỡ nàng dậy, không ngừng hỏi.

" Vốn dĩ không muốn ở lại, giữ làm gì"- Đôi mắt Trương Tịch cup xuống, hai tay xoa vào nhau tìm hơi ấm. Nàng không ngốc đến mức nhìn mà không biết,tâm hấn vốn không đặt ở đây. Vậy thì nàng nên thành toàn cho hấn, không nên giữ lại.

" Bỏn cung muốn đi nghỉ, người đi chuẩn bị đi " - Tiểu Ái lui ra sau chuẩn bị, để lại một mình nàng. Nén đã được tắt bớt, người cũng đã đi, trả lại cho Trương Tịch sự yên ả đến lạ thường. Ánh trăng mờ ảo chiếu sáng xuống mặt đất, lại khiến nàng có chút cô đơn tịch mịch đến đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tai ương

Mặt hoa da phấn, phận hồng nhan

Ái tình vương gót, lệ tương tư

Tâm tư đế vương làm sao thấu?

Kiếp nữ nhi mang ưu sầu....

Trương Tịch nâng chén trà, môi anh đào nhấp một ngụm nhẹ. Cái nóng ẩm áp của nước trà xoa dịu cổ họng đau rát của nàng. Đã ba tháng từ lúc hấn đến Phụng Hoan Cung này. Mọi thứ vẫn như vậy, không xê dịch chút nào. Nô tài trong cung đồn rằng Trương Tịch nàng xấu đến ma chê quỷ hờn nên làm hoàng thượng của họ vừa nhìn đã chạy mất. Chắc, nàng xấu đến mức đó sao?

" Cạch!"- Cánh cửa mở ra, Tiểu Ái đi vào, trên tay là vài nhánh huyết mai đỏ rực. Trên vai nàng ấy phủ một lớp tuyết dày, chứng tỏ bên ngoài tuyết rơi rất nhiều. Hai tay Tiểu Ái xoa vào nhau liên tục, chỉ hận không thể ôm một cái lò lửa vào lòng.

" Lạnh lắm sao?" - Trương Tịch dùng bình nước ấm để vào giữa hai bàn tay Tiểu Ái, lo lắng hỏi. Đổi lại là nàng là nụ cười trong trẻo của nàng ấy:" Hoàng hậu nương nương, chỉ là hơi lạnh một chút, nhưng đã hái được mai về cho người"

Những bông mai đỏ vương chút màu trắng tinh khôi của tuyết, tương phản nhưng lại đẹp mắt. Trương Tịch nâng nhánh mai trên tay, sóng mũi chợt dâng lên chút chua xót. Bóng dáng nam nhân mặc bạch y năm đó, đứng giữa cung công chúa mà tặng nàng một cành mai màu đỏ rực rỡ bất chợt hiện về. Chỉ tiếc là sau bao nhiêu năm, người đó đã lưu lạc phương nào.

" Nương nương, người đưa mai cho nô tì để nô tì chưng a" - Tiểu Ái mang đến cái bình hoa đơn giản, nhanh nhẹn cắm những nhánh mai vào. Do vội vàng, nàng ấy không bao giờ thấy được, trên khoeo mắt Trương Tịch đã ngăn lệ từ lúc nào. Nàng dùng tay lau đi giọt lệ, môi nở nụ cười gượng gạo, ngón tay siết chặt vào nhau, giọng nhẹ tựa như gió thổi: " Tịnh ca.... "

Những hồi ức về lúc nàng là công chúa nước Trịnh như dòng suối róc rách, từng hồi từng hồi chảy về. Nàng nhớ hương đất, nhớ mùi gió, nhớ phụ hoàng, nhớ mẫu hậu,... và nhớ cả nam nhân ấy. Cảm giác như tim bị kẻ nào siết chặt lại. Trương Tịch như bị nỗi nhớ da diết đè đến ngộp thở, khiến nàng muốn khóc cũng không thể.

" Hoàng thượng giá đáo!!!!" - Chất giọng the thé của lão công công vang khắp cung, khiến Trương Tịch bị dứt khỏi tâm tư. Cửa cung bị mở toang ra, mang theo luồng sáng và cả gió tuyết. Nàng không nhìn nổi rằng mình một cái,hai tay ôm vào nhau như ngăn chặn cái lạnh xâm chiếm cơ thể.

Sở Định Long vừa bước vào, lập tức mặt tràn đầy vạch đen. Cung hoàng hậu mà lại lạnh lẽo vậy Sao, anh ngay cả một lò than nhỏ cũng không có. Nữ nhân kia trước mặt hấn còn chưa kịp hành lễ đã run lên bần bật. Xiêm y mỏng manh như vậy, đủ ấm sao?

" Có phải nàng ngay cả lễ nghi trong cung cũng không được học không? " - Thanh âm trầm ấm lọt qua tại Trương Tịch khiến nàng giật mình, phát hiện mình vẫn chưa hành đại lễ với hấn. Vội quỳ sụp xuống, giọng nàng run rẩy mang theo sợ hãi:" Thần thiếp lâu ngày được hoàng thượng ghé thăm, vui mừng quá độ mà sinh vô phép vô tắc, cúi mong hoàng thượng thứ lỗi"

Không gian xung quanh im lặng đến đáng sợ, đến mức Trương Tịch nghe cả tiếng thở đều của hấn. Cúi gằm mặt xuống, lòng nàng run rẩy không ngừng. Lỡ hấn nổi giận thì sao? Chắc chắn nàng sẽ không toàn thây. Nhưng còn phụ hoàng, mẫu hậu, còn nước Định? Mặc dù Định là một đất nước riêng biệt, nhưng hiện tại thì binh phòng chưa vững. Nếu lỡ hấn nổi điên lên, đem binh thảo phạt, dân chúng phải làm sao đây? Nghĩ đến đó, trán nàng đổ một tầng

mồ hôi lạnh.

"Đứng lên đi!" - Sở Định Long nở nụ cười nhàn nhạt, bước đến bên bàn ngồi xuống. Đợi hồi lâu, nhưng nữ nhân kia vẫn quỳ dưới đất, hần nhúm mày. Rốt cuộc thì nàng muốn cho hắn thấy điều gì? Về tội nghiệp của nữ nhân sao? Không phải là vợ mà nữ nhân nào trong hậu cung cũng diễn đến nhàm chán đó sao? Quả nhiên nàng cũng chỉ tầm thường như vậy.

Mi tâm Tương Tịch khẽ cụp xuống, như đang suy tư chuyện gì đó. Sở Định Long thật sự hết kiên nhẫn, tay siết lấy cằm nàng, khiến cho ánh mắt hai người đối diện nhau. Đột nhiên lòng hắn chùng xuống. Án sâu trong đôi mắt trong veo ấy, mang theo chút u thương, khiến người khác đau lòng.

"Có phải ý chỉ của trẫm nàng cũng dám kháng lại?" - Bàn tay hắn siết chặt lại, khiến từ cằm nàng dâng lên chút đau đớn

"Thần thiếp.... Không dám...." - Tương Tịch vô lực không thể chống cự lại hắn, bản thân như con cá sắp bị giết thịt.

"Không dám? Trẫm lại thấy gan nàng rất to!" - Hắn hất tay một cái, nữ nhân trước mặt hắn đã ngã xuống đất. Nhìn nàng tựa như một đoá mầu đơn bị giẫm nát. Tiểu Ái đứng bên cạnh, hai bàn tay siết chặt lại, muốn chạy lại đỡ nàng. Nhưng bất gặp cái lắc đầu của Tương Tịch, ý bảo nàng ấy đừng xen vào, nên đành nuốt uất hận vào bụng.

Sở Định Long nuốt một ngụm khí lạnh, không nhìn được đập bàn thật mạnh một cái. Bọn nô tài hoảng sợ vội quỳ sụp xuống, miệng cứ kêu: "Mong hoàng thượng bớt giận". Nhưng câu nói của chúng vẫn không làm hắn nguôi ngoai. Kẻ làm hoàng đế như hắn muốn mưa được mưa, muốn nắng được nắng. Không ngờ hôm nay, lại có kẻ dám kháng chỉ ý của hắn. Khiến hắn không thể nuốt trôi cục tức này.

"Có phải nàng ngay cả cười cũng không muốn cho ta thấy?" - Nụ cười trên gương mặt cương nghị của Sở Định Long ngày càng lạnh.

"Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện muốn hỏi" - Tương Tịch ngược mắt nhìn hắn, dung nhan xinh đẹp không chút biểu cảm.

"Nói!"

"Hoàng thượng, người có biết, khi người bắt một con chim đang tự do và nhốt nó trong lồng, thì nó sẽ chẳng buồn hót không?" - Nét mặt Tương Tịch bỗng trở nên đau thương vô tận. Nếu không phải vì hắn, nàng đã không bị bắt đến Sở Nguyên, không phải rời xa quê hương.

"Nếu là chim trẫm nuôi, trẫm bắt nó hót thì nó phải hót!" - Sắc mặt Sở Định Long ngày càng u ám, khiến xung quanh như rơi vào hầm băng ngàn năm.

"Thần thiếp quên mất, hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, ý chỉ của người là thiên mệnh, thần thiếp nào dám khinh thường!" - Tương Tịch nở một nụ cười khuyếch thành: "Nhưng hoàng thượng, tiếng hót miễn cưỡng làm sao bằng tiếng hót tự do?"

Đôi mắt âm trầm của Sở Định Long nhìn nữ nhân trước mặt, môi nở nụ cười lạnh: "Tô An"

Lão công công già nua vội vàng chạy đến trước mặt hắn, quỳ sụp xuống: "Có nô tài!"

"Hoàng hậu vô phép vô tắc, khi quân phạm thượng, phạt quỳ dưới tuyết học lại Nữ Huân, Nữ Tắc" - Cả thân hình cao lớn của hắn bước ra khỏi cửa cung, cao cao tại thượng. Gió lạnh của tuyết lần nữa thổi vào, khiến Phụng Hoan Cung càng lạnh lẽo.

"Hoàng thượng, hoàng hậu sức khỏe không được tốt, cúi xin người tha cho nương nương" - Tiểu Ái đầu không ngừng đập xuống, giọng khàn khản Cầu xin hắn. Nhưng Sở Định Long đã đi tự lúc nào, chỉ còn tiếng gió rít trả lời nàng ấy.

Tương Tịch thần thờ nhìn ra ngoài. Tuyết rơi dày kín cả cung, những cơn gió như những đụn rơi thay nhau quét xuống nền đất. Cả cơ thể nàng bắt đầu run rẩy không ngừng. Hai tên công công xách lấy hai bên tây nàng, không thương tiếc lôi ra ngoài cửa cung, thả nàng xuống nền đất giá lạnh. Con lạnh đến thoáng chốc nơi đâu gối khiến nàng sợ hãi mà co người, khụy xuống. Tiểu Ái vội chạy tới đỡ lấy cơ thể mong manh của nàng, hết lớn: "Các người có biết phép tắc không, nô tài mà dám làm vậy với hoàng hậu Sao?"

"Chát" - Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ấy in dấu năm ngón tay, khoé miệng rỉ ra chút máu. Đôi mắt Tiểu Ái ngân ngấn nước, tay ôm chặt Tương Tịch, cố đem hơi ấm truyền qua nàng.

"Một con tiện tì mà dám la lối ở đây sao?" - Tên công công phui phui tay, môi nhếch lên nụ cười khinh miệt: "Nương nương của người vốn chỉ là kẻ thất sủng, còn nghĩ có thể ra uy với bọn ta?" - Nói đoạn, hắn quay sang, giả vờ cung kính với Tương Tịch, điệu bộ vô cùng chán ghét: "Hoàng hậu nương nương, lần này người phải chịu thiệt rồi!" - Bàn tay thô ráp của hắn chạm vào người nàng, mang theo ý đồ xấu. Tương Tịch hoảng sợ, vội hất Tay hắn ra.

"Cầu nô tài! Ai cho phép mạo phạm phụng thờ?" - Tiểu Ái trừng mắt nhìn hắn, nhanh chân đứng lên đạp cho hắn mấy phát. Bọn công công thấy vậy, vội chạy lại ôm chặt lấy nàng ấy.

"Khốn kiếp! Đồ tiện nhân!" - Tên công công bị Tiểu Ái đạp, gương mặt hắn lên tia giận dữ, rồi lại nở nụ cười âm thầm: "Vậy thì cơ thể của người chắc không có gì nhỉ?" Bàn tay kinh tởm của hắn bắt đầu xé xiêm y của Tiểu Ái, mặc cho nàng ấy gào khóc thảm thiết: "Thả ra, hoàng hậu nương nương, cứu nô tì, hoàng hậu nương nương!!!"

"Buông tay ra!" - Tên công công giật mình, dừng hành động vừa rồi lại. Đôi mắt phượng của Tương Tịch hướng lên sự tức giận. Tay nàng lăm lăm cây trâm bạc tinh xảo. Nuốt một ngụm nước bọt, hắn lui về sau: "Hoàng hậu nương nương...."

"Có phải người không hiểu rõ lời ta nói? Ta bảo thả Tiểu Ái ra!" Gương mặt xinh đẹp của nàng càng lúc càng tức giận. Bọn công công hoảng sợ, vội

buông Tiểu Ái ra. Nàng ấy ôm lấy xiêm y đã rách nát, chạy đến trốn sau lưng nàng.

"Cút! " - Thanh âm lạnh lẽo của Trương Tịch vừa phun ra, lũ công công đã ba chân bốn cẳng chạy khỏi Phụng Hoan Cung. Nàng ôm lấy cơ thể của Tiểu Ái, đau lòng nói: "Xin lỗi, là bổn cung không tốt, để người chịu thiệt thòi"

Tiểu Ái vẫn hoảng sợ, cơ thể nàng ấy run bần bật từng hồi. Cánh tay của Trương Tịch bị nàng ấy siết lấy, móng tay bầu vào da thịt nàng khiến nó bật máu. Khẽ ôm nàng ấy vào lòng vỗ về, tâm tư nàng chìm vào suy tư.

"Nương nương, Tiểu Ái làm người bị thương rồi" - Đáy mắt của nàng ấy nhìn vết trầy trên tay nàng, áy náy không ngừng. Trương Tịch mỉm cười, đỡ nàng ấy đứng dậy: "Bổn cung không sao, người đi thay y phục đi"

"Nhưng còn người, trời tuyết lạnh thế này, người sao chịu nổi"

"Ta sẽ không sao đâu, mau đi thay y phục kéo lạnh" - Nụ cười trên môi Trương Tịch khiến Tiểu Ái có chút chua xót. Hà có gì một người tốt như vậy lại bị đối xử tệ bạc. Có phải trời vốn không có mắt không?

Bóng dáng Tiểu Ái bị làn tuyết trắng che khuất dần. Trương Tịch thu lại nụ cười, hai tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé. Cái lạnh xuyên thấu, tựa như những nhát dao rạch nát da thịt. Nàng không thể để Tiểu Ái lo lắng cho nàng lần nữa. Vì lo lắng cho nàng mà chịu nhiều ủy khuất như vậy, Trương Tịch không đành lòng. Cách duy nhất bây giờ là phải nhẫn nhịn. Nhưng nàng không biết rằng, hậu cung chính là nơi thối nát nhất. Dù nàng không cầu hư vinh, không ham sủng ái, nhưng với nhiều người thì nàng vẫn là cái gai trong mắt. Con gió tuyết này, chỉ là một tai ương nhỏ, bắt đầu chuỗi ngày đau đớn của kiếp hồng nhan.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hảo tử muội

#chap3: HẢO TỬ MUỘI

Lúc Trương Tịch mở mắt được, cũng đã qua ba ngày. Cơ thể ốm yếu, lại chịu đựng thêm gió tuyết lạnh lẽo, khiến phong hàn càng nặng. Ba ngày ba đêm, Tiểu Ái ở bên cạnh nàng khóc như mưa. Nàng ấy cứ sợ nàng sẽ nhắm mắt như vậy mãi mãi, không chịu nhìn nàng ấy lần nào nữa.

"Tiểu Ái" - Gần cửa sổ, Trương Tịch khẽ đưa mắt phượng nhìn ra ngoài. Tuyết gần tan hết, những giọt nước đọng lại trên mặt đất, vài cái mầm xanh đã bắt đầu nhú trên những cành non. Đường như, mọi thứ lại trở về vòng tuần hoàn ngày cũ.

"Nương nương, người có việc gì sai bảo ạ?" - Tiểu Ái đang quét tuyết ngoài sân, nghe tiếng nàng gọi, vội vàng chạy đến. Gương mặt nàng ấy vì hơi lạnh của tuyết mà hằn lên tia máu đỏ đỏ.

"Người nghĩ nếu bổn cung cả đời cứ như hôm nay mà chết đi, có phải rất buồn chán không?" - Đôi tay nàng xoa nhẹ vào bình nước ấm, xua đi cái lạnh lẽo. Trương Tịch quả thật cảm thấy buồn chán. Nàng vào cung ba năm, là ba năm chưa được nhìn thấy ánh mặt trời. Nhiều lúc, nhìn đàn chim đi trú về phương xa, bất giác nàng tự hỏi, có phải bay lượn như chúng rất thoải mái không.

Tiểu Ái còn chưa kịp trả lời, bên ngoài đã truyền vào thanh âm nữ miều: "Tỷ tỷ, muội đến thăm tỷ này". Từ ngoài cửa cung, một bóng hồng y kiều sa điểm lệ, xung quanh có mấy nô tài thay nhau đỡ nàng ta như một viên ngọc quý. Mà có khi, còn hơn cả ngọc quý, long thai trong bụng của Thuần Dung cũng đã hơn năm tháng còn gì.

Trương Tịch có chút thất thần, khó hiểu. Nàng và Thuần Dung là tỷ muội cùng cha khác mẹ, mẫu thân nàng ta là Hiền phi của phụ hoàng. Từ nhỏ hai người đã quấn quýt lấy nhau không rời. Thế nhưng từ lúc cùng gả đi Sở Nguyên, nàng làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nàng ta là Thuần thường tại đệ tử, cũng từ đó mà trở nên ít giao thiệp. Nghe nói sau này nàng ta mang long thai, được sủng nịnh hết mực. Vậy hà có gì nàng ta lại cất bước tới nơi u ám này?

"Muội muội tham kiến tỷ tỷ" - Thuần Dung chập vạt ôm cái bụng to quỳ xuống hành đại lễ với nàng. Có lẽ vì cái thai đã hơi lớn, nên nàng ta trở nên khó khăn cực kỳ. Trương Tịch không đành lòng, vén chăn xuống giường, đỡ nàng ta dậy: "Muội đang mang thai, không cần đa lễ như vậy"

Khoé mắt của Thuần Dung thoáng chớp ướt, hai tay cũng siết lấy tay nàng: "Tỷ tỷ, muội thực nhớ tỷ. Vì tình thế bất buộc nên mới không cùng tỷ tỷ hàn huyên thường xuyên. Quả là có lỗi vô cùng." Nói rồi lấy khăn tay lau đi giọt lệ.

"Tại sao bổn cung lại trách muội? Do bổn cung sức khỏe không tốt, nên không muốn gặp ai thôi" - Trương Tịch nở nụ cười nhẹ, vỗ về Thuần Dung. Nàng rất ghét khóc, cũng ghét nhìn người khác khóc, vì như vậy khiến họ trong thật mong manh, cũng khiến nàng mủi lòng. Nói đoạn, nàng nhìn xuống bụng đã nhô lên của Thuần Dung. Hào muốn sờ thử a. Nhưng vừa đưa tay định chạm vào thì nàng ta vội tránh sang một bên.

"Tỷ tỷ đã uống thuốc chưa, bọn nô tài có hầu hạ tỷ tốt không?" - Trên môi nàng ta là nụ cười rạng rỡ, như muốn giấu chuyện gì đó. Nhưng Trương Tịch cũng không nghĩ nhiều nên cho nhẹ chuyện đó: "Bổn cung uống rồi, nô tài làm việc cũng rất tốt, muội muội không cần lao tâm vậy"

Bọn nô tài mang lên hai chiếc ghế, trang trí có phần tinh xảo lạ thường. Nàng kêu Tiểu Ái mang thêm một cái đệm bông lót dưới ghế Thuận Dung để nàng ta ngồi được thoải mái. Lại còn sai người mang chút trà ngon nhất trong cung mà thiết đãi. Tỷ muội lâu ngày gặp lại, chuyện này lại sang chuyện khác, nói hoài chẳng dứt. Đến lúc bóng đêm đã gần che phủ khắp bầu trời, Thuận Dung mới đứng lên cáo từ về cung.

"Bỏn cung muốn tặng gì đó cho hài tử trong bụng muội, chỉ là...." - Lời nói Trương Tịch thoáng chút ngập ngừng." Hiện tại tình cảnh không thể tặng món nào đó quý giá một chút"

Thuận Dung xoa xoa vùng bụng nhô cao, cười cười nói với nàng: "Hài tử trong bụng muội chỉ muốn có được một cái áo do tỷ tỷ may thôi. Tài nghệ thêu thùa, may vá của tỷ tỷ mới đáng quý."

Nụ cười trên môi Trương Tịch càng nồng đậm. Nàng sai Tiểu Ái mang một hộp phấn nhỏ ra, đặt vào Tay Thuận Dung: "Muội nhớ đây là gì không?". Nàng ta hít nhẹ hương phấn, mắt sáng lên: "Là phấn Hồng Hoa".

Nước Định nàng ngày trước có vị quý phi biết chế tạo được liệu. Lúc đó, hoàng hậu mang long thai, chẳng may trúng độc, nguy cơ có thể chết cả mẹ lẫn con. Cũng may, vị quý phi ấy dày công chế tạo một loại phấn, chỉ cần hoàng hậu xức đủ bảy ngày bảy đêm, vừa có thể giữ gìn phụng thể, vừa giữ được long thai. Hoàng đế nước Định cảm kích nàng ấy khôn nguôi, bèn lấy tên của nàng đặt cho loại phấn ấy, còn phong chức tước, ban cho cả nhà nàng được vào hoàng tộc. Tới bây giờ, loại phấn này vẫn được lưu truyền, nhưng muốn có được rất khó. Bởi có một loại dược liệu, phải đi qua núi băng ngàn năm mới có được.

"Thứ quý giá này, tỷ tỷ giữ lại mà dùng, muội không có phúc hưởng" - Thuận Dung đem hộp phấn đặt lại trên tay Trương Tịch, khuôn mặt có chút áy náy. Nhưng nàng đã siết chặt tay nàng ta." Bỏn cung cả ngày chui rúc trong phòng, thứ quý giá này, để ở đây càng phí phạm. Muội cứ nhận đi, sau này còn tặng cho hài tử trong bụng muội cái áo nhỏ nữa. "

Mi tâm Thuận Dung thoáng chốc dao động mãnh liệt. Bàn tay nàng ta thoáng chốc lạnh toát. Trương Tịch khó hiểu nhìn nàng ta. Hình như nàng cảm thấy Thuận Dung đang có chuyện gì đó giấu diếm.

"Muội phải hỏi cung rồi, tỷ tỷ nhớ bảo trọng sức khỏe" - Nói đoạn, nàng ta vội vàng cáo lui, không để nàng hỏi thêm gì. Bóng hồng y vừa khuất sau cửa cung, Tiểu Ái đã đến đỡ lấy tay Trương Tịch, dìu nàng vào trong.

"Nương nương, người có thấy Thuận thường tại có điều gì khác lạ không?" - Tiểu Ái để nàng ngồi xuống ghế, vừa rót trà vừa hỏi nàng. Gương mặt Trương Tịch khê cứng đờ, như đang suy tư chuyện gì đó. Không phải nàng không nhận ra. Thuận Dung ngày trước hiền hòa, dịu dàng. Nhưng hôm nay lại có cảm giác xa lạ.... Như chưa từng quen biết. Có phải nàng đa nghi quá không?

Không thấy nàng trả lời, Tiểu Ái dang tách trà cho nàng, miệng vẫn cứ luyên thuyên:"Nương nương biết không, hôm trước nô tì nghe lũ cung nữ trong cung nói Thuận thường tại vốn không mang thai, từ trước đến giờ toàn là ngụy tạo. "

Câu nói của Tiểu Ái khiến Trương Tịch chấn kinh trong lòng. Không có thai? Tuy chỉ là lời đồn thổi nhưng sao nàng lại cảm thấy đó là thật. Nàng tách trà nhấp nhẹ, tâm trí nàng rơi vào một cổ hỗn loạn. Thái độ vừa rồi của Thuận Dung? Không mang long thai? Ngụy tạo? Như vậy không phải là khi quân phạm thượng sao? Nhưng Trương Tịch vội xua đi ý nghĩ đó. Nàng và Thuận Dung lớn lên cùng nhau, tâm tính nàng ấy lương thiện thuần khiết, nhất định sẽ không làm ra chuyện tà trời đó.

"Chỉ là lời đồn thổi, mặc kệ đi" - Trương Tịch xoa xoa hai thái dương, miễn cưỡng nói:"Người lấy kim chỉ ra đây, bỏn cung muốn may một cái áo nhỏ tặng cho hài tử trong bụng Thuận Nhi."

Tiểu Ái vâng dạ, rồi lui xuống làm theo.

Thanh Dạ Cung.

Đã quá canh ba nửa đêm, nhưng kẻ vào người ra không ngớt. Tiếng quát tháo ầm ĩ, còn có tiếng rên la đau đớn của nữ nhân.

Sở Định Long ngồi trên ghế, gương mặt toả ra sát khí giết người. Cái cung tần và bọn nô tài quý sụp dưới chân hắn run rẩy. Có khi bọn họ chỉ cần cử động một chút, người ngồi trên kia sẽ đem họ ra phanh thây trăm mảnh.

"Hoàng thượng, xin giáng tội, hạ thần không thể giữ được long chủng" - Lão thái y già cỗi khóc lóc, quỳ xuống thỉnh tội với hắn. Gương mặt già nua khắc khoải nỗi sợ hãi.

Mi tâm Sở Định Long chùn xuống, xẹt qua tia đau thương. Đang yên đang lành, bọn nô tài đến bầm tấu, nói Thuận thường tại đang dạo ngự hoa viên lên con đau bụng không ngừng. Lập tức chạy đến, nhưng vẫn không giữ được hài nhi của hắn.

"Thuận thường tại sao rồi?" - Tiếng thờ dài mệt mỏi của hắn chứng tỏ đã lâu rồi hắn chưa được nghỉ ngơi. Lão thái y già vội vàng nói: "Thuận tiểu chủ đã an ổn, chỉ là sau khi mất đi long thai đã tổn thương huyết khí không ít, cần tĩnh dưỡng. Còn nữa.... "

Không để lão thái y nói hết câu, Sở Định Long đã đứng dậy, đi vào nơi Thuận Dung đang nằm. Nhẹ nhàng vén chiếc màn, trước mắt hắn, nàng ta ôm lấy ngực khóc rất thương tâm, nhưng môi lại cắn chặt để không phát ra tiếng.

"Dung nhi...." - Nhìn nữ nhân mặt đầm đìa nước mắt trên giường, hán quả thật có chút đau lòng. Đường đường là nữ nhân của hán, mà hán lại không thể bảo vệ.

"Hoàng thượng...." - Thuần Dung thấy hán đến bên giường, vội ôm chặt lấy hán, lệ cũng tuôn nhiều hơn:" Là thần thiếp có lỗi, không thể giữ được hài tử, tất cả là tại thần thiếp, xin hoàng thượng giáng tội, để thần thiếp có thể đi xin tội với tổ tiên Sở Nguyên "

Vuốt ve nhẹ mái tóc nàng ta, Sở Định Long vỗ về:" Nàng không có lỗi, ngoan, mau nghỉ ngơi đi "

Thuần Dung nức nở một hồi, thì thiếp đi trong lòng hán. Để nàng ta nằm an ổn trên giường, hán định bước ra ngoài. Bất chợt một cung nữ chạy ra, quỳ trước mặt hán: " Mong hoàng thượng làm chủ cho tiểu chủ, người là bị hại. "

Mây kiếm khẽ nheo lại, Sở Định Long nhìn cung nữ dưới chân: " Có chuyện gì mau nói "

" Lúc này, thái y nói tiểu chủ do tiếp xúc với loại hương liệu gây hại đến thai nhi nên mới làm mất long thai. Nô tì đã đem vài hương liệu mà ngày thường tiểu chủ thường dùng, cho thái y xem xét. Kết quả đã tra ra kẻ giết hại long thai." - Vừa nói, cung nữ kia dâng lên hán một hộp phấn nhỏ tinh xảo vô cùng.

Sở Định Long cầm lấy, cơ hồ sắp đem hộp phấn bóp nát ra vạn mảnh: " Nói, thứ dơ bẩn này từ đâu mà ra? "

Cung nữ kia thoáng chốc ngập ngừng:" Là hoàng hậu nương nương... Tặng cho tiểu chủ. "

Khuôn mặt Sở Định Long phủ một tầng sát khí. Cung nữ quỳ dưới chân cũng bị hán làm cho kinh hãi mà lui về sau. Bước chân của hán rời khỏi, hướng Phụng Hoan Cung mà đi tới.

Lúc hán vừa rời khỏi, nữ nhân trên giường cũng vừa mở mắt, môi nở nụ cười độc ác nhìn cung nữ dưới đất: " Người làm rất tốt! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lãnh cung

Phụng Hoan Cung ngày thường cô liêu, tịch mịch, ít kẻ lai vãng. Hôm nay lại lắm người muốn xem kịch vui mà nhộn nhịp. Phi tần trong cung nhìn nữ nhân đang quỳ dưới sàn, lại lên đưa mắt nhìn nam nhân uy nghiêm trên long tọa. Chỉ sợ lỡ làm gì khiến hán chú tâm đến, thì cái đầu của họ sẽ rơi xuống đất mất.

" Nói, tiện nhân người sao lại độc ác giết hài tử còn chưa kịp chào đời của trẫm" - Sở Định Long đập tay xuống bàn, mắt hán lên tia đỏ. Sát khí ngập tràn xung quanh hán, khiến lũ người xung quanh chỉ biết run sợ. Nhưng tuyệt nhiên, nữ nhân dưới đất không hề tỏ vẻ sợ hãi, chỉ cười khẩy nhìn hán:" Hoàng thượng, hà cớ gì thần thiếp lại giết hại long thai?"

Sắc mặt Sở Định Long ngày càng tức giận, tay hán siết chặt lấy cạnh bàn: " Người không cam lòng bị thất sủng, mới bày ra mưu kế hiểm độc như vậy hại Dung nhi"

" Vậy bây giờ hoàng thượng có ban ân sủng nào cho thiếp không?" - Đôi mắt Trương Tịch thoáng chốc dấy lên tia giễu cợt nhìn hán. Sở Định Long giật mình, nhìn nàng. Phải, dù cho hôm nay hán có biết chuyện này hay không, thì hán cũng sẽ không ân sủng nàng. Tâm hán chùng xuống, rơi vào khoảng lặng vô hạn.

Bất chợt ngoài cửa cung, Thuần Dung yếu ớt cố lê từng bước, tay vịn lấy cung nữ bên cạnh tiến vào trong. Vừa thấy hán, nàng ta òa khóc, hai chân như không trụ vững mà khụy xuống: " Hoàng thượng...."

Thanh âm mong manh tựa như gió kia thức tỉnh Sở Định Long. Khẽ đứng dậy đi lại gần nàng ta, hán cúi người ôm nữ nhân kia vào lòng, như muốn bảo vệ nàng thật chặt. Mọi ánh mắt đổ dồn về họ. Có kẻ ngưỡng mộ, có kẻ ghen ghét, có kẻ đổ kỵ,... đủ mọi loại ánh mắt.

" Tại sao lại đến đây?" - Mây kiếm của hán nhú lại, tỏ vẻ không vui. Thuần Dung rúc vào người hán, cả cơ thể bé nhỏ run rẩy, nhìn như đóa phù dung yếu ớt:" Hoàng thượng, tỷ tỷ không có làm, người đừng truy cứu nữa..."

Vòng tay của hán siết chặt lấy nàng ta, khiến khuôn mặt nàng ta khẽ nhăn lại vì đau: " Hoàng thượng, đau...."

Nhận thức được nữ nhân trong lòng khó chịu, tay hán nói lỏng ra: " Thật sự không phải nàng ta làm?" - Thuần Dung nhột nhạt nhìn hán, gật nhẹ đầu. Bất chợt nàng ta ôm bụng kêu la đau đớn không ngừng. Mọi người xung quanh toát mồ hôi, vội vội vàng vàng kêu thái y. Sở Định Long đặt nàng ta trên giường, lo lắng hỏi: " Nàng không sao chứ?"

Bàn tay Thuần Dung siết lấy tay hán, môi nở một nụ cười gượng gượng: " Thần thiếp không sao... "

Thái y tất bật chạy đến, kể ra người vào cang tấp nập. Mọi thứ đều tập trung sau bức rèm nhung, xem Thần Dung xảy ra chuyện gì. Chỉ duy nhất một nữ nhân, im lặng mà chịu quỳ dưới đất.

"Nương nương, người không Sao chứ?" - Tiểu Ái bên cạnh lay lay Tay Trương Tịch, giọng nghẹn ngào. Nàng nhìn nàng ấy, cười nhẹ nhàng: "Bổn cung sẽ không sao, người đừng lo"

Trải qua gần ba canh giờ, tình hình của Thuần Dung mới dần ổn định. Sở Định Long hôn nhẹ lên trán nàng ta, hỏi thái y vài điều rồi bước ra khỏi rèm nhung.

"Tiểu chủ, hoàng hậu nương nương hại người như vậy, sao người lại giúp ả ta?"

"Người cầm miệng cho ta...." - Thuần Dung khó khăn bịt miệng cung nữ bên cạnh mình. Mi tâm nàng ta thoáng chớp ướt lệ: "Ta và tỷ tỷ lớn lên cùng nhau, từ nhỏ tỷ ấy đã được phụ hoàng cưng chiều hơn ta, nên khi đến Sở Nguyên, đáng lẽ người được sủng ái là tỷ ấy. Là ta không tốt, tham lam mà giành lấy.... Tỷ ấy hận ta, muốn làm như vậy.... Ấu cũng là do bản thân ta không tốt.."

Nói rồi lại rơi lệ dài hai bên má, dung nhan lại lần nữa ngập trong biển lệ đau thương. Mọi thứ ấy, đều thu vào tầm mắt của Sở Định Long. Hàn khí bao quanh hắn, nụ cười trên môi cũng mất đi vài phần con người.

"Phụng thiên thừa nhận, hoàng đế chiếu viết. Trương Tịch thân là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, có nào ngờ lại có dã tâm, giết hại long chủng. Truyền tước bỏ phong hiệu, thu lại phụng ấn, giáng làm thứ dân, giam vào lãnh cung, cả đời không được ra ngoài" - Lão thái giám truyền chỉ, âm thanh vang vọng cả đại điện.

Sở Định Long ngồi trên long tọa, nở nụ cười nhạt nhẽo nhìn nữ nhân vẫn còn quỳ dưới chân. Không khóc lóc, không náo động, không van xin, có chi im lặng suy tư. Không biết liệu kể như nàng lại giờ trò gì?

"Thần thiếp tạ ơn thánh ân của hoàng thượng" - Trương Tịch quỳ lạy tạ ơn, mi tâm không chút run rẩy. Ngày này không phải biết trước sẽ tới sao? chỉ là nàng không nghĩ sẽ nhanh như vậy thôi.

Tiểu Ái uất ức, đứng trước Sở Định Long, không ngừng kêu oan cho chủ nhân: "Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương không có làm, người không có làm, mong người suy xét thấu đáo." Nhưng lời nói của một tiểu cung nữ, làm gì có kẻ nào thèm để ý. Thứ bọn chúng để tâm bây giờ, là phụng ấn đã không có chủ nhân, ngôi vị mẫu nghi thiên hạ đã trống. Bọn phi tần trong cung bắt đầu cười thầm trong bụng. Sóng gió tại ương nội hậu cung, đã lớn nay lại càng sôi sục.

Ở sau màn nhung, có Thuần Dung không nhìn được, nở nụ cười tàn độc: "Xin lỗi tỷ tỷ, đành phải hi sinh tỷ rồi". Nói rồi nàng ta nhớ lại lúc ở nước Định, cùng Trương Tịch lớn lên. Trong khi tỷ tỷ là đại công chúa, có thân mẫu là hoàng hậu, có được người người kính ngưỡng. Còn nàng ta chỉ là con của một phi tần thất sủng. Trong khi tỷ tỷ được phụ hoàng và mọi người yêu thương, thì Thuần Dung nàng ta ngay cả muốn nhìn mặt phụ hoàng còn khó. Còn nhớ nàng ta và Trương Tịch có cùng sinh thân. Nhưng chỉ có Trương Tịch được tổ chức linh đình, được mọi người chúc tụng. Sinh thân nàng ta không ai nhớ, cũng chẳng ai muốn nhớ. Nhớ đến đó, hai tay Thuần Dung siết lấy tấm chăn trên người, nụ cười trên môi càng thêm tàn nhẫn: "Mẫu phi, con đã trả nổi nhục bao nhiêu năm nay của chúng ta rồi, người cứ an lòng. Con sẽ khiến cho Trương Tịch kia sống không bằng chết."

Ở ngoài rèm, Sở Định Long nhìn Trương Tịch, bất giác đứng dậy, đi lại gần nàng. Tay hắn vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, môi nở nụ cười lạnh: "Nhân cách thoắt nát trong một cái vỏ xinh đẹp" - Nói đoạn, hắn rút cây trâm vàng trên tóc nàng, mân mê nó trên tay. Cây trâm tuy đơn giản nhưng tinh xảo, khiến người khác không kiềm được nhìn mãi.

Cầm Trương Tịch bị nâng lên, khiến hai mắt nàng và hai mắt hắn đối diện nhau. Cảm giác sắc nhọn, mát lạnh chạm vào má nàng. Vết máu nóng chảy dài nơi gò má điểm lệ. Trương Tịch nhìn trân trân Sở Định Long, sự đau rất bên má khiến khoé mắt nàng uơn ướn.

"Dung nhan tuyệt sắc cần một nhân cách tốt, người không xứng sở hữu nó, ta giúp người lột cái mặt nạ này, để người sau này biết, người chỉ là tiện nhân không hơn không kém" - Sở Định Long hài lòng đem cây trâm dính đầy máu cái lên tóc nàng. Người người trong cung một phen kinh sợ. Nữ nhân bị hủy đi dung nhan, khác nào bị xử trảm? Huống hồ nơi hậu cung này, nhan sắc là thứ để giành ân sủng.

Sở Định Long cao cao tại thượng nhìn xuống Trương Tịch như đoá mầu đơn bị giẫm nát. Bọn thái giám y theo lệnh hắn, gỡ bỏ phụng bào, lột hết trang sức, chỉ chừa đúng cây trâm hắn vừa chạm tới, nàng cũng chỉ yên lặng để mặc. Không tuân theo, cũng không phản đối. Chỉ có Tiểu Ái kêu la oan khuất không ngừng. Nàng ấy ôm lấy chân Sở Định Long, cầu xin hắn: "Hoàng thượng, người là bậc minh quân, tại sao lại không nhìn thấu mưu mô của kẻ khác. Hoàng hậu nương nương vô tội, người hiền lành không làm hại ai. Cúi xin hoàng thượng đừng để sau này mang danh là hôn quân vô đạo"

Nhưng kẻ nàng ấy cầu xin, là kẻ không bao giờ biết mùi lòng. Hắn hất mạnh chân, khiến Tiểu Ái ngã xuống đất: "Khá khen cho một con chó hét lòng vì chủ. Người đâu, đem ả ta nhốt vào đại lao, vĩnh viễn không được ra ngoài."

Những tên thị vệ xách hai cánh tay Tiểu Ái kéo ra ngoài. Trước khi bóng nàng ấy bị kéo lê khỏi cửa cung, tiếng chửi rủa của nàng ấy vang khắp Phụng Hoan Cung: "Sở Định Long, người là hôn quân, người là tên nam nhân ngu ngốc,...."

Hắn nhìn Trương Tịch dưới đất như kẻ vô hồn, hờ lạnh. Đám thị vệ hiểu ý, chạy đến kéo nàng khuất khỏi mắt hắn. Có lẽ cả đời Sở Định Long sẽ khó quên được, ánh mắt của nàng khi ấy, vừa bi ai vừa phẫn uất, tựa như mẫu phi của hắn lúc ở trên pháp trường. Khiến cho hắn không khỏi nghĩ ngợi.

Tương Tịch nhìn xung quanh. Hoá ra đây là lãnh cung sao? So với Phượng Hoan Cung thì khác chỗ nào? Nụ cười trên môi nàng càng lạnh lẽo. Bàn tay miết nhẹ vết cắt trên gò má. Bây giờ thì nàng bị phế rồi, dụng nhan cũng đã bị hủy. Vậy nàng còn sống làm gì?

"Cách" - Chân Tương Tịch chạm phải một mảnh sành vỡ. Nàng cúi xuống nhặt nó lên. Lần đầu tiên nàng muốn chết. Rồi những hồi ức về tuổi thơ, về phụ hoàng mẫu hậu... chúng lần nữa ùa về như thác đổ. Những giọt lệ của nàng cũng vì thế mà tuôn không ngừng.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, Tịch nhi bất hiếu xin đi trước, nguyện kiếp sau làm trâu ngựa trả công ơn sinh thành của hai người" - Tương Tịch đập đầu ba cái thật mạnh, khiến trán trán cũng bật máu. Rồi nàng lau đi giọt lệ vрон nơi khóe mắt, nở nụ cười khuyh thành. Cảm giác sắc nhọn của sành vừa tới nơi cổ tay, cánh cửa lãnh cung lại bùng mở. Tương Tịch nhìn người trước mặt, lòng khẽ chùng xuống.

Ở nơi cánh cửa, Thuần Dung vận y phục của cung nữ, khuôn mặt đầy ý vị nhìn nàng: "Tỷ tỷ, có phải hay không đã trở nên tàn tạ thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thâm cung

#chap5: THÂM CUNG

"Không phải người vừa xây thai sao, bây giờ cả tình thân cũng không cần sao?"

Thuần Dung nở nụ cười nhẹ nhàng, bước lại gần nàng, nghiêng đầu nhìn nàng vô tội: "Đến bây giờ người mới biết, có phải hay không người rất ngu ngốc?"

Bàn tay Tương Tịch siết chặt đến mức mảnh sành trong tay cửa mạnh, khiến máu chảy qua kẽ tay, nhỏ giọt xuống đất, bùng tỏa như đóa hoa bị ngón khoe sắc: "Ta làm gì sai, ta đối với người rất tốt, ta xem người là tỷ muội tốt, trong người ta và người mang chung nửa huyết thống của phụ hoàng. Nói đi, tại sao người lại phải hại ta thân tàn ma dại, hại ta người không ra người, quý không ra quý. Nói đi, tại sao hả?" - Nàng thật sự hóa điên, nắm chặt vai Thuần Dung lắc mạnh. Kẻ nàng tin tưởng nhất lại hại nàng. Tại sao chứ? Nàng làm gì sai?

"Vốn dĩ người sinh ra đã là sai" - Thuần Dung đẩy mạnh nàng, khiến nàng ngã dưới mặt đất cứng ngắc. Con đau từ thắt lưng khiến nàng như một lần nữa bị bẻ đôi. Nhìn nàng tàn tạ, khốn khổ, nàng ta bật cười thật lớn: "Mẫu thân người tranh giành ngôi vị lục cung với mẫu thân ta, bà từ chính thất bị đẩy xuống thị thiếp. Người có biết, ta và mẫu thân hằng ngày trong cung phải chịu biết bao uất ức, đến mức lúc chết, bà ấy cũng không thể nhắm mắt." - Khóe mắt Thuần Dung thoáng chốc uất hận dâng tràn: "Mẫu thân người đã vậy, ngay cả người cũng muốn tranh giành với ta. Hà cớ gì người được người người yêu thương, trong khi đó ta lại chẳng có ai bên cạnh. Ta gặp hoàng thượng trước, ngôi vị hoàng hậu cũng định trước là của ta. Tại sao người lại chen ngang?"

"Ta không có ý định giành của người..." - Câu nói của Tương Tịch nhẹ như gió thoảng, không lọt vào tai của Thuần Dung. Cầm nàng bị nàng ta nắm gọn trong bàn tay: "Nhìn người bây giờ chả khác gì một con chó."

Ánh mắt Thuần Dung lộ ra vẻ tàn nhẫn, bàn tay tăng chút lực, như muốn bẻ nát nó: "Quên mất, hôm nay muội muội mang đến cho tỷ một món quà." Nói rồi, nàng ta buông tay, hướng cửa kêu lớn: "Mang tiền tí đó vào"

Tương Tịch hướng phượng nhãn phía cửa, thoáng chốc mi tâm chấn kinh. Hai tên công công lúi vào một nữ nhân, trên người đầy máu là máu. Gương mặt xinh đẹp của nàng ấy chẳng chút là vết roi. Miệng nhỏ đầy máu, thều thào những thanh âm đau đớn: "Đau... Dừng lại... Làm ơn..."

Chúng quảng nàng ấy xuống mặt đất. Cơ thể nhỏ bé co rút người lại, run rẩy từng hồi sợ hãi. Lưng Tương Tịch bị Thuần Dung đá một cái, khiến nàng ngã nhào về phía nữ nhân ấy: "Mau xem đi, xem xem là ai nào" - Thuần Dung mang trên môi nụ cười ngày càng tàn độc, nhìn Tương Tịch.

Nàng vén mái tóc xuề xòa trước mặt nữ nhân kia, gương mặt trở nên bi thương vô cùng: "Tiểu Ái..." - Dùng tay áo lau đi những vết máu nơi khuôn mặt Tiểu Ái, nàng nghẹn ngào, hai hàng lệ thoáng chốc tuôn trào. Tại nàng, tất cả là do nàng. Ngay cả một cung ti bên cạnh không thể bảo vệ, nàng thật vô dụng.

"Nương nương..." - Cảm giác mát lạnh truyền đến gò má ướt đầm lệ của nàng. Đôi tay Tiểu Ái lau đi những giọt lệ ấy, môi khó khăn mấp máy: "Nô tì không tốt.... Không thể bảo vệ nương nương.... Xin người trách phạt...."

Tương Tịch ôm lấy nàng ấy vào lòng, dùng chút hơi ấm của nàng truyền cho nàng ấy. Nhưng cơ thể bé nhỏ ấy cứ lạnh dần, như một tảng băng lạnh lẽo. Cả đời này, Tương Tịch nàng không bao giờ quên, giọng nói yếu ớt của Tiểu Ái: "Nương nương.. Nô tì không thể hầu hạ người được nữa.... ờ kiếp sau... Sẽ làm tròn bổn phận.... Sẽ hầu hạ và bảo vệ người...."

Thuần Dung bên cạnh nở nụ cười nhạt nhẽo, nhìn hai tên công công. Chúng hiểu ý, lập tức kéo Tương Tịch qua một góc, trói lại. Nàng phẫn uất, lệ rơi không ngừng: "Thà ta ra.... Mau thả ta..."

Ngồi bên cạnh nàng, Thuận Dung nhếch nhẹ môi, vuốt ve khuôn mặt bị rạch nát của nàng." Tỷ tỷ nói xem, Tiểu Ái trung thành với tỷ như vậy, bây giờ đến lúc chết, có phải nếu không ban thưởng gì thì vong linh nàng ta sẽ oán hận tỷ không? "

"Người không được làm hại Tiểu Ái! " - Tương Tịch hét vào mặt Thuận Dung, đôi mắt uất nghẹn, như muốn giết người.

"Chát!- Một bên gò má nàng bị nghiêng sang bên, in dấu năm ngón tay, khóe miệng rỉ ra ít máu. Nàng ta xoa xoa bàn tay vừa đánh nàng, chán ghét nói: "Tiên nhân, người nghĩ người còn là hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng sao? Hôm nay ta cho người biết, nếu ta còn sống, kẻ ở gần người vĩnh viễn không có kết cục tốt đẹp. " - Nàng ta nắm mặt nàng xoay về phía Tiểu Ái, cười tàn độc: " Tỷ tỷ, ngoan ngoãn và xem đi"

Dưới mặt đất, Tiểu Ái thoi thóp như một con cá mắc cạn. Hai tên công công đến gần nàng ấy, xé toạc y phục dính đầy máu, để lộ cảnh xuân sắc. Chúng nuốt nước bọt, hai bàn tay bắt đầu di chuyển khắp cơ thể Tiểu Ái. Ở bên này, Tương Tịch như hóa điên. Nàng la hét, cắn xé dây trời, nhưng chúng vẫn không dừng lại." Các người dừng lại, không được đụng vào Tiểu Ái, tha bọn cung!!"

"Bốp!!! " - Thuận Dung đá mạnh vào bụng Tương Tịch, khiến nàng gục xuống. Mái tóc nàng bị nắm lấy, kéo ngược lên. Trước mặt nàng, một tên công công không ngừng ra vào nơi tư mật của Tiểu Ái, tên kia sờ khắp người nàng ấy. Đôi mắt Tiểu Ái vô hồn, môi chảy ra một dòng máu đỏ.

Tên công công gằm lên, mang thứ dơ bẩn bẩn vào trong cái xác không hồn ấy. Đến lúc này hắn mới nhận ra Tiểu Ái đã chết từ lúc nào. Thuận Dung nhìn thấy chỉ cười nhạt nhẽo, lấy dao cắt dây trời Tương Tịch. Nàng như kẻ ngây dại, nhìn trân trân vào cái xác của Tiểu Ái.

"Nhìn cho rõ, đây là kết cục của kẻ ở cạnh người" - Thuận Dung bước ra khỏi cửa, không quên nói vọng vào. Hai tên công công cũng nhanh chóng biến mất.

Tương Tịch cố lết lại gần nơi Tiểu Ái nằm, lau đi vệt máu: " Người đau lắm đúng không? " - Nàng lấy chiếc áo khoác ngoài, khoác lên cơ thể đầy vết thương: " Ta không thể bảo vệ người,thật xin lỗi..." - Để Tiểu Ái nằm trong lòng mình, Tương Tịch vươn tay vuốt mặt nàng ấy: " Người cứ an tâm mà nhắm mắt, ta sẽ đem linh hồn chúng tể vong linh người. " - Đôi mắt nàng rục rủa hận, sát khí dâng trào.

Ba tháng sau đó, trong cung ngày càng nhộn nhịp. Thuận thường tại được tấn phong làm Thuận Quý Nhân, ngày đêm được ân sủng tận trời. Ngồi vị chủ lực cung kia đang đề trống, khiến nhiều kẻ không nhận được thêm muốn ngồi lên.

Vương Thanh Cung vẫn như mọi ngày, đông vui nhộn nhịp. Trên trường kỷ, nữ nhân xiêm y lộng lẫy, trên tay là cuốn sổ chi tiêu của lục cung. Thi thoảng đôi mày phượng nhíu lại, tỏ vẻ không hài lòng.

" Tháng này Ngọc Bích Cung lại chi tiêu nhiều gấp mấy lần tháng trước, Khang Nhu, có phải hay không người làm việc quá tốt"- Ninh Nghi quăng cuốn sổ xuống trước mặt tên công công dưới đất, tay vuốt vuốt cái khăn lụa trong tay.

Người dưới đất nghe xong, liền dập đầu liên tục, chỉ hận không thể đem đầu hấn chôn xuống đất: " Nương nương, nô tài cũng chỉ là do y lệnh chủ tử mà hành sự, không có tư lợi, mong nương nương suy xét. "

Ninh Nghi cười nhẹ, mắt phượng đầy ý vị nhìn kẻ dưới đất:" Vậy chẳng phải người nói chỉ có kẻ ở Ngọc Bích Cung là chủ tử của người? "

" Không dám, nô tài không có ý đó" - Khuôn mặt Khang Nhu tái xanh không ngừng. Cả đời hắn đắc tội với ai, chỉ mong đừng đắc tội với Ninh Phi. Nếu không hắn có mười cái mạng cũng không trả nổi.

"Đứng lên đi, tháng sau nếu còn tái diễn, thì mạng chó của người đừng mong giữ "- Ninh Nghi khẽ nhắm mắt, môi ngọc nhẹ nhàng nói. Khang Chu hiểu ý, lập tức ôm hết sổ sách chạy ra khỏi Vương Thanh Cung.

Cung nữ kẻ bên nàng bỏ một ít trầm hương vào lò tỏa hương, rồi lại gần nàng xoa bóp hai bả vai nàng:" Nương nương, người nhớ hoàng hậu cũ của chúng ta chứ "

Ninh Nghi đang tận hưởng, lim dim mắt nói:" Có chuyện gì sao? "

Cung nữ kia thở thè vào tai nàng:" Trong cung đang có lời đồn, nói nàng ta đã chết ở lãnh cung, mỗi đêm lại hiện hồn về nhảy múa ở Bách Mai Viên ở gần đó.... "

" Trong cung là nơi để nô tài các người đồn bậy sao? " - Cung nữ kia vừa nghe thấy, lập tức ngậm miệng.

Khẽ ngồi dậy, Ninh Nghi chỉnh trang lại y phục, nhìn cung nữ kia đang sợ hãi cúi đầu:" Đồn chuyện ma quỷ trong cung là tội chết, người hãy cẩn thận cái miệng của mình. "

Nàng bước ra ngoài, nhìn lên bầu trời. Ánh nắng chói chang đã bắt đầu bao phủ khắp nơi. Bình lặng đến kỳ lạ.

Chuyện long chủng bị giết hại ba tháng trước, đã khiến trong cung một phen dậy sóng. Họ đều nói hoàng hậu kia độc ác giết hại hài tử trong Thuận Quý Nhân. Nhưng tại sao nàng lại cảm thấy cái long thai kia, vốn chưa từng tồn tại. Có phải vì nàng quá đa nghi, hay vì nàng đã từng làm mẹ. Nghĩ đến đây, sóng mũi nàng dâng lên cổ chua xót, tay không tìm được mà xoa lên vùng bụng bằng phẳng kia.

" Nhi tử, xin lỗi..." - Nàng xén chút nữa là được làm mẫu thân. Nhưng sóng gió nơi hậu cung đã giết chết đi hài tử còn chưa kịp thành hình của nàng.

Cảm giác lúc đó đau lắm, như bị ai giầy xéo lên cả tâm can. Một giọt lệ rơi dài nơi gò má xinh đẹp nhưng bị nàng quệt đi. Hậu cung này dạy nàng không được khóc, không được yếu đuối. Vì kẻ yếu đuối luôn là kẻ bị đạp dưới chân, là nấc thang leo cao của kẻ mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tái ngộ

Yến tiệc mừng Ninh Phi được sắc phong thành Hoàng Quý Phi linh đình vô cùng. Sứ giả các nước lân cận thay nhau đem cống phẩm đến chúc mừng. Nhiều người cứ ngỡ Sở Định Long đang lập tân hậu. Khắp nước Sở Nguyên nhộn nhịp vô cùng.

Vương Thanh Cung được trang hoàng xa hoa lộng lẫy, tựa nơi ở của bậc thần tiên. Trước gương trang điểm, Ninh Nghi ngắm nhìn dung nhan. Hôm nay nàng mặc lễ phục sắc phong, khiến nàng trở nên uy quyền, cao quý vô cùng. Nàng nâng tay chỉnh lại mái tóc, lại vô tình nhìn thấy một sợi tóc bạc. Lòng nàng chùng xuống, tâm trí của trở nên buồn bã.

"Ái Châu, bồn cung đã vào cung được bao lâu rồi nhỉ?" - Ninh Nghi nhẹ nhàng lấy móng tóc đen, che đi sợi tóc bạc. Cung nữ bên cạnh ngẫm nghĩ một hồi, cười nhẹ trả lời: "Nương nương vào cung làm thái tử phi năm 16 tuổi, bây giờ đã 27. Cũng đã hơn mười một năm."

Bàn tay đang cài trâm của Ninh Nghi khẽ ngừng lại." Đã lâu như vậy rồi sao? " - Tiếng thở dài của nàng mang theo chút nỗi nề. Năm 16 tuổi, nàng được đưa vào Đông Cung, làm thái tử phi. Lúc đó, nàng như một đóa bạch mai, thuần khiết vô cùng. Còn bây giờ? Trở thành một Hoàng Quý Phi đầy quyền lực trong tay, là ngôi phó hậu. Và nàng đã không còn là đóa bạch mai thuần nào. Hậu cung này, nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân.

Ái Châu giúp nàng cài trâm, môi cứ liến thoắng liên tục:"Nương nương, ân sủng của hoàng thượng với người nhiều không kể xiết, người đừng lo."

Ninh Nghi nở nụ cười nhân nhật, vươn tay lấy chiếc vòng cẩm thạch đeo vào tay:"Người nói bồn cung nên lo gì đây, có phải là bồn cung sẽ già đi, dung nhan sẽ trở nên xấu xí, hoàng thượng sẽ chán ghét, không sủng ái ta nữa sao?"

Không nghe Ái Châu trả lời, nàng vươn tay chạm nhẹ lên gò má xinh đẹp của mình: "Ngày đó rồi cũng sẽ đến với nữ nhân trong hậu cung này,kẻ cả ta, chỉ là không biết là lúc nào."

"Với nữ nhân khác thì có thể, nhưng với Nghi nhi, thì ân sủng của ta chỉ có tăng chứ không giảm." - Giọng nói trầm ấm từ sau lưng nàng truyền tới, dù không quay lưng, cũng nhận ra là của ai.

Sở Định Long ôm lấy eo Ninh Nghi, hôn lên tóc nàng, mang theo mấy phần sủng ái. Nụ cười trên môi nàng càng ngọt ngào, tay thuận thế cũng đặt trên tay hấn đang ôm nàng: "Hoàng thượng, bọn nô tài đang nhìn."

Ái Châu và bọn cung nữ, công công đó nhìn thấy hiểu chuyện, liến lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn hấn và nàng, tựa như một đôi phu thê đang ân ái, khiến nhiều kẻ ghen tị.

"Hoàng thượng, thần thiếp còn phải chuẩn bị cho lễ sắc phong"- Ninh Nghi đánh lên ngực Sở Định Long, gò má cũng trở nên đỏ dần. Nhìn nữ nhân trước mặt, hấn vuốt nhẹ mái tóc nàng: "Đề trẫm giúp nàng"

Hai tay hấn vịn lấy vai nàng, ép nàng ngồi xuống ghế, còn hấn ngồi ghế đối diện, tay cầm chày vẽ mày. Gương mặt nàng có chút hơi sợ hãi nói: "Hoàng thượng, chuyện của nữ nhân, người không nên làm."

Nhưng hấn vẫn giữ lấy cằm nàng, chăm chú vẽ chân mày cho nàng. Khuôn mặt hấn cương nghị, lại mang chút uy nghiêm của bậc đế quân, khiến nàng ngồi yên chẳng dám cử động. Đến lúc Sở Định Long vẽ xong, liền xoay người nàng nhìn vào gương, cười nói: "Mau nhìn đi, tay nghề trẫm không tệ đúng không?"

Ninh Nghi xoay gương mặt qua lại, ngắm nhìn cặp chân mày hấn vừa vẽ cho nàng, vừa thanh thoát lại mạnh mẽ uy quyền. Nụ cười trên môi nàng tựa như hoa nở rộ:"Hoàng thượng vẽ rất đẹp."

Vòng tay Sở Định Long ôm lấy nàng, bảo bọc trong lòng:"Đã lâu rồi trẫm không vẽ chân mày cho thế tử, hôm nay coi như bù đắp. Không, sau này, mỗi ngày sẽ đều vẽ cho nàng, cho đến lúc bạc đầu."

Ái Châu cúi người bước vào, quỳ xuống bẩm tấu:"Hoàng thượng, nương nương! Đã tới giờ lành cử hành đại lễ."

Lúc này, Sở Định Long mới buông Ninh Nghi ra, thay vào đó, tay hấn nắm lấy tay nàng, bước ra nơi tiến hành lễ sắc phong. Đến cuối đời, nàng vẫn không quên được câu nói khi ấy của hấn: "Dù sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, trẫm sẽ không bao giờ hại nàng."

Ở thời khắc ấy, nàng lại ngây thơ một lần nữa tin lời hấn. Nàng quên mất rằng, hấn là bậc đế vương, và lời hứa của bậc đế vương là thứ không đáng tin nhất trên đời.

Đại tiệc sắc phong xa hoa vô cùng, Sở Định Long và Ninh Nghi ngồi ở bàn tiệc chính. Phi tần hậu cung ngồi bên cánh hữu, hoàng thân quốc thích ngồi bên cánh tả. Mọi người chúc tụng Ninh Nghi, một tiếng "Hoàng quý phi", hai tiếng "Hoàng quý phi". Riêng người được chúc tụng chỉ nâng li cảm tạ, phong thái uyển chuyển vô cùng.

"Hoàng quý phi vào cung mười một năm, cuối cùng cũng có thể lấy lại thứ thuộc về tỷ rồi." - Loạn tần nâng chén rượu, môi nở nụ cười nịnh nọt với Ninh Nghi. Nhưng ánh mắt nàng ta cứ dán chặt vào Sở Định Long, chỉ hận không thể đem mắt mình móc ra quăng lại sát gần hắn. Ở bên cạnh, Phương Quý nhân cũng phụ họa: "Phải phải, tội cho Hoàng quý phi tỷ tỷ, bị ả hồ ly kia giành mất. Trong lòng mọi người, tỷ mới xứng là chủ lục cung."

Nụ cười trên môi Ninh Nghi thoáng chốc cứng đờ, nhưng cũng lập tức trở lại nhẹ nhàng. Nàng nâng li rượu lên đáp lại, còn nửa đùa nửa thật với nàng ta: "Nếu bốn cung nhớ không lầm, ngày đại hôn của hoàng thượng ba năm trước, muội đã từng nói với phe hoàng hậu, ngôi vị lục cung này tất nhiên thuộc về nàng ấy."

Câu nói của nàng khiến Loạn tần có chút miến cưỡng, bàn tay cầm ly rượu cũng trở nên mất tự nhiên. Mặc kệ nàng ta, Ninh Nghi dùng tay áo che li rượu, đưa lên miệng cạn sạch.

Sở Định Long bên cạnh nhìn nàng, mặt không biểu lộ chút xúc cảm nào. Ly rượu trên tay hắn đã cạn sạch từ lúc nào. Đôi mắt hắn nhìn về phía xa xăm, không tự chủ hỏi bằng quơ: "Không biết hoa noi nào đẹp nhất?"

Ngồi bên cạnh, Ninh Nghi ngỡ hắn đang hỏi nàng, liền thành thật mà trả lời: "Thần thiếp nghe nói huyết mai đã nở, rất đẹp."

"Vậy à..." - gương mặt cương nghị của Sở Định Long thoáng chốc buồn bã. Bàn tay hắn siết chặt ly rượu, rơi vào trầm tư một lúc lâu. Ninh Nghi cũng im lặng theo. Không khí bữa tiệc thoáng chốc trở nên ngột ngạt, khó chịu.

"Trẫm ra ngoài hít khí trời, các người cứ thường tiệc" - Bóng dáng hắn khuất dần sau cửa cung, bỏ lại mọi người như kẻ không biết chuyện gì.

Ninh Nghi thất thần nhìn theo hắn, mi tâm có chút xao động. Phi tần và hoàng thân quốc thích xi xào bàn tán. Cách mấy bàn, nhưng nàng vẫn nghe Loạn tần đang khinh miệt nàng: "Tưởng thế nào, ngày đại lễ sắc phong bị bỏ lại, đúng là trò cười."

Nụ cười trên môi Ninh Nghi trở nên lạnh lẽo, bàn tay siết lấy ly rượu, không nhanh không chậm nói: "Loạn tần, dèm pha kẻ khác là vi phạm cung qui, có phải muội ngay cả điều này còn không biết?"

Sắc mặt Loạn Tần tái xanh, run rẩy quỳ xuống: "Hoàng quý phi, muội là lỡ lời, mong tỷ tỷ thứ tội." - Xong còn dập đầu liên tục, như sợ nàng không thấy.

Ly rượu trên tay Ninh Nghi bị ném xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh sắc nhọn. Nàng ngồi trên ghế, phong thái uy nghiêm vô cùng: "Muội thích dập đầu như vậy, bốn cung hảo giúp muội. Người đâu?" - Tên công công nghe gọi liền chạy đến. Khẽ vuốt lại mái tóc, Ninh Nghi mỉm nhẹ môi: "Người mau giúp Loạn Tần nung nung dập đầu tạ tội. Nhớ phải hảo hảo giúp thật tốt!"

Tên công công y lệnh, đến gần chỗ Loạn tần, cúi thấp người nói: "Tiểu chủ, thất lễ." - Hắn nắm lấy đầu của nàng ta, kéo lê lại nơi có những mảnh vỡ sắc nhọn, ấn mạnh xuống. Tiếng kêu la thảm thiết của Loạn tần lan khắp cung: "Hoàng quý phi... Muội biết sai rồi... Đau quá... Aaa..."

Những kẻ trong bữa tiệc một phen kinh hãi. Riêng Ninh Nghi vẫn ung dung gấp thức ăn, uống rượu. Đợi đến một lúc lâu, khi tiếng la hét đã im bật, nàng mới cất tiếng: "Đủ rồi!"

Tên công công nghe theo lệnh nàng, lập tức buông Loạn tần ra. Cơ thể nàng ta không chút hồn phách, liền khụy xuống. Đến lúc này, một tiếng thét kinh hãi lại cất lên, nhưng là của Phương Quý Nhân. Dung nhan xinh đẹp của Loạn tần bây giờ đầy máu, ghê rợn vô cùng.

Ninh Nghi nhấp nhẹ ly rượu, phát tay: "Dọn dẹp sạch sẽ vào." - Bọn hạ nhân liền nhanh chóng kéo xác Loạn tần xuống, cũng thu dọn đi những mảnh vỡ. Phi tần hậu cung, những kẻ mới vào thì sợ hãi, ngất xỉu, được dìu về cung. Còn những kẻ ở trong cung đã lâu, chỉ điềm nhiên thưởng thức tiếp. Với họ, những chuyện ghê hơn cũng đã từng thấy, huống hồ là chuyện này? Do Loạn tần ngu ngốc, chọc giận người không nên chọc. Muốn sống, thì giữ kín miệng cũng là một lựa chọn không tồi.

Huyết mai lần nữa nở rộ, xinh đẹp vô cùng. Sở Định Long vươn tay bắt lấy một cánh hoa rơi xuống. Từng dòng hồi ức như suối chảy, lần nữa khuấy động tâm can hắn.

"Long, con nhìn xem, huyết mai đã nở rộ như vậy, có nên hái cho phụ hoàng con không nhỉ?"

"Long, sau này con có thể không cần làm đế vương, chỉ cần kiếm một nữ nhân, thành thân và sinh cho mẫu thân một đứa cháu."

"Long, con phải nhớ, không được hận phụ hoàng con. Người là hoàng đế, cũng là người mẫu thân yêu nhất"

...

Bóng dáng mẫu thân nhạt nhòa trong tâm trí. Năm đó, chính tay hắn nhìn thấy phụ hoàng xuống chiếu chu di tam tộc nhà mẫu thân. Nụ cười của mẫu thân trên đoạn đầu đài xen lẫn những giọt lệ. Chính mắt hắn chứng kiến đầu mẫu thân rơi xuống, máu chảy rất nhiều. Nhưng kẻ hắn gọi là phụ hoàng, lại hai

tay hai nữ nhân khác, đứng nhìn cả nhà mẫu thân bị trầm thủ.

Đôi tay Sở Định Long siết chặt lấy cánh hoa, từng mắt cũng rơi vào âm u lạnh lẽo. Những dòng hồi ức đau thương này, cả đời hắn sẽ không bao giờ quên được.

Bất chợt, giữa những tán mai, một mảnh lụa đỏ xuất hiện. Sở Định Long như bị thôi miên, đôi chân cứ lần theo mảnh lụa đi tới. Đập vào mắt hắn, giữa rừng mai, một nữ nhân mặc huyết y đang nhảy múa. Đôi chân nàng uyển chuyển, nhẹ nhàng như đang bước đi trong gió. Dải lụa đỏ quấn lấy cơ thể nàng, khiến nàng tựa như tiên nữ lạc bước.

Sở Định Long như kẻ thất thần, ngẩn nhìn bóng dáng ấy. Khuôn mặt nàng bị che khuất bởi một mảnh khăn đẹp đẽ. Dường như nhận ra sự xuất hiện của hắn, điệu nhảy của nàng càng trở nên huyền ảo. Đến lúc hắn định thần lại được, thì gương mặt hai người đã gần sát nhau. Đôi mắt nàng đẹp đến ngây lòng người, mang cho hắn chút cảm giác thân quen. Dải lụa đỏ quấn lấy hai người, khiến cho lòng hắn càng xao xuyến.

Bàn tay hắn vươn lên định vuốt nhẹ khuôn mặt kia, nhưng như một cơn gió, nàng và dải lụa ấy biến mất. Khiến hắn cứ vô thần mà nhìn vào hư không.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tâm tư

Lãnh cung lạnh lẽo, không ai muốn đặt chân vào. Tên thị vệ gác cổng cũng ngủ quên nơi cửa. Những giọt mưa rơi xuống, khiến nơi đây càng trở nên u ám.

Một góc nhỏ, nữ nhân mặc huyết y quỳ dưới mưa trước một ngôi mộ sơ sài. Gương mặt nàng bị che đi một nửa, những giọt mưa rơi thành giọt chảy dài trên mặt nàng. Thanh âm của nàng ấy nhẹ như một cơn gió, lại thê lương vô cùng: "Tiểu Ái, xin lỗi... thật xin lỗi..."

Trời càng ngày càng trút mưa lớn hơn, nhưng nàng vẫn yên lặng quỳ nơi đó. Tương Tịch tựa đầu vào bia mộ gỗ, cười nhạt nhẽo. Ngày trước nàng an phận thủ thường, chỉ muốn bình an mà sống trong cung. Nào ngờ, tỷ muội tốt của nàng, vì cái ngại vị kia mà ngay cả chút tình nghĩa cũng không cần màng tới.

"Tiểu Ái, ta sắp trả thù được cho ngươi rồi, hãy yên tâm mà siêu sinh." - Đôi mắt nàng thoáng chốc rực lửa hận, bàn tay siết thành nắm đấm. Hình ảnh của Tiểu Ái ngày hôm đó, đau đớn và khổ sở, nhức nhối. Nó đeo bám nàng, khiến tâm nàng như bị xé nát.

Chiếc khăn mặt được gỡ ra, bàn tay Tương Tịch miết nhẹ lên vết sẹo nơi mặt. Dung nhan kiều diễm ngày nào, giờ chẳng khác một con quỷ. Mỗi lúc vô tình nhìn lại mình trong gương, nàng lại tự giễu cợt bản thân. Một kẻ nhu nhược như nàng, cung nữ bên cạnh không thể bảo vệ, dung mạo lại trở nên xấu xí. Chắc bây giờ, chẳng ai còn bận tâm và nhớ tới.

Bất chợt hình ảnh nam nhân lúc nãy lại ùa về trong tâm trí nàng, khiến nó cười trên môi nàng càng trở nên đầy ý vị. Thật không ngờ lại gặp hắn nơi đó. Tương Tịch nàng vốn có suy nghĩ sẽ tìm cách tiếp cận hắn. Nhưng bây giờ là hắn tự dẫn xác tới, có phải là trời cũng giúp nàng không?

Trời vẫn đang mưa như trút nước, nhưng Vương Thanh Cung vẫn rực rỡ như ban ngày. Quan khách và phi tần trong cung đã về hết, chỉ còn lại Ninh Nghi và vài cung nữ.

Ninh Nghi nhìn li rượu, rồi lại nhìn về phía cửa cung. Đôi mắt nàng đôi chút lại chờ đợi, đôi chút lại thất vọng. Đến lúc không chờ được nữa, nàng lại uống rượu. Chén này đến chén khác, không biết đã bao nhiêu ly. Cung nữ bên cạnh ngăn nàng: "Hoàng Quý phi nương nương, bảo trọng phụng thờ."

Nhưng nàng vẫn cứ uống. Hương rượu cay nồng dâng lên sóng mũi, mang cho nàng chút hơi ấm. Khoé mắt Ninh Nghi ngân ngấn nước, ngón tay nàng mân mê ly rượu, rồi tự cười, một nụ cười nhạt nhẽo.

Cung nữ kia lại can ngăn lần nữa: "Nương nương, rượu không tốt cho sức khỏe, người đừng uống nữa..." - Nhưng Ninh Nghi cảm ly rượu trên tay, nàng nghiêng đầu nhìn cung nữ kia hỏi: "Ngươi nói rượu không tốt... hay lòng người không tốt?"

Không một tiếng trả lời nàng. Đôi mắt Ninh Nghi lại nhìn ra ngoài cửa cung, miệng lầm bầm: "Có người ban sáng còn nói yêu thương ta, đến tối lại đi sùng bái kẻ khác.... Hừ... Đáng lẽ không nên tin.... Ta thật ngốc..."

Tiếng nước nở thê lương của nàng chẳng ai dám ngăn cản nữa. Nữ nhân dù mạnh mẽ đến đâu cũng có mấy phần yếu đuối. Hôm nay coi như họ vô tình nhìn thấy nàng yếu đuối, nàng bị lụy vì ai đó. Có trách là trách nhân gian lại về nên chữ tình, để vạ ken vì nó mà đau thương.

Một vòng tay rắn chắc ôm lấy nàng, tiếng trách móc ôn nhu lọt qua tai nàng, khiến nàng mấy phần tỉnh rượu: "Trầm bận việc một chút mà nàng đã uống say tới bộ dạng gì đây?"

Đôi mắt Ninh Nghi lim dim, cố nhìn rõ nam nhân trước mặt. Bàn tay nàng đâm vào ngực nam nhân kia, oà khóc nức nở: "Bệ hạ bỏ bổn cung đi, người là bỏ bổn cung một mình. "

"Chắc, trầm về rồi, ngoan nào!" - Sở Định Long cười nhẹ, bàn tay xoa má nàng, mang theo mấy phần cưng chiều.

Kẻ hầu người ta trong Vương Thanh Cung đã quen với việc hoàng thượng cao cao tại thượng sủng nịnh nữ nhân kia. Chẳng mấy chốc bọn họ biến mất, để lại hai người kia ở lại với nhau.

Ninh Nghi vươn tay ôm lấy cổ Sở Định Long, nhưn người hôn lên môi hắn. Dường như đã quá quen với chuyện này, hắn cũng mở miệng tiếp nhận nàng. Hắn và nàng dây dưa một hồi, Sở Định Long không chịu nổi nữa, liền đặt nàng trên bàn rượu. Chén đĩa trên bàn lần lượt rơi xuống đất.

Bàn tay hắn lần mò vào trong lễ phục sắc phong, mân mê gò bồng đào căng tròn. Lưỡi hắn liếm lấy cổ nàng, khiến cho cơ thể bé nhỏ kia không ngừng run rẩy. Hai hạt trần châu nơi gò bồng đào nàng bị hắn kích thích mà dựng lên. Ninh Nghi cảm thấy cả cổ họng như bị thiêu đốt hoàn toàn, chỉ phát ra vài tiếng ngâm nga kiều mị: "Um.... Hoàng thượng.... "

Sở Định Long như bị ngọn lửa bên trong thúc giục, đôi tay cũng đòi xuống nơi bí ẩn kia khám phá. Nữ nhân dưới thân hắn, hai má đã phồng hồng, bên dưới cũng trở nên ướt đầm, không ngừng kêu lên những thanh âm của dục vọng: "a.... Um.... "

"Mau gọi tên trẫm!" - Thanh âm của hắn cũng vì dục vọng mà trở nên trầm đục. Ngón tay xoa nhẹ viên ngọc khiến cơ thể nàng như bùng lên ngọn lửa. Ninh Nghi ghé sát tai hắn, pha vào đó hơi thở nóng bỏng: "Long.... "

Hắn đã cời y phục từ lúc nào, đem cự long đặt trước nơi bí mật kia cha nhẹ. Người dưới thân uốn éo không ngừng, cả cơ thể như bị cả ngàn con kiến bò, khó chịu vô cùng. Môi nàng cắn nhẹ, ghì đầu hắn xuống, cắn lên môi hắn, cùng hắn dây dưa mới lưỡi không ngừng. Bên dưới, cự long to lớn tìm được nguyệt động, lập tức đi vào. Cự nhiên vì to lớn quá mà làm Ninh Nghi như sắp rách ra làm hai. Hai tay nàng bấu chặt vai hắn, buông môi hắn ra mà rên khe: "Long.... A..... Um.... "

Sở Định Long ôm lấy eo nàng, lướt động nhẹ nhàng ra vào. Được một lúc, khi cảm nhận nàng đã thích ứng được, hắn siết chặt eo nàng, ra vào ngày một nhanh hơn.

Người dưới thân đang đưa theo từng cử động của hắn, cả thanh âm cũng mang theo dục vọng nóng bỏng: "Um... Nhanh một chút.... A..... Long... "

Đôi mắt của Sở Định Long gần lên tia đỏ, hắn như hóa thành thú dữ, hông chuyển động mạnh bạo. Ninh Nghi tiếp nhận từng cú nhấp của hắn, mật dịch chảy ra bao quanh cự long, khiến hắn ra vào dễ dàng hơn.

Một lúc lâu sau, Sở Định Long gằm lên, mang mầm mống của mình gieo vào người nàng rồi gục xuống. Mi tâm của Ninh Nghi vì mệt mỏi mà trở nên mơ hồ, rồi từ từ khép lại.

Đến lúc nàng tỉnh lại, đã là canh ba nửa đêm. Sở sang bên cạnh, lại là cảm giác trống vắng thân thuộc. Mi tâm nàng cụp xuống. Rốt cuộc Ninh Nghi nàng mong muốn cái gì chứ? Có lẽ hắn đã qua cung của phi tần khác rồi.

Đôi mắt nàng nhìn ra ngoài bức màn đang che phủ nơi giường ngủ, rồi bất chợt động lại nơi bàn sách. Sở Định Long chống tay, mắt lim dim như đang ngủ, tay vẫn cầm quyển tấu chương. Ninh Nghi dụi mắt lần nữa, sợ rằng nàng đang nhìn lầm. Nhưng nàng dụi rất nhiều lần, hắn vẫn không biến mất.

"Là thật sao?" - Nàng tự hỏi. Khẽ vén màn, bước chân nàng rón rén đến gần hắn. Ninh Nghi vươn tay chạm nhẹ má hắn. Thật ấm. Vậy là hắn thật sự ở đây với nàng. Có phải là nàng đang mơ không? Nếu là mơ, xin đừng cho nàng tỉnh lại.

"Nàng sờ đủ chưa?" - Thanh âm trầm ấm làm Ninh Nghi giật mình mà lui về phía sau. Sở Định Long mở mắt, nhìn nữ nhân trước mặt. Nàng nuốt nước bọt, vội vàng chống tay đứng dậy: "Thiếp... Thiếp... Ngủ trước... Hoàng thượng nhớ bảo trọng long thể...".

Nói rồi liền chui vào giường, không cho hắn kịp trả lời. Sở Định Long nhìn theo bóng dáng kia, tâm trạng có mấy phần vui vẻ.

Không hiểu vì sao, đôi mắt của nữ nhân huyết y ở Bách Mai Viên kia cứ ám ảnh hắn. Lúc hai người áp sát nhau, hắn nhìn rõ được, trong đó có bao nhiêu phần bi thương.

Sở Định Long lắc đầu, hai tay xoa nhẹ hai bên thái dương. Nữ nhân kia là ai? Từ đâu tới? Dung mạo ra sao? Có rất nhiều điều hắn muốn biết về nàng ấy.

"Tô Thịnh"- Nghe tiếng hắn gọi, lão công công già vội vàng chạy vào quỳ xuống: "Hoàng thượng có gì căn dặn?" "

"Cử người đi điều tra giúp trẫm một việc. "

"Hoàng thượng cứ dặn dò. "

"Tìm một nữ nhân mặc huyết y, hôm nay vào Bạch Mai Viên. "

"Nô tài tuân mệnh "- Nói rồi, Tô Thịnh liền lui xuống để hành lệnh.

Sở Định Long khoác hoàng bào, bước đến gần cửa sổ. Những hạt mưa như trút nước, mang theo cái lạnh lẽo vô cùng. Hắn giơ bàn tay ra hứng lấy hạt

mưa rơi xuống. Đôi mắt hắn vừa ưu buồn lại mệnh mông vô tận. Không ai biết hắn đang nghĩ gì, đang muốn làm gì. Hắn như một cuốn sách bí ẩn, ta có thể đọc nhưng mãi mãi không thể hiểu.

Bên trong tấm màn che phủ giường ngủ, một ánh mắt luôn dõi theo hắn. Ninh Nghi im lặng nhìn bóng dáng hắn bên cửa sổ. Còn nhớ ngày trước nàng vì nhìn hắn như vậy mà trở nên quen thuộc, đến mức không thể rời bỏ. Ái tình như một thứ gì đó kì lạ. Nó khiến ta yêu ai đó từ những chuyện vốn dĩ rất nhỏ nhặt.

Thế gian nhìn thấy hắn tàn độc, nhưng nàng thấy hắn rất đáng thương.

Thế gian thấy hắn cao cao tại thượng, nàng lại thấy hắn cô liêu tịch mịch.

Thâm cung này là nơi hắn lớn lên, là nơi hắn trải qua biết bao cửa tử. Sinh ra trong gia đình đế vương, nàng biết Sở Định Long chỉ có hai con đường. Một là tàn nhẫn, hai là chết. Hắn muốn sống, phải tự mình bảo vệ bản thân, phải đạp lên máu thịt thân thích mà đi lên. Có nhiều kẻ nói hắn là quỷ dữ. Nhưng nàng lại thấy hắn là một kẻ tội nghiệp.

Ninh Nghi nàng biết, hắn muốn gây dựng cơ đồ, trong tay phải có kẻ ủng hộ. Vậy nên, dù trong tay hắn có bao nhiêu phi tần mỹ nữ, nàng vẫn không hề oán trách. Nhưng đã là phận nữ nhi, mấy ai chịu cảnh chung chăn? Huống chi là rất nhiều người giành giật cái chăn ấy?

Khẽ nằm xuống, Ninh Nghi giờ tay chạm nhẹ bóng dáng nam nhân ấy.

Hà có gì chàng ở gần, mà cảm giác như xa tận chân trời?

Hà có nằm cạnh nhau, vẫn không đặt tâm nơi ta?

Ta và chàng, vốn dĩ chẳng chung đường..

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Phiến loạn

Ba tháng sau ngày sắc phong của Hoàng Quý Phi, hậu cung cũng trở nên yên bình. Không có chút sóng gió nào nổi ra. Nhưng lắm kẻ lại cho rằng, đó chỉ là mặt biển trước khi bão tố đến tàn quét.

"Tiểu chủ, người nhìn xem, cây trâm này hoàng thượng tặng cho người quý giá như vậy, có phải vị trí của người trong lòng ngài ấy rất lớn hay không?" Cung nữ bên cạnh Thuần Dung vừa cài trâm cho nàng ta, miệng cứ xuyết xoa khen ngợi. Đôi mắt của cung nữ ấy có biết bao nhiêu là ngưỡng mộ nàng.

Thuần Dung cao ngạo, tay khẽ chạm vào chiếc trâm trên đầu. Thân của nó được làm từ vàng ròng, điểm nhấn chính là họa tiết phượng hoàng quấn đuôi lên thân trâm, đôi cánh mở rộng như bay cao. Mỗi nàng ta càng ngày càng nộ nộ cười kiêu ngạo rõ hơn." Người nói xem, bốn cung có phải rất được hoàng thượng yêu thương không? "

"Hào hảo, tiểu chủ chính là người được hoàng thượng sủng ái nhất!"- Cung nữ kia phụ họa. Dường như cảm thấy chưa đủ, ả ta còn ghé sát tai Thuần Dung, thanh âm như có như không: "Phượng hoàng chỉ có hoàng hậu mới được dùng làm họa tiết, ngay cả hoàng quý phi nương nương còn chưa được dùng. Người được ban thưởng như vậy, có khi nào hoàng thượng muốn sắc phong người làm hoàng hậu không? "

Gương mặt Thuần Dung càng ngày càng đắc ý. Nàng ta lấy ra một cây trâm bằng bạc, thưởng cho cung nữ kia. ả ta mừng rỡ, vội quỳ xuống tạ ơn: "Tạ ơn hoàng hậu nương nương, tạ ơn hoàng hậu nương nương!"

Thuần Dung cúi xuống đỡ ả ta dậy, đặt tay lên tay ả ta, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng: "Sau này sẽ cho người gọi, không cần gấp làm gì. "

Đôi mắt Thuần Dung thoáng chốc mang theo sự hoài niệm. Còn nhớ lần đầu tiên Sở Định Long dùng thân phận thái tử sang nước Định. Lần đầu bắt gặp, nàng ta đã bị đoạt mất trái tim. Một công chúa hữu danh vô thực, ngay cả nô tì cũng không xem ra gì. Tình yêu của Thuần Dung này nở như một đoá bạch liên, không vướng chút bụi trần. Nhưng vừa chớm bắt đầu đã bị tỷ tỷ tốt của nàng ta cướp mất. Phụ hoàng ngoài mặt nói muốn kết giao hảo hữu. Nhưng thật sự là muốn tìm nơi nương tựa tốt cho Tương Tịch.

Nụ cười trên môi của Thuần Dung càng lúc càng lạnh. Hà có gì phải tức giận của nàng? Bao nhiêu thứ, Tương Tịch đã có hết rồi, không phải sao? Tương Tịch là con của phụ hoàng, Thuần Dung nàng cũng là con của phụ hoàng. Tại sao cái gì cũng là nàng phải chia sẻ, nhường nhịn cho nàng ấy. Tiếc là bấy nhiêu đó đã đủ rồi.

Bàn tay Thuần Dung di chuyển tới thắt lưng, lấy ra một mảnh ngọc bội. Ngày đó khi đi đến nước Sở Nguyên, nàng ta và Tương Tịch được phụ hoàng tặng cho hai mảnh ngọc bội giống nhau. Đôi môi nàng ta cười nhạt nhẽo, không tiếc tay vứt nó vào góc tường, còn phun ra hai chữ: "Phế vật! "

Nói đoạn, Thuần Dung quay sang cung nữ bên cạnh: "Người sang đường tâm diện mời hoàng thượng, nói Thuần Quý Nhân mới học làm món bánh quế

hoa, muốn người qua dùng thử. "

Cung nữ tuân mệnh lui xuống, bước chân cũng nhanh chóng hướng Dưỡng Tâm Điện mà đi tới.

Dưỡng Tâm Điện hôm nay ngập tràn không khí căng thẳng. Biên giới của nước Định và Sở Nguyên bao nhiêu năm nay yên bình, bỗng chốc dấy lên phiên loạn. Khắp nơi trên đất nước xôn xao rằng, hoàng đế nước Định vì muốn rửa hận cho phé hoàng hậu, tức đại công chúa nước Định nên mới cho quân phiên loạn hoành hành. Sở Định Long đã ba ngày ba đêm không ngủ, gương mặt cũng trở nên phờ phạc.

"Hoàng thượng, cần đem binh đi dẹp loạn, nếu để lâu lòng dân sẽ không yên. " - Cao Thừa Tướng quỳ dưới long tọa, giọng khản khoản tấu trình.

Ninh Tể Tướng lại ngăn cản, giọng tỏ vẻ khinh miệt: "Cao Thừa Tướng, không phải muốn là có thể đem binh đi ngay, huống hồ đây chỉ là một lũ phiên loạn nhỏ, quả thật không cần. "

Gương mặt của Cao thừa tướng nhanh chóng đỏ ngầu, mắt cũng hằn lên tia máu: "Một lão già cả đời chỉ biết vùi đầu vào sách vở như người thì biết gì về việc dụng binh. Phiên loạn tuy nhỏ nhưng nếu không dẹp ngay, lòng dân sẽ rối loạn. Lúc đó thì cơ đồ mà hoàng thượng gây dựng sẽ sụp đổ. "

"Nhưng đem binh ra biên ải không phải muốn là được. " - Ninh Tể Tướng không từ bỏ, dùng mọi cách thuyết phục để Cao Thừa Tướng từ bỏ việc đem binh dẹp loạn.

"Choang!! " - Cái ly trà vụt qua bên đầu Ninh Tể tướng, khiến cơ thể già cỗi của lão run lấy bầy. Nộ khí bao trùm lấy Cao thừa tướng, tay siết thành nắm như đang kìm chế cơn giận dữ.

Sở Định Long nhàm chán dựa lưng vào long tọa, mắt lim dim nhìn hai lão tướng một văn một võ chuẩn bị đánh nhau. Ngón tay hần gõ nhẹ lên mặt bàn, thanh âm như có như không: "Cao Minh, có phải trầm chết rồi hay không? "

Cao thừa tướng lúc này mới nhận ra mình thất thố, vội vàng quỳ xuống trước mặt hần: "Hoàng thượng, là do hạ thần thất thố, xin người tha tội. "

"Chuyện phiên loạn là như thế nào? " - Đôi mắt Sở Định Long không chút xúc cảm, những ngón tay vẫn nhịp đều xuống mặt bàn.

"Khải bẩm hoàng thượng, đó chỉ là một lũ nông dân tự nổi dậy. Nhưng mà... " - Lời nói của Cao thừa tướng thoáng chốc ngập ngừng.

Những ngón tay của Sở Định Long ngừng lại, đôi mày kiếm cũng nhíu khê: "Mau nói! "

"Bọn chúng tuy không tạo binh biến nhiều nhưng lại đi rêu rao khắp nơi rằng hoàng thượng là kẻ vô đạo... " - Sóng lưng Cao thừa tướng thoáng cái lạnh lẽo vô cùng. Đôi mắt Sở Định Long khấp chút xao động, môi chỉ nhếch lên thành một đường cong: "Trẫm cho khanh ba tháng để mang thủ cấp của thủ lĩnh bọn chúng về đây. Bằng không, thì trẫm cũng không ngại nhận thủ cấp của khanh. "

"Hạ thần tuân mệnh! " - Cao thừa tướng tuân mệnh rồi vội vàng lui ra. Dưỡng tâm điện chỉ còn Sở Định Long và Ninh tể tướng. Lão ấy chỉnh trang lại y phục, rồi quỳ xuống trước mặt hần: "Hoàng thượng, việc đem binh ra biên ải... "

Thanh âm trầm khàn vừa vắn lợt qua tai lão, mang theo sự không hài lòng: "Có phải Ninh Tể tướng có ý không vừa lòng với quyết định của trẫm? "

Cổ họng của Ninh Tể tướng như bị ai đó chặn lại, cả câu định nói cũng bị nuốt vào trong: "Dạ không dám! "

"Nếu vậy còn không mau lui ra? " - Đôi mắt Sở Định Long vẫn lim dim, nhưng thanh âm đã làm cho kẻ quỳ dưới chân run rẩy: "Vạy hạ thần cáo lui trước! " - Nói rồi cũng nhanh chóng co giò chạy khỏi Dưỡng Tâm Điện.

Lúc này, Tô công công mới từ ngoài bước vào, cúi người bẩm tấu: "Hoàng thượng, người của Ngọc Bích Cung cho mời, nói Thuần Quý Nhân vừa học làm bánh quế hoa, muốn cùng người thưởng thức. "

Nụ cười trên môi Sở Định Long trở nên nhạt nhẽo. Lần trước là canh sâm, trước nữa là chè hạt sen, bây giờ là bánh quế hoa. Nàng ta không còn cách nào mới mẻ hơn để mời hần sao? Thật nhàm chán.

"Khi nào rảnh trẫm sẽ ghé. " - Nhân nhặt buông một câu, đôi mắt hần lại vô tình lia đến cuối phòng. Cành huyết mai nằm yên lặng bên góc phòng, nhưng lại thu hút ánh mắt của hần. Cũng như nữ tử huyết y hôm đó, đẹp rực rỡ vô cùng. Nhớ tới nàng ấy, không kìm lòng mà tự hỏi: "Không phải đã qua mùa mai rồi sao? "

Tô công công nhìn chậu mai, không nhanh không chậm trả lời: "Dạ bẩm, đó là nhánh mai duy nhất còn sót lại ở Bách Mai Viên, có lẽ là nở muộn... "

Mi tâm Sở Định Long khê xao động. Hần đứng dậy khoác hoàng bào, hướng Bách Mai Viên mà bước. Bỏ lại Tô công công còn chưa hiểu việc gì, vội vã chạy theo chân hần.

Bách Mai Viên hôm nay không còn như trước. Những cánh hoa đỏ rực đã biến mất, để lại những cành cây xơ xác không chút sức sống. Dưới một cây mai, huyết y nữ tử đứng tĩnh lặng nhìn mọi thứ. Khăn che mặt của nàng và y phục thì thoáng bị những cơn gió treu đùa mà rung động.

Một cánh mai còn sót lại rơi xuống, bay nhẹ nhẹ trên không trung. Trương Tịch đưa tay bắt lấy. Đòi người nữ nhi cũng như cánh hoa vậy. Chóng nở, rồi cũng nhanh chóng tàn. Nữ nhi trong hậu cung cũng vậy. Hôm trước còn huy hoàng, hôm sau đã không bằng con chó. Tất cả cũng chỉ vì ân sủng của một nam nhân.

"Nàng rất thích mai sao?" - Thanh âm trầm ấm vừa vắn lọt vào tai nàng. Nó khiến cả cơ thể nàng thoáng chốc cứng đờ. Là hấn sao? Kẻ mà nàng chờ đợi để được gặp sao? Không hiểu vì sao, nàng lại muốn chạy trốn. Dường như nỗi sợ hãi của nàng vẫn luôn là hấn.

Sở Định Long nhìn bóng lưng nữ nhân trước mặt, trong đáy mắt lộ ra ý cười. Chỉ là muốn đi qua đây xem thử có nàng hay không, nào ngờ lại lần nữa gặp. Thanh âm hấn vừa bốn cột vừa trêu chọc: "Tại sao không quay lại nhìn trẫm, có phải chê trẫm xấu xí không?"

"Nô tỳ nào dám, chỉ là gương mặt nô tì xấu xí, không muốn long nhãn của hoàng thượng bị bẩn." - Thanh âm của Trương Tịch nhẹ như gió thoảng. Nó khiến Sở Định Long có cảm giác rất quen thuộc, như từng nghe qua ở đâu.

"Trẫm không sợ long nhãn bị bẩn!" - Bước chân hấn tiến lại gần nàng, Trương Tịch cảm nhận được cả hơi thở của hấn. Mi tâm nàng khẽ run rẩy, bàn tay siết lẫn y phục.

Sở Định Long bước ra trước mặt nàng. Trương Tịch cúi đầu, không dám ngước mắt nhìn hấn. Bàn tay hấn nâng cằm nàng lên, khiến nàng đối mặt với hấn. Mũi hấn nhếch lên thành một nụ cười, thích thú nhìn nàng: "Có phải trẫm và nàng từng gặp nhau?"

Mi tâm nàng khẽ sụp xuống: "Nô tì làm gì có điểm phúc gặp hoàng thượng."

Rồi bất chợt Sở Định Long giật mạnh chiếc khăn che mặt của nàng ra. Trương Tịch cả kinh, vội lấy tay che đi vết sẹo nơi khuôn mặt. Cả hấn cũng trở nên ngây người.

Đôi chân nàng vô thức muốn bỏ chạy nhưng không còn sức. Đôi mắt hấn tối lại, khiến toàn thân Trương Tịch run rẩy. Có phải hấn sẽ trừng thủ nàng không? Không được, nàng còn phải trả thù cho Tiểu Ái. Bước chân Sở Định Long tiến tới gần nàng, Trương Tịch có thể cảm nhận được. Làm sao để thoát khỏi hấn đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Huyết mai nở, tư tình khởi sắc

"Trương Tịch?" - Sở Định Long nhíu mày nhìn nữ nhân kia, thế nào lại bắt gặp ánh mắt nàng ngước lên nhìn hấn ướt đẫm một tầm lệ. Ngay cả Trương Tịch cũng không hiểu vì sao nhìn thấy hấn, nàng lại rơi lệ.

Thân ảnh hấn tiến lại gần nàng, khiến nàng cơ hồ muốn bỏ chạy. Nhưng chân chưa kịp cất bước chạy đi, đã bị hấn kéo vào ngực vào lòng. Mùi trầm hương bao quanh dập dờn sóng mũi nàng. Vừa ngước đầu nhìn lên đã bắt gặp ánh mắt hấn nhìn nàng có bao nhiêu ý vị.

"Đã bị giam vào lãnh cung, còn vọng tưởng có thể một bước trở lại ngai vị kia sao?" - Sở Định Long hừ lạnh, bàn tay nâng cằm nàng lên, tay kia giữ chặt tay nàng không cho cự quấy. Trương Tịch vùng vẫy, nhưng sức nữ nhân làm sao so bì?

Bàn tay hấn siết lấy gò má nàng, môi cũng nhếch lên: "Vùng vẫy? Rốt cuộc là muốn diễn trò gì?" - Nhưng nữ nhân trước mặt hấn vẫn không chịu trả lời, còn cố hết sức vùng vẫy. Sở Định Long đã hết kiên nhẫn, tay cũng dõng xuống cổ nàng, siết chặt, nhấc lên cao.

Trương Tịch cố gỡ tay hấn ra, chân cũng chơi vui khỏi mặt đất. Không khí trong cơ thể nàng như bị rút cạn. Tàng mắt cũng trở nên mờ ảo vô định. Tâm trí Trương Tịch dần trở nên mơ hồ, cũng không chống cự nữa. Đây có phải là cái kết của nàng? Thật thảm hại.

Bàn tay hấn dùng chỉ một chút sức lực, đã khiến cho nữ nhân kia không còn vùng vẫy. Sở Định Long cười nhạt nhẽo, hóa ra cũng chỉ có vậy. Cừu tượng nàng khác với nữ nhân, hóa ra cũng như vậy.

Trương Tịch cơ hồ nhìn thấy cửa quý môn quan trước mặt. Nhưng vừa lúc ấy, cổ của nàng được thả ra. Nàng khụy xuống mặt đất, cố gắng ổn định nhịp thở của bản thân.

Đôi mắt Sở Định Long rơi trên người nàng. Nữ nhân kia mặc dù trên mặt có vết sẹo, nhưng dung nhan vẫn thanh tú hơn người. Nụ cười trên môi hấn càng tràn ngập ý vị.

Khẽ vuốt nhẹ lồng ngực, hơi thở của nàng dần bình ổn. Đột nhiên sóng lưng lại trở nên lạnh lẽo. Vừa quay mặt đã chạm phải ánh mắt của hấn. Trương Tịch vội đứng dậy bỏ chạy. Nhưng chưa được trăm bước, đã bị hấn bắt lại. Cả cơ thể nàng bị dồn ép vào một cây mai to lớn, lưng bị vỏ mai sần sùi lướt qua, rách cả y phục. Nàng cuống cuống tìm cách che chắn, nhưng càng che thì cảnh xuân đẹp đẽ càng lộ rõ.

Mọi điều đều thu vào tầm mắt Sở Định Long. Nam nhân nào khi nhìn thấy cảnh xuân của nữ nhân mà không động lòng, trừ những kẻ bị đoạn tỵ. Không

biết là vô tình hay hữu ý, làn da mềm mại của nàng chạm vào da hắn. Nó như lụa vậy, khiến người khác muốn mân mê liên tục. Cổ họng hắn bị lừa dục vọng bao trùm khiến cho khô khốc.

" Cầu xin hoàng thượng... để cho nô tì đi..." - Tàng mắt Trương Tích phủ một tầng lệ nhìn hắn. Đôi mắt vừa trong veo, lại vô cùng bi thương. Dục hỏa sắp làm Sở Định Long hắn phát điên rồi. Không phải gương mặt này đã khiến hắn chán ghét, khiến hắn hận không thể nhanh chóng vứt bỏ nàng đi sao? Sao hôm nay nhìn lại, hắn lại muốn hung hăng đem nàng đặt dưới thân mà ra vào.

"Đi? Không phải muốn trở lại làm hoàng hậu như trước sao?" - Hắn vươn tay vén sợi tóc rơi trên tóc nàng. Mi tâm Trương Tích sụp xuống, thanh âm cũng trở nên nhẹ hẫng đi: "Nô tì..."

Sở Định Long nâng cằm nàng lên, khiến nàng không tránh được mà đối mặt với hắn. Bất chợt, hắn cúi xuống, đem môi hắn phủ lên môi nàng. Trương Tích cả kinh, dùng chút sức lực còn lại đẩy hắn ra xa. Có lẽ vì không phòng bị, hắn bị đẩy về sau suýt ngã.

"Dám đẩy trẫm?" - Sắc mặt Sở Định Long ảm đạm thật sự, như bầu trời sắp sửa nổi thịnh nộ. Đôi mắt hắn gằn lên những tia máu, tay siết thành nắm. Nhìn thấy hắn bước lại gần nàng, Trương Tích sợ hãi mà lui về sau. Nhưng đằng sau nàng lại là cây mai to lớn, khiến nàng không thể chạy.

Rút ra một thanh tiểu thủ bên thắt lưng, Sở Định Long cười lạnh. Một tầng mồ hôi lạnh chảy trên trán Trương Tích. Đừng bảo là hắn muốn một Dao giết chết nàng. Không được, nàng không được chết. Nếu nàng chết, thì thù của Tiểu Ái ai sẽ trả? Đôi mắt nàng cố tìm cho bản thân một lối thoát. Nhưng chưa kịp tìm thấy, Sở Định Long đã đứng trước mặt nàng, tay vẫn nắm chặt lấy thanh tiểu thủ.

"Hoàng thượng... Nô tì không dám nữa.... Cúi xin người tha mạng.." - Trương Tích run rẩy, thanh âm cầu xin lại khiến người khác mũi lòng. Nhưng kẻ trước mặt nàng lại không chút động lòng: "Không phải nàng muốn trở lại làm nữ nhân của trẫm sao, vậy thì trẫm thành toàn cho nàng."

Hắn vừa mới nói gì, trở lại làm nữ nhân của hắn? Tuy đó là một trong những cách có thể giúp nàng mau chóng trả thù cho Tiểu Ái, nhưng mà liệu có ổn không? Trương Tích thật sự muốn đánh bản thân. Không phải nàng muốn trả thù cho Tiểu Ái sao, có gì phải suy nghĩ. Nếu thật sự có thể trở lại thành nữ nhân của hắn, nàng sẽ dễ dàng để thực hiện hơn.

Trong lúc tâm trí nàng còn đang suy nghĩ, đấu tranh thì một lần nữa, Sở Định Long đã tiến tới chiếm lấy môi nàng. Trương Tích cơ hồ muốn phản kháng nhưng cuối cùng lại tiếp nhận hắn. Lưỡi hắn tiến vào khoang miệng nàng, bắt đầu càn quấy, đùa nghịch. Nữ nhân dưới thân lại vô cùng tiếp nhận, khiến hắn thích thú.

"Không phải lúc này còn chống cự nữa sao?" - Rời khỏi môi nàng, hắn còn không quên cắn lấy cánh môi mềm mại kia. Trương Tích vì đau mà khẽ thốt lên: "Ừm..." một tiếng, gò má trở nên phồng hồng. Sở Định Long nhìn nàng, tựa như nhìn thấy một đóa huyết mai, đẹp rực rỡ. Dù vết sẹo kia đã làm giảm bớt đi, nhưng khi nhìn vào nàng, vẫn có cảm giác xao xuyên lạ thường.

Trương Tích bị nhìn đến muốn bị xuyên thủng, liền lay nhẹ hắn: "Hoàng thượng..." - Hắn cười, một nụ cười khiến nàng lạnh cả sống lưng. Nàng bị hắn xoay người lại, hai tay áo bị ghim trên thân cây mai bằng tiểu thủ. Cơ thể bé nhỏ của nàng run rẩy, sợ hãi. Nhìn nàng như một chú chim non sắp bị làm thịt.

Bàn tay hắn lướt trên cơ thể nàng, như đang mân mê một tấm lụa quý. Trương Tích cảm nhận được từng cái chạm như có như không của hắn. Sở Định Long cúi xuống, đem cơ thể không cửa quấy được của nàng áp vào người hắn. Hơi ấm và mùi trầm hương của hắn bao quanh lấy nàng. Hắn hôn nhẹ lên vành tai nàng, phả vào đó dục vọng nóng bỏng, khiến nàng không nhịn được mà càn đồ mặt.

"Xoẹt!!!!" - Tiếng vải bị xé rách vang vọng giữa Bách Mai Viên vốn đang yên ả. Trương Tích cơ hồ muốn rơi lệ, nhưng lại cắn chặt môi để không phát ra tiếng. Phẩm giá của nàng hôm nay coi như bị hủy hoại rồi.

Nhưng kẻ trên thân nàng lại không màng tới, hắn dùng tay lướt trên da thịt trắng nõn của nàng. Cổ họng hắn bị dục hỏa làm cho trở nên khô khốc. Hắn không chịu được, liền nhanh chóng đưa tay xuống nơi bí ẩn kia mà khám phá.

Trương Tích chịu kích thích bất ngờ, liền theo bản năng khép chặt chân lại. Nhưng thế nào lại kẹp chặt ngón tay của hắn ở nơi đó. Sở Định Long liền xoa lưng nàng dụ dỗ: "Ngoan, không cần nôn nóng, mau thả ra!"

Bây giờ thì ngay cả hai lỗ tay nàng cũng trở nên đỏ ửng. Cái gì mà nôn nóng? Nàng thật sự chỉ muốn đào lỗ chui xuống đất. Hai chân Trương Tích buông lỏng ra, bàn tay hắn được thế càng kích thích nàng mạnh mẽ. Lần đầu tiên trong đời, nàng như chìm đắm trong khoái cảm. Mật dịch nàng tuôn ra ướt đầm, cả nàng cũng cảm nhận rõ rệt. Thanh âm nàng cũng trở nên ma mị: "Hoàng thượng... Ừm..."

Nhận ra nàng đã dần không còn chống cự, Sở Định Long khẽ nắm nhẹ một ngón tay vào sâu bên trong. Ngón tay hắn bị siết lại chặt chẽ, bao phủ bởi mật dịch của nàng. Trương Tích cau mày, cơn đau từ hạ thể vô thức truyền đến. Môi nàng cắn chặt, cố không phát ra tiếng kêu đáng xấu hổ.

Sở Định Long nắm mạnh một cái, khiến cho nàng giật mạnh người, không tự chủ mà kêu lên: "A.... Hoàng thượng.... ừ... Ừ..."

Thanh âm rên rỉ của nàng khiến Sở Định Long như bị cơn lửa dục vọng thiêu đốt. Hắn đứng dậy, đem cự long đã sớm thức tỉnh đặt ngay nguyệt động. Cự long ma sát liên tục, khiến người dưới thân không chịu được mà run rẩy. Khẽ cúi xuống, hắn cắn nhẹ lên vành tai nàng, khiến nó bị bao phủ bởi hơi thở nóng bỏng: "Nàng sao vậy? Hửm?"

Dục hỏa trong cơ thể của Trương Tích như vậy muốn bùng phát. Nàng theo vô thức mà trả lời hắn: "Nô tì.... Nóng... Nóng lắm..."

Tay hắn vòng ra trước xoa bóp cặp bầu ngực căng tròn, không nhịn được lại trêu ghẹo nàng: "Nóng như vậy thì phải làm sao? Nàng muốn làm gì nào?"

- Vừa nói, tay còn lại của hắn di chuyển xuống dưới, xoa nhẹ lấy viên trân châu nơi bí mật của nàng.

Tương Tịch gồng mình đón nhận từng kích thích, cả cơ thể cảm giác như không còn chút sức lực, thanh âm cũng trở nên vô lực: "Thần thiếp... Muốn... Hoàng thượng.... "

Nhận được câu trả lời thích đáng, Sở Định Long hài lòng, hai tay ôm lấy eo nàng, cự long cũng tách nguyệt động mà tiến vào. Hạ thể Tương Tịch như muốn bị xé rách. Lệ đã vương dài nơi hai mắt, nàng muốn chết đi thật sự: "Đau..." - Âm thanh mơ màng, nhẹ tựa hư không. Kẽ trên thân nàng dường như không nghe thấy, càng lúc tiến vào càng sâu. Đột nhiên, hắn đâm mạnh một phát, khiến nàng hét lớn: "A!!!"

Máu từ mép đùi nàng chảy xuống, cả lệ nàng cũng rơi. Sở Định Long ôm lấy tấm lưng nàng vuốt ve: "Ngoan, thả lỏng đi, sẽ không sao." - Khóe mắt của nàng ngập nước, khiến hắn chỉ dám đứng yên an ủi nàng, không dám động thân. Một lúc lâu sau, cơn đau nơi hạ thể nàng đã vơi bớt và thích ứng được, hắn mới dám ra vào nhẹ nhàng.

"A... Um... A..." - Dù đã bớt đau, nhưng cơ thể nàng lại tiếp nhận một đợt xúc cảm mới. Nó như một cơn sóng, nhấn chìm nàng, khiến nàng như mất trí.

Sở Định Long luật động càng lúc càng nhanh. Cự long của hắn bị bao phủ bởi mật dịch ấm áp, khiến hắn như muốn hóa điên. Bàn tay hắn siết chặt eo nàng, khiến nó nổi lên một mảng đỏ hồng. Thanh âm kiều mị của người dưới thân càng làm hắn điên dại.

Một lúc lâu sau, Sở Định Long gằm nhẹ, đem tất cả mầm mống gieo vào người Tương Tịch. Nàng cơ hồ muốn ngất đi, nhưng lại không ngất nổi. Hạ thể nàng có thể cảm nhận thứ của hắn đang ngập tràn bên trong.

Nhìn nữ nhân vừa trải qua hoan ái với mình, y phục bị xé rách, cảnh xuân đẹp dễ hiện ra, khiến hắn muốn nàng một lần nữa. Nhưng nhìn nàng không còn chút sức lực nào, hắn lại không đành lòng. Sở Định Long cúi hoàng bào, quán quanh người nàng, sau đó ôm nàng rời khỏi Bách Mai Viên, hướng Đường Tâm Điện mà bước.

Lúc họ rời khỏi, một đoá huyết mai giữa một rừng cây trơ trọi nở bùng. Tựa như một mối tình vừa chớm nở.

Lúc Tương Tịch tỉnh lại, trời đã gần sáng. Nàng đưa mắt nhìn quanh, rồi lại nhìn xuống cơ thể mình. Trên người nàng vẫn là hoàng bào của hắn. Nơi đây... Hình như là Đường tâm điện.

Tương Tịch khẽ bước xuống giường. Hắn đi đâu mất, có lẽ là đi chuẩn bị cho buổi thiết triều. Nhớ lại cảnh tối qua, hai má nàng đã lập tức trở nên đỏ ửng. Chuyện gối chăn nam nữ này, nàng đã từng được mẫu hậu dạy bảo trước khi về nước Sở Nguyên làm hoàng hậu. Nhưng tối qua là lần đầu nàng tiếp xúc chân thật đến vậy.

Khẽ lắc đầu xua đi cảnh tượng đêm qua, nàng đi một vòng Đường Tâm Điện. Nơi đây thật đẹp nha, không hổ danh là nơi dành cho vua chúa. Tầm mắt nàng vô tình nhìn tới phía tử kia, phát hiện ở đó có một cây đàn tuyệt đẹp. Từ thuở nhỏ, Tương Tịch nàng vốn dĩ đã ưa thích đàn. Nàng thích thủ mần mê nó. Lúc này lại vô tình nghe được chuyện không nên nghe.

"Hoàng thượng! Phủ Cao thừa tướng đêm qua bị thích khách đột nhập, cũng may là không ai bị thương." - Giọng một tên nam nhân lọt vào lỗ tai nàng khiến nàng nhúm mày.

"Đã điều tra ra là ai phái tới chưa?" - Thanh âm trầm ấm này dù nàng không cần đoán cũng biết là ai, cảm thấy lưng đột nhiên truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

"Mọi manh mối đều chỉ về nước Định." - Nam nhân kia giọng có chút gấp gáp. Tương Tịch cả kinh. Cái gì nước Định? Phụ hoàng và mẫu hậu nàng thì liên quan gì đến chuyện này?

"Điều tra kĩ lại, đừng để bất cứ sai sót nào" - Hắn không nhanh không chậm nói, nhưng vẫn khiến kẻ khác bị uy phong của hắn bức.

"Tuân mệnh!" - Nam nhân kia phụng lệnh, rồi lui ra ngoài. Tiếng bước chân của Sở Định Long càng tới gần phòng ngủ, Tương Tịch đã vội leo lên giường, hai mắt nhắm nghiền. Hắn thấy tương nàng vẫn ngủ say, liền yên lặng nằm xuống cạnh nàng.

Hơi thở Tương Tịch đều đặn, nhưng trong lòng nàng lại rối rắm. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Thích khách? nước Định? Cao thừa tướng? Phụ hoàng và mẫu hậu có liên quan tới chuyện này sao? Nàng cứ nằm suy nghĩ như vậy cho đến sáng, lúc hắn đi bàn chuyện triều chính với các đại thần thì mới dám ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tương tần

Tương Tịch thần thờ ngồi trước gương, mi tâm cũng cụp xuống. Hôm qua nghe phải chuyện không nên nghe thấy, khiến nàng không khỏi suy nghĩ. Cung nữ do Sở Định Long phải tới chải tóc và giúp nàng thay đồ. Nhưng chả hiểu sao, à ta liên tục lẩm bẩm: "Xấu xí như vậy mà hoàng thượng cũng thích..."

Chân mày Tương Tịch nhíu lại, rồi lại nhanh chóng giãn ra. Có những chuyện chỉ bằng bót đi để đỡ phiền phức.

"Tham kiến tiểu chủ!"- Tô công công bước vào hành lễ với nàng. Tương Tịch nhíu mày, gương mặt có chút khó hiểu. Tiểu chủ? Cái gì là tiểu chủ?

Tô công công liền giải thích với nàng:" Hoàng thượng muốn cho người một danh phận, nhưng người vốn dĩ là phế hậu, hoàng thượng bây giờ chỉ có thể phong người ở tần vị."

Tương Tịch khẽ lắc đầu, xoay người cúi xuống đỡ Tô công công dậy: " Bản thân ta là kẻ mang tội, không mưu cầu danh phận. Hoàng thượng có lòng ban cho ta, đã là miễn cưỡng lắm rồi. "

Khóe mắt nàng ánh lên tia chân thật, khiến Tô công công không những không nhìn ra gì, còn cung kính khôn người: "Nô tài lần đầu thấy chủ tử như người, từ hoàng hậu thành phế hậu rồi thành tần. Chắc là đã chịu không ít khổ sở, vậy mà vẫn không màng tới hư danh."

Nụ cười trên môi Tương Tịch trở nên dịu dàng vô cùng. Nàng xoay người nhìn vào gương, thanh âm cũng trong trẻo lạ thường: "Ngai vị càng cao thì càng mệt mỏi. Trải qua những chuyện trước đây, ta vẫn nên an phận thủ thường."- Nàng lấy một cái vòng tay đeo vào, vòng tay làm bằng ngọc cẩm thạch càng làm làn da trắng nõn của nàng càng được tô điểm: "Huống hồ vị trí lớn nhỏ trong cung,cũng là luận ân sủng của ai nhiều hơn. "

Ngẩn người một hồi, Tô công công cũng gật gù:"Nô tài ngu muội, lời tiểu chủ dạy chỉ phải. " - Nói đoạn, hần cười nịnh nọt nhìn nàng: "Mười ngày sau lễ sắc phong mới cử hành, hoàng thượng nói người cứ ở Dưỡng Tâm Điện, sau khi xong lễ sẽ đưa người về tam cung "

"Như vậy không phải sẽ gây điều tiếng trong cung sao?"- Mi tâm Tương Tịch khẽ xao động. Trong cung này chưa từng có tiền lệ phi tần được ở lại Dưỡng Tâm Điện, huống chi hiện giờ nàng còn chưa được sắc phong. Nói không chừng, hậu cung, thậm chí là tiền triều sẽ nói nàng hồ mị mê hoặc, làm hoàng thượng u mê. Trên vai nàng bây giờ không chỉ là mối thù của Tiểu Ái,mà còn là cả nước Định,cả phụ hoàng và mẫu hậu. Chính vì vậy, nàng không được phép sai lầm ngay trước tiếp diễn.

"Tiểu chủ đừng suy nghĩ nhiều, hoàng thượng sẽ không để người chịu thiệt thòi"- Tô công công trấn an nàng. Nhưng Tương Tịch lại thờ dài, khuôn mặt xinh đẹp mang theo mấy phần phiền não:" Công công ở trong cung đã lâu, cũng hiểu là có những chuyện, hoàng thượng có thể không biết, mà có biết cũng không tiện xen vào."

Gương mặt của Tô công công dường như hiểu ra,gật gù:"Nô tài đã hiểu! "

"Người lui đi, ta muốn một mình. "- Đôi mắt nàng không chút xao động, phẩy tay áo một cái. Tô công công hiểu ý, cúi người lui ra ngoài. Trong Dưỡng Tâm Điện rộng lớn chỉ còn duy nhất mình Tương Tịch. Tay nàng vô thức miết nhẹ lên vết sẹo. Người ta nhìn thấy nó thật xấu xí, nàng lại thấy nó thật đẹp, đẹp hơn lòng người nơi hậu cung này.

Ninh Nghi lười biếng tựa lưng vào trường kỷ, mắt phượng lìm đim tựa như đang ngủ. Cung nữ bên cạnh phe phẩy quạt, không dám kinh động nàng.

"Hoàng quý phi nương nương, Hoàng quý phi nương nương!! "- Ái Châu từ ngoài chạy vào, không để ý chút phép tắc. Chân mày Ninh Nghi khẽ nhíu lại, thanh âm cũng có chút không vui:" Có phải bốn cung nuông chiều người quá, nên người ngay cả cung quy cũng xem thường. "

Khuôn mặt Ái Châu không ngừng kích động, giọng cũng trở nên gấp gáp:"Nô tì có chuyện bẩm báo!"

Ninh Nghi mở mắt hướng phía cung nữ đang cầm quạt. Nàng ấy hiểu ý, liền lui ra ngoài. Trong tẩm điện, chỉ còn nàng và Ái Châu. Lúc này nàng mới ra hiệu cho Ái Châu nói.

"Nô tì nghe bọn cung nữ ở Dưỡng Tâm Điện nói hoàng thượng đã sủng ái một nữ nhân, còn phong cho nàng ta làm Tần."- Về mặt bất mãn của Ái Châu hiện rõ.

"Vậy à..."- Mi tâm Ninh Nghi cụp xuống. Hần lại có thêm nữ nhân rồi. Cảm giác này,nàng đã trải qua bao nhiêu lần rồi, vẫn không thể quen thuộc nổi. Giọt lệ của nàng muốn trào ra nhưng lại chảy ngược vào trong. Lời hứa của hần, tình cảm của hần có mấy phần chân thật?

"Nghe bảo còn cho nàng ta ở lại Dưỡng Tâm Điện tới ngày sắc phong "- Câu nói của Ái Châu như nhát dao đâm xuyên qua cơ thể của nàng, khiến nó cố gắng kìm chế những cơn run rẩy. Tim nàng sắp bị bóp nghẹt, cả hơi thở cũng trở nên nặng nhọc:" Người ra ngoài đi, bốn cung muốn yên tĩnh. "

Ái Châu lui ra ngoài rồi, giọt lệ trên má Ninh Nghi cũng lăn dài. Nàng khóc vì cái gì chứ? Sở Định Long hần là hoàng đế, là chân mệnh thiên tử. Tâm của hần có tới vạn nữ nhân, nàng cũng lắm là một trong số đó. Tay nàng siết chặt lấy khăn tay, thanh âm mang theo chút thê lương:" Long..."

Nơi cửa sổ của Dưỡng Tâm Điện, một nữ nhân mặc thanh y, dung mạo bị che khuất bởi chiếc khăn mặt, thần thờ nhìn trăng đang chiếu rọi. Ánh trăng soi sáng hơn cả nến, lại thanh tao vô cùng.

Tương Tịch đứng lặng nơi đó, những cơn gió đêm lướt qua nàng. Đã bao lâu rồi nàng không nhìn rõ trăng như hôm nay? Cảm giác như xa lạ vô cùng.

Còn nhớ, sinh thần năm nàng vừa tròn mười lăm, cũng là cùng phụ hoàng và mẫu hậu ngắm trăng. Lúc đó thật yên ả biết bao. Nàng thật muốn trở lại như trước, không mưu mô, toan tính.

"Đang suy tư gì sao?" - Một vòng tay ấm áp ôm lấy nàng, thêm cả mùi trầm hương bao bọc. Thân thể nàng không tự chủ mà run rẩy, không dám nâng mặt nhìn hắn.

Sở Định Long cọ cọ cầm lên tóc nàng, khuôn mặt cực kỳ thoải mái. Dường như câu trả lời của nàng có hay không cũng không sao. Trương Tịch bị hắn cọ đến nhột, miệng cười khúc khích." Hoàng thượng.. Nhột..."

Đến lúc này, nàng bỗng nhiên bị hắn bế lên. Ý cười trong mắt hắn khiến nàng cứ tưởng là đang nhìn lầm. Sở Định Long hôn lên trán nàng, vòng tay ôm nàng cũng siết chặt hơn. Trương Tịch khẽ động dậy, mi tâm có chút xao động nhìn hắn." Hoàng thượng, mau bỏ thiếp xuống, người khác sẽ nhìn thấy mất."

Dường như lời nói của nàng không tác động tới hắn. Thân ảnh hắn ôm nàng nhảy qua khung cửa sổ Dưỡng Tâm Điện, cả đời này sẽ khắc sâu trong tâm trí nàng. Khuôn mặt hắn cương nghị, lại gần như phóng đại trước mặt nàng. Đẹp đến vô cùng.

Sở Định Long bế Trương Tịch lách hết nơi này đến nơi khác, cuối cùng đến một nơi quang đãng liền thả nàng xuống. Đôi mắt nàng nhìn quanh, tâm tư khẽ rung động.

Ánh trăng chiếu xuống nơi đây, khiến cảnh vật gần như hiện rõ. Trước mặt nàng, bờ hồ rộng lớn gọn chút sóng, lấp lánh lung linh. Những dải hoa trái dài trên hàng cột cao, cây cỏ như đang rung động trước gió. Trương Tịch ngăn người, ngỡ mình đang lạc nơi tiên cảnh.

Sở Định Long nhìn nữ nhân đang ngỡ ngàng, môi bất giác nở nụ cười. Không biết vì sao, hắn lại muốn đưa nàng tới đây. Nơi đây là nơi phụ hoàng ban cho riêng mẫu phi của hắn. Là nơi cất chứa cả những niềm vui, và cả đau khổ.

"Hoàng thượng... Đây là...."- Trương Tịch xoay người nhìn hắn, đáy mắt long lanh vô cùng. Khẽ ngồi xuống ghế gần đó, hắn không trả lời nàng. Mi tâm Trương Tịch cụp xuống. Nàng nhìn sang cây cột gần đó, vô tình nhìn thấy, lại vô tình đọc lên:" Ái Hương Viên".

Tâm trí nàng không khỏi tự hỏi đây là đâu, tại sao lại đưa nàng tới đây. Làn gió lướt qua, khiến nàng ôm lấy cơ thể bé nhỏ của mình. Ở nơi đây quả thật rất lạnh. Môi nàng cắn nhẹ, cố gắng không để cho răng đánh vào nhau.

Sở Định Long nhìn thấy, không nói gì, liền kéo nàng ôm vào lòng. Cảm giác ấm áp truyền tới, khiến hai gò má nàng ửng lên một mảng đỏ. Phần nhiều là vì nếu cứ như vậy thì nhìn thật mờ ám.

"Hoàng thượng, sao lại đưa thiếp đến đây."- Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, cơ thể cũng động dậy muốn thoát khỏi vòng tay hắn. Nhưng chuyện nàng làm thật vô ích, đã không thoát được, còn bị giữ chặt hơn. Đôi mắt Sở Định Long khẽ nhắm lại, thanh âm trầm ấm vô cùng." Không phải nàng thích ngắm trăng sao? Trẫm đang cho nàng ngắm thoải thích đây. "

Khuôn mặt Trương Tịch ngày càng đỏ hơn. Hắn là đang nói cái gì vậy? Người như hắn cũng quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này sao? Chợt, tim nàng hẫng một nhịp. Cảm giác này... Thật lạ....

"Thần thiếp về Dưỡng Tâm điện trước." - Trương Tịch vỗ vỗ hai má, trấn tĩnh bản thân, lại gỡ tay hắn ra. Không để hắn kịp trả lời liền chạy như bay, biến mất trong bóng đêm.

Đôi mắt Sở Định Long nhìn theo, cho đến khi bóng hình nhỏ bé ấy biến mất hoàn toàn. Mọi thứ lại trở nên yên ả đến đáng sợ. Nụ cười trên môi hắn thoáng chốc trở nên nhạt nhẽo. Ái Hương Viên....

"Long nhi, mau lại đây với ta!"- Bóng dáng mẫu phi hắn nhạt nhoà. Bàn tay hắn giơ lên khoảng không vô định, môi mấp máy:" Mẫu phi.. "- Đáng tiếc, đáp lại hắn là tiếng rít của gió.

Thấp thoáng đã tới ngày lễ sắc phong. Chủ trì buổi lễ là Hoàng Quý Phi, lại càng khiến buổi lễ trở nên trọng.

Ninh Nghi ngồi trên phụng toạ, nhìn chúng phi tử đang thi nhau diễn hài kịch.

"Nghe nói nữ nhân này chưa gì đã dụ dỗ hoàng thượng để cô ta ở Dưỡng Tâm Điện gần mười ngày. "- Trình Phi giọng nói có mấy phần châm chọc.

Bên cạnh, Lệ đáp ứng phụ họa liên tục:" Không biết là yêu hồ phượng nào, thật ghê gớm nha. "

"Còn phải nói, chắc chắn là dùng yêu đạo để quyến rũ hoàng thượng rồi "- Trình Phi càng nói càng hăng, không thèm ngượng miệng.

Người trên phụng toạ nghe mấy lời này, cảm thấy rất dơ tị, liền nói:" Trình Phi, muội là phi, là thân phận cao quý, hà cớ đi so đo? "

Nhưng người kia lại không giấu nổi đồ kị, gương mặt xinh đẹp uất ức giải bày:" Nhưng nàng ta chưa vào hậu cung đã làm được như vậy, vào được rồi sẽ không coi ai ra gì. "

"Được rồi, muội cũng bớt nói đi. Cả các muội nữa, đừng có mà thể hiện ra ngoài, kéo bọn nô tài lại chê cười. "- Ninh Nghi cười nhạt, đưa tay xoa xoa

mỉ tâm. Trên dưới chúng phi nghe lời nàng, liền đồng thanh:" Dạ! ".

" Giờ lành đã tới, mời Tương Tàn nhập điện hành lễ"- Giọng Tô công công vang cả đại điện. Thuần Dung nhú mày? Tương Tàn? Đừng nói là người kia? Nhưng nhanh chóng cũng xoa đi suy nghĩ đó. Hoạ chẳng là trùng hợp.

Cho đến lúc Tương Tàn bước vào, cả đại điện một phen kinh hãi thật sự. Tương Tịch mặc lễ phục sắc phong, uy phong凛冽. Hai cung nữ đỡ hai tay nàng, bị khí thế bức người, chỉ dám cúi đầu. Phi tần nhìn thấy nàng, gương mặt không khỏi ngạc nhiên tột độ. Riêng Thuần Dung, tay siết chặt lấy y phục, đôi mắt rục lên ngọn lửa hận một lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lễ sắc phong

" Thần thiếp tham kiến Hoàng Quý Phi"- Tương Tịch thân mang lễ phục, dung nhan được điểm tô xinh đẹp rực rỡ, quỳ dưới phụng tọa hành lễ với Ninh Nghi. Nhưng nàng lại bị rất nhiều ánh mắt muốn xé xác nàng ra nghìn mảnh bao quanh.

" Không phải là ả phế hậu sao?" - Trinh Phi cả kinh, quay sang Diệp đáp ứng cũng đang ngạc nhiên không kém" Hay thật, quả nhiên là hồ mị mê hoặc chủ. Đã bị đá vào lãnh cung, còn ti tiện trèo lên giường của hoàng thượng."

Những lời khó nghe của Trinh Phi khiến Tương Tịch nở một nụ cười thật nhạt nhẽo. Không ngờ dưới chân thiên tử lại có một nữ nhân ngu ngốc như vậy. Bao nhiêu tâm tư đều bộc lộ ra hết, sống trong hậu cung này tới bây giờ, nàng nên ngưỡng mộ sự may mắn của nàng ta.

" Trinh Phi tỷ tỷ quả nhiên nói không sai." - Thuần Dung cũng không vừa, còn hùa theo Trinh Phi chằm chọc nàng:" Đúng là hồ ly tinh. "

" Bồn cung là tần vị, Thuần muội muội là phẩm quý nhận. Có phải hay không muội là đang không phân tôn ti lớn nhỏ trong cung?"- Tương Tịch đưa mắt nhìn Thuần Dung, mỉ tâm khẽ dấy lên chút xao động. Hình ảnh nàng ta cười đắc ý bên xác Tiểu Ái ngày đó hiện về. Tay nàng siết chặt thành nắm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, một vết máu đỏ chảy ra. Không ai nhìn thấy, cũng chẳng ai biết. Tương Tịch cơ hồ cảm thấy muốn một dao giết chết nàng ta, nhưng thời cuộc không cho phép. Hiện tại thì nhân nhượng là cách tốt nhất.

Đôi mắt Thuần Dung không chút sợ hãi đối diện với nàng khiêu khích, lại còn chột nhả:" Muội nào dám. Chỉ là Trinh Phi tỷ tỷ vốn lớn hơn tỷ một bậc. Nếu đúng như lời tỷ nói, chẳng phải kẻ không luận tôn ti ở đây mới là tỷ sao?"

Cả đám phi tần thay nhau che miệng cười, không ngừng chằm chọc Tương Tịch:" Đúng đó, đúng đó, Tương tần thật quá đáng nha."

Mọi ánh mắt đều như muốn nhấn chìm nàng, chỉ hận không thể đem nàng ngũ mã phanh thây. Tương Tịch không chút dao động, nụ cười trên môi ngày càng ý vị:" Vậy các vị tỷ tỷ nói muội là hồ ly mê hoặc chủ, khác nào nói hoàng thượng là hôn quân, đam mê tửu sắc? "

Xung quanh bỗng chốc im lặng đến đáng sợ. Không ai dám lên tiếng, bầu không khí cơ hồ khiến lòng người trở nên sợ hãi. Thuần Dung cũng không dám mạnh động, chỉ biết nhìn Tương Tịch một cách khó hiểu. Chưa đầy một năm không gặp, nữ nhân này đã trở thành một kẻ tâm cơ khó đoán. Thứ nàng ta sai, chính là không nghĩ tới việc Tương Tịch sẽ thoát khỏi lãnh cung đó. Mỉ tâm Thuần Dung thoáng chốc suy nghĩ ra gì đó, rồi lại nở một nụ cười, một nụ cười khiến lòng người bất an.

"Các muội nào loạn đủ chưa? "- Ninh Nghi này giờ ngồi xem bọn họ diễn trò, khiến nàng không khỏi phì cười. Nhân gian nơi nào tụ hội càng nhiều nữ nhân thì càng thối nát, đây không phải là ám chỉ hậu cung sao?

Trinh Phi tỏ vẻ uất ức, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc ảm đạm:" Hoàng Quý Phi nương nương, muội vốn là kẻ không được hoàng thượng để mắt đến nhiều nên bị Tương Tàn khinh thường là chuyện bình thường, tỷ đừng trách phạt muội ấy." - Nói đoạn, nàng ta còn tỏ vẻ điệu hiên, khiến người ngoài cuộc ngẫm tưởng nàng ta quả thật đang bị ức hiếp.

" Vậy à?" - Bàn tay Ninh Nghi xoa nhẹ tay vịn của phụng tọa. Mối nàng nhếch lên thành một nụ cười như có như không:" Bồn cung lại thấy các muội ngay cả cung quy của tiên đế cũng dám làm trái, đủ thấy gan của các muội lớn thế nào? "

Tất cả phi tần vội quỳ xuống, miệng không ngừng kêu van:" Hoàng quý phi bớt giận!!!"- Bọn họ dù chết cũng không muốn đắc tội với người ngồi trên phụng tọa kia. Tương Tịch cuối đầu quỳ xuống, cảm thấy uy nghiêm của Hoàng Quý Phi quả thật bức người. Khó trách Sở Định Long lại yêu thương nàng ấy đến vậy.

" Trinh Phi!"- Thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại như con gió lạnh, khiến Trinh Phi run rẩy không ngừng. Nàng ta cúi đầu, môi mấp máy:" Có.... có muội.... "

" Thân là phi tử lại không có phép tắc, gây chuyện thị phi trong cung, muội nghĩ bồn cung nên xử trí thế nào? "- Ninh Nghi khẽ nghiêng đầu, nụ cười trong thật vô hại. Người dưới phụng tọa vẫn đang trong cơn hoảng loạn, run rẩy:" Phàm là muốn diệt cái gì... nên giải quyết tận gốc nó.... Nếu là gây chuyện thị phi, thì chỉ cần khiến y không thể nói điều xấu, điều thị phi là được."

Ninh Nghi gật gù, tỏ vẻ đã thông tuệ, liền sai người mang đến một lò than rực hồng. Đang là giữa tiết hạ, đem lò than ra làm gì? Không kẻ nào dám hỏi. Nàng cười, một nụ cười không rõ là tàn độc hay thánh thiện." Trinh Phi, nghe đồn muội rất thích những thứ ấm áp, lò than này thường cho muội."

Gương mặt xinh đẹp thoáng chốc trở nên mừng rỡ, Trinh Phi liền khấn đầu tạ ơn." Tạ ơn hoàng quý phi bản thường." - Nhưng chưa kịp vui mừng, đã như bị rơi vào địa ngục bởi câu nói của Ninh Nghi:" Bỏn cung muốn nhìn muội ăn thử." - Trinh Phi tái xanh mặt, vội vàng bỏ lại phụng tọa, ôm lấy chân Ninh Nghi mà kêu khóc: " Xin Hoàng quý phi tha tội, cúi xin người tha tội."

Ninh Nghi quay sang tên công công bên cạnh. Hẩn hiểu ý, liền tiến tới cùng hai tên nữa kéo Trinh Phi ra. Tiếng la hét của nàng ta vang vọng khắp đại điện." Xin tha cho muội.... Hoàng thượng, mau cứu thần thiếp...."

Trinh Phi bị bóp miệng, giữ chặt tay chân không cho vùng vẫy. Tên công công gấp cục than còn đang đỏ hồng, từ từ thả vào miệng nàng ta, rồi bụm chặt lại. Nàng ta cố gắng để thoát ra, nhưng lại trở nên vô lực. Đến lúc hẩn thả tay, từ miệng Trinh Phi chảy ra toàn máu là máu, nhìn kinh hãi vô cùng.

Bụng Tương Tịch co thắt liên hồi, truyền tới một trận buồn nôn. Nhìn cảnh tượng trước mắt, mới biết rõ bao nhiêu lời đồn về Hoàng Quý Phi là đúng. Hai chân nàng cơ hồ không đứng nổi, cũng may có cung nữ bên cạnh dìu.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng hô vang:" Hoàng thượng giá đáo!!!" - Phi tần nghe xong, liền thấy bóng dáng hẩn đi tới, vội vàng hành lễ:" Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Sở Định Long nhìn cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt vẫn không lộ chút xúc cảm. Đột nhiên hẩn rời ánh mắt trên người Tương Tịch, cảm thấy nàng sắp ngã xuống, liền đem nàng bảo bọc trong lòng.

Tương Tịch cảm giác như trời đất sắp sụp đổ, thì một vòng tay ôm chặt lấy nàng. Vừa ngước lên thì bắt gặp gương mặt kia, liền cup mắt xuống, hai má cũng đỏ bừng. Nàng vẫn không quen với cảm xúc quá mức thân mật này.

"... àng... ượng..." - Trinh Phi nhìn thấy hẩn, liền xúc động mà không màng hình tượng bỏ lại nắm lấy đuôi áo hẩn. Giọng nói của nàng ta không còn được bình thường, miệng cũng đầy máu. Kêu lần thứ nhất, Sở Định Long vẫn không thèm để mắt đến. Nàng ta cơ hồ rơi lệ đến đau lòng, máu và lệ quyện lại trên gương mặt xinh đẹp: "... àng... ượng..." - Trinh Phi kiên nhẫn, cố gắng kêu hẩn. Nhìn nàng ta giờ đây chả khác một con chó muốn được chủ nhân vuốt ve.

Cảm thấy chân áo bị kéo, Sở Định Long nhìn xuống chân. Nữ nhân gương mặt đầy máu và nước mắt, nhìn thấy hẩn nhìn mình, liền ú ớ kêu lên: "... àng... ượng..." - Những hẩn lại lần nữa giáng một đòn chí mạng vào nàng ta:" Nàng là ai?"

Trinh Phi sững người, không khóc nữa, nhưng đôi mắt đã nhuộm mấy phần bi thương. Đám công công lời nàng ta ra ngoài, nàng ta cũng không thèm chống cự. Gương mặt nàng ta lúc đó, tựa như một bông hoa đang chờ mong nắng sớm, chờ hẩn quay đầu nhìn.

" Hoàng sợ à?"- Sở Định Long vuốt ve bàn tay nàng. Đến lúc này Tương Tịch mới nhận ra rằng tay hẩn vốn dĩ rất ấm. Nhưng nàng lại cảm thấy lưng như lưng bị hàng ngàn mũi kim châm vào. Nàng chỉ biết cúi đầu, thanh âm trở nên nhẹ nhàng vô cùng:" Thiếp không sao..."

Hai người ân ái ái, lại không để ý người trên phụng tọa, gương mặt có tới mấy phần bi ai. Ninh Nghi cup mi tâm, cố che đi phần tâm tư đang xao động. Nàng không phải đã quá quen với cảnh này sao? Nhưng tại sao nàng lại cơ hồ cảm thấy tim như bị đè chặt.

Sở Định Long sai người lấy ghế, không nói không rằng ép Tương Tịch ngồi xuống. Nàng muốn nói gì đó, liền cảm thấy bên tai truyền tới cảm giác nóng bỏng. Câu nói thì thầm của hẩn lúc đó, cả đời nàng không thể quên được:" Có trẫm ở đây, trẫm sẽ không để nàng tổn thương." - Khóe mắt Tương Tịch thoáng chốc rung động. Nàng đã ngu ngốc tin tưởng vào lời nói của đế vương.

Mọi chuyện đang xảy ra đều lọt vào mắt Thuần Dung. Bàn tay nàng ta siết chặt lấy y phục, đôi mắt hẩn lên tia thù hận. Tại sao Tương Tịch này đã bị nàng ta đạp xuống, còn cố gắng bò lên lại? Có phải nhất định muốn tranh giành. Đôi môi xinh đẹp kia cong lên thành một nụ cười tàn độc:" Tương Tịch, hãy vui vẻ khi người còn có thể."

Khẽ xoay người, Sở Định Long bước lên long tọa, ngồi xuống cạnh Ninh Nghi, tay đặt lên tay nàng. Cảm thấy tay truyền đến sự ấm áp, Ninh Nghi ngước mắt nhìn người bên cạnh, khóe mắt thoáng chốc ươn ướt. Hẩn vẫn như vậy, vẫn khiến tâm can nàng xao động không ngừng. Ninh Nghi cười tự giễu. Hóa ra lời nói của đế vương chỉ có như vậy, là hư ảo mà thôi.

Sở Định Long nhìn Ninh Nghi hồi lâu, bàn tay nàng trở nên lạnh nhạt với hẩn. Dường như khóe mắt nàng đang ngăn nước, khiến hẩn không khỏi đau lòng. Thanh âm trầm ấm của hẩn lại mang theo chút ưu thương:" Nghi Nghi..."

Ninh Nghi ngước mắt nhìn hẩn, môi nở nụ cười xinh đẹp. Hà cơ hẩn lại thấy nụ cười ấy rất giả dối. Bàn tay hẩn khẽ vươn lên chạm khẽ khuôn mặt xinh đẹp kia, nhưng nàng lại nhanh chóng tránh đi. Xung quanh Sở Định Long hẩn khí vây lấy, khiến mọi người có chút sợ hãi.

" Các nàng lui đi, trẫm có chuyện muốn bàn bạc với Hoàng Quý Phi." - Từng người từng người cáo lui, để lại mình hẩn với Ninh Nghi. Không gian chìm vào im lặng một lúc lâu, nàng lại nhìn hẩn:" Hoàng thượng có gì cần dặn?"

Gương mặt hẩn thoáng chốc bi thương vô hạn, muốn ôm lấy nàng, nhưng nàng lại né tránh. Ninh Nghi lạnh nhạt, cố gắng nở nụ cười nhìn hẩn:" Thần thiếp thân mang phong hàn, cúi xin hoàng thượng đừng chạm vào để tránh làm ô long thể."

"Nàng là đang giận trẫm sao?"- Sở Định Long nhìn nữ nhân trước mặt, cơ hồ đau lòng. Nhưng nàng lại nở nụ cười, nụ cười giả tạo mà hẩn chán ghét: " Hoàng thượng là thiên tử,lời thiên tử là lệnh, thần thiếp có là ai mà giận."

"Nghỉ Nghỉ..."- Hấn lại lần nữa kêu tên nàng, nhưng nàng lại lần nữa khước từ:" Thần thiếp cảm thấy khó chịu trong người, xin phép cáo lui. "- Vừa nói liền quay gót bước nhanh. Bóng lưng nàng uy phong, nhưng hấn lại như nhìn thấy nàng đang rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hoa nhĩ

Tương Tịch tựa đầu bên khung cửa sổ, ngắm nhìn trăng soi rọi xuống mặt đất. Làn gió nhẹ nhàng thổi bay sợi tóc mai trên khuôn mặt nàng. Khẽ nhắm mắt, nàng nở một nụ cười thỏa mãn. Bây giờ không phải rất yên bình sao? Không lễ phục, không cung quy, không tranh đấu.

"Cạch!" - Tiếng cửa cung mở ra khiến Tương Tịch rời khỏi tâm tư bản thân. Tầm mắt nàng vừa vịn rơi đến một thân hắc bào đi tới. Nàng vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng...!" - Nhưng chưa kịp nói hết câu, thân ảnh to lớn đó đã phủ xuống người nàng. Hương rượu thoang thoang len lỏi vào sóng mũi nàng. Chân mày nàng nhíu lại, cố gắng đỡ lấy hấn:" Hoàng thượng, người say rồi..."

"Đừng động đây..."- Thanh âm trầm ấm của hấn khiến nàng bất đắc dĩ không dám cử động. Sở Định Long dựa vào lòng nàng, đôi mắt lim dim như đứa trẻ đang ngủ. Bàn tay nàng khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt hấn, liền phát hiện một giọt nước ấm áp còn đọng lại nơi khóe mắt hấn. Nàng lập tức đông cứng người. Đây là nước mắt? Hấn rơi lệ sao? Một kẻ như hấn có thể rơi lệ sao?

"Mẫu phi..." - Hoi thờ ảm áp của hấn phả vào lòng ngực nàng. Bàn tay đang vuốt ve hấn chợt ngừng lại. Tương Tịch nhìn người trong lòng, khẽ thở dài:" Để thần thiếp đưa hoàng thượng nghỉ ngơi."

Nàng dịu hấn nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên cho hấn. Cung nữ theo lệnh nàng, mang đến một chậu nước ấm và ly trà hoa cúc. Nhẹ nhàng dùng khăn lau nhẹ lên vùng trán hấn, bất chợt tay nàng bị hấn siết chặt:" Mẫu phi, Long nhi không hư, không cứng đầu nữa, người đừng buồn nữa..."

Tâm tư Tương Tịch chấn động mạnh. Hấn là đang nghĩ nàng là mẫu phi của hấn sao? Mi tâm nàng khẽ sụp xuống. Ngày trước, khi chuẩn bị về Sở Nguyên, nàng từng nghe qua một số chuyện của hấn. Cả gia tộc của mẫu phi hấn có mưu đồ lật đổ ngại vị, bị phát giác nên bị tru di cửu tộc. Không thể tưởng tượng nổi, lúc đó hấn phải chịu bao nhiêu đau khổ. Đột nhiên nàng lại thấy hấn như một đứa trẻ, một đứa trẻ khao khát tình thương của mẫu phi.

Khẽ thở dài, nàng vuốt nhẹ sợi tóc vương trên trán hấn, thanh âm nhẹ nhàng dỗ dành hấn:" Hoàng thượng, đừng sợ..." - Phải mất một lúc, Sở Định Long mới có thể an ổn mà ngủ.

Tương Tịch khẽ đứng dậy, trở về nơi cửa sổ kia. Nền thấp sáng cả cung Bích Loan, nhưng vẫn không bằng ánh trăng kia. Nàng vươn tay bắt lấy vài vệt trăng chiếu xuống, nhưng nó lại xuyên qua kẽ tay nàng, không thể bắt kịp. Cung Bích Loan này là hấn ban cho nàng, tuy không bằng Phụng Hoan Cung ngày trước, nhưng cũng có thể xem là tốt rồi.

"Tương Tần Nương Nương, người đó đã đến rồi à..."- Cung nữ khẽ khàng bước vào, sợ kinh động đến nàng và hấn. Gương mặt nàng lộ ra ý cười, liền bước ra đại sảnh cung. Trước lúc đi, không quên nhìn vào người đang nằm trên giường. Thấy hấn vẫn ngủ say liền dặn dò cung nữ:" Nếu hoàng thượng tỉnh lại, nhớ cho người uống trà hoa cúc để giải rượu."

Xong xuôi tất cả, nàng liền nhanh chân bước tới đại sảnh của Bích Loan Cung. Trước mặt nàng, một cung nữ phủ phục hành lễ, gương mặt có mấy phần giống Tiểu Ái. Khóe mắt nàng không nhịn được ngăn ngăn lệ nhìn nàng ấy, tựa như nhìn thấy Tiểu Ái của ngày nào.

"Mau đứng lên, quỳ lâu sẽ đau chân..."- Khẽ cúi xuống đỡ nàng ấy dậy, Tương Tịch cơ hồ muốn rơi lệ. Vài ngày trước nàng sai người điều tra, liền biết được Tiểu Ái có một tỷ tỷ ruột, tên là Hoa Nhĩ, vì phạm tội mà bị giam ở Phạm Hình Ti. Liền bỏ chút công sức mà mua chuộc công công quản sự ở đó, đem nàng ấy về đây.

"Tiểu Ái trước khi chết còn được nương nương hậu ái, quả thật nó thì không biết lấy gì báo đáp..."- Khóe mắt nàng ấy cũng rơi lệ tự lúc nào. Hoa Nhĩ nàng và Tiểu Ái từ nhỏ đã bị đem vào cung, sau đó bị tách ra, mỗi người hầu hạ một chủ. Vốn dĩ nàng nghĩ cứ cho Tiểu Ái hầu hạ hoàng hậu sẽ được hưởng vinh hoa. Nào ngờ muội muội nàng không có phúc phận, chưa được sung sướng đã bị kẻ khác hại chết. Bản thân nàng lúc đó bị giam trong Phạm Hình Ti, đành lực bất tòng tâm.

Tương Tịch cup mi tâm, cầm tay nàng ấy, thanh âm cũng nghẹn ngào:" Bốn cung dẫn người đến một chỗ..."- Hai người bước ra khỏi Bích Loan Cung, phía sau là vài cung ti hộ giá. Ánh trăng chiếu sáng từng bước chân của hai người, những cơn gió nhẹ nhàng đùa nghịch y phục họ.

Được một lúc, Tương Tịch và Hoa Nhĩ dừng lại. Trước mắt họ, hai chữ "Lãnh Cung" hiện rõ ràng như ban ngày. Gió bắt đầu rít mạnh hơn, khiến con người trở nên lạnh lẽo. Tương Tịch xoay đầu, dặn dò cung nữ phía sau:" Các người đứng ở đây đợi bốn cung."

Nắm lấy tay Hoa Nhĩ, nàng đẩy cánh cửa lãnh cung bước vào. Tên thị vệ bên trong ngủ quên, nghe tiếng bước chân, liền choàng tỉnh dậy. Thấy nàng hấn liền quỳ sụp xuống hành lễ:" Tương Tần Nương Nương kim an."

Nàng nhìn thấy hấn, liền ra hiệu cho hấn miễn lễ. Đôi mắt nàng rơi tại một ngôi mộ, sóng mũi dâng lên chút cay cay. Cả Hoa Nhĩ cũng không kim được,

cả thân run rẩy bước gần đến gần ngôi mộ.

Bốn chữ: "Tiểu Ái Chi Mộ" khắc sơ sài trên tấm gỗ đã sòn cũ. Ngón tay Hoa Nhĩ vuốt ve dòng chữ, mắt tự lúc nào đã rơi lệ. Thanh âm nàng ấy khẽ tựa con gió yếu ớt: "Ái Ái..."

"Tỷ tỷ không tốt, không thể bảo vệ muội muội. "

"Tỷ xin lỗi, xin lỗi.. "

Lời xin lỗi lọt thỏm nơi lãnh cung rộng lớn. Hoa Nhĩ cứ ôm lấy tấm gỗ ấy, lệ rơi đầy mặt. Đáng lẽ kẻ phải chịu những chuyện này, phải nằm nơi đây chính là Hoa Nhĩ nàng, chứ không phải Tiểu Ái.

"Tương Tần Nương Nương, Tiểu Ái vì sao mà chết?"- Câu hỏi của Hoa Nhĩ khiến Tương Tịch như rơi vào hố sâu. Kí ức đau thương lần nữa ùa về, khiến hơi thở nàng như bị nghẹn lại. Tay nàng siết lấy y phục, môi cắn chặt, cổ không cho lệ rơi ra.

Hoa Nhĩ thấy nàng như vậy, liền lo lắng, khẽ kêu nàng: "Nương nương..." - Nhưng nàng vẫn im lặng, khiến nàng ấy phải chạm nhẹ vào tay nàng, mới khiến nàng có thể bình ổn. Tương Tịch ngồi xuống, mặt đối mặt với Hoa Nhĩ: "Chuyện này sau này bốn cung sẽ nói cho người rõ, chỉ cần người nhớ, kẻ hại chết Tiểu Ái, chính là Thuần Dung, Thuần Quý Nhân."

Cả người Hoa Nhĩ kinh động mà lui về sau. Thuần Dung, Thuần Quý nhân là kẻ hại chết Tiểu Ái sao? Khóe mắt nàng ấy dâng trào lên một tầng nước mắt.

"Bốn cung biết người từng hầu hạ Thuần Dung, cũng biết người từng vì nàng ta mà chấp nhận chịu cực hình nơi Phạm Hình Ti. Chỉ là bốn cung nghĩ, người và Tiểu Ái vốn dĩ là tỷ muội, nàng ấy chắc chắn rất muốn gặp người. "- Nhìn Hoa Nhĩ như vậy, nàng cũng hiểu nàng ấy đang nghĩ gì. Thân phận cung nữ, lời chủ tử là mạng sống, muốn trái cũng không được. Tương Tịch nàng không trách nàng ấy, Tiểu Ái càng không trách.

"Nương nương, xin người thu nhận nô tì. "- Hoa Nhĩ quỳ dưới chân nàng, giọng vô cùng khẩn khoản: "Nô tì hiện không nơi nương tựa, ngày trước ngu muội đi cứu kẻ giết hại muội muội mình. Chỉ mong nương nương có thể để nô tì thay Tiểu Ái hầu hạ người. "

Không có tiếng trả lời nàng ấy. Chỉ có tiếng gió và tiếng côn trùng rít lên nơi màn đêm tối đen. Cơ thể bé nhỏ của Hoa Nhĩ run lên, cả thanh âm cũng thêm phần khàn cầu: "Cúi xin người, nô tì cúi xin người! "

Tương Tịch đỡ nàng ấy đứng dậy, tay vuốt nhẹ lấy gương mặt nàng ấy, môi nở nụ cười nhẹ: "Người không chỉ muốn hầu hạ bốn cung, đúng không? "- Gương mặt Hoa Nhĩ khẽ dao động, rồi gật nhẹ đầu. Nụ cười trên môi nàng càng ý vị, bàn tay siết lấy vai nàng ấy: "Nói, người muốn làm gì? "

Mi tâm Hoa Nhĩ dao động không ngừng, dường như đang đắn đo gì đó. Một lúc lâu sau, nàng ấy kiên định nhìn vào mắt nàng: "Nô tì muốn báo thù cho Tiểu Ái, muốn Thuần Dung sống không bằng chết, muốn ả ta phải trả giá. "

Thời khắc đó, Tương Tịch nhìn thấy lửa hận rực lên nơi mắt Hoa Nhĩ, một ngọn lửa không bao giờ dập tắt được, thiêu rụi mọi thứ cản đường nó.

Lúc nàng trở về Bích Loan Cung, đã là canh hai. Những ngọn nến đã cháy gần hết, nhưng cung vẫn sáng tỏ như đang giữa ngày. Người trên giường vẫn an ổn ngủ.

Tương Tịch nhón chân, nhẹ nhàng cầm lấy một cây kéo lại gần chân nền nơi giường ngủ. Khẽ kháng sợ người kia thức giấc, nàng cắt bớt đi tia nến. Ánh sáng đã giảm bớt, khiến lòng người cũng an ổn.

"Về rồi à?"- Thanh âm trầm ấm khiến Tương Tịch như hóa đá. Người trên giường đã dậy tự lúc nào, đôi mắt nhìn nàng đầy ý vị. Vội giấu cây kéo trong tay áo, nàng cúi đầu: "Thần thiếp sợ làm kinh động hoàng thượng nghỉ ngơi, nên mới ra ngoài đi dạo."

Sở Định Long nhìn nữ nhân trước mặt, giọng nói có chút nghi hoặc: "Thật vậy?" - Khẽ gật đầu, nàng cầu mong hắn đừng phát hiện nàng đang cầm kéo. Vốn là kẻ đa nghi, hắn sẽ nghĩ nàng đang muốn giết hắn.

Không gian chìm vào im lặng một lúc lâu, hai người bốn mắt nhìn nhau, không nói lời nào. Tương Tịch cảm thấy hơi khó chịu, liền nhỏ giọng: "Hoàng thượng, thần thiếp muốn đi nghỉ."

"Lại đây!"- Nghe thấy câu nói của hắn, nàng liền đi lại gần. Nào ngờ, hắn lại kéo tay nàng, khiến nàng không phòng bị mà ngã nhào vào lòng hắn. Hai má Tương Tịch thoáng chốc ửng đỏ, cả người của động không ngừng. Nàng quả thật không thích ứng nổi với chuyện nam nữ ân ái này, thật khó chịu.

Người trong lòng Sở Định Long khiến hắn không thể yên ổn mà ngủ. Vòng tay hắn khẽ siết lại, thanh âm có chút mệt mỏi: "Yên một chút "- Cảm thấy người kia đã không còn quấy nữa, hắn liền chìm vào giấc ngủ.

Một con gió thổi tắt những ngọn nến nơi giường ngủ, nhường chỗ cho ánh trăng chiếu sáng. Nơi giường ngủ, hai người họ tựa như đôi uyên ương say giấc dưới trăng. Đẹp đến nao lòng người.

Tương Tịch choàng tỉnh dậy, tay sờ sang nơi bên cạnh, liền phát hiện người kia đã đi tự lúc nào. Cả gối chăn cũng trở nên lạnh lẽo. Mí mắt nàng sụp xuống, chứa đựng chút tâm tư khó ai nhìn thấu.

"Nương nương, người tỉnh rồi!" - Hoa Nhi từ trong bước ra, so với hôm qua, hôm nay được điểm trang đôi chút, trở nên vô cùng xinh đẹp. So với Tiểu Ái, nàng ấy lại có phần trầm ổn hơn.

Sau khi hầu hạ nàng rửa mặt và trang điểm, nàng ấy liền cùng nàng đi dạo Ngự Hoa Viên. So với hậu cung thối nát này, đây có lẽ là nơi đẹp nhất, thanh thoát nhất. Nhưng cảnh đẹp bao nhiêu, gặp kẻ không muốn gặp thì cũng trở nên vô nghĩa.

Tương Tịch nhìn người trước mặt, môi nhếch lên thành nụ cười nhạt nhẽo. Nhưng người bên cạnh nàng lại không nhìn được, cả thân đều run rẩy.

"Đừng để lộ cảm xúc!" - Thanh âm nàng khẽ khàng, chỉ để mình Hoa Nhi nghe thấy. Nàng ấy siết tay thành nắm đấm, cô kiềm chế ngọn lửa trong lòng.

"Thần thiếp Thuận Dung, tham kiến Tương Tàn nương nương!" - Thuận Dung quỳ xuống hành lễ với nàng, nhưng Tương Tịch lại hận không thể một cước đá chết kẻ này. Gặp lại nàng ta, hình ảnh Tiểu Ái ngày trước chết không nhắm mắt lại hiện về. Tâm can nàng như bị ai đó đè bẹp, khó chịu vô cùng.

"Àm!" - Tiếng sấm vang trên đầu Tương Tịch, mà tựa như đang kẻ bên tai. Báo hiệu cho cơn mưa đầu mùa, khiến lòng người không khỏi khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đôi đầu

"Thuần Quý nhân cũng có nhã hứng ngắm hoa à?" - Tương Tịch cười nhạt, tiện tay ngắt một bông hoa mẫu đơn bên cạnh. Nhìn nữ nhân đang quỳ dưới đất hành lễ, nàng không nhanh không chậm vuốt ve cánh hoa mong manh: "Muội nhìn xem, mẫu đơn hôm nay nở đẹp quá nhỉ?"

Gương mặt Thuận Dung khẽ ngẩng cao lên, không giấu nổi vẻ kiêu ngạo. Nàng ta nở nụ cười nhếch, có tới mấy phần khinh miệt: "Đẹp thì sao, màu sắc vốn dĩ quá nhạt nhòa, đã bị các loài hoa khác lấn át." - Nói đoạn, thanh âm nàng ta càng tăng thêm phần châm chọc vào nàng: "Cũng như tỷ trước, cao quý đến mấy vẫn không bằng một quan nữ tử."

"Nhưng vẫn phải khiến nhiều kẻ phải quỳ xuống hành đại lễ." - Câu nói nhẹ nhàng của Tương Tịch khiến nàng ta run rẩy, bàn tay siết chặt y phục. Nụ cười trên môi nàng càng trở nên ỷ vị: "Thuần Quý nhân nên nhớ rằng, kẻ thua cuộc thì vẫn là kẻ thua cuộc, dù có giờ bao nhiêu thủ đoạn, thì vĩnh viễn cũng không bằng."

Đôi tay Thuận Dung càng lúc càng siết lấy y phục. Tương Tịch lúc này mới làm ra vẻ thảng thốt, quay sang trách Hoa Nhi: "Người xem, bốn cung quên mời Thuận Quý nhân đứng dậy, ngay cả người cũng quên nhắc bốn cung. Mau mau dìu muội ấy đứng dậy."

Hoa Nhi im lặng từ đầu đến cuối, lặng lẽ đến cạnh đỡ nàng ta dậy. Lúc đó, Tương Tịch nhìn thấy bàn tay của nàng ấy có bao nhiêu là run rẩy.

"Người là..." - Thuận Dung nhìn cung nữ trước mặt, trong tâm trí có mấy phần là quen thuộc. Ngẫm nghĩ một hồi, môi nàng ta nhếch lên, tựa hồ vừa nghĩ ra chuyện gì đó.

"Hai người các muội hình như rất có nhã hứng ngắm hoa." - Từ đằng xa, một chiếc phụng kiệu đi tới, phía sau có rất nhiều cung nữ theo hầu. Tất cả tạo thành một hàng dài. Xa hoa vô cùng.

Ninh Nghi ngồi trên kiệu, phong thái uy nghi vô cùng. Trên người nàng là phụng bào, trên trán điểm trang thêm châu sa khiến khuôn mặt trở nên xinh đẹp đến yêu nghiệt.

"Hoàng quý phi kim an!" - Tương Tịch và Thuận Dung quỳ xuống hành đại lễ. Đôi mắt nàng khẽ liếc nhìn Ninh Nghi. Xinh đẹp, thông minh, lại có phong thái uy nghi. Thảo nào Sở Định Long từ trước đến nay nhất mực sùng ái.

Trên kiệu, Ninh Nghi chống tay, mắt phượng nhìn xuống hai nữ nhân bên dưới. Một Thuận quý nhân xinh đẹp nhưng tâm cơ khó đoán, một Tương tần dù trên mặt có vết sẹo, vẫn khiến người khác si mê. Không phải Sở Định Long rất có mắt nhìn, mới chọn ra những nữ nhân đặc biệt này.

"Các muội đứng lên đi." - Bọn công công khiêng kiệu hạ dần kiệu, để Ninh Nghi bước xuống. Một cung nữ chạy đến đỡ lấy tay nàng, gương mặt cũng cúi thấp xuống. Chỉ cần vậy cũng đủ thấy, người trong cung của nàng, được dạy dỗ tốt thế nào.

Tương Tịch đứng dậy, môi nở thành một nụ cười nhẹ nhàng: "Quả nhiên hoa ở Ngự Hoa Viên này thực đẹp, ngay cả Hoàng Quý Phi cũng bị thu hút đến."

Khẽ nâng tay sửa lại cây trâm phụng hoàng đã bị lệch đi, Ninh Nghi không nhanh không chậm nói: "Cũng phải, nhất là huyết mai. Nghe nói, hoàng thượng còn phải si mê còn gì?"

Nụ cười trên môi Trương Tịch cứng đờ. Thuận Dung bên cạnh này giờ không nói lời nào, cũng vội che miệng cười." Ấy da, Hoàng quý phi tỷ tỷ, huyết mai là ở Bách Mai Viên nha."

"Ồ, các muội nói xem, bản cung lại quên mất rồi." - Ninh Nghi ung dung bước qua hai người, cũng chẳng thèm liếc nhìn, chỉ tập trung ngắm hoa. Nhưng Thuận Dung không chịu bỏ cuộc. Nàng ta bước theo sau, miệng luyên thuyên:" Có thể mai ở đó thành tinh rồi cũng nên, xấu xí mà vẫn quyến rũ được hoàng thượng."

Đôi mắt nàng ta liếc nhìn Trương Tịch phía đằng sau, như đang châm chọc nàng. Nhưng người đó vẫn mỉm cười, lại chỉ nhẹ nhàng trả lời:" Theo muội nghĩ, xinh đẹp cũng được, xấu xí cũng được. Chỉ cần là người hoàng thượng thích, thì dù là xấu đến ma chê quỷ hờn, cũng trở thành mỹ nhân sao?"

Nàng vừa nói xong, liền nhìn thấy Thuận Dung run rẩy, như đang kiềm chế cơn giận dữ. Giọng nàng tuy nhẹ nhàng nhưng bên trong lại có mấy phần châm chọc:" Vẫn hơn kẻ dù xinh đẹp đến đâu, làm mọi cách để hoàng thượng chú ý, nhưng vẫn không được."

"Ngươi!!!" - Thuận Dung không còn kiềm chế được nữa, bàn tay vung lên cao. Đôi mắt nàng ta hằn lên tia đỏ, cả cơ thể cũng run rẩy liên tục.

"Chát!!!" - Cả Ninh Nghi cũng bị thanh âm chát chúa đó kinh động. Trương Tịch không né tránh, lãnh trọn cái tát của nàng ta. Gò má xinh đẹp của nàng in rõ bàn tay năm ngón.

Tay Thuận Dung bị hai tên công công giữ lại. Ninh Nghi bây giờ thật sự nổi giận. Gương mặt nàng u ám, môi nở nụ cười tàn độc:" Thuận Quý nhân, có phải hôm nay muội ăn gan hùm, trước mặt bản cung dám đánh phi tần khác?"

Đến lúc này, Thuận Dung mới chợt bừng tỉnh, vội quỳ sụp xuống:" Hoàng quý phi, muội nhất thời hồ đồ, mong tỷ tỷ tha tội." - Nhưng Ninh Nghi lại không hề nguôi giận, trái lại càng nổi trận lôi đình:" Nhất thời hồ đồ? Bản cung thấy muội là xem bản cung đã chết. Trương Tịch phẩm vị cao hơn muội mà còn dám động thủ, có thể thấy trong mắt muội vốn không xem cung quy ra gì."

"Hoàng quý phi, muội thật sự không có, thật sự không có.." - Trong phút chốc, Thuận Dung đã lệ rơi đầy mặt. Gương mặt xinh đẹp phủ một tầng lệ, khiến người khác phải xao động. Nhưng kẻ mà nàng ta đang van xin là Ninh Nghi, một hoàng quý phi tàn nhẫn.

Trương Tịch nhíu mày. Nếu nàng không nhìn rõ con người thật của Thuận Dung, chắc cũng bị nàng ta lừa rồi. Hoa Nhĩ bên cạnh nàng, không nhịn được khẽ nói:" Nương nương, người mau xem, quả thật là thảm hại."

Đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho nàng ấy im lặng, Trương Tịch nhẹ nhàng quỳ xuống, mắt nhắm lại, ra chiều ủy khuất:" Hoàng quý phi, muội biết mình vào cung bị các tỷ muội ghét bỏ. Nhưng muội không muốn tranh giành với ai, chỉ muốn an phận thủ thường." - Nói đoạn, nàng giơ tay áo quệt đi giọt lệ chực rơi, giọng nghẹn ngào:" Thuận muội muội là do không kiềm chế được mới hành xử như vậy. Cúi xin nương nương giờ cao đánh khẽ, đừng trừng phạt muội ấy."

Ninh Nghi im lặng chờ Trương Tịch nói hết, môi nhíu lại thành một nụ cười:" Nếu bản cung xử nhẹ muội ấy, kẻ khác sẽ tưởng cung quy không nghiêm, hậu cung sẽ hỗn loạn." - Đến lúc này, giọng nói Trương Tịch trở nên yếu đuối vô cùng:" Nương nương có bao nhiêu uy nghiêm, hậu cung này ai chẳng rõ. Kẻ nào lại dám vi phạm cơ chứ."

Thuận Dung như được cứu, vội nắm lấy y phục của Ninh Nghi, đôi mắt đầy lệ:" Hoàng quý phi, Trương Tịch nói đúng, cúi xin người, muội là nhất thời hồ đồ..." - Mắt phượng Ninh Nghi rơi xuống người nàng ta, khiến nàng ta như bị gió lạnh lùa vào, run rẩy liên hồi. Để cung nữ dìu tay, Ninh Nghi khẽ nói:" Nếu Trương Tịch đã mở lời, bản cung cũng không nhỏ nhen. Nhưng có tội thì vẫn phải phạt. Thuận Quý nhân, muội về đóng cửa cung sám hối đi."

Gương mặt Thuận Dung mừng rỡ, vội vội vàng vàng đứng dậy, đến mức suýt ngã. Nàng ta như sợ ở lại sẽ bị đem xử trảm, liền cáo từ, chạy như bay về cung.

Bóng dáng nàng ta vừa khuất, Ninh Nghi không nhanh không chậm nói với Trương Tịch:" Muội có thể tránh được, tại sao không né?" - Cả người Trương Tịch như bị điểm huyết, phút chốc cứng đờ. Ninh Nghi bước về phía trước, không quên để lại một câu:" Mắt và tai bản cung không tốt, không thích nhìn thấy những chuyện không nên thấy, cũng không thích nghe những điều không nên nghe. Muội hiểu ý ta chứ?"

"Muội đã hiểu..." - Trương Tịch cúi đầu, thanh âm trong như gió. Đến lúc nàng ngừng đầu thì bóng dáng Ninh Nghi đã biến mất. Hoa Nhĩ đỡ nàng dậy, giọng có mấy phần lo lắng:" Nương nương, sao người lại để Thuận Quý nhân đánh chứ? Còn xin giảm tội cho nàng ta nữa?"

Gương mặt Trương Tịch không chút xao động, chỉ nắm tay Hoa Nhĩ:" Ngươi muốn thành việc lớn, thì phải chịu thiệt thòi. Hôm nay bản cung hi sinh một chút, đã là gì?" - Hoa Nhĩ dường như muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

"Bản cung hơi mệt, muốn về cung nghỉ ngơi." - Trương Tịch nhủ mảy, khẽ nói với Hoa Nhĩ. Nàng ấy dìu nàng rời khỏi Ngự Hoa Viên, hướng Bích Loan Cung mà bước.

Ngự thư phòng, nơi các vị đại thần bàn chuyện triều chính cùng hoàng thượng. Vốn dĩ nơi này từ trước đến nay rất căng thẳng, nhưng vẫn khiến các lão đại quan đỏ mặt hời. Người ngồi trên long tọa xoay hạt long châu trên tay, không nhanh không chậm nói:" Việc phiền loạn đã giải quyết xong chưa?"

Cao thừa tướng tấu trình, giọng vô cùng khảng khái:" Muôn tâu hoàng thượng, hạ thần đã dẹp gần hết, chỉ có một vài tên trốn thoát được."

"Một vài tên? Cao thừa tướng, trong lúc ngươi đang ở đây, thì chúng đã chiêu mộ được thêm rồi." - Sở Định Long lim dim mắt, không nhanh không

chậm nói ra.

" Chuyện này..." - Cao thừa tướng ngập ngừng, cả gương mặt cũng trở nên căng thẳng.

" Cao Thừa tướng, ông là kẻ bách chiến bách thắng trên chiến trận. Không ngờ lại dễ thoát vại tên tép riu như vậy"- Ninh tể tướng bắt đầu châm chọc, môi nhếch lên thành nụ cười khinh thường.

Kẻ nhà võ và kẻ nhà văn vốn dĩ như nước với lửa, xung đột liên tục. Cao thừa tướng nghe xong lời nói của Ninh tể tướng, liền đập bàn, tay run run chỉ vào mặt lão: " Lão già như ngươi, cả đời chỉ biết vui đầu vào sách vở, biết gì về việc dụng binh mà nói. "

" Ta là tể tướng, cả đời ta trải qua vô số chuyện. Tuy ta thua ngươi ở việc dụng binh, nhưng có nhiều thứ ta hơn ngươi. Hãy cẩn trọng cái miệng! " - Cả cơ thể già nua Ninh tể tướng run bần bật, ngay cả giọng cũng không kiềm được.

" Rầm! " - Tiếng đập bàn làm hai kẻ kia ngậm miệng lại. Sở Định Long hờ hững nhìn xuống, nhưng trong mắt lại tràn đầy tức giận. Cả Cao thừa tướng và Ninh tể tướng trong lòng không khỏi sợ hãi. Hoàng thượng nổi giận rồi, sẽ đem hai người ra xử trảm.

" Mau rút ra ngoài! " - Thanh âm của hắn không nhanh không chậm, lại mang theo uy phong của đế vương. Hai người bên dưới như bắt được vàng, nhanh chóng lui ra ngoài.

" Tô Thịnh" - Tô công công bên ngoài nghe gọi liền vào trong. Sở Định Long xoa hai thái dương, lười biếng ngồi trên long tọa:" Mau gọi Trương Tần đến đây."

Gương mặt Tô công công khó hiểu:" Hoàng thượng, Ngự thư phòng vốn không nên cho nữ nhân... "- Nhưng lời nói chưa kịp hết, đã bị ánh mắt của hắn làm cho nuốt ngược vào trong. Sở Định Long nhìn hắn, môi nhếch lên:" Đạo này ngươi có vẻ chấp hành cung quy tốt quá nhỉ?"

Khẽ nuốt nước bọt vào trong, Tô công công cúi đầu:" Nô tài đi làm ngay ạ"- Nói rồi, liền lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Gặp mặt tại an nhĩ cát

Tô công công dẫn Trương Tịch đến trước cửa Ngự Thư Phòng, cúi người qua một bên, tay đẩy cửa sang, kính cẩn:" Nương Nương, hoàng thượng chờ người ở trong."

Nở nụ cười nhẹ nhàng, nàng lách người, bước qua người Tô công công vào trong. Hoa Nhĩ bước theo sau liền bị chặn lại:" Hoàng thượng nói chỉ một mình Trương tần được phép vào trong. " - Vậy nên nàng ấy chỉ đành đứng ngoài đợi nàng.

Cánh cửa Ngự Thư Phòng khép lại, cả người Trương Tịch bỗng chốc run nhẹ. Bây giờ nơi đây chỉ còn mỗi nàng và hắn. Sở Định Long vẫn lim dim mắt, tay xoay hai hạt long châu, phong thái rất ung dung tự tại.

Trương Tịch cúi người, theo quy củ hành lễ với hắn:" Thần thiếp tham kiến hoàng thượng! " - Người trên long tọa khẽ mở mắt, nhìn nữ nhân trước mặt. Hắn cảm lên một tờ tấu sớ, quăng lại gần nàng, chậm chậm nói:" Nàng xem đi!"

Tâm tư Trương Tịch khẽ dấy lên chút kinh hãi. Nàng liền lùi về sau, thanh âm vô cùng sợ hãi:" Hoàng thượng, hậu cung không được can chính! "

" Đây là chuyện nhà nàng, không thể gọi là can chính."- Câu nói của hắn khiến nàng như vừa nghe tiếng sấm bên tai. Hai tay nàng run rẩy cầm tờ tấu sớ lên, từng chữ từng chữ như đập vào mắt nàng.

" Nước Định ngay buổi phiên loạn lại không đem binh can ngăn. Lại tàn quân phiên loạn lúc chạy, không hiểu hà cớ gì đến doanh trại của quân Định lại biến mất. Vua tôi nước Định lại không chịu điều tra, ngược lại còn cản trở.

Cúi xin hoàng thượng, cho phép thuộc hạ dẫn binh chinh phạt nước Định, đề phòng hậu họa về sau. "

Bên dưới đề Cao Quyền, Cao thừa tướng. Trương Tịch đóng tờ tấu sớ lại, tâm tư chính là một mảng hỗn loạn. Cái gì mà chinh phạt nước Định? Không phải là gây chiến sao?

" Hoàng thượng, phụ hoàng của thiếp không bao giờ làm vậy."- Thanh âm Trương Tịch thành khẩn vô cùng. Tâm can nàng đang rối bời. Phụ hoàng nàng chắc chắn không làm những chuyện đó. Nhưng Sở Định Long lại là kẻ không bao giờ tin bất cứ ai. Hắn chỉnh sửa hoàng bào, môi nhếch lên thành một nụ cười như có như không:" Không phải một câu nàng nói không có liền có thể đem mọi chuyện thành sự thật. "

" Thần thiếp lấy tính mạng mình đảm bảo. Phụ hoàng thiếp thương dân như con. Nếu người làm vậy, chẳng khác nào gây chiến với hoàng thượng. Lúc đó dân chúng sẽ lâm than biết bao. Hoàng thượng, mong người phải suy xét kỹ lưỡng. Đây không chỉ là phồn vinh nước Định, mà còn ảnh hưởng đến Sở

Nguyên, ảnh hưởng ban giao hai nước." - Ánh mắt Trương Tịch nhìn hấn không chút sợ hãi, cả thanh âm cũng trở nên khẳng khái. Nữ nhân này mọi ngày thường tỏ vẻ mình yếu đuối, nhưng trong thâm tâm lại rất ương ngạnh. Sở Định Long nhìn nàng, gương mặt thoảng chốc nghĩ ngợi gì đó.

Dường như sợ hấn không tin lời mình, Trương Tịch đập đầu xuống đất, khiến trán bị thương. Giọng nàng vang lên giữa Ngự thư phòng, khẳng khái và không có chút sợ hãi: "Hoàng thượng, thần thiếp cam đoan với người, chuyện này và nước Định không chút liên hệ, mong hoàng thượng đừng vì những thứ trước mắt làm u mê mà gây hại cho dân chúng."

Sở Định Long không nói gì, tay ra hiệu cho nàng lại gần hấn. Đầu gối Trương Tịch bị tê cứng, phải rất khó khăn mới có thể đứng dậy. Hấn từ đầu đến cuối chỉ lười biếng ngồi trên long tọa. Nàng tự hỏi phải chăng chân hấn đã bị phế rồi không.

"Chuyện này trăm sẽ cho người điều tra lại." - Hấn nắm lấy tay nàng kéo lại gần, ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nàng. Hương thơm từ người nàng bao quanh hấn, khiến hấn thanh thoát lạ thường.

"Hoàng thượng..." - Trương Tịch bị hấn ngửi đến cả người đều nhột, thanh âm cũng trở nên kiêu mị. Bàn tay Sở Định Long bắt đầu làm loạn, đi chuyển khắp người nàng. Nàng cảm giác như có ngọn lửa đang thấp lên từ sâu thẳm bên trong. Nóng đến cực độ.

Sở Định Long dường như cũng không chịu nổi nữa. Hấn nhắc bổng nàng, dùng tay bế nàng vào trong. Tấm rèm nhung rơi xuống, che khuất hai bóng dáng đẹp dễ.

"Tô công công, nương nương vào đó sẽ không sao chứ?" - Hoa Nhĩ ở bên ngoài hét đi qua đi lại, thì quay sang hỏi Tô công công bên cạnh. Nhưng lão chỉ vuốt vuốt chòm râu trắng, đôi mắt đã mờ đi phần nửa đêm chiều, xong lại không trả lời nàng ấy.

Tâm can Hoa Nhĩ như đang có lửa đốt, đứng ngồi không yên. Từ đằng xa, một cung nữ bước tới Ngự thư phòng, đến trước mặt Tô công công: "Tô công công, Thuần Quý nhân đang không khỏe trong người, mong ông chuyển lời đến hoàng thượng rằng tiểu chủ rất muốn gặp người."

Ánh mắt Hoa Nhĩ rơi trên người cung nữ ấy. Quả thật có chút quen thuộc, có thể là lúc còn hầu hạ ở Ngọc Bích Cung đã từng gặp qua. Thuần Quý nhân không khỏe trong người? Mới vừa nãy còn gây náo loạn ở Ngự Hoa Viên, bây giờ liền trở nên ốm yếu? Nụ cười trên môi Hoa Nhĩ nhạt dần, thanh âm nhẹ nhàng nhưng tràn đầy khinh bỉ: "Tiện nhân!"

Cung nữ kia sau khi nói xong với Tô công công, liền quay sang nhìn Hoa Nhĩ. Nàng ta nhìn nàng rất lâu, ra vẻ dăm chiêu gì đó. lát sau, liền ra vẻ xòì lời với nàng: "Tướng là ai, hóa ra là Hoa Nhĩ tỷ tỷ. Muội cứ tưởng tỷ còn ở trong Phạm Hình Tĩ, không ngờ là đi theo Trương tần nương nương rồi."

Hoa Nhĩ bị gọi tên liền giật mình nhìn nàng ta, môi nở nụ cười gượng gạo: "Đã lâu không gặp!"

Cung nữ kia cười cười, cầm tay nàng: "Bây giờ muội đi có việc, sau này sẽ hàn huyên nhiều hơn." - Nói đoạn nàng ta lướt qua nàng thật nhanh. Đến lúc bóng nàng ta khuất dần, Hoa Nhĩ mới nhận ra trong tay có một mảnh giấy nhỏ, bên trong có năm chữ: "Canh hai, An Nhĩ Cát."

Khuôn mặt Hoa Nhĩ có chút khó hiểu, nhìn theo hướng cung nữ kia vừa khuất mắt. Nhưng người nàng tìm kiếm đã đi từ lúc nào.

"Hoa Nhĩ, người chờ bốn cung có lâu không?" - Bên tai nàng truyền tới thanh âm nhẹ nhàng quen thuộc. Hoa Nhĩ quay đầu, liền vừa vặn trông thấy bóng dáng Trương Tịch từ Ngự thư phòng đi ra. Hai má nàng phớt hồng, cả ánh mắt cũng vẫn còn vương vấn dục vọng.

"Nương nương, sao người ở trong đó lâu vậy?" - Câu hỏi của Hoa Nhĩ khiến hai má Trương Tịch càng lúc càng đỏ lên. Nàng cúi đầu, quay lưng bước đi thật nhanh, tránh cái nhìn của nàng ấy: "Bốn cung mệt rồi, mau về cung."

Chưa kịp đợi Hoa Nhĩ trả lời, bước chân của nàng đã nhanh chóng chạy mất dạng, khiến nàng ấy đứng ngơ ngác nhìn theo.

An Nhĩ Cát canh hai, ánh trăng chiếu sáng xuống mặt hồ. Hoa Nhĩ đứng trên bờ hồ, cảm nhận từng cơn gió vẩy quanh nàng.

"Đã lâu không gặp người, Hoa Nhĩ." - Từ đằng sau lưng nàng, thanh âm truyền tới, khiến cả người nàng như bị đông cứng. Bàn tay Hoa Nhĩ siết thành nắm đấm, mi tâm cũng trở nên rực lửa.

"Có phải người ở chỗ Trương Tần không được dạy dỗ, cả phép tắc trong cung cũng quên đi?" - Giọng nói đó có chút tức giận. Hoa Nhĩ hít thật sâu, quay lưng sang, quỳ xuống hành lễ: "Nô tì tham kiến Thuần quý nhân!"

Thuần Dung vận hắc y, phong thái ung dung tự tại, đi xung quanh nàng, môi nở nụ cười nhàn nhạt: "Người cũng nhanh thật, mới vừa rời khỏi Phạm Hình Tĩ đã đi theo chủ mới."

"Là phận nô tì, chủ tử muốn nô tì theo, có cho chín cái mạng cũng không dám khước từ." - Lời nói của Hoa Nhĩ vừa khẳng khái, lại không chút sợ hãi. Ánh mắt nàng ngược nhìn Thuần Dung, mang theo cả căm hận.

Nàng ta lại không chút để ý, tay nâng gương mặt nàng lên. Bàn tay nàng ta siết lấy cằm nàng, nụ cười trên môi cũng trở nên ý vị: "Ta có một yêu cầu cho người, đúng hơn là một mệnh lệnh."

Mi tâm Hoa Nhĩ khẽ dao động, xen chút khó hiểu. Thuần Dung ung dung nhìn nàng, tay cũng thả nàng ra." Ta chỉ muốn ngươi làm cho ta một việc. "

Nàng ta lấy từ bên trong áo ra một cái tượng hình nhân. Bên trên người nó dán một tờ giấy đỏ, đề: " Thuần Dung, sinh ngày Dậu tháng giêng năm Kỷ dậu. "

Đôi mắt Hoa Nhĩ nhìn hình nhân đó, đã đoán ra được phần nào. Nàng nhìn Thuần Dung, thanh âm không biểu lộ chút xúc cảm:" Thuật ác thắng? Thuần Quý nhân muốn nô tì hai Trương tần? "

Ngón tay của nàng ta chặn miệng nàng lại. Nụ cười trên môi nàng ta càng lúc càng gần độc:" Không không, ngươi phải nhớ rằng, là Trương tần hận ta tận xương tủy, mới dùng thuật ác thắng hãm hại ta. "

" Thuần Quý nhân, nô tỳ không thể làm vậy! " - Hoa Nhĩ đẩy hình Nhân về phía Thuần Dung, kiên quyết từ chối. Nàng chính là không thể phản bội Trương Tần, phản bội chủ tử của Hoa Nhĩ nàng.

" Ngươi không muốn biết Tiểu Ái chết như thế nào sao? " - Câu nói của Thuần Dung như đánh vào tâm can nàng. Con lửa giận trong người nàng như bốc lên. Hoa Nhĩ run rẩy, móng tay nàng bầu vào lòng bàn tay khiến nó rướm máu.

Nhận ra Hoa Nhĩ đã xao động, Thuần Dung đặt hình nhân vào trong tay nàng. Trước khi biến mất, chỉ để lại một câu nói:" Ta cho ngươi ba ngày. Sau ba ngày, nếu ngươi thành công, ta sẽ cho ngươi biết ai là kẻ hại chết Tiểu Ái. Yên tâm, ta sẽ không khiến ngươi thất vọng. "

Thanh âm ấy mất hút trong màn đêm. An Nhĩ Cát lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có của nó. Hoa Nhĩ nhìn hình nhân trong tay, tâm tư có bao nhiêu là xao động. Thuần Dung nói vậy là sao? Kẻ giết Tiểu Ái không phải là a ta sao? Rốt cuộc là Hoa Nhĩ nàng nên tin ai? Thuần Quý nhân hay Trương tần?

Sương đêm mát lạnh rơi xuống gương mặt xinh đẹp của Hoa Nhĩ. Ngẩng mặt lên bầu trời tối đen, chỉ có ánh trăng sáng, thanh âm nàng khẽ khàng hơn cả gió." Ái Ái, tỳ rốt cuộc là nên tin ai? "

Bích Loan Cung hôm nay vẫn sáng rực rỡ như ban ngày. Hoa Nhĩ nhìn bóng đen trên cửa sổ, biết là nàng chưa ngủ, liền pha một li trà tâm sen mang vào.

Trương Tịch ngồi bên lò hương, một tay chống cằm, một tay dở sách đọc. Điều bộ nàng xem chừng rất lười biếng. Hoa Nhĩ cúi người, dâng chén trà tâm sen lên, rồi lại lui về sau." Nương nương, người uống trà đi. Đây là trà tâm sen, dùng để an thần tĩnh khí. "

Đến lúc này, Trương Tịch mới dừng lật sách, ngược mắt nhìn nàng ấy. Hoa Nhĩ cúi đầu, không dám nhìn vào mắt nàng, như nàng ấy vừa làm việc có lỗi.

" Ngươi đi gấp chủ cũ, hàn huyên tâm sự, có phải rất vui không? " - Vừa nhấp nhẹ một ngụm trà, Trương Tịch không nhanh không chậm nói. Tuy lời nói ra vẻ thờ ơ, nhưng bên trong lại ẩn chứa biết bao tầng nghĩa. Hoa Nhĩ im lặng. Mãi một lúc sau, nàng ấy mới cất tiếng trả lời nàng:" Thuần Quý nhân là lâu ngày không gặp nô tì, cảm thấy nhớ một con chó của mình giờ là của người khác, nên mới gọi về một lát. "

" Bỏn cung không cần ngươi đi thăm chủ cũ, chỉ là cần trọng nhắc ngươi nên nhớ phân biệt kẻ thù và tri kỉ. " - Bàn tay và ánh mắt Trương Tịch lại chú tâm vào đọc sách, nhẹ nhàng nói ra những lời đó. Hoa Nhĩ im lặng, mặt cúi xuống. Nàng ấy chính là không biết nói gì cho phải. Mọi thứ chìm vào im lặng một lúc lâu, đến lúc Trương Tịch nói muốn đi nghỉ, thì nàng ấy mới có thể buông gánh nặng trong lòng xuống một chút.

Hoa Nhĩ buông rèm xuống, nhìn bóng lưng của Trương Tịch tiến đến giường ngủ. Lời nói của Trương Tịch ngay lúc đó, dù chỉ để cho mình Hoa Nhĩ nghe thấy, cũng khiến nàng ấy khắc cốt ghi tâm:" Sau này đừng tự cho mình là chó. Dù ngươi là nô tì, ngươi cũng là con người như bỏn cung. "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ngọc bích. Cung

Ba ngày trôi qua, mọi chuyện trong cung trở nên yên ắng lạ thường. Chỉ có lòng người là cảm thấy lo lắng.

Hoa Nhĩ đứng ở An Nhĩ Cát, cúi đầu xuống đất. Bầu trời trong xanh với những vạt nắng rơi xuống mặt hồ. Mọi thứ thật đẹp đẽ.

" Hoa Nhĩ tỷ tỷ, chuyện Thuần Quý nhân nói hôm trước, tỷ đã có câu trả lời chưa? " - Một cung nữ từ phía sau nàng đi tới, bàn tay mềm mại chạm vào vai nàng. Khẽ quay đầu, nhận ra là cung nữ hôm trước ở Ngự Thư Phòng, Hoa Nhĩ khẽ nhếch môi: " Nếu làm chuyện đó, tiểu chủ sẽ cho ta lợi ích gì? "

Gương mặt cung nữ kia thản nhiên nhìn nàng:" Đương nhiên là có lợi ích, tiểu chủ không bao giờ bạc đãi người của mình. "

" Thật vậy sao? " - Đôi mắt của Hoa Nhĩ nhìn về nơi xa xăm. Không ai rõ nàng đang nghĩ gì.

"Hoa Nhĩ tỷ tỷ cứ an tâm!" - Như để củng cố thêm lòng tin cho nàng, cung nữ kia ra sức thuyết phục.

Nàng khẽ đưa mắt nhìn cung nữ kia, môi phun ra từng chữ rõ ràng: "Ta muốn làm Tổng quản cung nữ. "

Lời nói của nàng khiến cho cung nữ kia trợn tròn mắt, như đang không tin vào tai mình. Tổng quản cung nữ chính là chức vị cao nhất của nô tì trong cung. Tâm nàng ta khẽ dấy lên chút chế giễu: "Không biết sau khi người làm xong, mạng chó của người có giữ được không, đừng nói là leo lên làm Tổng quản cung nữ. "

Nhưng ngoài mặt, nàng ta lại làm ra vẻ xởi lởi, dịu dàng: "Yêu cầu của tỷ tỷ, muội sẽ nói lại với tiểu chủ. Chỉ cần tỷ làm việc đó thật tốt. "

"Về đi, ta khắc tự biết lo." - Hoa Nhĩ ngược mặt lên trời, hít nhẹ một hơi. Cung nữ kia đã đạt được mục đích, liền nhanh chóng đi khỏi.

An Nhĩ Cát lại trở về với vẻ yên tĩnh như lúc trước. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo những hồi ức xưa cũ.

Thôn Bích Dạ, mười sáu năm về trước.

"Tỷ tỷ, mau chạy đi." - Một đứa nhỏ hét lớn giữa khu chợ, át đi cả tiếng ồn ào. Nó như con chuột nhỏ, ra sức len lỏi trong dòng người. Phía sau nó, một đứa bé lớn hơn chút cũng ra sức chạy theo. Một gã nam nhân bặm trợn đang đuổi theo chúng, thanh âm vô cùng giận dữ: "Bọn nha đầu, mau đứng lại."

Đứa bé gái lớn hơn ôm chặt cái bọc trong người nó. Đôi chân nó cố chạy thật nhanh, nhưng lại vấp ngã. Những chiếc bánh bao từ cái bọc rơi ra. Gã nam nhân kia đã đuổi gần tới. Nó ra sức nhặt thật nhanh.

"Tỷ tỷ, bỏ đi. Mau chạy!" - Bàn tay của nó bị đứa bé nhỏ hơn lôi đi. Chúng ra sức chạy thật nhanh, mắt hút giữa dòng người như suối chảy.

Đến lúc cả hai chắc chắn gã kia không đuổi theo nữa, mới dừng lại. Đứa bé lớn hơn nhìn cái bánh bao duy nhất còn trong tay. Khẽ nuốt nước bọt, nó đặt cái bánh bao vào tay đứa nhỏ hơn: "Ái Ái, mau ăn đi. Muội than đói mà. "

Đứa bé được gọi nhìn chị nó, rồi lại nhìn cái bánh bao. Đôi mắt to tròn của nó như đang nghĩ gì đó. Tay nó cầm cái bánh bao, bẻ đôi ra, chia ra cho đứa bé kia: "Bụng của Tiểu Ái nhỏ lắm, cho tỷ một nửa." - rồi nó toét cái miệng cười, nụ cười trong veo như hạt sương buổi sớm.

Hoa Nhĩ mở mắt, hồi ức ấy lập tức tan biến. Khẽ gãi tay lên khóe mắt, lập tức cảm thấy ươn ướt. Nàng cười như có như không, thanh âm khẽ khàng như gió thổi: "Ái Ái, muội nhìn xem, tỷ tỷ thật xấu, lại rơi lệ rồi..."

Hoa Nhĩ trở về Bích Loan Cung, liền đi vào trong sảnh chính. Vừa vào đã thấy Trương Tịch đang ngồi thiền gì đó, lặng lẽ đi đến bên cạnh nàng.

"Người về rồi sao?" - Bàn tay Trương Tịch thoăn thoắt, từng đường kim mũi chỉ sống động như thật. Tâm tư nàng không ai nhìn thấu được. Ở trong cung lâu như vậy, nàng cũng đã học được cách giấu đi xúc cảm bản thân. Để lộ xúc cảm chính là lộ ra yếu điểm, làm con dao của kẻ thù giết mình.

Hoa Nhĩ cúi đầu, thanh âm nhẹ nhàng: "Dạ, chuyện người căn dặn đã làm xong."

Trương Tịch dùng kéo cắt đi chỉ thừa, từ đầu đến cuối đều không nhìn Hoa Nhĩ. Nàng ngắm nghía chiếc khăn thuê một lúc lâu. Lát sau, nàng đặt nó lên tay nàng ấy.

Khẽ nhìn xuống chiếc khăn thuê, mi tâm Hoa Nhĩ dấy lên tia khó hiểu. Trương Tịch cầm tay nàng, nở nụ cười dịu dàng: "Bỏn cung nhớ Tiểu Ái từng nói là người thích hoa phù dung." - Bàn tay Hoa Nhĩ chợt run rẩy. Phù dung xinh đẹp, rực rỡ hơn mẫu đơn. Nhưng hoa sớm nở tối tàn, không thể tỏa hết sắc đẹp. Hô Nhĩ nàng chính là cảm thấy nó rất u thương. Giờ nhìn thấy lần nữa, lại như nhìn thấy Tiểu Ái ngày nào.

"Đa tạ nương nương..." - Thanh âm Hoa Nhĩ xen lẫn chút nghẹn ngào đến đáng lòng.

"Nô tài tham kiến Trương Tàn nương nương." - Tô công công từ bên ngoài đi vào, quỳ xuống hành lễ. Trương Tịch cười nhẹ nhàng, thanh âm có chút vui vẻ: "Tô công công miễn lễ! "

Người dưới đất vội đứng dậy, kính cẩn: "Trưa nay hoàng thượng muốn dùng bữa tại cung của người, nô tài đến báo để nương nương chuẩn bị. "

"Đa tạ Tô công công!" - Khóe môi Trương Tịch cong thành một nụ cười. Tô công công sau khi báo xong cũng lui ra ngoài. Nàng vuốt nhẹ chiếc khăn tay bằng lụa, thanh âm nhẹ nhàng đến kỳ lạ: "Hoa Nhĩ, người đi chuẩn bị ngự thiện đi. Dặn nhà bếp làm canh táo đỏ, hoàng thượng rất thích ăn. "

Gương mặt Hoa Nhĩ chính là dùng từ kinh ngạc để diễn tả. Nàng ấy tròn mắt nhìn nàng, giọng vô cùng khó tin: "Nương nương, từ lúc nào mà người để ý đến hoàng thượng thích gì như vậy. "

Cả người Trương Tịch căng cứng. Nàng đỏ mặt, cúi đầu vò vò cái khăn tay: "Chỉ là vô tình nhớ thôi."

"Thật là vô tình?" - Câu hỏi của Hoa Nhĩ càng làm nàng đỏ mặt. Trương Tịch tránh ánh nhìn của nàng ấy, cười trừ: "Người mau đi đi, đừng hỏi nhiều. "

Hoa Nhĩ cũng không làm khó nàng, liền bước ra ngoài. Ánh nắng rơi trên vai nàng ấy, đẹp vô cùng. Khẽ hít một hơi thật sâu, Hoa Nhĩ như có như không hỏi nàng: "Nương nương, nếu nô tì thật sự làm tổn hại người, người có hận nô tì không?"

Ngọn gió cuốn vài cánh hoa rơi là tả. Trương Tịch nhìn nữ nhân kia, trong lòng không biết có bao nhiêu tâm tư. Mi tâm nàng khẽ dao động, nhưng rồi nhanh chóng trở về như cũ: "Bồn cung sẽ không tha cho kẻ phản bội!"

Từng câu từng chữ của nàng đều lọt vào tai Hoa Nhĩ. Gương mặt nàng ấy như đang cười, một nụ cười chẳng rõ là vui hay buồn. Chỉ biết, khi bóng dáng nàng ấy khuất dần, Trương Tịch lại cảm thấy có chút bi thương.

Sở Định Long yên lặng nhìn nữ nhân trước mặt đang gấp thức ăn bỏ vào chén mình. Đến bây giờ hắn mới nhìn rõ, dù có vết sẹo trên mặt, nhưng nàng vẫn xinh đẹp động lòng người. Bàn tay hắn khẽ vươn lại gần, dùng ngón tay miết nhẹ lên vết sẹo kia: "Có phải lúc đó nàng hận trầm lắm, đúng không?"

Cảm nhận cảm giác ấm áp truyền tới từ bên má, Trương Tịch giật mình định lùi về sau. Nhưng vừa ngẩng đầu lại bất gặp ánh mắt âm trầm của hắn, khiến nàng chỉ cúi đầu, chuyên tâm gấp thức ăn.

"Nàng có muốn xóa nó đi không?" - Hắn vẫn miết nhẹ ngón tay lên vết sẹo, chậm chậm hỏi. Nàng khẽ ngưng gấp thức ăn, mi tâm cũng trở nên xao động. Một lúc lâu sau, nàng mới điềm nhiên trả lời, thanh âm bình thản: "Thần thiếp không muốn?"

Bàn tay hắn bây giờ lại sờ lên mái tóc nàng. Gương mặt hắn có chút khó hiểu nhìn nàng: "Tại sao?"

"Những chuyện đã qua, thần thiếp vốn không muốn nhớ lại. Xóa được thì sao, cũng không xóa được chuyện ngày trước." - Thanh âm của nàng tựa như một cây kim châm vào lòng hắn. Sở Định Long cười khẽ. Phải, xóa được sẹo ở mặt, nhưng không xóa được sẹo ở lòng, thì có ích gì?

Bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào. Trương Tịch liếc mắt nhìn Hoa Nhĩ ở gần đó, nàng ấy hiểu ý, liền bước ra ngoài. lát sau, nàng ấy bước vào, tấu trình với nàng và hắn: "Hoàng thượng, nương nương! Người ở Ngọc Bích Cung đến bẩm báo, nói Thuận Quý nhân đột nhiên đau bụng không ngừng. Mời hoàng thượng và nương nương đến xem!"

Sở Định Long đang gấp thức ăn, liền cau mày, tỏ vẻ không mấy quan tâm: "Lát nữa sẽ tới!" - Hoa Nhĩ nghe xong, cũng lập tức lui ra ngoài.

"Hoàng thượng, sao người không đi thăm muội ấy?" - Trương Tịch múc một chén canh táo đỏ, đưa đến gần chỗ hắn. Nhưng hắn chỉ lười biếng nhìn chén canh, xong lại xoa xoa hai bên thái dương: "Ồ cạnh nàng ấy rất ồn ào, trầm không được nghỉ ngơi. Một tuần bảy ngày, hết sáu ngày là nàng ấy có bệnh. Nếu phi tần nào trong cung cũng vậy, có phải trầm sẽ mau già đi không?"

Khẽ nở nụ cười, Trương Tịch nắm lấy tay hắn, nói một câu không rõ đùa hay thật: "Hoàng thượng đa thê quá, nên mới lao tâm tổn sức như vậy. Sau này không biết còn bao nhiêu khuê tú khác sẽ nhập cung nữa đây."

Sở Định Long thờ dãi, tay day day phía sau gáy: "Làm dân thường đã năm thê bảy thiếp. Trẫm lại muốn mình là kẻ chỉ có một thê tử. Cả hai sẽ có một tiểu hài tử..."

Người nào đó bĩu môi, nhìn hắn như không tin nổi: "Hoàng thượng, thiếp thấy là người chắc đang bị ám đầu!"

"Ám đầu?" - Gương mặt Sở Định Long chính là đang trở nên khó coi vô cùng. Nhưng nữ nhân trước mặt hắn lại luyện thuyên liên tục: "Cả nhân gian đều muốn làm hoàng đế, chỉ có hoàng thượng lại muốn làm dân thường."

Đôi mắt hắn khẽ dấy lên chút u thương, nhưng cũng nhanh chóng biến mất: "Hoàng đế là kẻ quyền lực nhất, cũng là kẻ cô độc nhất. Muốn có ngai vị, phải hi sinh cả thê tử và hài tử của bản thân. Đến lúc nhìn lại, chỉ có một mình, với ngai vị uy quyền."

Câu nói của hắn khiến Trương Tịch rơi vào trầm tư. Không gian trong phòng như bị phủ lên một tầng sương mờ ảo. Sở Định Long và nàng bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều im lặng. Trong ánh mắt hắn, Trương Tịch nhìn thấy điều gì đó bi thương vô cùng.

"Hoàng thượng, người của Thuận Quý nhân lại..." - Hoa Nhĩ vừa vào đã nhìn thấy cảnh không nên thấy. Nàng ấy khẽ ho lên. Hai người lúc này mới nhận ra có người vào, liền chỉnh trang.

Sở Định Long đứng dậy, xoay lưng về phía cửa: "Trẫm đi xem Thuận Quý nhân trước!" - Nói rồi, liền hướng Ngọc Bích Cung mà bước.

Hoa Nhĩ chắc chắn hắn đã đi xa, liền quay sang nàng: "Nương nương, mọi chuyện đã chuẩn bị ổn thỏa!" - Nữ nhân trước mặt nàng ấy điềm nhiên như không, môi chỉ nở nụ cười nhạt: "Rất tốt, cả cũng cần câu rồi."

Em

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hình nhân

"Hoàng thượng, hiện tại vẫn không chẩn đoán được Thuần Quý nhân là đang mắc phải chứng bệnh gì?" - Thái y quỳ trước mặt Sở Định Long, trên trán là một tầng mồ hôi ướt đẫm. Người trên long tọa càng lúc càng tỏa ra nộ khí, khiến cho người trong Ngọc Bích Cung ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

"Vô dụng!" - Từ miệng hần phun ra hai chữ, khiến kẻ quỳ bên dưới run rẩy sợ hãi. Trương Tịch ngồi bên cạnh cũng không dám nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng khuyên hần." Hoàng thượng, bảo trọng long thể!"

Từ bên trong truyền ra âm thanh rên rỉ đau đớn của Thuần Dung. Từng đợt từng đợt, khiến người khác cũng cảm giác ón lạnh. Một lát sau, cung nữ cận thân của nàng ta vội vã chạy ra, sắc mặt tái đi." Hoàng thượng, tiểu chủ ngất xỉu rồi! "

Sở Định Long ngồi trên long tọa nghe vậy, trán cũng nổi gân xanh, không thương tiếc đập tên thái y dưới đất." Kẻ vô dụng thì không nên giữ lại. Nếu người không trị khỏi cho Thuần Quý nhân, thì chuẩn bị đem cả nhà người theo hầu nàng ấy dưới cửu tuyền."

Khẽ vuốt ve ngực hần, Trương Tịch cố làm dịu đi cơn giận bên trong hần. Cung nữ kia hai mắt lưng tròng, lệ rơi ướt đẫm, giọng nghẹn ngào:" Tiểu chủ là người hiền lành. Hoàng thượng, tiểu chủ mấy ngày trước đã đau đớn không ngừng, trên người cũng xuất hiện không ít dấu kim châm. Người là lo hoàng thượng vươngong bạn, mới không dám báo. Cầu xin người, mau cứu tiểu chủ của nô tì."

Chân mày Sở Định Long cau lại, như đang suy nghĩ gì đó. Hần gọi Tô công công bên ngoài vào, không nhanh không chậm nói:" Đi gọi Chung Quân đến đây!"

Tô công công nghe phân phó cũng không dám nhiều lời, lập tức lui ra ngoài. Trương Tịch và mọi người trong Ngọc Bích Cung im lặng đến đáng sợ. Chung Quân vốn là một kẻ chẳng có chức quan gì trong tiền triều. Nhưng hần lại rất được Sở Định Long coi trọng. Chính là vì hần có khả năng yểm bùa chú và tiên đoán trước tương lai. Trương Tịch rất tò mò, nàng nghe về tên Chung Quân rất lâu, nhưng hôm nay mới được gặp mặt.

"Hoàng thượng, người thích phá rối giấc ngủ người khác sao?" - Một nam nhân trên người là bạch y vừa ngáp vừa đi vào. Mọi ánh nhìn đều tập trung vào y, không giấu nổi vẻ thần thốt. Cả Trương Tịch cũng kinh ngạc vô cùng.

Nhận ra mình đang bị nhìn, Chung Quân cười cười gãi đầu:" Có phải ta rất đẹp không?" - Nhưng ngay lập tức bị ánh mắt như sắp giết người của Sở Định Long làm cho nụ cười biến mất:" Đừng nhiều lời, mau xem xem có chuyện gì xảy ra với Thuần Quý nhân."

Nét mặt Chung Quân không lấy gì nghiêm trọng, điềm nhiên ngồi xuống ghế, vừa uống trà vừa nói:" Đem người thân cận của Thuần Quý nhân ra đây."

Cung nữ cận thân lúc này, lệ rơi không ngừng trên khuôn mặt xinh đẹp, nức nở kể lại cho Chung Quân nghe. Y chăm chú lắng nghe, lát sau như nghiệm ra điều gì đó, liền quay sang hỏi:" Hôm nay là ngày bao nhiêu? "

" Là mừng bảy tháng bảy..." - Cung nữ kia vừa lau đi hàng lệ vừa nói. Khóe môi Chung Quân cong lên thành một nụ cười khó hiểu. Hần chống cằm, tay còn lại nghịch lọn tóc mai, nghiêng đầu nói với Sở Định Long:" Hoàng thượng, người cứ sai thị vệ đi lục soát trong cung, chắc chắn sẽ tìm ra thứ dơ bẩn."

" Tô Thịnh!" - Tô công công đứng bên ngoài nghe gọi, lập tức chạy vào. Sở Định Long trầm tĩnh ngồi trên long tọa, hai mắt khép hờ, thanh âm khiến kẻ khác có chút sợ hãi:" Cử người lục soát toàn bộ hoàng cung, phải lục thật kỹ cho trẫm!"

" Nô tài tuân lệnh! " - Tô công công nhận lệnh xong cũng nhanh chóng ra ngoài, không dám chậm trễ. Trương Tịch ngồi bên cạnh Sở Định Long, trong lòng không khỏi cười khinh một cái. Khẽ nắm lấy tay hần, thanh âm nhẹ nhàng trấn áp cơn giận trong hần:" Hoàng thượng, người đừng nổi nóng, long thể vẫn là quan trọng."

Cảm nhận được sự mềm mại nơi tay, Sở Định Long cũng dịu dần lửa giận. Hần khẽ đặt tay mình lên tay nàng, thanh âm cũng trầm ổn trở lại:" Trẫm không sao, nàng đừng lo."

" Hoàng quý phi giá đáo!" - Chỉ năm chữ đó, cũng làm tắt cả cử chỉ dịu dàng của hần biến mất. Bàn tay đang nắm tay nàng cũng buông vội ra. Trương Tịch chỉ lặng lẽ thu tay về, đứng lên hành lễ với Ninh Nghi:" Hoàng quý phi kim an!"

Người trước mặt nàng ra hiệu cho nàng đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến ngồi gần bên hần, phong thái rất uy nghi. Trương Tịch hiểu chuyện, cũng lui sang một bên đứng.

" Hoàng thượng, chuyện này là sao?" - Ninh Nghi mỉm cười, nụ cười khiến người khác bị áp chế bởi quyền lực. Trước mặt kẻ làm hoàng đế, nàng ấy không chút nao núng. Trong lòng Trương Tịch không khỏi cảm phục.

Ánh mắt Sở Định Long bây giờ, có bao nhiêu là ôn nhu. Nữ nhân trong hậu cung này, có thể nhìn thấy nụ cười này, chỉ có Hoàng Quý phi Ninh Nghi. Xem như hôm nay, người trong Ngọc Bích Cung này có may mắn nhìn thấy. Hần vuốt mái tóc của Ninh Nghi, khuôn mặt co là tới mấy phần là sùng nịnh:" Chung Quân nghĩ trong hậu cung này có người dùng tà thuật! "

Bất giác trên môi Ninh Nghi hiện lên một nụ cười đầy ý vị:" Sử dụng tà thuật trong cung chính là trọng tội. Hoàng thượng, việc lần này thật sự nghiêm trọng rồi. "

Câu nói của Ninh Nghi vừa dứt, thị vệ từ bên ngoài chạy vào, dâng lên Sở Định Long một hình nhân bằng vải:" Hoàng thượng, tìm thấy vật này! "

Bàn tay hần như đang kim chế con giận, run rẩy cảm hình nhân lên, thanh âm tràn đầy nộ khí." Nói, ngươi tìm thấy ở đâu? "

" Là ở... "- Tên thị vệ ập ứng, đôi mắt khề liếc qua Trương Tịch: "...Là ở Bích Loan Cung của Trương Tần! "

Từng câu từng chữ của tên thị vệ lọt qua tai nàng, nhưng Trương Tịch vẫn điềm nhiên như không. Riêng Sở Định Long đã thật sự nổi giận. Hần ném hình nhân vào người nàng, ngữ khí tràn đầy tức giận: " Ngươi mau nói, chuyện này có phải do tiện nhân ngươi làm ra không? "

" Nếu thần thiếp nói không có mình không có làm, hoàng thượng có tin không? " - Trương Tịch quỳ dưới đất, lệ ngưng đọng nơi khóe mắt. Nàng chính là không để lệ rơi dài trên gương mặt. Đáng thương thì để cho ai xem. Nhưng nam nhân trước mặt nàng chỉ khựng lại đôi chút, rồi lại gằn giọng: " Trẫm nghĩ ngươi sẽ thay đổi. Nào ngờ, ngươi vẫn độc ác đến vậy! "

" Độc ác? Thần thiếp từ trước đến giờ chưa bao giờ làm chuyện gì hồ thẹn. " - Ánh mắt Trương Tịch ngoan cường nhìn thẳng hần. Kề vừa nãy còn dịu dàng với nàng, bây giờ đã không thương tiếc chà đạp nàng. Sở Định Long quả thật nổi giận lôi đình, bàn tay hần vung lên cao. Đôi mắt nhắm lại, nàng đợi cái tát của hần rơi xuống.

Chung Quân ở bên ngoài từ nãy giờ không xen vào, bây giờ cũng chỉ nhẹ nhàng nhấp trà, nói một câu: " Có hình nhân trong cung, chưa chắc đã là thủ phạm. "

Lúc này sắc mặt của Sở Định Long mới dịu xuống, rơi vào trầm ngâm. Câu nói của Chung Quân khiến tâm trí hần như ngộ ra điều gì đó. Một lúc lâu sau, hần mới cất lời, thanh âm vô cùng trầm ổn, chỉ tay về phía hình nhân: " Đem thứ dơ bẩn đó đốt đi! "

Cung nữ nghe theo lệnh hần, liền nhặt hình nhân đem quăng vào lò hương gần đó. Ninh Nghi giữ yên lặng nãy giờ, lúc này mới hỏi hần: " Hoàng thượng, còn Trương Tần... " "

" Đem nhốt vào đại lao, chờ điều tra rõ ràng rồi xử tội! "- Hần nhìn nữ nhân quỳ trước mặt, trong mắt không có chút xúc cảm. Hai tên thị vệ từ ngoài đi vào, xách lấy hai tay Trương Tịch. Nàng giãy ra, hét vào mặt chúng: " Bỏn cung tự đi được! "

Phụng nhân xinh đẹp khề ngược nhìn nam nhân trên long tọa, môi nở nụ cười nhạt nhẽo: " Hoàng thượng, người sẽ phải hối hận! " - Nàng quay lưng bước theo hai tên thị vệ. Lúc đi ngang qua lò hương, nàng bất giác nhìn thấy hình nhân ấy. Như đang chế giễu nàng.

Ngoài trời đang đổ mưa, mưa rất lớn. Những hạt mưa rơi đầy trên gương mặt kiêu diễm của Trương Tịch, che đi những giọt lệ nơi khóe mắt nàng.

Con mưa dai dẳng ấy vẫn không dứt. Nơi đại lao tăm tối, những ngọn đuốc vẫn không đủ thấp sáng. Vài con chuột và gián bò lên mâm cơm của tù nhân, gặm nhấm thức ăn thừa của họ.

Trương Tịch nép mình vào một góc, đôi mắt nàng trở nên thần thờ. Mùi hơi đất ẩm ướt bốc lên, xộc vào mũi nàng, khiến nó trở nên khó chịu. Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân. Khề ngược mắt lên, nhận ra người trước mặt, nàng khề kêu, thanh âm yếu ớt vô cùng: " Hoa Nhĩ... "

Nghe tiếng nàng gọi, Hoa Nhĩ sục sùi, về trầm lặng mỗi ngày biến mất hoàn toàn. Nàng ấy cầm lấy tay nàng, mới nhận ra nó rất lạnh. Thanh âm nàng ấy vì vậy mà cũng trở nên nức nở: " Hà có nương nương phải chịu khổ ải như vậy. Lúc đó nó thì đốt quách đi cái hình nhân ấy cho xong... "

Lời nói của Hoa Nhĩ bị nàng dùng tay chặn lại: " Ở đây tay vách mạch rừng, đừng la lớn. Tiểu Ái đã vì bỏn cung làm bao nhiêu chuyện, bao nhiêu đây bỏn cung chịu đã là gì? "

Cơ thể bé nhỏ của Trương Tịch run lên từng hồi, cũng trở nên nóng vô cùng. Hoa Nhĩ sờ lên trán nàng, phát hiện nó đang nóng ran, còn đổ một tầng mồ hôi lạnh leo. Nàng ấy sợ hãi, định buông nàng ra, chạy đi gọi người. Nhưng tay nàng ấy bị nàng nắm lại: " Đừng kêu, không ai thêm tội đâu... "

" Người dù gì vẫn còn là tần vị, lại còn đang bệnh, chúng dám không giúp? " - Ngữ khí của Hoa Nhĩ tràn đầy tức giận. Nhưng Trương Tịch chỉ lắc đầu lảng tránh. Nàng gượng ép bản thân mỉm cười với nàng ấy: " Ngươi kiếm được người đó chưa? "

Hoa Nhĩ khề gật đầu, trong lòng dâng lên một cổ chua xót thay cho nàng. Nữ nhân này là chủ nhân của nàng ấy, lại chấp nhận chịu khổ ải để trả thù cho muội muội nàng. Khỏe mắt Hoa Nhĩ khề vờn giọt lệ, nhưng lại nhanh chóng quệt đi.

" Ngươi mau đi, chỗ này không nên ở lâu! "- Trương Tịch vừa nói vừa đẩy Hoa Nhĩ ra khỏi cửa phòng giam. Tên cai ngục cũng khóa lại. Nàng ấy đứng trước cửa, khề khề: " Nương nương... "

Nhưng người nàng ấy khề, đã nằm gục xuống sàn đất giá lạnh. Từng hơi thở của nàng trở nên khó nhọc vô cùng. Trương Tịch cảm giác như lồng ngực bị ai đè nén, khó chịu vô cùng.

" Nương nương, người đợi nô tì, nô tì sẽ kêu người đến giúp người! " - Đó là câu nói cuối cùng của Hoa Nhĩ mà nàng nghe thấy. Trước mắt nàng phủ một tầng mờ ảo, rồi mọi thứ trở nên tối, tối vô cùng.

Những hạt mưa cứ rơi xuống. Nó bắn vào mặt Hoa Nhĩ, rất bóng. Nhưng đôi chân nàng không cho phép nàng dừng lại, cả tâm trí nàng cũng không cho phép nàng dừng lại. Nàng phải cứu Trương Tần nương nương, phải cứu chủ nhân của nàng.

"Uych!"- Nàng ngã vào một vũng nước. Đầu gối cũng trầy đến chảy máu, hơi thở nặng nề. Nàng cố gắng nhìn quanh. Bất chợt nhìn thấy ba chữ "Vương Thanh Cung", nàng như nhìn thấy vàng. Nàng cố lê đôi chân đến gần cửa cung, đập mạnh vào cánh cửa, hét lớn." Cứu người, mau cứu người!!! "

Thanh âm của nàng lọt thỏm giữa màn mưa tối đen. Nàng cố gào thét, nhưng cánh cửa ấy lại không chịu mở ra. Tiếng nàng càng lúc càng nghẹn ngào:"Mau cứu nương nương.... Người không có tội..."

Đến lúc Hoa Nhi gần như gục ngã, cánh cửa Vương Thanh Cung bật mở. Ánh sáng mờ ảo chiếu vào mắt nàng, nhưng nàng chỉ thuê thảo vài tiếng yếu ớt:" Cứu... Tương tần..." - Rồi đôi mắt nàng nhắm dần, mặc kệ mưa đang trút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chân tướng

Trước mắt Tương Tịch là một khoảng mờ ảo vô định, từ đầu truyền tới cơn đau nhức cùng cực. Cố gắng chống tay ngồi dậy, nhưng lại không được. Đến lúc này, nàng mới ý thức rằng bản thân đang nằm trên một tấm nệm bằng bông, chứ không phải là sàn đá lạnh lẽo nơi ngục giam.

"Đây là đâu.."- Nàng nheo mắt, cố nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Đồ vật bày trí đều rất quý giá, chắc hẳn nơi đây là nơi ở của một phi tần cao quý nào đấy.

Cánh cửa phòng bật mở, ánh sáng chói lòa ủa vào. Một thân ảnh quen thuộc bước vào, trên tay là một chậu nước. Tương Tịch cố nhìn rõ người trước mặt, nhưng chỉ là một mảng sáng vô định. Đột nhiên, cổ họng nàng trở nên khô khốc vô cùng. Tương Tịch thều thào, thanh âm yếu ớt vô cùng:" Nước... Nước... Khát... "

Người kia dường như nghe thấy nàng nói, liền hỏi lại, thanh âm thân quen vô cùng:" Nương nương, người tỉnh rồi! " - Nàng bám lấy cánh tay người đó, khó khăn lặp lại:" Nước... Khát..."

" Nương nương, nước đây!" - Thanh âm của người đó nghẹn ngào, đưa chén nước đến gần miệng nàng. Tương Tịch cầm chén nước, khó khăn đưa lên miệng uống một hơi cạn. Cái dịu mát của nước lan khắp cơ thể nàng, khiến nàng có chút tỉnh táo. Người bên cạnh đau lòng nắm lấy tay nàng, thanh âm khe khẽ gọi:" Nương nương.. "

Tương Tịch nhìn xuống, tuy trước mặt vẫn còn mờ ảo nhưng nàng khẽ vuốt tóc người đó, môi nở nụ cười gượng gạo:" Hoa Nhi... "

Hoa Nhi dùng khăn ướt lau tay cho nàng, giọng nghẹn ngào đến đau lòng:" Nô tì để nương nương chịu khổ như vậy, thật không đáng sống... "

Bàn tay nàng chạm vào tay nàng ấy, tuy không nói nhưng cũng khiến nàng ấy đỡ tự trách. Xung quanh hai người đột nhiên yên lặng đến kỳ lạ. Không ai nói với ai câu nào, chỉ có bên ngoài tiếng chim hót bay vào.

" Đây là đâu?" - Một lúc lâu sau, Tương Tịch cất tiếng hỏi nàng ấy. Bàn tay của Hoa Nhi khẽ khựng lại đôi chút, rồi lại bình thản nói:" Là Vương Thanh Cung!"

" Là cung của Hoàng quý phi sao?"- Đôi mắt Tương Tịch khẽ dao động như đang nghĩ ngợi gì đó. Hà có gì hoàng quý phi lại cứu nàng? Rốt cuộc là có mưu tính gì. Hoa Nhi nhìn nàng đang rơi vào trầm ngâm, không đành lòng liền nói:" Nương nương, hay người đi theo hoàng quý phi, nhờ hoàng quý phi che chở cho người! "

Không để nàng kịp trả lời, nàng ấy càng siết chặt lấy cổ tay nàng:" Hoàng quý phi trong hậu cung này muốn mưa được mưa, muốn gió được gió. Nương nương đi theo hoàng quý phi, chắc chắn sẽ không phải chịu cảnh như ngày hôm nay..."

Lời nói của Hoa Nhi chưa kịp hết đã bị Tương Tịch chặn lại. Môi nàng khẽ nở nụ cười như có như không, thanh âm nhẹ nhàng:" Hoa Nhi, trong hậu cung này, dù người đi theo ai, thì người vẫn là cái gai trong mắt của rất nhiều người. Nên nhớ, tự lực vẫn là tốt nhất. "

" Nhưng mà... "- Hoa Nhi định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng. Mặc kệ bản thân đang rất yếu, nàng bước xuống giường, cố lê đôi chân đến gần bàn trang điểm. Nàng ấy cúi đầu ngồi xuống trước gương. Tương Tịch ngược mắt nhìn bóng hình trước gương, môi nở nụ cười tự giễu. Ngón tay vuốt ve lấy vết sẹo trên gương mặt. Càng ngày nàng càng thấy nó thật đẹp đẽ. Đẹp hơn cả lòng người.

" Chính trang lại một chút, bôn cung muốn đi gặp hoàng quý phi! " - Hoa Nhi nghe thấy, liền nhanh chóng giúp nàng sửa soạn lại. Cả trang sức và cách điểm trang, nàng cũng chọn cách đơn giản nhất. Tuy không rực rỡ xinh đẹp nhưng lại vô cùng tinh tế, khiến người khác phải ngược nhìn.

Tương Tịch cùng Hoa Nhi đến sảnh chính của Vương Thanh Cung, mới phát hiện mặt trời đã đến đỉnh đầu từ lúc nào. Nàng gio tay che đi ánh mắt chói chang, lại vô tình cảm nhận được, hóa ra nắng ấm đến vậy..

Lúc nàng bước vào, vừa vận nhìn thấy Hoàng Quý Phi nằm trên phụng kỷ, tay phe phẩy quạt, mắt lim dim như đang ngủ. Dù vào cung đã lâu, nhưng hôm nay nàng mới được tận mắt nhìn rõ Vương Thanh Cung. So với Phụng Hoan Cung của hoàng hậu, chỉ có hơn, không có kém.

"Thần thiếp Trương Tần, tham kiến Hoàng quý phi nương nương!" - Nàng quỳ xuống hành lễ. Mọi cử động đều nhẹ nhàng, sợ làm kinh động nữ nhân trước mặt.

Ninh Nghi từ từ mở mắt, bàn tay đang quạt cũng dừng lại. Mi tâm nàng nhìn Trương Tích, tâm tư chính là một mảng xáo trộn. Nữ nhân đang quỳ dưới đất là kẻ nàng không rõ là nên thương hay nên ghét. Trong hậu cung này, có biết bao nhiêu kẻ đáng thương, cũng có bao nhiêu kẻ đáng ghét. Ninh Nghi nàng quả thật không nhìn thấu nổi nữa rồi.

"Người đang bệnh, không cần đa lễ!" - Nàng khẽ phát tay, một cung nữ bên cạnh mang đến một cái ghế, cùng Hoa Nhi đưa Trương Tích dậy. Nhẹ nhàng ngồi dậy, Ninh Nghi chỉnh trang lại y phục, phong thái ung dung." Trương Tần muội muội, sức khỏe của muội còn chưa hồi phục, sao không nghỉ ngơi còn ra ngoài làm gì."

Trương Tích mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng trả lời:" Thần thiếp đã khỏe hơn nên muốn đa tạ nương nương đêm qua đã ra tay cứu giúp."- Người trên phụng kỷ vừa phe phẩy quạt vừa cười:" Chúng ta đều là người hầu hạ hoàng thượng, hà cớ phải tính toán những chuyện đó."

"Nhưng thần thiếp đang mang tội..."- Lời nói của Trương Tích ngập ngừng lại pha lẫn chút nghẹn ngào. Ninh Nghi ung dung tự tại, thanh âm không biểu lộ chút xúc cảm nào." Bốn cung đã bẩm báo hoàng thượng, người cũng đã đồng ý cho muội ở Vương Thanh Cung nghỉ dưỡng, đến lúc hết bệnh sẽ xét xử sau."

Hai tai Trương Tích chính là không tin vào điều nàng vừa nghe thấy. Sở Định Long xưa nay nổi tiếng không vì ai mà thay đổi quyết định. Hà cớ hôm nay lại có thể vì nàng đang bệnh mà thả nàng ra khỏi đại lao? Chuyện này rất kỳ lạ.

Nhìn thấy vẻ trầm ngâm của nàng, Ninh Nghi không nói gì, chỉ quay sang bảo cung nữ mang trà ra cho nàng. Trương Tích nhận chén trà từ tay cung nữ, vừa đưa lại gần đã ngửi thấy hương trà thanh thoát. Khẽ xuyt xoa, nàng nhấp nhẹ một ngụm, lại cảm thấy như có dòng nước chảy trong người, thoải mái vô cùng.

"Chả hay trà này là loại trà gì, mà thần thiếp chưa từng nếm qua trong cung." - Trương Tích nhìn Ninh Nghi, ánh mắt không nén nổi tò mò. Từ nhỏ đến giờ, nàng đã nếm rất nhiều loại trà quý, vẫn không bằng loại trà đặc biệt này.

"Trương Tần nương nương không biết, mẫu thân Hoàng Quý Phi vốn dĩ xuất thân từ một vùng chuyên trồng trà của Sở Nguyên." - Cung nữ bên cạnh của Ninh Nghi nhìn nàng, vừa mỉm cười vừa nói:" Không chỉ vậy, loại trà này là do nương nương dùng tâm ý làm ra cho hoàng thượng. Phải thức ba đêm liên tiếp để ngắt những cánh hoa sen vừa nở ở Dạ Minh Hồ, còn dùng nước sương sớm để pha chế. Nhiều đó cũng đủ hiểu được, nó quý giá tới mức nào."

Lời nói của cung nữ kia mới nghe qua sẽ nghĩ là đang giảng giải cho nàng hiểu. Nghe nhiều lại thành ra là đang nói cho nàng hiểu, chân tình của Hoàng quý phi của Sở Định Long sâu đậm đến nhường nào. Trương Tích đặt chén trà xuống, mỉm cười nhìn cung nữ kia:" Vậy là bốn cung hằng rất có phúc khí mới được thưởng thức tách trà ngon như vậy."

"Trương Tần quá khen rồi, ta nghĩ muội nên về nghỉ sớm đi!" - Dù trên môi Ninh Nghi là nụ cười, nhưng Trương Tích vẫn nghe trong câu nói ý tứ muốn đuổi khách. Nàng đứng dậy cáo từ rồi lui ra ngoài.

Lúc trên dọc đường hành lang về phòng, Hoa Nhi đi kế bên nàng, không ngừng hỏi:" Nương nương, Hoàng Quý Phi đó có phải muốn giết vỡ vụn oai với người không chứ?"

"Nếu nàng ấy muốn làm vậy thì sao? Cũng là nhắc chúng ta nên an phận thủ thường một chút." - Trương Tích vừa đi vừa nói. Mặt trời bây giờ không còn chiếu những ánh nắng gắt xuống mặt đất nữa, khiến con người cũng trở nên thoải mái. Như chợt nhớ ra chuyện gì, nàng quay sang hỏi Hoa Nhi:" Người đó người giấu ở đâu?"

"Nô tỳ đã giấu cẩn thận, chỉ chờ đến lúc sẽ cho ra. Thiết nghĩ là tối nay có thể rồi!" - Hoa Nhi đưa nàng đi, thanh âm chỉ vừa đủ để nàng và nàng ấy nghe thấy.

"Người làm rất tốt!" - Môi Trương Tích nở một nụ cười, không biết là đang vui hay đang buồn. Bất chợt, mắt nàng lại nhìn thấy lá phụng điệp đang bắt đầu rơi. Từng lá từng lá rời khỏi cành, lơ lửng trên không trung, rồi đáp xuống đất. Nàng vươn tay bắt lấy một chiếc lá, bất chợt tự hỏi:" Đã sang thu rồi sao..."

Từng dòng hồi ức lại ủa về trong tâm trí nàng. Ngày đó, dưới gốc phụng điệp, có hai đứa bé gái cùng nhau vui đùa.

"Dung Nhi, mau đợi ta"

"Tích tỷ, muội ở đây!"

Hai đứa trẻ một lớn một nhỏ, cùng nhau đuổi bắt, cùng nhau chơi đùa, còn dùng lá phụng điệp thả." Cả đời làm tỷ muội tốt!" - Cuối cùng, hư danh và vinh hoa đã làm mờ mắt, khiến người quên đi lời thề năm nào.

Ở An Nhi Cát, một hắc bào ngồi ở bàn rượu, uống hết ly này đến ly khác. Mất hẳn hần những tia máu đỏ, xung quanh bị bao bọc bởi hàn khí. Cung nữ và công công bên cạnh không dám lại gần, cũng chẳng dám can ngăn.

"Hoàng thượng, có phải rượu ngon lắm không?" - Chung Quân đứng dựa người vào cột, mắt thích thú nhìn nam nhân kia đang uống rượu. Những cơn gió lạnh lướt qua, khiến y rung mình một cái.

Sở Định Long vẫn điềm nhiên uống rượu, mặt không biểu lộ chút gì là thích thú. Ánh trăng chiếu xuống mặt hồ, khiến nó tạo thành mảng sáng tuyệt đẹp. Nhưng tâm hắn lại chẳng có hứng thú ngắm nhìn. Từ ngày hôm qua đến giờ, đầu hắn toàn là bóng hình nữ nhân kia. Ánh mắt, nụ cười,... Tất cả quanh quẩn trong tâm trí hắn. Tay cầm ly rượu lên ngắm nghía một hồi, hắn nở nụ cười ngây ngốc. Tại sao lại nghĩ tới nàng ta? Không phải chỉ là một con cò trong tay hắn hay sao?

"Hoàng thượng, nô tài bắt được tên này ở bụi cây đằng kia. Chắc chắn là thích khách!" - Một công công bắt được một kẻ mặc hắc y, lôi đến cho hắn. Sở Định Long khẽ liếc nhìn kẻ kia, môi nhếch lên: "Đem hắn xuống, trảm thủ."

"Hoàng thượng, thứ dân đã chờ người rất lâu, chỉ để gặp người bầm tấu." - Hắc y nhân giọng vô cùng khàn khoản. Hắn nhìn kẻ đó, không nhanh không chậm nói: "Kẻ như ngươi cũng có chuyện để nói với ta sao?"

"Thứ dân chính là muốn bầm tấu chuyện thuật ác thắng của Trương Tần nương nương!" - Câu nói này của hắc y nhân làm Sở Định Long giật mình quay lại. Nhưng nhanh chóng hồi phục lại vẻ bình ổn thường ngày: "Ngươi biết gì?"

Tên kia thấy hắn đã chịu nghe, liền nói: "Hạ dân vốn là kẻ đạo sĩ ở ngoại thành, trong lần vô tình gặp một cô nương nhờ làm một cái hình nhân. Tuy biết là việc này gây tổn hại người khác, nhưng vì miếng cơm manh áo, hạ dân đành phải làm. Nào ngờ, đêm qua có người muốn đồ sát hạ dân. Cũng may phúc lớn mạng lớn mà thoát nạn, còn nhặt được ấn tín của nô tài trong hoàng cung." - Nói đoạn, tên kia trình lên một thẻ bài ấn tín. Chung Quân lấy xem qua, khẳng định là thuộc nô tài trong hậu cung.

"Làm sao ngươi vào được hoàng cung?" - Sở Định Long vừa nhấp rượu vừa hỏi. Hắc y nhân suy nghĩ một hồi rồi trả lời: "Hạ dân được một người giải cứu, còn dẫn vào cung, nói nếu hạ dân muốn sống, chỉ có nói thật với hoàng thượng!"

"Ngươi là đang nói thật?" - Chung Quân nhìn hắn, tỏ vẻ không tin. Để chứng minh, hắc y nhân liền khai ra tên tuổi, nơi đang ở. Không chỉ vậy, hắn còn khẳng định: "Hạ dân còn nhớ rõ dung mạo cô nương nhờ làm hình nhân."

"Chung Quân" - Sở Định Long nhắm mắt, thanh âm không chút xúc cảm: "Đưa hắn ta về giam giữ cẩn thận. Cừu người đi điều tra kỹ càng cho trẫm!"

Chung Quân nghe lệnh, liền lui xuống làm theo. An Nhĩ Cát bây giờ lại vắng lặng, khiến lòng người cũng an ổn. Sở Định Long thờ dài, nhìn xung quanh. Nơi đây có lẽ là nơi hắn cảm thấy an tĩnh nhất trong hoàng cung. Không giao tranh, không ganh ghét....

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vạch mặt

"Truyền Trương Tần yết kiến!" - Giọng Tô công công vang khắp Dưỡng Tâm Điện. Trương Tịch ngẩng cao đầu, đưa tay để Hoa Nhĩ diu vào. Hôm nay, y phục của nàng rực rỡ như đóa hoa phù dung tỏa sắc, cả cách đi đứng cũng tôn lên vẻ cao quý. Nàng chính là muốn trong ngày hôm nay, ngày nàng trả ân oán, nàng phải xinh đẹp nhất.

Từng bước từng bước, nàng bước vào điện, phong thái uy nghiêm. Đôi mắt nàng rơi về chiếc ghế gần long tọa. Thuần Dung ngồi đó, sắc mặt nhợt nhạt, tiều tụy, vô cùng đáng thương. Môi Trương Tịch cong lên thành nụ cười, rồi lại nhanh chóng biến mất.

"Thần thiếp Trương Tần tham kiến hoàng thượng!" - Nàng theo quy củ quỳ xuống hành lễ. Người ngồi trên long tọa nhìn nàng, thanh âm không chút xúc cảm: "Nàng có biết tội của nàng hay chưa?"

Trương Tịch ngẩng đầu, phụng nhãn không chút sợ hãi nhìn hắn: "Xin hoàng thượng chỉ rõ, thần thiếp là sai ở chỗ nào?"

Sắc mặt Sở Định Long càng ngày càng tối sầm, nộ khí cũng bao quanh. Mọi người trong điện cũng run rẩy không ngừng. Chỉ sợ sơ sẩy làm sai chuyện gì khiến hắn phát lòng, thì có mười cái mạng cũng không đủ đền tội. Nhưng riêng Thuần Dung lại không như vậy. Nàng ta lệ ngắn lệ dài, thanh âm nghẹn ngào: "Tịch tỷ, hai tỷ muội chúng ta cùng nhau lớn lên, trải qua bao nhiêu chuyện. Hà cố vì sao tỷ đã hại hai từ chưa ra đời của muội, đến bây giờ ngay cả chút tình nghĩa còn lại tỷ cũng không màng tới, phải lấy mạng muội mới hả dạ hay sao?"

"Muội cũng biết là chúng ta cùng nhau lớn lên. Hà cố gì lại vu khống tỷ?" - Trương Tịch nhếch môi, nhìn Thuần Dung đang ôm mặt khóc nức nở. Đôi mắt nàng tràn đầy giận dữ, cũng không cần Hoa Nhĩ diu nữa. Khẽ cúi xuống đỡ Thuần Dung đang khụy dưới đất, lại phát hiện ánh mắt nàng ta nhìn nàng có bao nhiêu tức giận.

"Trương Tần, nàng giải thích xem tại sao Thuần Quý nhân bị ám hại bởi thuật ác thắng và trùng hợp làm sao hình nhân kia lại có ở tẩm cung của nàng?" - Sở Định Long đập bàn, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Không ngờ nữ nhân tên Trương Tịch này, ngay cả khi bản thân đang vướng trọng tội vẫn không hề nao núng. Trái lại còn rất bình thản. Chính là muốn chọc tức hắn.

Tương Tịch vòng tay ra sau lưng, điệu bộ rất thân thiện, còn mỉm cười." Hoàng thượng, người có phải quá hồ đồ hay không? Đầu phải hình nhân đó ở trong tâm cung của thần thiếp là do thần thiếp làm? Không chừng là do bọn nô tài trong cung. Cũng có thể...! "- Ánh mắt nàng rơi trên người Thuận Dung, thanh âm tràn đầy ý vị." Là do người khác muốn đồ tội cho thần thiếp! "

Câu nói của nàng khiến Thuận Dung và cả Sở Định Long đều kinh ngạc. Không phải vì nàng đang bao biện cho bản thân, mà vì nàng không chút sợ hãi mà đối đầu. Nữ nhân Tương Tịch ngày trước chỉ biết cúi đầu cho kẻ khác chà đạp. Hôm nay chính là mở mang tầm mắt của hân.

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại có thể độc ác như vậy? Muội là muội muội ruột của tỷ mà?" - Thuận Dung nức nở, cơ thể bé nhỏ run rẩy không ngừng, quay sang Sở Định Long, ra chiều yếu ớt vô cùng." Hoàng thượng, hải tặc của thần thiếp.... Nó còn chưa được nhìn thấy thế gian này, nó thật là tội nghiệp. "

Hoa Nhi nãy giờ im lặng, liền ghé sát vào tai Tương Tịch, thanh âm nhẹ nhàng, chỉ để mình nàng nghe thấy:" Nương nương, người không thấy Thuận Dung rất chóng mặt sao?"

"Ch chóng mặt hay không, một lát cũng phải trả tội! "- Nàng lấy tay che miệng, đầu hơi nghiêng ra sau, mỉm cười nói.

Chung Quân từ đâu đi vào, cử chỉ ung dung như đi dạo giữa vườn hoa. Đến bên cạnh Sở Định Long, bèn cột nhà chọc ghẹo:" Hoàng thượng, hôm nay người đích thân xuống bếp à?"- Nhưng gương mặt hân vừa nghe tới câu đó đã tối hơn, khiến y đành im lặng.

"Đã đem kẻ đó đến chưa?" - Sở Định Long âm trầm, như có như không hỏi y. Nhận được cái gật đầu, khoé môi hân nhếch lên. Đôi mắt hân nhìn xuống nữ nhân bên dưới, cao giọng:" Nếu nàng đã cứng đầu như vậy, trẫm phải khiến nàng tâm phục khẩu phục! "

Nói đoạn, hân cho Tô công công truyền người vào. Từ ngoài cửa điện, một nam nhân trạc tứ tuần cúi người bước vào. Đến trước long tọa, nam nhân kia quỳ xuống hành lễ:" Hạ dân tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế! "

"Người mau nhìn xem, ở đây kẻ nào là kẻ đã nhờ người làm hình nhân!" - Giọng Sở Định Long uy nghiêm, khiến chung quanh trở nên yên lặng. Nam nhân kia nghe lệnh, đôi mắt cũng lảo liên nhìn những người gần đó, đặc biệt là nữ nhân.

Người ngồi trên long tọa dõi theo ánh nhìn của nam nhân kia. Hân chính là muốn xem Tương Tịch nàng muốn diễn trò gì khi nhân chứng ở đây. Nhưng nàng chỉ yên lặng đứng nhìn, thậm chí còn ngẩng cao đầu, như sợ nam nhân kia nhìn không rõ.

"Là cô nương này!" - Nam nhân kia bỏ qua Tương Tịch và Hoa Nhi, ngón tay chỉ vào cung nữ cận thân của Thuận Dung. Tất cả mọi ánh mắt đều nhìn vào ả ta, cả Sở Định Long. Bàn tay ả ta run rẩy xoa vào nhau, đầu cúi thấp, mắt trở nên sợ hãi.

"Tội tì!" - Miệng Sở Định Long phun ra hai chữ, thanh âm vô cùng tức giận. Cung nữ kia vội quỳ xuống, đập đầu liên tục kêu oan." Hoàng thượng! Nó tì quả thật không có! Nó tì vô tội! "

Nam nhân kia như nhớ ra gì đó, tấu lên với hân:" Hoàng thượng, hạ dân có chín cái mạng cũng không dám lừa gạt thánh giá. Lúc giao hình nhân, hạ dân có nhìn thấy trong tay cô nương đó, phát hiện có cái bột màu đỏ. "

Sở Định Long không nói gì, quay sang nhìn hai tên thị vệ bên cạnh. Chúng hiểu ý, liền một tên giữ cung nữ kia, một tên mở tay của ả ta ra. Quả thật ở giữa lòng bàn tay phát hiện vết bột màu đỏ rất bắt mắt.

"Tội tì, người còn dám chối?"- Sở Định Long chính là nổi trận lôi đình. Hai mắt hân hân tia máu đỏ, cả bàn tay không kiềm chế được run run. Cung nữ kia biết không thể cầu xin hân nữa, liền quay sang Thuận Dung, ôm chân nàng ta cầu xin:" Tiểu chủ làm ơn cứu mạng nô tì... Tất cả những điều này đều là nô tì giúp người làm... "

Thuận Dung bị dọa cho kinh sợ, nghe thấy như vậy liền hét lớn:" Người ăn nói hàm hồ gì vậy? Tội tì, còn không mau nhận tội!"- Nói đoạn, nàng ta vung tay tát vào mặt cung nữ kia, khiến mọi người, ngay cả Tương Tịch cũng giật mình.

"Tiểu chủ, nếu người đã tuyệt tình như vậy thì đừng trách nô tì!" - Cung nữ kia ôm bên mặt đang ửng đỏ, ánh mắt căm hận nhìn nàng ta. Thuận Dung thoáng chốc run lên. Không đợi nàng ta kịp phản ứng, cung nữ kia đã quay sang Sở Định Long tâu trình:" Hoàng thượng, tất cả chuyện này đều là do Thuận Quý Nhân sai nô tì làm. Kẻ làm nô tài, không thể không theo lời chủ. Cúi xin hoàng thượng suy xét! "

"Lời người nói là thật?"- Thanh âm của Sở Định Long càng lúc càng đáng sợ. Thuận Dung mặt nghếch ra, quỳ xuống rơi lệ:" Hoàng thượng, thần thiếp là tức giận Tương Tịch ngày trước hại hải tặc của thần thiếp mới trót hồ đồ."

Nhưng nàng ta vừa dứt lời, cung nữ kia lại nói thêm một câu khiến cả Dưỡng Tâm Điện chấn động:" Thuận Quý nhân từ trước tới giờ không hề có thai."

"Người nói cái gì?" - Sở Định Long đứng phắt dậy, cả cơ thể to lớn có kiềm chế cơn giận. Cung nữ kia lại tiếp lời:" Thuận Quý nhân mua chuộc thái y, giả mang thai để mong chiếm được sủng ái của hoàng thượng. Mỗi tháng đều sai nô tì đến chỗ thái y để lấy thuốc làm chậm kinh nguyệt. Đơn thuốc, nô tì còn giữ, giấu ở dưới gối nơi giường ngủ. Không chỉ vậy, Thuận Quý nhân còn làm trộn xạ hương vào hộp phấn Tương Tịch tặng, nhằm mưu hại nương nương. Nếu cho người kiểm tra, chắc chắn sẽ thu được một số xạ hương ở cung của tiểu chủ. "

Người trên long tọa không chút xúc cảm, sai Chung Quân và thị vệ đến lục soát Ngọc Bích Cung. Quả nhiên đúng theo lời cung nữ đó nói, thua được đơn thuốc và xạ hương. Đến lúc này Sở Định Long không thể kiềm chế được nữa. Hân chỉ tay vào mặt Thuận Dung, giọng mang theo lửa giận:" Tội nhân, người dám lừa gạt trẫm?"

"Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không có làm. Chắc chắn có người hãm hại thần thiếp!" - Mặt nàng ta đầm lệ, giọng vô cùng đáng thương. Cung nữ kia dường như nói chưa đủ, không ngừng khai ra những chuyện không ngờ tới: "Hoàng thượng, các công công bên cạnh Thuần Quý nhân vốn dĩ chưa tinh thần."

Câu nói này chính là nhát dao chí mạng nhất. Phi tần trong cung không được tiếp xúc thân cận với các nam nhân, trừ khi các nam nhân kia đã qua tinh thần. Cung nữ kia sợ hãi không tin, liền nói: "Nếu không tin, hoàng thượng có thể hỏi Trương Tần!"

Ánh mắt mọi người liền hướng về phía Trương Tịch, đặc biệt là Sở Định Long. Thanh âm hân vận vô cảm, nhưng xen lẫn vào đó là chút đau lòng: "Trương Tần, nàng biết chuyện gì?"

Khẽ đưa khăn tay lên che miệng, sóng mũi Trương Tịch thoáng chốc cay cay. Những ký ức của ngày trước, ngày Tiểu Ái bị hại lại hiện về. Khóe mắt nàng ngân ngấn nước nhìn hân: "Thần thiếp ngày trước bị tội, muốn thanh minh cũng chẳng thể. Cứ ngỡ vào lãnh cung sẽ được an ổn..." - Thanh âm nàng nghẹn ngào, ngập ngừng: "Nào ngờ, Thuần Quý nhân ngay cả chút tình nghĩa cũng không cần. Muội ấy đem một đám nô tài đến, muốn vũ nhục thần thiếp. Cung nữ Tiểu Ái của thần thiếp vì không muốn thần thiếp bị làm nhục mà đã chịu thay..."

Vừa nói, lệ nàng vừa tuôn như mưa tuôn. Tiểu Ái, bao nhiêu uất hận của nàng ấy, hôm nay Trương Tịch nàng sẽ trả đủ. Sở Định Long cảm thấy tâm đau nhói. Nữ nhân kia chịu bao nhiêu đau đớn như vậy, cũng không một lời oán trách. Một hoàng đế như hân, lại khiến nữ nhân của hân chịu khổ. Đột nhiên, Sở Định Long cảm thấy bản thân thật vô dụng.

"Thuần Dung, ngươi còn gì để nói?" - Ánh mắt hân nhìn Thuần Dung tràn đầy sát khí. Cả đời hân căm ghét nhất là bị qua mặt, bị lừa gạt. Hôm nay Thuần Dung chính là không thể toàn thân.

Biết không thể làm gì nữa, khóe môi Thuần Dung nhếch lên, đôi mắt căm hận nhìn hân: "Hoàng thượng, tất cả đều là do thần thiếp làm đấy, thì đã sao?" - Nàng ta chỉ ngón tay vào mặt Trương Tịch, thanh âm tràn đầy căm giận: "À ta có gì tốt. Ở nước Định, hoàng thượng là gặp thần thiếp trước. Tại sao cuối cùng à ta lại được làm chính cung, được làm mẫu nghi thiên hạ? Người nói đi, thần thiếp có gì không tốt?"

Không có ai trả lời nàng ta. Bất chợt Thuần Dung phá lên cười, giọng cười pha lẫn đau xót. Hai tên thị vệ tiến đến định bắt lấy nàng ta, nhưng bị hân ra. Nàng ta chỉ tay vào mặt chúng, hét lên: "Bổn cung là hoàng hậu nương nương. Ai cho phép các ngươi mạo phạm phụng thờ?"

Tất cả mọi người trong Dưỡng Tâm Điện nhìn nàng ta như kẻ điên. Đám thị vệ phải mất một lúc mới có thể dẫn giải nàng ta đi.

Sở Định Long bước xuống khỏi long tọa, bước gần lại Trương Tịch. Nhưng nàng lại lảng tránh, cáo lui về cung. Lúc nàng ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, bầu trời chuyển sang một màu đen. Những hạt mưa lất phất rơi, báo hiệu một cơn mưa lớn.

"Hoa Nhĩ, bổn cung muốn đến thăm Tiểu Ái" - Trương Tịch ngược nhìn bầu trời, khẽ thở dài. Ngày hôm đó cũng như hôm nay, đều âm u như vậy. Có phải Tiểu Ái nàng ấy đang khóc vì thù đã được trả?

Hoa Nhĩ lấy một cây dù che cho nàng, thanh âm khẽ khàng: "Nương nương, mau đi thôi!"

Những hạt mưa rơi mỗi lúc một nhiều, dần che khuất hai bóng hình nữ nhân bé nhỏ....

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sinh thần

Lãnh cung thường ngày âm u lạnh lẽo, dưới mưa càng thêm náo nức. Trương Tịch đưa tay chạm nhẹ lên bốn chữ "Tiểu Ái Chi Mộ", khẽ thở dài. Thù đã trả, bây giờ thì sao? Nàng có nên rời khỏi đây hay không?

Hoa Nhĩ lặng yên cầm chiếc dù, che đi những hạt mưa đang rơi xuống. Hai người đứng lặng trước mộ Tiểu Ái, không ai nói lời nào. Mưa mỗi ngày một lớn, như đang nhỏ lệ thương cảm.

"Nương nương... Chúng ta về thôi!" - Một lúc lâu sau, Hoa Nhĩ không đành lòng nhìn nàng nhìn vậy, liền lay vai nàng. Nhưng nàng vẫn không phản ứng, mi tâm cũng trở nên vô định.

"Một nữ nhân sao lại đứng dưới mưa thế này?" - Thanh âm trầm ấm khiến hai người giật mình quay đầu lại. Vừa vận nhìn thấy Chung Quân từ xa đi tới. Hân vừa đi vừa ngáp, dừng trước mặt hai người: "Trương Tần không ngờ lại đến những nơi như thế này?"

Khẽ mỉm cười, Trương Tịch đứng dậy, lui về sau để cách xa hân một chút: "Dù gì thì bổn cung cũng từng ở nơi này, có gì là lạ? Ngược lại là Chung đại nhân, nam nhân hà cớ lại đến nơi vương bận âm khí này?"

Nhưng đôi lại chỉ là nụ cười đầy giễu cợt của y: "Hạ thần lại thấy nơi đây hào đẹp!"

"Quả nhiên Chung đại nhân có con mắt rất độc đáo!" - Tương Tịch mỉm cười. Kề tên Chung Quân này được Sở Định Long trọng dụng, chắc chắn không phải chỉ là một tên mặt hoa chi biết bốn cột. Huống hồ phi tần trong cung ở gần nam nhân sẽ xảy ra điều tiếng không hay. Nàng chính là không muốn cùng y ở cùng một chỗ, liền cáo từ." Bốn cung có việc phải đi, không phiền Chung đại nhân nữa!"

Nói đoạn, Tương Tịch cùng Hoa Nhĩ liền xoay người, định rời khỏi. Nhưng chưa bước được hai bước, nàng đã bị câu nói của Chung Quân làm cho khựng lại! "Tương Tịch nương nương cũng thật cao tay! Chỉ cần một tên đạo sĩ có thể thoát cửa từ! "

Ý tứ trong lời nói của hắn đã rõ ràng rồi, khiến tâm can nàng xao động mãnh liệt. Nhưng bên ngoài, nàng chỉ khẽ xoay đầu, nhẹ nhàng nói: "Chung đại nhân nói gì, bốn cung không hiểu?"

"Có thật là Tương Tịch nương nương không hiểu?" - Chung Quân bình thản hỏi lại, như đang dò hỏi nàng.

"Bốn cung là phận nữ nhi, làm sao hiểu được ý tứ của bậc nam nhi?" - Bàn tay nàng đưa lên sửa lại cây trâm cài đã bị lệch, như có như không trả lời.

Nhưng nam nhân sau lưng nàng vốn dĩ không phải là kẻ đơn giản. Y chạm tay vào chiếc bìa gỗ, môi khẽ thành một nụ cười đầy ý vị: "Nương nương hiểu hay không, hạ thần làm sao dám suy đoán?"

"Vậy thì bốn cung đi trước, Chung đại nhân cứ thông thả!" - Bước chân nàng bình thản bước ra khỏi lãnh cung, bỏ lại Chung Quân đang nở nụ cười kì quái.

Trên dọc đường về Bích Loan Cung, mưa vẫn rơi không ngớt. Hoa Nhĩ đi bên cạnh nàng, cố gắng che chắn cho nàng không bị nước mưa làm ướt. Vừa đi, tâm tư Tương Tịch như rơi vào một khoảng hỗn loạn vô định. Vài cơn gió lạnh lướt qua, thấm vào da thịt nàng.

"Nương nương, trong cung hình như có người!" - Hai người đứng lặng trước Bích Loan Cung, dường như không muốn bước vào. Tương Tịch ngược mắt nhìn ba chữ "Bích Loan Cung" liền nở nụ cười tự giễu. Thù đã trả, cái phong vị Tương Tịch này, có phải nên trả lại hay không?

"Tương Tịch nương nương, người về rồi, hoàng thượng đang chờ người bên trong!" - Tô công công dắt theo vài tiểu thái giám, đội mưa tầm tã, chạy ra báo với nàng. Tương Tịch cúi đầu nhìn, môi nở nụ cười như có như không: "Hoàng thượng hôm nay sao lại có nhã hứng với bốn cung như vậy?"

"Nô tài nghĩ có lẽ hoàng thượng muốn bù đắp cho người!" - Tô công công cúi đầu, thành khẩn trả lời. Nhưng vừa nghe xong, Tương Tịch hít sâu một hơi, nụ cười trên môi trở nên bi thương: "Bù đắp sao? Bốn cung cần sao?"

"Nương nương! Nô tài biết vết thương trong lòng người quá lớn, hoàng thượng làm thế nào cũng không thể xóa bỏ. Thứ tội cho nô tài nhiều lời, hoàng thượng dù là bậc đế vương, nhưng không phải chuyện gì cũng tỏ tường!" - Dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra được, Tô công công chính là đang nói để nàng hiểu. Tương Tịch cúi đầu, thanh âm không rõ là đang vui hay đang buồn: "Bốn cung không dám oán hận hoàng thượng, nhưng mà..." - Ánh mắt nàng ngược lên nhìn Tô công công tràn đầy vẻ lương: "Muốn bốn cung ngày một ngày hai có thể bên người mà không có tâm tư, quả thật khó khăn!"

Hoa Nhĩ im lặng nãy giờ, liền háng giọng nói với nàng: "Nương nương, chúng ta mau vào đi, kẻo hoàng thượng trách tội!"

Tô công công cũng không nhiều lời nữa, liền đi ra phía sau nàng bước vào trong. Lúc Tương Tịch bước vào, vừa vận nhìn thấy Sở Định Long đang ngồi trước bàn ăn. Trên bàn, có bao nhiêu là cao lương mỹ vị, nhưng đa phần đều đã nguội. Hắn là đợi nàng từ lúc nào?

"Nàng về rồi? Mau ngồi ăn đi!" - Bàn tay hắn gấp một miếng cá vào chén của nàng. Tương Tịch miễn cưỡng ngồi xuống, cầm đũa đưa miếng cá lên miệng. Vị ngọt của thịt cá như tan trong miệng nàng. Tầm mắt nàng vô tình lướt tới chiếc đĩa cạnh hắn, phát hiện ra rất nhiều xương cá. Cổ họng nàng bỗng chốc nghẹn ứ. Hóa ra nãy giờ hắn gỡ xương cá cho nàng. Ăn điển này, Tương Tịch nàng không dám nhận.

"Ngon không?" - Thanh âm trầm khàn của hắn khiến nàng giật mình. Tương Tịch cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, thanh âm trở nên khẽ khàng: "Rất ngon..."

Sở Định Long nghe câu trả lời của nàng, liền gấp cho nàng thêm vài món, giục nàng ăn: "Mau ăn đi, trẫm không thích nữ nhân của mình quá gầy."

Nhìn chén thức ăn vun đầy trước mặt, Tương Tịch quả thật có chút không quen. Từ nhỏ nàng vốn ăn rất ít, nhưng mà không ăn thì không được. Với lại, chuyện nàng lo lắng nhất là Sở Định Long hẳn dần quan tâm nàng. Cho dù là hắn đang bù đắp thì sao, không quen chính là không quen.

"Ngày mai Thương thái y của Thái y viện sẽ tới bắt mạch bình an cho nàng." - Hắn buông đũa, cầm chén canh Hồng Nhĩ húp cạn, rồi lại lấy khăn lau đi: "Sẵn tiện sẽ xem xét vết sẹo trên mặt nàng!"

Đôi tay cầm đũa của Tương Tịch khựng lại, đôi mắt khẽ liếc nhìn hắn. Nàng nhìn rất lâu, đến mức hắn cảm thấy không tự nhiên mà hỏi: "Mặt trẫm có dính gì sao?"

Đôi mắt là cái lác đầu của Tương Tịch. Bất chợt, từ má nàng truyền tới cảm giác ấm nóng. Hắn dùng ngón tay mân mê vết sẹo của nàng. Hình như trong mắt hắn hiện lên một tia đau lòng.

Nụ cười tự giễu hiện trên môi nàng. Hắn đang đau lòng vì cái gì chứ? Không phải là đang áy náy chuyện lúc trước sao? Nàng đúng là hoa mất rồi.

"Trẫm có việc phải đi rồi, nàng cũng nghỉ ngơi đi, thời gian vừa qua, nàng đã mệt rồi!" - Sở Định Long nói xong, liền bước ra khỏi Bích Loan Cung. Tương Tịch và Hoa Nhĩ đứng dậy, theo quy củ hành lễ: "Hoàng thượng đi cẩn thận!"

Bóng dáng cao lớn của Sở Định Long khuất sau màn mưa. Đám cung nữ cũng lên dọn đi bàn thức ăn còn lại. Tương Tịch khẽ đứng dậy, bước đến gần cửa sổ. Mưa vẫn cứ trút, tựa như kéo dài vô tận.

"Nương nương, cẩn thận kẻo lạnh!" - Hoa Nhi đem chiếc áo khoác bằng lông cừu phủ lên người nàng. Nhưng nó vẫn không giữ ấm được là bao. Cũng như lòng người giữa cơn mưa lạnh lẽo, dù thế nào cũng không thể sưởi ấm.

"Thần thiếp tham kiến hoàng quý phi!" - Tương Tịch theo quy củ, quỳ xuống hành lễ. Hôm nay nàng tự chủ đến thỉnh an Hoàng quý phi sớm vì có chuyện cần nói. Nhưng nào ngờ phi tần trong hậu cung này còn đến sớm hơn nàng.

Ninh Nghi ngồi trên phụng tọa, đưa phụng nhãn nhìn nữ nhân đang hành lễ bên dưới, như có như không nói: "Muội không cần đa lễ, toàn là tỷ muội trong nhà cả thôi. Người đâu, ban tọa!"

Một cung nữ khiêng ra một chiếc ghế gỗ, chạm khắc rất tinh xảo. Theo sau là một cung nữ khác, dâng lên cho nàng một chén trà. Tương Tịch nhẹ nhàng ngồi xuống, nhận lấy tách trà.

Nào ngờ từ lúc nàng vào, đã có kẻ không vừa mắt nàng, buông lời châm chọc: "Hóa ra là Tương Tàn muội muội danh bất hư truyền. Dù trở nên xấu xí vẫn làm hoàng thượng say mê."

Chén trà trên tay nàng bị siết chặt lại. Nhìn lại người vừa nói, Tương Tịch chỉ khẽ mỉm cười: "Muội muội biết mình xấu xí, không dám giữ trái tim hoàng thượng. Chỉ là hoàng thượng ban chút ân điển hèn mọn thôi. Tào Phi tỷ tỷ, bớt nóng! "

Người được gọi là Tào Phi này vốn dĩ là phi tần lâu năm của hoàng thượng. Ngày trước được nhất mực sủng ái, nhưng nhan sắc tàn úa theo năm tháng, tính cách lại khó chiều. Vậy nên bây giờ chỉ là nhìn mặt, Sở Định Long còn không muốn, huống hồ là ở cùng một chỗ với nàng ta. Nhưng vị Tào Phi này không biết thân biết phận, luôn tìm cách gây khó dễ cho các phi tần được sủng hạnh. Do là người lâu năm, Hoàng quý phi không phải muốn là có thể trị được. Ở trong cung nơi nào xuất hiện nàng ta, đều dấy lên phong ba không đáng có.

"Muội nên tận hưởng chút ân sủng đó đi. Chỉ sợ sau này không có để mà hưởng!" - Tào Phi hừ lạnh, tỏ ý khinh miệt nhìn nàng. Nhưng Tương Tịch chỉ nhìn nàng ta, thanh âm nhẹ nhàng trả lời: "Tỷ tỷ yên tâm, muội sẽ không đi vào vết xe đổ của tỷ đâu."

Các phi tần xung quanh nghe xong liền che miệng cười. Cái gì mà nói người lại thành nói mình, gây ông đập lưng ông, hôm nay họ được nhìn rõ rồi. Riêng Tào Phi càng lúc càng tức giận, tay run run chỉ vào mặt nàng: "Người...người..."

"Tào Phi tỷ tỷ, bảo trọng phụng thể!" - Nhìn kẻ trước mặt bị biến thành trò cười, tâm can Tương Tịch chính là được hả hê đôi phần.

Người ngồi trên phụng tọa nhìn bên dưới đang đấu đá, chỉ yên lặng uống trà. Những chuyện này Ninh Nghi nàng ngày nào chả từng thấy. Vị trà thơm nồng khiến cho tâm tư nàng không bị xao động. Một lúc sau, nàng mới lên tiếng, thanh âm đầy uy quyền: "Các muội quây đủ chưa? "

Bốn bề đang ồn ào chợt im bặt. Ninh Nghi mỉm cười nhìn Tào Phi đang tức giận: "Tào Phi, nóng giận không tốt! " - Dù nàng ta ngông cuồng cỡ nào vẫn kính nể Hoàng Quý Phi, nói đúng hơn là sợ. Bao nhiêu tấm gương trước mắt, khiến nàng ta chỉ đành nhún nhường.

Nói đoạn, Ninh Nghi quay sang Tương Tịch, thanh âm nhẹ nhàng: "Tương Tàn, muội vừa qua đã chịu uất ức quá nhiều rồi. Hoàng thượng đã bàn với bản cung, tháng sau có sinh thần của muội, sẽ tổ chức đại yến tiệc, đồng thời sắc phong muội làm Tương Phi."

Bàn tay đang cầm ly trà của Tương Tịch khẽ cứng đờ. Sở Định Long hẳn biết sinh thần của nàng sao? Có phải đây là giấc mộng không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ân sủng

"Hoàng Quý Phi nương nương, muội đây vốn dĩ chỉ là một phi tần nhỏ nhoi trong hậu cung, lại chưa lập được công lao gì cho hoàng thượng. Quả thật việc được phong làm phi sẽ khiến có nhiều điều tiếng không hay!" - Tương Tịch khẽ nói. Quả thật nàng không muốn có phong vị phi tần này. Những chuyện vừa qua khiến nàng chỉ muốn bình lặng mà sống, thậm chí là rời khỏi Sở Nguyên.

Ninh Nghi mỉm cười, tay cầm chén trà đặt xuống bàn, thanh âm không rõ là hỏi hay đang trách: "Vậy muội muốn hoàng thượng bị vạn người trong thiên hạ cho là kẻ chỉ biết nói không biết làm sao?"

"Muội có chín cái mạng cũng không dám!" - Vội quỳ xuống, Tương Tịch thành khẩn trả lời. Người trên phụng tọa điềm nhiên như không nhìn nàng: "Bản cung thấy muội chính là có ý này! "

Các phi tần xung quanh, có kẻ đang cười nhạo trong lòng, có kẻ lại không ngăn ngại bộc lộ ra ngoài. Tào Phi như được dịp trả thù, liền chặc lưỡi, ra vẻ

cảm thông cho nàng." Chắc chắc, bổn cung không ngờ Trương Tần lại có tâm địa độc ác đến vậy. Có phải hay không ngay cả hoàng thượng mà muội cũng muốn tổn hại? " - Khương Tần bên cạnh cảm thấy chói tay, liền lên tiếng bênh vực nàng." Tào Phi tỷ tỷ quá lời rồi. Muội thấy kẻ muốn hoàng thượng tổn hại là những kẻ chỉ biết gây điều thị phi mới đúng! "

Gương mặt xinh đẹp của Tào Phi thoáng chốc trở nên khó coi vô cùng. Nàng ta đập bàn, ngón tay run run chỉ vào mặt Khương Tần." Khá khen cho một Khương Tần. Quả nhiên lũ hồ yêu các ngươi và cả Trương Tần, được hoàng thượng sủng ái mà không xem bổn cung ra gì! "

Lúc này Trương Tịch mới quay sang, điệu bộ vô cùng thành kính, thanh âm nhẹ nhàng: " Tào Phi tỷ tỷ nói hậu cung này toàn hồ yêu, phải chăng nói cả Hoàng Quý Phi cũng như vậy?"

Lời nói của nàng khiến Tào Phi như tỉnh ngộ. Nhận ra mình thất lễ, nàng ta vội quỳ xuống run rẩy:" Hoàng Quý Phi, muội không có suy nghĩ đó... "- Nhưng người ngồi trên phụng tọa trước sau như một, không nói một lời. Dường như sợ rằng Ninh Nghi không tin, nàng ta dập đầu xuống đất, lệ cũng rơi dài." Muội muội chỉ là sợ hoàng quý phi tỷ tỷ lao tâm tổn sức nên mới nói như vậy để dấy dỗ phi tần trong cung không được thất kính. "

Bàn tay của Ninh Nghi khẽ đưa lên chỉnh lại chiếc bông tai bị lệch, không để ý đến lời nói của Tào Phi, như có như không buông một câu." Bổn cung đã chết rồi hay sao mà phải làm phiền tới muội lao tâm tổn sức?"

Trán Tào Phi chảy đầy mồ hôi, cả cơ thể run rẩy không ngừng. Trương Tịch nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn nàng ta:" Tào Phi tỷ tỷ còn làm cho chúng tỷ muội nhìn vào, tưởng tỷ đang muốn trèo lên thay cho Hoàng quý phi!"

" Ngươi cảm niệm cho ta!" - Vẻ tức giận đã làm cho gương mặt xinh đẹp của nàng ta trở nên khó coi vô cùng. Khẽ đưa tay lên che miệng, nụ cười của Trương Tịch càng khiến nàng ta tức tối:" Tào Phi tỷ tỷ, tuổi đã cao, cần thận phụng thờ!"

Đến lúc này, nàng ta không thể giữ được bình tĩnh nữa. Bàn tay xinh đẹp giáng xuống gò má của Trương Tịch, vang lên tiếng "chát" nhức nhối. Các phi tần và cung nữ vì nàng ta hành động quá nhanh mà không kịp ngăn cản. Gò má Trương Tịch ửng lên một mảng đỏ chói mắt, chứng tỏ cái tát đó có bao nhiêu phần mạnh bạo.

Tào Phi định giáng thêm một cái tát, bất ngờ tay bị giữ chặt. Phía sau lưng nàng ta vang lên tiếng của Tô công công: " Hoàng thượng giá đáo!!!"

Bốn chữ này, không chỉ Trương Tịch, mà tất cả phi tần đều giật mình, vội quỳ xuống đất hành lễ:" Hoàng thượng vạn phúc kim an"

" Tào Phi, có phải trầm mặt nhăm nhăm mở làm ngơ chuyện nàng gây khó dễ cho phi tần mà nàng ngay cả cung quy lễ nghĩa cũng quên mất?"- Sở Định Long một tay nắm chặt lấy cổ tay Tào Phi, hai mắt như muốn giết người nhìn nàng ta. Dù Trương Tịch nàng không ngược lên, cũng đủ biết hấn đang tức giận thế nào.

Tào Phi roi lệ, cả cơ thể cũng không kiềm được mà nấc lên từng hồi, thanh âm nghẹn ngào đáng thương:" Hoàng thượng, thần thiếp thật nhớ người..."

Câu nói của nàng ta có biết bao là thâm tình, khiến người khác nghe xong liền cảm thấy nàng ta thật đáng thương. Nhưng Sở Định Long nghe xong, không thương tiếc xô nàng ta xuống." Cút khỏi mặt trẫm, đừng dè trẫm nhìn thấy nàng! "

Cung nữ thân cận vội đỡ nàng ta dậy, dìu nàng ta ra ngoài để về cung. Khuôn mặt của nàng ta lúc đấy ảm đạm, thần thờ nhìn về nàng ta. Trương Tịch bất chợt cảm thấy nàng ta thật đáng thương. Ở trong cung lâu như vậy, chứng kiến nam nhân từng yêu thương mình ân ái với những nữ nhân khác, đủ thấy trong lòng có bao nhiêu là tổn thương. Hôm nay còn bị chính nam nhân đó đuổi đi, không biết là sẽ đau đến mức nào.

Một bàn tay mạnh mẽ giờ ra trước mặt Trương Tịch. Hiểu ý người trước mặt, nàng đặt tay mình lên bàn tay ấy, liền cảm thấy nó rất ấm áp. Sở Định Long đỡ nàng dậy, cũng ra hiệu cho những người phía sau đứng dậy.

" Nàng có đau không?"- Bàn tay của hấn chạm nhẹ vào gò má đang ửng lên. Nàng rụt cổ lại, môi cũng cắn cố kiềm chế cơn đau bất chợt. Dường như nhận ra điều đó, hấn cười trừ, bàn tay cũng di chuyển lên vuốt tóc nàng. Điều bộ của hấn có bao nhiêu phần là ôn nhu, khiến nàng cảm thấy sau lưng mình có không ít ánh mắt muốn xé nàng ra trăm mảnh.

" Nàng đừng từ chối, đây là chút bù đắp của trẫm!" - Lời nói của hấn khiến tâm nàng khẽ dao động. Hấn là đang bù đắp cái gì cho nàng? Dung nhan đã bị hủy này sao? Nàng cười tự giễu, bù đắp thì sao, có làm cho nàng trở về như trước được không?

Sở Định Long thấy nàng đang suy nghĩ, cũng không làm phiền nữa. Tô công công đem một long tọa đến, đặt cạnh phụng tọa của Hoàng quý phi. Hấn ta tiến đến ngồi lên long tọa, phong thái uy nghiêm. Các phi tần cũng an ổn ngồi lại, nhưng không khí có phần căng thẳng hơn. Riêng Trương Tịch được ngồi bên cạnh hấn nhưng thấp hơn Hoàng Quý Phi một bậc. Điều này cũng đủ khiến đám phi tần muốn ngay lập tức trảm thủ nàng.

" Trẫm tới đây muốn bàn về yến tiệc sinh thần của Trương Tần, cũng là lễ sắc phong của nàng ấy." - Đến lúc này Sở Định Long mới lên tiếng, thanh âm của hấn mang theo uy dũng của bậc đế vương. Trương Tịch vội đứng lên, thanh âm nhẹ nhàng nói với hấn:" Hoàng thượng, thần thiếp thấy không nên tổ chức quá long trọng, rất tốn kém."

Ánh mắt hấn nhìn nàng khiến nàng có đôi chút khó hiểu. Dường như hấn định trả lời, nhưng Tô công công từ ngoài đi vào, ghé vào tai hấn thì thầm gì đó. Chỉ thấy sắc mặt hấn thoáng chốc trầm xuống, không nói không rằng lập tức rời đi.

Các phi tần cảm thấy rất lạ, không ngừng xôn xao. Riêng Ninh Nghi chỉ nhìn theo bóng hấn, thờ dãi một hồi. Trương Tịch nghĩ nàng ấy biết gì đó, định cất tiếng hỏi. Nhưng chưa kịp hỏi, Ninh Nghi đã lệnh cho mọi người lui ra.

Lúc bước ra khỏi Vương Thanh Cung, mặt trời đã đứng bóng. Hoa Nhĩ kêu một đám nô tài đến, khiêng một chiếc kiệu nhỏ. Nàng ấy vén chiếc màn nhỏ trước cửa kiệu để Trương Tích bước lên. Đợi nàng ngồi an ổn, nàng ấy bên ngoài hô lớn: "Khởi kiệu!"

Trương Tích ngồi trong kiệu, khẽ vén chiếc màn nơi cửa sổ ra. Đám nô tài đang khiêng kiệu qua Dã Lang Xuân, là hành lang đẹp nhất trong các hành lang. Nàng khẽ hít sâu một hơi, liền cảm thấy nơi đây thật thoải mái. Bất chợt, tấm sàn lót bên dưới kiệu của nàng trệch ra, khiến nàng từ trên kiệu té xuống đất. Đám nô tài và Hoa Nhĩ cũng kinh hoàng vô cùng. Nàng ấy vội chạy đến đỡ nàng dậy: "Nương nương, người có sao không?"

Cảm giác đau buốt ở sống lưng khiến nàng chảy một tầng mồ hôi lạnh, cả lệ cũng chực tuôn trào. Bàn tay nàng siết lấy bàn tay Hoa Nhĩ, môi cắn chặt để kiềm chế cơn đau: "Bổn cung... Không sao..."

"Lũ nô tài các ngươi dám làm hại phụng thể, có phải chán sống rồi hay không?" - Hoa Nhĩ tức giận, liền hướng bốn tên nô tài kia mà mắng chửi. Chúng cũng bị dọa cho sợ, ba hồn bảy vía bay tứ phía, vội dập đầu: "Nô tài có chín cái mạng cũng không dám. Trương Tàn nương nương, mong người tha tội chết cho nô tài."

Trương Tích cố gắng nén đau, vịn lấy tay của nàng ấy, thanh âm yếu ớt: "Hoa Nhĩ, tha cho họ đi, bổn cung không sao..."

"Còn không mau đi lấy cái kiệu khác đến đây?" - Hoa Nhĩ vừa dịu dàng, vừa trừng mắt với chúng. Đám nô tài cũng không dám chậm trễ, liền chạy đi lấy một cái kiệu khác. Trương Tích được nàng ấy dìu đến một tảng đá bên đường ngồi nghỉ.

Hoa Nhĩ giúp nàng ngồi nghỉ xong, liền quay lại chỗ chiếc kiệu vừa ngã. lát sau, nàng ấy đem về hai mảnh gỗ đưa cho Trương Tích xem. Hai vết đứt của mảnh gỗ dù là vỡ nhưng rất gọn gàng. Nàng roi vào trầm tư. Quả thật hai miếng gỗ này không phải là bị ngã mà vỡ thành, mà là bị cắt.

"Nương nương, người nghĩ chuyện này là do ai làm?" - Thanh âm của Hoa Nhĩ nhẹ nhàng, sợ người khác nghe thấy. Trương Tích ngược mắt nhìn nàng ấy, mỉm cười: "Sau này người sẽ biết!"

Vừa lúc đó, đám nô tài khiêng đến một chiếc kiệu mới. Hoa Nhĩ dìu nàng lên, cẩn trọng kiểm tra lại. Kể cả lúc đi, cũng chỉ dám đi chậm chậm, chẳng dám đi nhanh. Vì vậy, về đến cung, cũng hơn nửa canh giờ.

"Trương Tàn nương nương cát tường" - Thương thái y thấy nàng trở về, liền cung kính hành lễ. Toàn thân ông ta ướt đẫm mồ hôi, ngay cả trên trán cũng vậy, chứng tỏ ông ta đứng dưới nắng rất lâu.

Trương Tích cũng không nhiều lời, liền ngồi yên cho ông ta bắt mạch. Thương thái y loay hoay một hồi, cuối cùng cũng bắt mạch xong. Hoa Nhĩ ở bên cạnh sốt ruột, liền không màn nhìn được hỏi: "Thương thái y, nương nương có sao không?"

"Nương nương chỉ là hơi ốm yếu một chút, còn lại rất bình thường" - Ông ta đóng hộp thuốc lại, đưa cho nàng ấy một đơn thuốc: "Mỗi ngày cho nương nương uống một chén thuốc này để ổn định khí huyết!"

Nói đoạn, Thương thái y xem xét vết sẹo trên gương mặt Trương Tích. Chân mày ông ta khẽ nhíu lại, khiến nàng cũng nín thở theo. lát sau, ông ta lấy ra một hộp cao cho nàng, dặn nàng mỗi ngày bôi một ít, vừa liền sẹo lại có thể dưỡng da.

"Thật đa tạ Thương Thái Y đã lao tâm đến vậy!" - Môi Trương Tích nhoen thành một nụ cười, tay nàng đưa hộp cao cho Hoa Nhĩ cầm. Thương thái y cúi người lui về sau, cung kính đáp: "Được hầu hạ nương nương là phúc khí của hạ thần!"

Sau đó, nàng cùng ông ta trò chuyện một chút, đa phần là chuyện về việc chữa trị vết sẹo. Đến lúc nhận ra đã quá trễ, Thương thái y vội cáo lui ra về.

"Hoa Nhĩ, bổn cung muốn đi nghỉ!" - Thanh âm nàng khẽ khàng, khiến Hoa Nhĩ vội bước đến dìu nàng. Khẽ xoa tay, ý bảo không cần, nàng xoay lưng bước vào phòng ngủ. Nhớ ra gì đó, nàng như có như không nói với nàng ấy: "Đem vớt hộp cao đó đi!"

"Nô tì biết rồi ạ!" - Nghe xong câu trả lời của Hoa Nhĩ, Trương Tích liền hài lòng đi nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hoàng hậu nước định

Tháng sau, sinh thần của Trương Tích không ngờ lại được chú trọng đến vậy. Không chỉ hậu cung, mà cả tiền triều cũng đến chúc mừng nàng. Nhìn đồng quà tặng trên bàn, nàng không biết đây là phúc hay họa. Ân sủng nhiều quá sẽ khiến kẻ khác ganh ghét, ân sủng quá ít sẽ khiến kẻ khác khinh thường. Đó là quy luật bất di bất dịch nơi hậu cung xa hoa này.

"Nương nương... Nương nương..." - Từ bên ngoài, Hoa Nhĩ chạy vào. Trên trán nàng ấy lấm tấm mồ hôi, cả hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Trương Tích nghe gọi liền quay người. Chân mày nàng khẽ nhíu lại, thanh âm nhẹ nhàng hỏi: "Có chuyện gì mà người hốt hoảng như vậy?"

"Nương nương, hoàng thượng cho mời tất cả các nước lân cận tới chung vui với người!" - Hoa Nhi cố bình tĩnh lại trả lời nàng. Bàn tay Trương Tịch đang sờ trên các hộp quà bất chợt dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn không hề sờ. "Xa hoa như vậy để làm gì chứ?"

"Không...không phải, nghe nói có cả nước Định tham gia, còn là đương kim hoàng hậu đích thân đến dự." - Việc chính yếu cuối cùng cũng nói được, nàng ấy lấy lại được sự trầm ổn mọi ngày. Nhưng nữ nhân trước mặt nàng lại không như vậy. Nàng bất giác trở nên thất thần, cả chân tay cũng run rẩy không ngừng.

"Mẫu hậu đến đây? Thật sao?" - Dường như không tin vào tai mình, Trương Tịch hỏi lại. Nhận được cái gật đầu của Hoa Nhi, nàng chính là mừng rơi cả lệ. Tâm trí nàng thoáng chốc trở nên ngốc nghếch, cả tay chân cũng trở nên lúng túng. "Bốn cung sắp được gặp mẫu hậu...sắp được gặp mẫu hậu."

"Nương nương, đừng nôn nóng!" - Nhìn bộ dạng của nàng trước mặt, Hoa Nhi không khỏi buồn cười. Từ lúc gặp và hầu hạ nàng, chưa bao giờ thấy nàng trở nên như vậy. Ai dám nói chỉ có tình cảm nam nữ mới làm nhân thế trở nên ngu ngốc? Tình mẫu tử cũng có thể vậy.

"Hoa Nhi, người nói xem, bốn cung nên sửa soạn cái gì bây giờ?" - Trương Tịch vội vàng vàng ngồi trước gương trang điểm. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt nàng trong gương, lòng bất giác chùng xuống. Mẫu hậu nàng nếu nhìn thấy vết sẹo này sẽ như thế nào? Nghĩ đến đây, lệ lăn dài trên gò má. Lỡ đâu mẫu hậu nhìn thấy sẽ đau lòng thì sao?

Hoa Nhi nhìn thấy nàng tần ngần trước gương, như hiểu được nàng đang nghĩ gì, liền giúp nàng chải tóc. Chiếc lược bằng ngọc lướt trên mái tóc đen tuyệt đẹp, nàng ấy cẩn trọng và nhẹ nhàng vô cùng. Vừa chải, nàng ấy vừa nói: "Nương nương, trước sau gì cũng đối mặt, thôi thì sớm một chút cũng chẳng sao?"

"Người nói xem, mẫu hậu nhìn thấy bốn cung bây giờ, có phải hay không rất đau lòng?" - Trương Tịch đang hỏi Hoa Nhi, hay nàng đang tự hỏi chính nàng? Chính vì nàng không muốn tiếp nhận ân huệ của Sở Định Long, nên mới không chịu xóa đi vết sẹo trên mặt. Nhưng bây giờ, quyết định của nàng là đúng hay sai?

"Cách!" - Hoa Nhi mở hộp trang sức trên bàn, lấy ra một cây trâm bằng phi thúy. Cẩn thận gài lên mái tóc nàng, thanh âm của nàng ấy như có như không nói: "Nô tì không dám nhiều lời. Nhưng thiết nghĩ, thân là người thân sinh ra mình, khi nhìn thấy mình bị như vậy, chắc chắn rất đau lòng."

Câu nói của Hoa Nhi khiến tâm tư nàng càng rối bời. Trương Tịch thở dài, bàn tay xinh đẹp khẽ chạm lên vết sẹo. Dường như thấu hiểu lấy suy nghĩ của nàng, Hoa Nhi vừa giúp nàng đeo bông tai vừa trấn an: "Nương nương đừng lo lắng, mẫu hậu của người nhìn thấy người ảo não, có khi còn đau lòng hơn."

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hoa Nhi liền nói vọng ra: "Ai đấy?" - Giọng Tô công công từ ngoài truyền vào: "Trương Phi nương nương, lễ sắc phong và yến tiệc sắp bắt đầu. Hoàng thượng mong người tới sớm, không sẽ trễ giờ lành!"

Trương Tịch khẽ nhìn gương mặt trong gương, như có như không đáp: "Bốn cung sẽ ra ngay!" - Cố gắng đứng dậy, nàng khôi phục lại vẻ bình tĩnh mọi ngày. Hoa Nhi giúp nàng mặc lễ phục sắc phong, hết sửa thắt lưng rồi lại tay áo. Nhưng Trương Tịch nào có để ý.

"Nương nương, xong rồi!" - Cuối cùng Hoa Nhi cũng làm xong. Trương Tịch ngược nhìn bóng dáng trong gương, xinh đẹp đến yêu nghiệt. Nhưng nàng càng nhìn càng cảm thấy ghê tởm.

Khẽ xoay lưng bước ra ngoài cửa, liền nhìn thấy chiếc kiệu sắc phong và Tô công công đang đứng chờ. Môi Trương Tịch khẽ nở một nụ cười như có như không. Theo lễ nghi, Tô công công là người dẫn nàng đến nơi làm lễ sắc phong. Bàn tay nàng cách một lớp khăn đặt lên tay ông ta. Tô công công cẩn thận dìu nàng lên kiệu, sau đó hô lớn: "Khởi kiệu!"

Hình Vinh Điện, là nơi để cử hành lễ sắc phong cho các cung chủ từ cấp vị phi trở lên. Nơi đây chính là xa hoa tột bậc trong hậu cung, cả cung hoàng hậu cũng không bằng.

Trương Tịch đứng trước cửa điện, chính là bị lóa mắt thật sự. Hai bên cửa điện làm bằng vàng ròng, nạm thêm phi thúy. Bước chân của nàng tuy bình h lại cùng hần hần thù. Nực cười biết bao.

Sở Định Long nhìn nữ nhân mặc lễ phục từng bước một tiến lại gần hần. Hôm nay nàng xinh đẹp đến động lòng người, nhưng ánh mắt ấy, tại sao hần lại nhìn ra đau thương.

Các phi tần, đại thần và sứ giả các nước lân cận đều đứng dậy. Trương Tịch từng bước từng bước tiến vào đại điện. Những kẻ xung quanh nàng, hôm nay chính là phải ngược nhìn nàng. Trương Tịch nàng muốn sống nơi hậu cung này phải tàn nhẫn và quyền lực hơn kẻ khác. Và nam nhân trước mặt, là cách tốt nhất để chiếm lấy quyền lực. Cả đời nàng có thể không cần ân sủng, nhưng quyền lực chắc chắn cần.

"Thần thiết tham kiến hoàng thượng!" - Trương Tịch theo lễ nghi, quỳ xuống hành lễ với hần. Muốn nắm giữ trái tim nam nhân, phải vừa nhu vừa cương. Người trước mặt khẽ đỡ nàng dậy, cử chỉ vô cùng dịu dàng.

Tô công công đứng giữa chính điện, đọc chiếu thư, giọng điệu dứt khoát vang cả đại điện: "Phụng thiên thừa nhận, hoàng thượng chiếu viết. Nữ tử Trương Tịch, tài đức vẹn toàn, tam tông tứ đức đều đủ, lại dịu dàng ôn hòa, thấu hiểu lòng thiên tử. Nay tấn phong làm phi, phong hiệu Tịch Phi. Khâm thờ!"

Lời tuyên chiếu vừa buông, xung quanh đã trở nên ồn ào. Vốn dĩ phi tần phải có công lao to lớn, hoặc chí ít là mang được long duệ của hoàng tộc, thì

mới được có phong hiệu. Bây giờ Trương Tịch ngay cả long thai còn chưa có, lấy tư cách gì có phong hiệu.

Phi tần ganh ghét, nói nàng ý sủng mới được như vậy.

Đám đại thần lo sợ, nói nàng hồng nhan họa thủy.

Nhưng từ trước đến sau, nàng vẫn không đoái hoài, chỉ quỳ xuống nhận thánh chỉ: "Thần thiếp bái tạ hoàng thượng!"

Dường như không chịu được, Ninh Tề tướng liền đứng dậy, thanh âm tràn đầy tức giận: "Muôn tâu hoàng thượng, hạ thần thấy việc phong tặng phong hiệu cho Trương Tần nương nương thật vô lý!"

Đáp lại lão ta chỉ là sự im lặng của Sở Định Long. Tướng hấn sẽ chấp nhận lời tâu trình, lão ta tiếp tục nói: "Trong hậu cung này, Hoàng Quý Phi là người có nhiều công lao với hoàng thượng nhất, mà vẫn không được tặng phong hiệu. Huống hồ, Trương Tần còn chưa lập được công lao gì..."

"Ồ"- Một thanh âm nhẹ nhàng cắt ngang lời của Ninh Tề tướng. Trương Tịch bước đi uyển chuyển, môi nở nụ cười đầy ý vị nhìn lão ta: "Hóa ra là Ninh Tề tướng đang nói là thiên kim của ngài chưa được phong hiệu, thì bổng cung cũng không được phong?"

"Ý hạ thần không phải như vậy!" - Lời nói của Ninh Tề tướng dứt khoát nói ra. Gương mặt Trương Tịch tuy đang cười nói, nhưng lại như con dao đâm vào người khác: "Vậy ý của ngài là ý chỉ của hoàng thượng là không đúng?"

"Hạ thần có chín cái mạng cũng không dám, mong Trương Tần..." - Câu nói của lão chưa dứt đã bị nàng ra hiệu im lặng. Nụ cười trên môi nàng thật kinh diễm, một nụ cười mà chưa ai từng thấy: "Vậy thì mong ngài gọi ta là Tịch Phi, Tịch Phi nương nương!"

Ninh Tề tướng bản thân một lúc, sau đó liền quỳ xuống hành đại lễ với nàng. Thanh âm của lão ta lúc đó, dù là gượng ép, nhưng cũng khiến nàng không bao giờ quên: "Tịch Phi nương nương vạn phúc kim an!"

Bên dưới cũng đồng thanh hô vang: "Tịch Phi nương nương vạn phúc kim an!"

Thời khắc đó, dưới Hình Vinh Điện, Trương Tịch đã biết, nàng không còn đường lui, muốn sống nàng phải tàn độc hơn kẻ khác.

Yến tiệc bắt đầu, các ca vũ trong cung múa hát chung vui. Các bước nhảy của họ uyển chuyển, nhẹ nhàng như bước trên gió. Nhan sắc của họ mỹ miều, xinh đẹp, khiến các sứ giả và đại thần luôn chú tâm.

Riêng Trương Tịch vẫn không để tâm. Ánh mắt nàng đảo quanh, rồi lại nhìn ra phía cửa điện. Người nàng đợi hình như vẫn chưa đến.

Mi tâm nàng sụp xuống, không nhìn được thờ dài một tiếng. Bàn tay chợt có cảm giác ấm nóng. Nàng khẽ ngẩng đầu, liền phát hiện nam nhân bên cạnh đang nhìn mình. Liền có cảm giác không quen thuộc mà rụt tay lại.

Khi chạm tay nàng, Sở Định Long mới phát hiện thì ra nó mềm mại đến vậy. Không nhìn được, muốn được tiếp tục nắm lấy, nhưng nhận ra nàng không muốn, hấn cũng không gượng ép.

"Hoàng thượng, người của nước Định muốn múa một điệu góp vui." - Tô công công ghé tai Sở Định Long, thanh âm vừa đủ để hấn nghe thấy. Người trên long tọa không quay đầu, chỉ bình thản nói: "Cứ để họ diễn đi!"

Các nhạc công đang đàn khúc "Hận Ái". Tiếng nhạc như men rượu, khiến kẻ khác như say theo. Hương rượu ngon dập dờn cánh mũi, lại thêm nhạc hay, chính là thú vui của bậc đế vương.

Nữ ca vũ dưới chân đeo một cái lắc, lúc múa reo lên những tiếng rất vui tai. Bước nhảy uyển chuyển, cả hai bàn tay cũng rất mềm mại. Dù gương mặt đã bị che đi hơn nửa, nhưng đôi mắt lại khiến người khác như bị quyến rũ.

Các vị đại thần và sứ giả như bị cuốn theo từng bước nhảy của ca vũ, ngay cả Trương Tịch cũng chẳng thể rời mắt. Từng nhịp từng nhịp nhịp nhàng đến kỳ lạ. Nữ ca vũ ấy bước đến gần bàn của nàng và Sở Định Long, bàn tay mềm mại khẽ chạm lên tóc nàng.

Trương Tịch dường như cảm thấy ca vũ này rất quen thuộc với nàng. Nhưng nhất thời không thể nhận ra là ai.

Khúc nhạc kết thúc, ca vũ cũng ngừng múa. Tất cả mọi người đều vỗ tay tán thưởng. Trình Lương, vốn dĩ là một tướng lĩnh của thị vệ, không ngừng tán thưởng: "Nghe nói hoàng thượng trong tay có bao nhiêu đóa hoa quý. Hôm nay được nhìn thấy một Tịch Phi thông minh, lại được nhìn thấy thân tiên hạ phàm. Quả nhiên là phúc đức mấy đời của hạ thần!"

Vị ca vũ kia nhẹ nhàng nhìn hấn, ánh mắt không rõ là đang có ý gì: "Người quá lời rồi!"

Cả điện thoáng chốc trở nên căng thẳng. Một ca vũ nhỏ nhoi mà dám xưng hô như vậy với tướng lĩnh? Trình Lương mặt đỏ như gấc, tiếng hét của hấn vang cả đại điện: "Tiện nhân, được khen một chút liền lên mặt với bổng tướng quân?"

"Ta cứ nghĩ là tướng quân của một nước lớn sẽ biết kiềm chế. Nào ngờ cũng chỉ là kẻ phàm phu tục tử!" - Thanh âm của nữ nhân ấy tuy nhẹ nhàng, nhưng khiến cho những kẻ bên cạnh cảm nhận được uy quyền trong đó.

Tương Tịch mỉm cười, khẽ đứng dậy, đi lại gần nữ nhân kia quỳ xuống." Nữ nhi Tương Tịch bất hiếu, để mẫu hậu phải chịu cảnh đường xa đến đây để thăm. Mong mẫu hậu trách phạt!"

Lời nói của Tương Tịch vừa dứt, khiến cả đại điện trở nên chấn kinh. Hoàng hậu nước Định? Là nữ nhi anh minh thần võ, là nữ tử mạnh mẽ nhất của nước Định và là nữ nhân được độc sủng hay sao? Không ngờ hôm nay họ có điểm phúc như vậy, được diện kiến vị hoàng hậu này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ôn ào ở yến tiệc

Chiếc khăn che của ca vũ được tháo xuống, khiến cho mọi người xung quanh không khỏi trầm trồ. Quả nhiên không hổ danh là viên ngọc quý trong tay vua Định, dung mạo dù đã ngoài tứ tuần vẫn khiến người khác mê đắm.

"Tiểu nha đầu, từ lúc con đi tới giờ không một chút tin báo về. Có thật hay không con quên cả mẫu hậu này rồi?" - Thanh âm của Tịch Nhan pha lẫn sự thương nhớ và cả chút đau xót. Ngày trước, bà sắp đặt hôn sự giữa con gái và hoàng đế Sở Nguyên, cũng là vì muốn nó có thể cả đời an ổn trong nhung lụa. Nhưng bây giờ nhìn nữ nhân trước mắt, quyết định của bà là đúng hay sai?

Tương Tịch cúi đầu, lệ ngân ngấn ở khóe mắt. Từ lúc đến Sở Nguyên này, nàng đã viết bao nhiêu lá thư, nhưng đất khách quê người, kẻ hầu người hạ từ nước Định qua, cũng bị đuổi đi hết, khiến những lá thư đó đều được nàng cất đi. Nàng nức nhen, càng không dám ngẩng cao đầu nhìn mẫu hậu, thanh âm tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta đau lòng." Là nữ nhi bất hiếu, làm mẫu hậu phải lo lắng. "

"Nhạc mẫu quá lo rồi, Tương Tịch ở đây rất tốt!" - Từ lúc nào, Sở Định Long đã đến chắn ngang trước mặt nàng. Lời nói, ý tứ của hắn, giống như là sợ mẫu hậu mang nàng đi vậy. Phút chốc, Tương Tịch cảm thấy sau lưng mình như có trăm vết dao đang cố gắng đâm nàng.

"Chát!!!" - Không chỉ nàng, mà cả đại điện đều kinh hãi. Sở Định Long khẽ xoa bên má vừa bị tát, đôi mắt đầy sát khí nhìn nữ nhân trước mắt. Bà ta cư nhiên dám tát hắn. Tương Tịch ở phía sau vội chạy lên trước cản lại:" Mẫu hậu, người làm gì vậy? "

"Con hỏi ta làm gì sao? Chính là ta muốn dạy dỗ tên hoàng đế ngu ngốc này." - Sự tức giận tràn đầy trong thanh âm của Tịch Nhan, cả gương mặt cũng đỏ bừng nổi giận." Con gái ta là công chúa, là quốc bảo trong tay thần dân nước Định. Vậy mà bây giờ, dung mạo bị hủy, cả thanh danh cũng bị bôi nhọ. Tất cả cũng vì tên hôn quân này! "

Bà định vung tay thêm một lần nữa, nhưng đã bị Sở Định Long bắt lấy cổ tay, siết chặt. Nhưng vừa lúc đó, chân của bà đạp vào bụng hắn, khiến hắn phải lùi về sau. Thị vệ từ ngoài chạy vào, hướng mũi kiếm về phía bà.

Tương Tịch sợ chuyện càng lúc càng lớn, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn tới bang giao hai nước, liền đến trước mặt mẫu hậu, năn nỉ:" Mẫu hậu, hôm nay là sinh thần của con, người có thể hay không bỏ qua chuyện không vui?"

"Nhưng mà..." - Lời nói phản bác của Tịch Nhan bị ánh mắt của Tương Tịch chặn lại. Bà nén cơn giận, quay lưng về phía bàn của mình ngồi. Đám thị vệ cũng buông vũ khí, lui ra ngoài.

Sở Định Long khôi phục lại dáng vẻ bình ổn thường ngày, trở về ngồi bên cạnh nàng. Tương Tịch không ngờ hắn lại bỏ qua dễ dàng đến vậy, nhưng cũng không nhiều lời mà tiếp tục dự tiệc. Những nhạc công lại tiếp tục tấu nhạc, lần này là một ca nữ cất lên tiếng hát đầy mê hoặc. Nhưng tiếc thay lại bị những lời không đáng nghe phá hỏng.

"Nghe nói ngày trước, Tịch Phi cũng nhờ múa một điệu mà đã khiến hoàng thượng động lòng!" - Trình Lương vẫn còn mang lòng tức giận lúc này, buông lời giễu cợt:" Hôm nay lại được nhìn thấy hoàng hậu của Định quốc múa một điệu say lòng người đến vậy. Tịch Phi và mẫu hậu của người, quả là những ca vũ tài sắc vẹn toàn. "

Đám phi tần, đại thần bụm miệng cười. Theo ý tứ trong lời nói của Trình Lương, khác nào nói Tương Tịch và mẫu hậu không khác gì những ca vũ mua vui ở thanh lâu? Ngay cả kẻ ngu ngốc cũng nhận ra.

Tương Tịch mỉm cười, đặt chén rượu xuống bàn, cũng bốn cợt đùa lại:" Vậy thì Trình Lương người và các đại thần khác gì khách phàm phu tục tử đến mua vui?" - Nói đoạn, nàng đưa mắt nhìn nam nhân bên cạnh:" Hình như người cũng nói hoàng thượng như vậy?"

"Hạ thần nào dám!" - Câu nói của Trình Lương tuy ra vẻ kính trọng, nhưng có mấy phần khinh miệt. Bàn tay Tương Tịch đập mạnh xuống bàn, chỉ vào mặt hắn:" Bỏ cung thấy người chính là có ý này! "

Đời này hắn có rất nhiều chuyện khó tin, nhưng chuyện khó tin nhất của Trình Lương hẳn là chuyện bị nữ nhân chỉ vào mặt. Khác nào phá hủy thanh danh của hắn? Như một con thú dữ, hắn gầm lên: " Tiện nhân, người nghĩ chỉ vì hoàng thượng sủng ái người một chút, người liền tưởng mình là ai?"

"Người đâu?" - Thanh âm của Tương Tịch vang vọng cả đại điện, quyền uy thật sự. Đám thị vệ bên ngoài chạy vào, liền thấy nàng chỉ tay về phía Trình

Lương." Mau bắt kẻ khi quân phạm thượng này lại! "

"Bỏn tướng khi quân lúc nào, phạm thượng lúc nào? Đều là do tiện nhân nguoi bịa đặt! "- Trình Lương như nổi cơn điên loạn, vẫy vùng liên tục. Khẽ đứng dậy, môi nàng cong lên thành nụ cười khinh miệt nhìn hắn:" Bỏn cung là người của hoàng thượng, thanh danh của bỏn cung cũng là của hoàng thượng. Nguoi khi dễ bỏn cung, khác nào khi dễ hoàng thượng? Vậy không phải khi quân thì là gì?"

Trình Lương á khẩu, không nói được lời nào. Hướng đám thị vệ, Trương Tịch ra lệnh:" Đem hắn ra ngoài, nhốt hết rặng, cắt lưỡi đi, để sau này hắn không dùng lời lẽ dơ bẩn được với người khác nữa."

Cả đại điện thoáng chốc sợ hãi. Trước nay nghe nói Tịch Phi ôn nhu hiểu chuyện, lại vô cùng cam chịu. Không ngờ lúc ra tay lại tàn độc vô cùng, có khi còn hơn cả Hoàng Quý Phi.

Khuôn mặt Trình Lương trở nên xám ngắt, cả trán cũng đổ mồ hôi lạnh. Hắn hướng tới Sở Định Long cầu xin: " Hoàng thượng, hạ thần quả thật không có ý đồ!"

Nhưng nam nhân kia vẫn bình thản uống rượu, chỉ buông một câu: " Theo ý của Tịch Phi!"

Đám thị vệ y lệnh lời Trình Lương ra ngoài, mặc hắn vùng vẫy la hét. Cả đại điện náo động một hồi, rồi lại trở lại về yên tĩnh. Tất cả những kẻ bên trong đều không tin được những gì vừa thấy.

Trương Tịch an ổn ngồi lại bàn, lại phát hiện nam nhân bên cạnh đang nhìn mình rất quý dị. Ngay cả Sở Định Long cũng không nhận ra mình đang nhìn nàng chăm chăm. Chỉ đến lúc nàng hắng giọng, hắn mới nhận thức được.

" Mặt thần thiếp có dính gì sao?"- Trương Tịch tròn mắt nhìn hắn, không khỏi tò mò. Nhưng kẻ kia lại làm ra vẻ thờ ơ như không có gì:" Không có! "

Hôm nay nàng cảm thấy hắn rất kỳ lạ, như lúc nào cũng nhìn nàng. Nhưng cảm giác đó nhanh chóng biến mất. Yến tiệc lại bắt đầu, những tiếng cười cợt cũng nhanh chóng biến mất. Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Trương Tịch phần vì không quen ngồi lâu trong những chuyện vô bổ này, phần vì muốn nhanh chóng được hân huyên cùng mẫu hậu nên liền xin cáo lui trước. Tên nam nhân bên cạnh cũng không gây khó dễ nàng, cho phép nàng lui xuống.

Mẫu hậu nàng không nói không rằng, đứng dậy bước theo nàng. Từ trước đến giờ, mẫu hậu nàng đã là kẻ đầu đội trời, chân đạp đất, không kém bất kỳ nam nhân nào. Năm mươi sáu tuổi, một tay thống lĩnh mười vạn quân Định phá tan hơn bốn mươi vạn quân ngoại xâm. Khí khái của bà không chịu khuất phục trước bất cứ ai. Nhưng dưới mắt của triều thần Sở Nguyên, chính là phạm thượng.

Bóng dáng Trương Tịch và mẫu hậu nàng vừa khuất, đám đại thần và phi tần bắt đầu xôn xao. Tào Phi như tìm được cơ hội, liền như có như không nói:" Thật là, ngay cả phép tắc cũng không có. Không biết là thuộc hạng hoàng hậu gì đây!"

" Hoàng hậu nước Định vốn là nữ trung hào kiệt. Chuyện không tuân theo quy tắc lẽ lối là chuyện bình thường! "- Khương Tần ngồi phía sau, không nhịn được liền lên tiếng. Nhưng Tào Phi lại không chút nể nang hoàng thượng đang ngồi trước mặt, buông lời mắng chửi nàng ấy:" Bỏn cung dù sao cũng lớn hơn muội một bậc. Khương Tần, nên biết điều một chút!"

Nhưng vốn dĩ Khương Tần từ trước đến nay không phải kẻ gió chiều nào theo chiều ấy, liền đứng dậy nói:" Trên đầu muội là trời của hoàng thượng, dưới chân của muội cũng là đất của hoàng thượng. Muội dám lấy tính mạng đảm bảo, lời muội nói ra đều từ tận đáy lòng, là những lời chân thật nhất!"

Tào Phi vừa nghe xong, liền dựa lưng vào ghế, buông chén rượu trên tay, không nhanh không chậm nói:" Khá khen cho Khương Tần, nhưng lời nào nên nói thì nói, chuyện không nên nói thì không nên nói. Đạo lý này muội cũng không biết sao?"

" Các nàng nói đủ chưa? "- Thanh âm uy quyền vang lên, khiến cho cả hai người đều im lặng. Sở Định Long đặt chén rượu xuống, liền không nói không rằng bước ra khỏi đại điện. Chỗ này thật ồn ào, khiến hắn không muốn ở lại chút nào.

Bóng dáng Sở Định Long khuất dần, Tô công công cũng kết thúc yến. Cả hai kim chủ đều đã rời đi, để lại cũng không vui vẻ gì.

" Tịch nhi, bao nhiêu lâu không gặp, con đỡ ốm như vậy rồi. "- Trong Bích Loan Cung, Tịch Nhu hai mắt nhấn nước nhìn đứa con gái của mình trước mặt. Chỉ vài năm không gặp, dung mạo cũng bị phá hủy, ngay cả tính cách cũng trầm ổn hẳn. Một người mẫu thân nhìn con gái mình như vậy, bà không khỏi chạnh lòng.

" Mẫu hậu, Tịch nhi rất ổn a!" - Mới Trương Tịch gắng gượng nở nụ cười, cô che giấu không cho mẫu hậu nàng nhìn thấy bi thương. Nhưng ánh mắt của người khiến nàng nhận ra, không gì có thể giấu được.

Bà khẽ thở dài, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Sự im lặng bao trùm cả Bích Loan Cung. Trương Tịch có cảm giác như mình là đứa con bất hiếu, chưa làm gì được cho mẫu hậu, còn khiến người phiền lòng.

" Ta đem Khanh Hưng tới, hắn sẽ bảo vệ con!" - Câu nói không nhanh không chậm của bà khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Đôi môi nàng mấp máy hỏi lại, như để chắc chắn:" Khanh...Hưng?"

Mẫu hậu vừa gật đầu, Tương Tịch liền hút phải một ngụm khí lạnh. Khánh Hưng là một tướng lĩnh tài giỏi của nước Định. Quan trọng hơn... Hắn còn là kẻ nàng từng có hôn ước. Nếu không phải vì nàng bị gả đi Sở Nguyên, thì hẳn chính là phu quân của nàng. Bây giờ gặp lại, có phải hay không chính là không thuận tiện?

"Con đừng bận tâm. Dù hẳn từng là hôn phu của con, nhưng bây giờ hẳn là kẻ ta phải đến bảo vệ con." - Mẫu hậu nàng thấy nàng dăm chiêu, liền trấn an nàng. Tương Tịch vì không muốn người lo lắng, đành gật đầu đồng ý.

"Trẫm không cho phép nam nhân khác ở gần nữ nhân của trẫm!" - Sở Định Long từ bên ngoài bước vào, gương mặt cao ngạo phải nói là toàn vạch đen. Khóe môi Tương Tịch gật gật, không hiểu hẳn đang làm trò gì.

"Cút ra ngoài cho ta!" - Nhưng mẫu hậu nàng một cước đá bay hẳn ra khỏi cửa cung. Trên trán Tương Tịch đổ mồ hôi lạnh. Hắn sẽ giết mẫu thân của nàng mất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kẻ Cạnh

Mẫu hậu Tương Tịch đóng cửa cung lại, không quên nói vọng ra: "Hoàng thượng, người đem cái bộ mặt thối tha của người tránh xa phụng nhân của bản hậu. Không thì ta sẽ đem người ra hoạn!"

Từng câu từng chữ càng khiến mồ hôi trên trán Tương Tịch càng tuôn ra như suối. Tuy rằng mẫu hậu nàng là một trang nữ kiệt, võ công cao cường nhưng mà giữa đất khách lại làm vậy, có phải hay không là đâm đầu vào chỗ chết. Nàng vuốt vuốt ngực của bà, thanh âm nhẹ nhàng muốn xua đi con giận: "Mẫu hậu, nóng giận sẽ không tốt cho phụng thể!"

Tương Tịch diu bà ngồi xuống ghế, rót một chén trà, sai người dâng lên. Nhưng mẫu hậu của nàng xua tay, ý bảo không muốn uống. Tịch Nhu bà nắm lấy tay nàng, thanh âm nghẹn ngào: "Nếu lúc này con không đồng ý, ta sẽ đem con về Định quốc!"

"Mẫu hậu, nếu làm vậy bang giao hai nước phải làm thế nào?" - Bây giờ Tương Tịch mới nhận ra bàn tay của bà đã nhăn nheo rồi. Mạnh mẽ thì sao? Xinh đẹp thì sao? Bà vẫn chỉ là một nữ nhân bình thường, không chống lại được tuổi tác.

"Vậy thì bản hậu ta sẽ đem binh đập đổ Sở Nguyên!" - Thanh âm của bà vang khắp Bích Loan Cung, khiến cung nhân ở đây ai nấy đều tái mặt. Ai lại không biết Sở Định Long mà nghe thấy những lời này, kết cục sẽ như thế nào?

Tương Tịch nàng nhìn mẫu hậu, biết bà nói được làm được, liền khuyên can: "Mẫu hậu, tha con chịu khổ đôi chút để dân hai nước được an ổn mà sống. Còn hơn bây giờ dấy binh, khác nào khiến muôn dân lầm than." - Vừa nói nàng vừa cười lạnh. Cái gì mà không thể thoái lui, hôm nay nàng hiểu rõ rồi. Vận mệnh dân tộc trên vai nàng, chính là thứ ràng buộc nàng không thể rời khỏi đây.

Mẫu hậu nàng nghe nàng nói xong câu đó, chỉ biết thờ dài. Nữ nhi bà sinh ra được nâng niu như báu vật, nay phải vì dân chúng mà chịu ở lại nơi đây. Một người mẫu thân như bà, quả thật vô dụng.

"Mẫu hậu, có một chuyện con muốn hỏi người!" - Thanh âm nàng nhẹ như gió, chỉ đủ hai người nghe. Tịch Nhu khẽ gật đầu, ra hiệu cho nàng nói. Như sợ kẻ khác nghe được, nàng ghé sát tai bà, khẽ khàng hỏi: "Chuyện phiền loạn ở biên giới là sao?"

Bên ngoài, những cơn gió mạnh mẽ thổi qua lại, tạo nên tiếng rít ghê rợn, báo hiệu một cơn mưa tầm tã. Sắc mặt mẫu hậu nàng trầm xuống, như đang nghĩ ngợi gì đó. Một lúc lâu sau, bà không trả lời, chỉ buông một câu: "Những chuyện này con không nên biết, cũng không cần biết."

Tương Tịch định hỏi lại lần nữa, nhưng bên ngoài truyền tới tiếng huyên náo, lại có cả tiếng vũ khí. Đồi chân nàng chạy nhanh lại chỗ cửa cung, mở toang ra. Trước mắt nàng, Sở Định Long tay cầm kiếm, xung quanh là thị vệ đang bảo vệ hắn. Nhưng người đối diện hẳn, dù đang xoay lưng lại với nàng, cũng khiến nàng run rẩy, môi xinh đẹp khó khăn kêu lên: "Hưng...ca..."

Người được kêu ngoảnh đầu lại, nhìn thấy nàng liền nở nụ cười rục rịch. Thời khắc đó, ánh nắng chiếu xuống khỏi đám mây đen đang tụ lại nơi bầu trời, tỏa sáng rực rỡ. Tương Tịch như bị chìm trong đó mà lóa mắt, hai chân cũng không nhúc nhích được. Chỉ đến khi nàng bị kéo vào vòng tay của ai đó thì mới hoàn hồn.

"Hưng ca, mau thả muội ra, người khác đang nhìn kia!" - Đột ngột bị ôm như vậy, Tương Tịch cảm thấy không quen. Huống hồ là đang ở trước mặt rất nhiều người. Nhưng mà người kia cơ hồ không nghe nàng nói, vòng tay càng siết chặt hơn. Bên tai nàng truyền tới thanh âm dịu dàng của Khánh Hưng: "Thật nhớ muội nha, Tịch Tịch!"

Tương Tịch ngược mắt nhìn nam nhân mặc hắc bào đứng đằng xa, liền phát hiện hẳn sắp nổi điên. Bàn tay Sở Định Long siết chặt lấy thanh kiếm, khiến cho gân xanh nổi lên. Gương mặt hắn như sắp sửa giết người. Nữ nhân của hắn mà dám chạm vào, chính là chỉ có chết.

"Các người ôm đủ chưa?" - Thanh âm của hắn gần từng chữ, đủ để thấy hẳn đang tức giận thế nào. Lúc này Khánh Hưng mới buông nàng ra, khẽ đưa

mắt nhìn qua hần, sau đó liền quay lại hỏi nàng:" Tên đầu hủ thối này là ai thế? "

" Là...là...hoàng thượng..." - Khóe môi Trương Tịch khẽ giật giật. Trước mặt hần mà Khánh Hưng không chút kiêng nể, không khéo lát nữa lại rơi đầu. Nam nhân mặt đầy hắc tuyến, bước nhanh lại, kéo nàng ra sau lưng, lấy cơ thể cao lớn mà chắn ngang giữa nàng và Khánh Hưng. Thanh âm hần tuy bình thản, nhưng nàng lại thấy nộ khí mạnh mẽ:" Nữ nhân của trẫm không phải muốn ôm liền có thể ôm!"

Lời nói của hần khiến nàng có chút giật mình. Hần là đang ghen sao? Khóe môi nàng cong lên thành nụ cười giễu cợt. Hậu cung ba ngàn giai lệ, nữ nhân nào ở đây chả thuộc về hần. Nàng rốt cuộc là trông mong hần coi trọng nàng hay sao?

" Khánh Hưng là sư huynh đồng môn của Tịch nhi, gặp nhau vì quá vui vẻ mà như vậy là bình thường! " - Thanh âm của mẫu hậu nàng vừa uy nghiêm vừa bốn cọt, khiến cho Sở Định Long càng lúc càng tức giận. Tay cầm kiếm của hần siết chặt, mắt hần lên tia máu đỏ. Mọi người xung quanh không ngừng run rẩy, chỉ sợ kinh động hần một cái, liền bị đem đi trảm thủ.

" Trương Tịch là nữ nhân của trẫm, chỉ có một mình trẫm được chạm vào người nàng! " - Hần vừa nói vừa nắm chặt lấy cổ tay Trương Tịch khiến nàng có chút đau đớn. Nàng khẽ liếc nhìn bóng lưng cao lớn kia, có cảm giác không thích ứng được. Dù là lòng tự tôn của đế vương bị kích bác đến đâu, nàng cũng không ngờ hần lại một lần gọi tên của nàng. Lòng khẽ dao động đôi chút. Hần có phải đang quan tâm đến nàng không?

Mẫu hậu nàng bước đến trước mặt hần, đôi mắt bà nhìn thẳng vào hần, môi khẽ lên thành nụ cười khinh miệt:" Cầu hoàng đế mà cũng nói được những lời này. Vậy sao người không nghĩ ngày trước là kẻ nào đã hủy dung nhan của con gái ta, cũng là nữ nhân của người? Hôm nay ở đây người đang cố biểu lộ cái gì? Bảo vệ nữ nhân của bản thân sao? " - Bà phá lên cười, nụ cười của bà như xuyên thấu tâm can hần, nhưng lại xen lẫn đau đớn của một người mẫu thân dành cho con. Bàn tay bà run run chỉ thẳng vào mặt hần:" Trương Tịch của ta vốn dĩ là một viên ngọc quý được nâng niu. Vậy mà ở trong tay người chưa được bao lâu, liền biến thành người không người, mà không ra ma. Có phải hay không tên hoàng đế như người có mắt như mù."

" Trẫm lúc đó vì nóng giận mà hoá hồ đồ, nhưng bây giờ thì không còn nữa." - Thanh âm Sở Định Long tuy bình thản, nhưng tựa hồ Trương Tịch nghe thấy chút đau lòng. Hần đang đau lòng vì cái gì chứ? Tại sao nàng cứ tự huyền hoặc những thứ không thể nào xảy ra?

Đôi mắt phượng của mẫu hậu nàng khẽ liếc nhìn hần, như có như không nói:" Lời nói của người quá dễ dàng rồi. Bây giờ người có hai lựa chọn. Một là để Khánh Hưng ở lại. Hai là..." - Bà đặt lên tay hần một bức thư, trên đó đề ba chữ:" Thư từ phụ".

Mọi người xung quanh nhìn thấy đều không khỏi kinh ngạc. Từ trước đến nay chỉ có nam nhân từ thê tử, chưa hề có tiền lệ nữ nhân dám từ phụ quân. Hôm nay, Trương Tịch nàng ngẩng nhiên là nữ nhi đầu tiên can đảm như vậy.

" Mẫu hậu..." - Bàn tay xinh đẹp của nàng khẽ níu lấy áo của bà, mong bà đừng làm khó hần. Dù trước đây hần đã làm ra những chuyện gì, thì cũng vẫn là phụ quân đầu ấp tay gối với nàng. Huống hồ, chuyện hôn sự của nàng và hần, còn liên quan đến bang giao hai nước.

Mẫu hậu nàng ra hiệu cho nàng im lặng. Ngày trước bà sai khi để con gái của mình lấy hần, hôm nay bà không để mình tiếp tục phạm sai lầm.

Riêng Sở Định Long lại rơi vào trầm mặc, hần không biết là nên làm gì. Chọn cách nào cũng vậy, cũng sẽ khiến cho nàng và tên hôn phu cũ càng lúc càng thân cận nhau hơn. Rốt cuộc là hần đang bị cái gì? Hà có phải phí hoài tâm tư vì một nữ nhân chứ.

" Keng!" - Hần buông trường kiếm xuống đất, xoay lưng rời khỏi. Bóng lưng hần cao cao tại thượng, nhưng trong mắt Trương Tịch lại cô liêu tịch mịch. Đôi môi xinh đẹp không nhin được khẽ kêu lên:" Hoàng thượng..."

Thanh âm nàng nhẹ nhàng như gió thổi, tựa hồ không ai nghe thấy, lại khiến bóng lưng kia khựng lại. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, lạnh lẽo vô cùng, giống như tâm tư của nàng lúc này. Sở Định Long không quay đầu, chỉ bình thản buông một câu:" Theo ý của mẫu hậu nàng đi!"

Nói đoạn, hần nhanh chóng rời khỏi, như muốn trốn khỏi nơi đây. Bỏ lại Trương Tịch đang đứng lặng dưới khoảng trời đầy gió.

Một đạo thánh chỉ ban xuống, khiến cho trong ngoài hậu cung một phen kinh động. Tịch Phi được giữ một nam nhân bên người, lại còn là hôn phu trước. Phía trước và phía sau đều một mực chê cười hần là "Ngu ma vương", sừng có khi đã dài tới tận Tây trức.

Nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết, mọi thứ không như vậy. Nhìn tờ thánh chỉ, Trương Tịch không biết nên khóc hay nên cười. Hộ vệ mà cách xa tám thước, không được chạm vào người, còn không nên ở cùng chỗ thì làm sao bảo vệ? Chưa kể còn điều Khánh Hưng đến ở Nghi Minh Viên, cách xa Bích Loan Cung cả trăm dặm. Cái gì mà hộ vệ nàng, toàn là bịa đặt.

Ngày nào Sở Định Long cũng đến cung của nàng, trừ lúc thượng triều thì lúc nào cũng đi theo nàng. Từ một kẻ ung dung tự tại, đột nhiên bị một cái đuôi đeo bám, khiến Trương Tịch có chút không quen. Nhiều lúc không nhin được, nàng quay sang hỏi hần:" Hoàng thượng, người không có gì làm sao?"

Người nào kia không màng nhìn lấy nàng một cái, chăm chú đọc tấu chương:" Trẫm đang rất nhiều việc, nàng không thấy sao?"

" Vậy sao người không về Dưỡng Tâm Điện làm việc? " - Mi tâm nàng khẽ nhìn xuống đất, tay vo vo chiếc khăn tay bằng lụa. Không hiểu tại sao đạo gần đây hần cư xử lạ như vậy. Có phải hần đang cố gắng chuộc lại những chuyện trước đây không? Lòng nàng khẽ chùng xuống. Hần chỉ vì áy náy, chứ không phải là đang dành tâm tư vì nàng.

" Trẫm muốn ở đây! " - Bàn tay hần cầm bút lông phê duyệt tấu chương, không nhanh không chậm trả lời.

Tương Tịch ngẩng đầu nhìn hân, nhẹ nhàng buông một câu: "Ồ đó tốt hơn ở đây nhiều! "

"Nhưng ở đó không có nàng!" - Chỉ là một câu nói Sở Định Long, lại khiến cho nàng một phen ngẩn ngơ. Tán lá vàng bay lơ lửng vào nơi họ đang ngồi, cũng không thể làm nao động tâm tư của hai người.

Cái gì là vì một lời nói của người mà trở nên hạnh phúc? Đó là khi ở trong câu nói đó, ta là điều quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chân tình sai trái

Vương Thanh Cung dường như vắng lặng hơn so với thường ngày. Ngay cả gió cũng chẳng buồn thổi, mặc cho những chiếc lá rơi xuống mặt đất. Cả cung nhân cũng trở nên sầu não. Đám cung nữ được dịp rảnh rỗi lại tụ thành nhóm, bắt đầu bàn tán những chuyện trong hậu cung.

"Không ngờ Tịch Phi lắc mình một cái, liền khiến cho hoàng thượng dồn tất cả tâm ý cho ả. Các người nhìn xem, có phải là nương nương chúng ta bị thất sủng không?" - Một cung nữ đứng dựa người vào tường, thanh âm nhẹ nhàng như sợ người khác nghe thấy. Ở bên cạnh nàng ta, là hai cung nữ khác đang đứng bàn luận.

"Còn phải nói? Hậu cung này bây giờ không phải đều dâng lên cho Tịch Phi rồi hay sao?" - Thanh âm của cung nữ kia chính là không thêm kiêu dè tai mắt trong cung. Dường như cảm thấy chưa đủ, bàn tay nàng ta vuốt ve mái tóc mình, như có như không nói: "Các người nói xem, Tịch Phi bây giờ xấu xí đến thế mà hoàng thượng vẫn để mắt đến. Vậy nếu là ta thì sao?"

Cung nữ còn lại lắc đầu, chặc lưỡi ra chiều tiếc rẻ: "Xinh đẹp thì sao? Chúng ta vẫn là nô tì, không phải chủ nhân. Muốn một bước thành phượng hoàng, khó hơn lên trời! "

Sắc mặt của nàng ta lập tức biến đổi, ra chiều tức tối vô cùng. Khẽ hừ lạnh, nàng ta nhìn xung quanh, biết không có ai, liền nói: "Có chuyện này là lúc ta bưng trà vào cho hoàng thượng, vô tình nghe được. Không phải tự nhiên mà Tịch Phi được sủng ái lại đâu, do chuyện phiến loạn ở biên giới hai nước ta và Định Ấy."

"Thật sao?" - Gương mặt hai cung nữ kia không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Vốn dĩ trước giờ trong cung đã có lời đồn việc ân sủng của Tịch Phi không đơn giản như vậy. Nay lại thêm chuyện này càng khẳng định thêm.

Nàng ta nhếch môi, thanh âm mang bao nhiêu phần là ghen ghét: "Còn phải nói, chính tai ta nghe hoàng thượng và các đại thần bàn bạc mà! "

"Có phải các người không có gì làm nên mới ở đây nói chuyện thị phi?" - Từ đằng sau, Ái Châu nhẹ nhàng bước tới, không nhanh không chậm nói. Sắc mặt nàng ấy tuy không biểu lộ gì nhiều, nhưng cũng đủ khiến cho đám cung nữ một phen run rẩy.

"Ái Châu cô cô, chúng nô tì chỉ là đang bắt bình cho Hoàng Quý Phi, bị ả Tịch Phi kia tranh mất ân sủng của người." - Cung nữ vừa nãy còn nói muốn trèo lên làm chủ nhân, liền thay đổi thái độ. Tuy vậy, có lẽ vì sợ hãi mà trán đổ tầng mồ hôi lạnh.

Môi Ái Châu nhếch nhẹ, ánh mắt có mấy phần ý vị nhìn nàng ta: "Không biết nếu Hoàng Quý Phi biết cung nữ có mơ tưởng với hoàng thượng thì sẽ làm gì nhỉ? "

Ba cung nữ kia nghe xong run rẩy không ngừng, ôm lấy chân nàng ấy, van nài: "Cô cô, xin người đừng nói với nương nương, chúng nô tì sẽ không toàn thân mất! "

"Các người đã biết không toàn thân, còn dám mộng tưởng như vậy?" - Ái Châu trừng mắt nhìn chúng, chân cũng hất chúng ra. Nô tì trong cung không được có lòng riêng với hoàng đế, cũng như không được mê hoặc người. Nhưng đám cung nữ này hôm nay lại to gan như vậy, dưới chân Hoàng Quý Phi mà dám mộng tưởng. Có phải hay không chúng không cần cái mạng nữa?

"Cô cô, chúng nô tì nào dám." - Tuy gương mặt chúng cúi gầm xuống, nhưng cơ thể không nhịn được mà run rẩy. Ái Châu bước đến trước mặt cung nữ kia, tay nắm lấy tóc của nàng ta mà kéo ngược lên. Vì đau đớn mà khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó lại, tay nàng ta quờ quào mong thoát ra. Khẽ vuốt ve má nàng ta, Ái Châu cười nhẹ: "Nhớ rõ lời của ta, đừng đem lòng tơ tưởng hoàng thượng. Bằng không, ta sẽ thay Hoàng Quý Phi hảo hảo dạy dỗ các người."

Nói đoạn, nàng ấy buông tay, khiến cung nữ kia gục xuống đất. Vừa ngẩng lên lại bắt gặp ánh mắt ngập tràn sát khí của Ái Châu, liền sợ hãi mà bỏ chạy.

Nhìn đám cung nữ vừa chạy khỏi, nụ cười trên môi nàng ấy cũng biến mất. Bước chân Ái Châu dọc hành cung, khuôn mặt không biểu lộ chút xúc cảm. Ánh mắt nàng ấy nhìn về nơi xa xăm, chút hồi ức đau thương lại hiện về.

Hai mươi năm trước, Ái Châu là một tiểu nha đầu, bị bắt vào phủ Tể Tướng để hầu hạ. Kê trên người dưới đều thay nhau ức hiếp nàng. Thân cô thế cô, chỉ biết cắn răng nhịn nhục.

" Các người làm trò gì thế? " - Thanh âm trong trẻo vang lên, khiến đám thị tỳ dừng đánh Ái Châu. Họ nép mình sang một bên, kính cẩn trả lời:" Tiểu thư, nha đầu này vừa vào phủ được mấy tháng đã giờ thói ăn cắp vặt, dám trộm cả đùi gà của tiểu thư. Không dạy không được! "

Ninh Nghi lúc đó chỉ vừa tròn bảy tuổi, nhưng dung mạo đã khiến người gặp người yêu. Ngày đó, vì đói quá, Ái Châu mới liều mình trộm một cái đùi gà trong bếp. Lúc bị bắt được, bị bọn thị tỳ đánh đập liên tục.

Nhìn nha đầu tay còn ôm chặt cái đùi gà lấm lem bùn đất, cả người toản là vết thương, Ninh Nghi không khỏi cảm thán. Nàng quay sang đám thị tỳ, nhẹ nhàng nói:" Là bốn tiểu thư cho nó, đừng đánh nữa! "

Đám thị tỳ nghe xong, cũng không hỏi nhiều nữa, liền cáo lui đi chỗ khác. Lúc này, Ái Châu vừa lau nước mắt vừa đưa cái đùi gà lên miệng cắn. Cảm giác vị ngọt của thịt hòa lẫn với cát bụi, nuốt vào trong, đau rất cả cổ họng. Bất chợt, chiếc đùi gà bị giật lấy, kèm theo một cái tát giáng xuống má:" Người có biết dơ bẩn hay không? "

Ninh Nghi vút cái đùi gà xuống đất, một con chó nhìn thấy chạy đến gặm lấy. Bàn tay nhỏ của nàng chỉ vào đó, gần giọng với Ái Châu:" Nhìn đi, chỉ có chó mới ăn lại đồ rơi dưới đất. Người không phải chó, nhớ rõ cho bốn tiểu thư! "

Ngày đó, Ái Châu nàng được Ninh Nghi đem theo làm nha hoàn hầu cận. Từ một đứa không nơi nương tựa, nàng đã có chỗ để ăn, có chỗ để ngủ. Đối với nàng, Ninh Nghi như ân nhân. Nhưng chuyện ngay cả Ái Châu cũng không ngờ đến, là nàng đã mang lòng yêu ân nhân của mình.

Còn nhớ, ngày đại hôn của Ninh Nghi và Sở Định Long, tâm can nàng như bị xé đôi. Bước sau hi kiệu, mà đôi chân của nàng nặng trĩu. Chân tình của nàng vốn là sai trái. Nữ nhân và nữ nhân, làm sao có thể nảy sinh tư tình? Nhưng nhìn hai người họ, một phu một thê cùng nhau báai đường, giọt lệ bất giác rơi đầy trên mặt. Người ta nhìn thấy nói nàng đang khóc mừng cho chủ nhân, nhưng nào biết, nàng đang khóc cho bản thân nàng, cho chân tình sai trái mà nàng dành cho tiểu thư.

Trải qua bao nhiêu năm, nhìn thấy Ninh Nghi ngày ngày thay đổi, càng lúc càng quyền lực, cũng càng lúc càng tàn độc, nhưng nàng vẫn yêu, yêu một cách cuồng dại. Ái Châu không thể hiện ra ngoài, cô ếm nhem nó vào sâu tận tâm can.

" Ái Châu, người về rồi à? "- Thanh âm trong trẻo làm Ái Châu tỉnh khỏi hồi ức. Trước mắt nàng ấy, Ninh Nghi nằm trên phụng kỷ, đẹp tựa đóa hoa mẫu đơn đang khoe sắc. Khẽ bước đến gần, Ái Châu quỳ xuống hành lễ:" Hoàng Quý Phi cát tường! "

Người trên phụng kỷ khẽ phát tay, ra hiệu cho nàng đứng dậy. Mắt phượng khẽ ngược mặt nhìn nàng ấy, môi nở nụ cười kinh diễm:" Ái Châu, người theo hầu bốn cung đã lâu như vậy, ta cũng nên tìm cho người một nơi nương tựa tốt rồi! "

" Hoàng Quý Phi nương nương, nô tỳ đã tâm nguyện của đời theo hầu người, không thành thân! "- Ái Châu quỳ sụp xuống dập đầu thật mạnh, thanh âm thành khẩn vô cùng. Nhưng Ninh Nghi chỉ khẽ ngồi dậy,thở dài một hơi:" Nhân sinh trong hậu cung vốn dĩ vô thường. Sau này cũng chưa chắc được ân sủng như bây giờ. Bốn cung chỉ là muốn tìm cho người một nơi nương tựa tốt, để người có thể an ổn sống phần đời còn lại. "

Trong tâm tư Ái Châu dấy lên một cỗ chua xót. Rời xa người mà nàng yêu nhất, quả thực đau đớn tới tột cùng. Khẽ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Ninh Nghi, thanh âm nàng nhẹ nhàng nhưng lại tràn đầy khẳng định:" Nương nương, nô tì là kẻ ngu dốt, được nương nương thu nhận, đã nguyện cả đời này dù nương nương đi đến đâu, nô tì đều cúc cung tận tụy, chết cũng không thay đổi. "

Ngoài trời, những đám mây lơ lửng, tạo cảm giác thanh bình cho con người nơi đây. Nhưng ở nơi hậu cung thâm hiểm này, có bao giờ thật sự an ổn? Ninh Nghi thở dài một hơi, khuôn mặt xinh đẹp mang theo mấy phần suy tư. Nữ nhân đang quỳ dưới chân nàng, có tư tình với nàng, nàng hiểu rõ. Vì vậy Ninh Nghi mới đem chuyện tìm nơi nương tựa mà chặt đứt tâm tư này của nàng ấy. Thanh âm của nàng khẽ khàng, lơ lửng giữa khoảng không:" Ái Châu... "

" Hoàng Quý Phi nương nương, Tịch Phi và hoàng hậu của Định quốc đến yết kiến!" - Một cung nữ bước vào, cung kính hành lễ và bẩm báo. Mi tâm Ninh Nghi lấy lại vẻ trầm ổn, cả phong thái cũng uy nghiêm thường ngày. Khẽ vươn tay chỉnh lại trăm cài bị lệch, nàng không nhanh không chậm nói:" Mời họ vào đi!"

Ái Châu biết điều, cũng đứng dậy, lui qua một bên. Từ bên ngoài cửa cung, hai thân ảnh xinh đẹp bước vào. Tương Tịch theo quy củ hành lễ:" Thần thiếp tham kiến hoàng quý phi nương nương!"

Theo sau nàng, là mẫu hậu. Người ung dung bước vào, như đang dạo bước thường ngoạn. Ninh Nghi ngồi trên phụng kỉ, khuôn mặt tuyệt sắc không biểu lộ chút xúc cảm nào, chỉ buông một câu:" Là người trong nhà, đừng đa lễ như vậy. "

Nói đoạn, Ninh Nghi dặn dò cung nữ đem trà nước và điểm tâm lên thiết đãi. Bàn tay nàng vịn lấy thành trường kỷ, bộ dạng rất lười biếng.

Ngồi trên chiếc ghế được chạm khắc tinh xảo, bên cạnh là mẫu hậu đang thưởng trà, Tương Tịch khẽ đưa mắt nhìn quanh. Dù đã từng đến đây, nhưng bây giờ mới có cơ hội nhìn rõ. Khắp gian phòng đều sơn màu đỏ, đồ vật đều được làm bằng vàng. Ánh mắt nàng dừng lại trước giường ngủ, liền thấy bốn chữ:" Uyển ương hoà hợp" được viết đẹp để treo ở đó.

" Có phải Vương Thanh cung của bốn cung có gì lạ lắm không? "- Bàn tay Ninh Nghi cầm tách trà, môi nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn nàng. Tương Tịch nghe xong cũng cười đáp lại, thanh âm có chút giọng gào:" Phải nha, cung của tỷ tỷ thật đẹp, lại còn chứa đựng thâm tình của hoàng thượng. "

Dường như hiểu được ý tứ trong câu nói ấy, Ninh Nghi nhìn nàng tràn đầy ý vị:" Chỉ là một chút lưu bút của người lúc tùy hứng. "

"Lưu bút của người trên thiên hạ này có mấy người có được, huống hồ là chứa đựng bao nhiêu chân tình của người dành cho tỷ." - Nụ cười trên môi Trương Tịch thoáng chốc gương gạo, cả bàn tay cầm ly trà cũng ướt mồ hôi. Nhìn thấy bốn chữ đó, khiến tâm can nàng như bị cái gì đó đè nặng, khó chịu vô cùng. Vị Trà thanh thoát cũng không làm nó giảm đi chút nào.

Mẫu hậu nàng bên cạnh thoải mái thưởng trà, nhìn Ninh Nghi cười mà như không cười: "Nghe nói từ lâu Hoàng Quý Phi là trang tuyệt sắc, hôm nay mới được diện kiến. Quả nhiên danh bất hư truyền!"

Ninh Nghi đặt tách trà xuống, theo lệ cũng gật đầu đáp lại: "Được nữ nhân hào kiệt như người khen, kẻ như bọn cung cúi đầu hổ thẹn không dám nhận!"

"Lần trước Tịch Nhi gặp đại nạn suýt chết, cũng may nhờ hoàng Quý Phi giúp đỡ, Thật cảm tạ!" - Vừa nói, bà vừa đưa tay lên đầu Trương Tịch xoa nhẹ. Khoe mặt nàng thoáng chốc cay xè, ươn ướt. Mẫu hậu của nàng, dù thế nào vẫn yêu thương nàng đến như vậy. Không như nàng, chỉ biết mang lại muộn phiền.

Tầng mắt Ninh Nghi rơi xuống hai nữ nhân bên dưới, môi cong lên thành nụ cười nhạt: "Bọn cung vốn dĩ chỉ muốn bảo vệ tỷ muội trong hậu cung này. Người khen như vậy, thật quá dư thừa!"

Tuy rằng chỉ là lời nói bông đùa, nhưng bên trong lại khiến người khác cảm thấy Ninh Nghi nàng thật giả dối. Có trách thì trách hậu cung này quá cay nghiệt, khiến không ai tin nổi lời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kiếp người

Trương Tịch, mẫu hậu nàng và Ninh Nghi trò chuyện đến gần trưa thì Tô công công đến mời nàng đi giá đến Dưỡng Tâm Điện. Mi tâm nàng ngược nhìn Tô công công, cười khê: "Chẳng hay hoàng thượng mời bọn cung đến là có chuyện gì?"

"Hoàng thượng chỉ bảo nô tài đến mời nương nương, còn lại thì không nói gì." - Tô công công kiêng dè Hoàng Quý Phi, không dám nói ra. Nhìn bộ dạng đó, Trương Tịch cũng đã hiểu được phần nào. Nàng khê đứng dậy, môi cong nhẹ thành nụ cười nhẹ, xin phép Hoàng Quý Phi cho cáo lui.

Ninh Nghi cũng không làm khó, còn sai người khiêng phụng kiệu đến để nàng đi nhanh hơn. Duy chỉ có mẫu hậu nàng, từ đầu đến cuối cũng chỉ im lặng. Đến lúc nàng rời khỏi, bà chỉ bảo muốn ở lại hân huyên của Hoàng Quý Phi thêm lát nữa.

Phụng kiệu của Trương Tịch vừa khuất khỏi cửa cung, Ninh Nghi liền thu lại vẻ nhu hòa ban nãy, thanh âm không chút thiện cảm: "Chẳng hay người có việc gì cần phải nói với bọn cung?"

"Cũng chẳng có gì lớn lao!" - Khê nâng tay lên chỉnh lại mái tóc bị lệch, phụng nhãn Tịch Nhu nhìn nàng không biết có tâm tư gì: "Hoàng Quý Phi xinh đẹp thông minh, chắc từng nghe qua chuyện phiến loạn ở biên giới hai nước?"

Mi tâm Ninh Nghi dao động nhẹ, rồi lại trở nên bình thản. Ái Châu cúi thấp đầu, hai bàn tay siết chặt lấy y phục. Lời nói của tể tướng vang vọng bên tai, khiến trán đổ một tầng mồ hôi lạnh.

"Hậu cung không được can chính, mong là người hiểu rõ!" - Mặc dù lời nói không mấy quan tâm, nhưng thâm tâm nàng là một mảng xáo trộn. Phụ thân nàng không hiểu vì sao lại ngăn cản không cho Cao thừa tướng đem binh dẹp loạn. Trong triều đã dấy lên lời đồn rằng phụ thân nàng có dính líu đến chuyện này.

Môi của Tịch Nhu cong lên thành một nụ cười khuyh thành. Rút ra từ tay áo một lá thư, bà nhẹ nhàng cầm tay Ninh Nghi mà đặt lên: "Hoàng Quý Phi chắc là sẽ nhận ra thân bút của phụ thân mình chứ?"

Mắt nàng khê nhìn vào lá thư, tay thoáng chốc run rẩy liên hồi. Nét chữ trong lá thư, vừa nhìn nàng đã nhận ra ngay là của phụ thân. Từng chữ từng câu trong đó, khiến tâm can nàng càng lúc càng đau nhói.

"Ngày mồng năm tháng chạp, hoàng thượng sẽ đích thân đi săn ở Dã Xuân Viên. Binh lực đem theo năm trăm người, cần trọng hành sự." "

Ở cuối lá thư, chính là ấn ký của phụ thân nàng. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, khiến lá thư rơi xuống, khiến cả thân thể bé nhỏ của nàng trở nên vô lực mà ngã xuống. Đôi mắt nàng thất thần nhìn lá thư ấy, thanh âm không ngừng phủ nhận: "Không...không thể nào..."

"Hoàng quý phi, ngay cả ấn ký của phụ thân mình cũng không nhận ra!" - Khoe môi Tịch Nhu cong lên. Bà ngồi xuống trước mặt Ninh Nghi, bàn tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng: "Thật không ngờ, phụ thân của Hoàng Quý Phi lại tàn độc đến mức muốn giết phụ quân của con gái." "

Bàn tay của bà bị hất ra, ánh mắt của Ninh Nghi có tới mấy phần sát khí nhìn bà. Nàng lấy lại vẻ bình thản vốn có, đứng dậy, không nhanh không chậm trả lời: "Phụ thân bọn cung trung lương ái quốc, nhất định không bao giờ làm chuyện nghịch đạo lý như vậy!" - Nói đoạn, nàng quay sang nhìn thẳng vào Tịch Nhu, ngữ điệu không mấy thiện cảm: "Cảm phiền người cần trọng lời nói, danh dự của phụ thân bọn cung không phải chỉ do một bức thư mà bị hủy."

hoại. "

Không đợi bà trả lời, Ninh Nghi đã dứt khoát xoay lưng bước vào cung, buông một câu đuổi khách:" Bỏ cung cảm thấy không khỏe, mời người về cho." - Bóng lưng cao cao tại thượng của nàng dần bị cửa cung che mất, bỏ lại Tịch Nhu và cung nữ cận thân của bà nhìn theo.

" Nương nương, có phải hay không Hoàng Quý Phi ngay cả chút tôn trọng người cũng không có? " - Cung nữ bên cạnh bà tức tối, đỡ lấy tay bà. Nhưng nữ nhân bên cạnh nàng ấy lại không chút tức giận, ngược lại còn nở nụ cười nhẹ nhàng:" Nàng ta vẫn đang không tin vào những gì mình thấy thôi!"

Rời khỏi Vương Thanh Cung, Tịch Nhu cùng cung nữ dạo bước về điện dành cho sứ giả các nước. Ba ngày trước, khi bà vừa đặt chân lên đất Sở Nguyên, liền được Sở Định Long mời vào tắm điện. Lúc nhận được bức thư từ hân cùng vài chữ:" Đưa cho Hoàng Quý Phi!" thì bà cứ nghĩ hân bị điên. Nhưng hôm nay thì rõ rồi. Hóa ra Ninh Tề tướng lập mưu tạo phản. Mỗi bà nhếch lên thành nụ cười khuyếch thành. Vốn dĩ kẻ làm ra chuyện này rất cao tay, vì từ trước đến nay, chuyện phiên loạn đều bị đồn là do tư thù giữa hai nước. Nếu như Sở Định Long bị giết, người ta sẽ chung quy là do Định quốc ám hại, chưa kể sẽ đem binh san bằng Định quốc. Như vậy, một mũi tên trúng hai nạn, vì binh lực của Định quốc không đủ mạnh để phản kháng nên cũng sẽ rơi vào tay hân. Có phải hay không mưu mô của kẻ này thật vẹn toàn?

" Ta là hoàng hậu, ta muốn gặp hoàng thượng! " - Tâm tư của bà thoáng chốc bị kéo trở về khi nghe thấy thanh âm quen thuộc. Khẽ đưa phụng nhãn nhìn lên, liền thấy ba chữ "Ngọc Bích Cung" hiện ra trước mắt. Khóe môi lại lần nữa cong lên đầy ý vị, bà xoay đầu nhìn cung nữ bên cạnh. Hiểu được ý tứ của chủ nhân, nàng ấy liền đi lên trước, mở cánh cửa cung kia ra.

Vừa đặt chân vào, Tịch Nhu cứ ngỡ mình đang bước vào lãnh cung. Cây cỏ không buồn nảy nở, cả trời đất cũng âm u lạ thường. Trái ngược hẳn với các cung khác, nguy nga và xa hoa. Duy chỉ có một chiếc lá, vẫn cố gắng bám trụ nơi ngọn cây mà sống.

" Lũ nô tài hỗn xược, dám chạm phụng thể, có tin bốn cung nói với hoàng thượng đem các người ra trảm thủ hay không? " - Thanh âm kia lại vang lên, kèm theo tiếng cười khanh khách. Tịch Nhu lần theo, đến trước cửa một căn phòng khẽ đưa tay đẩy ra.

Trước mắt bà, một nữ nhân mặc bạch y rách rưới, đầu tóc rũ rượi che khuất khuôn mặt. Bàn tay nàng ta không ngừng cào lấy mặt đất, khiến nó bật máu. Đám công công xông vào giữ chặt lấy nàng ta, khiến cho nàng ta càng vẫy vùng kịch liệt:" Mau thả bốn cung ra, bốn cung là hoàng hậu, nghe rõ chưa? Bốn cung là hoàng hậu! "

" Thuần Dung..."- Thanh âm của Tịch Nhu vừa nói ra, đã làm cho nàng ta ngừng vùng vẫy. Ánh mắt vừa nhìn thấy bà, liền tràn đầy uất hận: " Người...người..."

" Hỗn xược, trước mặt nương nương lại dám bất kính! " - Cung nữ bên cạnh bà giáng xuống gương mặt xinh đẹp kia một cái tát. Thuần Dung ôm lấy bên má đã đỏ ửng, bật cười thật lớn. Tiếng cười của nàng ta vang vọng khắp cung, khiến cho những người khác đều rùng mình.

" Bà ta là hoàng hậu thì sao?"- Thuần Dung đứng lên, chỉ thẳng vào mặt Tịch Nhu, rồi lại vỗ ngực mình nói lớn:" Bốn cung cũng là hoàng hậu, bốn cung và bà ta ngang hàng nhau, thì sao gọi là bất kính?"

" Chát!"- Thêm một cái tát giáng xuống, khiến cho nàng ta run rẩy kịch liệt. Vẻ căm hận hiện ra mỗi lúc một rõ, nàng ta vừa nhào tới định bóp cổ bà vừa hét lên:" Bốn cung sẽ giết người, tiện nhân!"

Nhưng chưa kịp bay tới, đã bị Tịch Nhu bà chặn lại hất ra xa. Thuần Dung một thân nhỏ bé đau đớn run rẩy kịch liệt. Cung nữ bên cạnh bà đưa cho đám công công kia mỗi người một thỏi bạc, sầm chững giữ kín miệng. Hiểu rõ ý tứ của nàng ấy, chúng nhận xong thỏi bạc liền lui ra ngoài.

" Đau, mau thả ta ra!" - Thuần Dung bị nhấc bổng lên trời, cổ bị bóp chặt, hai chân giãy giụa không ngừng. Bàn tay đầy máu của nàng ta cố gắng nói lỏng bàn tay của Tịch Nhu, nhưng càng gỡ lại càng siết chặt. Ánh mắt của bà không biểu lộ chút thương cảm, mà tàn độc vô cùng:" Những gì người gây cho Tịch Nhi, chính là điều khiến bốn cung muốn giết người ngay lập tức! "

Nữ nhân kia không ngừng tìm cách trốn thoát, nhưng lại bị giữ chặt. Mắt Thuần Dung trợn ngược lên, cả khuôn mặt cũng tái dần. Chân của nàng ta đã bắt đầu yếu đi, không còn vùng vẫy kịch liệt nữa. Cứ ngỡ cửa tử đang ở trước mắt, thì thân ảnh lần nữa rơi xuống đất. Con đau buốt từ thắt lưng khiến nàng ta nhận ra mình vẫn còn sống.

" Nhưng mà, giết người chỉ khiến tay bốn cung bẩn thêm. Người đâu?" - Thanh âm của bà vừa dứt, đám công công lập tức chạy vào. Gót phụng xoay nhẹ, hướng bước ra khỏi cửa cung: "Làm sạch sẽ vào! "

Nói đoạn, liền rời khỏi. Thuần Dung vẫn chưa hiểu hết được ý tứ trong câu này của bà liền cảm thấy bản thân bị nhấc bổng lên. Trước mặt nàng giăng lên một dải lụa trắng. Nhận thức được cửa tử gần kề, nàng ta giãy giụa mãnh liệt hơn nữa. Tiếng la hét và cầu cứu của nàng ta lọt thỏm giữa cửa cung rộng lớn." Thả bốn cung ra! Hoàng thượng, cứu thần thiếp! Hoàng thượng..."

Chiếc cổ xinh đẹp bị dải lụa siết chặt, cướp đi từng ngụm khí của Thuần Dung. Đôi mắt nàng ta nhỏ lệ, tái dần đi, cả chân cũng không vùng vẫy nữa. Trước mắt bắt gặp nhìn thấy hời ức lúc nàng ta vừa nhập cung, được Sở Định Long sủng hạnh. Bàn tay đầy máu khẽ đưa về phía trước, môi mấp máy:" Long... Long..."

Nhưng không ai đáp lại nàng ta, kể cả khi nàng ta đã nhắm mắt xuôi tay. Ngoài trời một mảng âm u, một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, khiến chiếc lá cuối cùng cũng rơi xuống. Một đời người dừng lại, một chấp niệm hình thành.

Dưỡng Tâm Điện, một nam nhân mặc long bào ôm lấy nữ nhân xinh đẹp kia, điệu bộ có bao nhiêu phần là sủng ái. Hắn ta rúc đầu vào cổ nàng, ngửi lấy hương thơm dịu nhẹ.

"Hoàng thượng, nhột..." - Nữ nhân trong lòng hắn có chút không quen thuộc với cử chỉ này liền rút cổ lại. Nhưng Sở Định Long lại được nước làm cần, cần nhẹ lấy vành tai nàng: "Đừng quậy, kéo đêm nay nàng lại khó ngủ!"

Người nào đó nghe xong hai má liền ửng đỏ, đánh nhẹ vào ngực hắn mắng: "Vô si!"

"Trẫm trước giờ chỉ vô si với mình Tịch Tịch!" - Không những Sở Định Long không tức giận, ngược lại còn vuốt nhẹ lấy mái tóc của nàng. Nhìn họ bây giờ như đôi uyên ương hòa hợp, không gì ngăn cách được.

"Hoàng thượng, người canh giữ Ngọc Bích Cung đến bẩm báo, nói Thuận Quý Nhân đã treo cổ tự vẫn." - Tô công công từ ngoài đi vào, kính cẩn quỳ xuống bẩm tấu. Tiếc là chuyện mà lão bẩm tấu, lại khiến không khí bên trong điện bỗng chốc căng thẳng.

Sở Định Long một tay ôm Tương Tịch trong lòng, một tay gỡ nhẹ xuống bàn, không nhanh không chậm nói: "Đem vút xác ra cho chó tha đi!"

"Hoàng thượng..." - Thanh âm nhẹ nhàng của nàng làm hắn chú ý. Nàng ở trong lòng hắn như con mèo nhỏ, dịu dàng vô cùng: "Dù gì thì người cũng đã chết, không cần phải làm tới mức đó! "

Quả thật vừa nghe Thuận Dung tự vẫn, bao nhiêu hận thù của nàng dành cho nàng ta đều biến mất. Dù gì thì cũng là muội muội của nàng, vẫn nên giữ chút thể diện cho nàng ta.

"Vậy thì đem ả ta chôn cất theo lễ nghi của quan nữ tử!" - Bàn tay của Sở Định Long đùa nghịch tóc nàng, phong thái rất thoải mái. Dường như Thuận Dung với hắn, vốn dĩ chưa từng có quan hệ.

Tương Tịch dựa vào người hắn, nhưng tâm tư khẽ chùng xuống. Hôm nay hắn đối với Thuận Dung như vậy, lỡ sau này nàng cũng rơi vào tình cảnh như vậy, có phải hắn lại lần nữa vô tình? Nghĩ đến đây, tâm bất giác nhói một cái.

"Mồng năm tháng chạp trẫm đi săn, nàng có muốn đi cùng không?" - Môi hắn cong lên thành nụ cười nhẹ, khiến Tương Tịch thoải mái đôi chút. Nàng từ nhỏ đến lớn, đều không chạm đến thứ gọi là săn bắn này nên khước từ: "Thần thiếp là phận nữ nhi khuê phòng, không dám chạm đến việc của đẳng nam nhi!"

Sở Định Long vòng tay ôm chặt lấy eo nàng, ý cười nồng đậm trong mắt: "Vậy thì nàng cứ làm việc của nữ nhi, chỉ cần đi theo trẫm là được. "

"Nhưng sẽ vướng bận..." - Tương Tịch khẽ cúi đầu, thanh âm cũng trở nên nhẹ nhàng như gió.

Nhưng nam nhân trước mặt nàng đặt lên trán nàng một nụ hôn, nâng gương mặt nàng lên đối diện với hắn: "Vướng bận thì sao? Chỉ cần là nàng, trẫm sẽ rất vui được chịu cái gọi là vướng bận ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phương gia

Nữ nhân nào đó vừa nghe Sở Định Long nói xong, hai má liền ửng hồng, như đóa phù dung tỏa sắc. Bàn tay hắn không nhịn được sờ, liền cảm thấy mềm mại như lụa. Ánh mắt của hắn lúc này thập phần cưng chiều, khiến cho những người xung quanh không khỏi kinh ngạc.

"Hoàng thượng, người của Hoàng Quý Phi đến mời người dùng bữa trưa ở Vương Thanh Cung!" - Tô công công lại lần nữa bước vào, cung kính bẩm báo. Nhưng đáp lại chỉ là câu trả lời hờ hững của hắn: "Nói với nàng ấy, trưa nay trẫm sẽ đến Bích Loan Cung, không cần chờ!"

Tô công công nghe xong, liền nhắc khéo: "Hoàng thượng, đã gần ba tháng người không gặp Hoàng Quý Phi!"

"Tô Thịnh, từ khi nào việc trẫm muốn gặp ai lại do người quản?" - Sở Định Long không nhanh không chậm nói, trong thanh âm lại như đang tức giận.

Tô công công biết mình thất thố, liền quỳ xuống thỉnh tội: "Nô tài không dám "

Ở trong lòng Sở Định Long, Tương Tịch khẽ vuốt ve lòng ngực hắn, cố xoa dịu lửa giận: "Hoàng thượng, Hoàng Quý Phi đã ba tháng không gặp người, chắc chắn là rất nhớ, người nên đến thăm tỷ ấy."

"Nàng không ghen sao?" - Nhìn nữ nhân trong lòng, chính là khiến Sở Định Long muốn ôm mãi trong lòng. Nhưng người nào đó vừa nghe xong câu nói của hắn, liền trầm mặc xuống. Nói nàng không ghen thì chính là nói dối. Từ trước đến nay, nữ nhân nào chứng kiến nam nhân của mình ân ái với kẻ khác mà vui vẻ được. Nhưng hắn là ai cơ chứ? Là hoàng đế, là nam nhân đa tình nhất thế gian. Dù nàng muốn ghen, cũng không thể. Môi nàng nở nụ cười giọng gao, tránh đi ánh mắt của hắn: "Người là hoàng thượng, có bao nhiêu là phi tần, nếu thần thiếp lúc nào cũng ghen tuông, có phải hay không rất mệt

mới?"

Ý cười trong mắt Sở Định Long thoáng chốc biến mất, thay vào đó là chân mày hấn nhú lại, tỏ vẻ không hài lòng. Trương Tịch nhìn thấy, lại làm ra vẻ vô tội: "Hoàng thượng, người sao đấy?"

"... - Không một ai trả lời nàng. Nam nhân này hôm nay quả thật rất lạ. Nàng khẽ nắm lấy tay áo hắn, kêu lại lần nữa:" Hoàng thượng!"

Lại là sự im lặng khó hiểu. Đến lúc này Trương Tịch biết người kia đã giận rồi, liền ôm lấy cổ hắn, ra sức xoa dịu:" Hoàng thượng, tức giận không tốt cho long thể, không nên tức giận."

Nam nhân kia thấy nàng làm nũng, có chút mềm lòng, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ hờ hững, trước sau vẫn giữ vẻ im lặng. Nhưng mà nữ nhân trong lòng hắn cứ cọ sát cơ thể mềm mại vào người hắn, khiến lửa dục bên dưới của hắn đã sớm thức tỉnh.

" Hoàng thượng, bên dưới của người... " - Hai má của Trương Tịch ửng đỏ, nhìn xuống bên dưới của hắn. Lúc này nàng cảm thấy như mình vừa chạm phải cái gì đó nóng như lửa liền nhìn xuống thì bất gặp bên dưới của hắn đang cộm lên. Khẽ nuốt nước bọt, nàng nhìn đắm đắm vào vật đó. Không ngờ nó lại to như vậy, thảo nào lúc làm lại có cảm giác như bị xé rách vậy. Nghĩ đến đó, bên tai truyền tới hơi thở nóng bỏng, eo cũng bị siết chặt lại, mỗi bị cánh môi khác phủ lên.

Cảm giác ướt át lan truyền trong khoang miệng, mùi trầm hương của Sở Định Long bao vây lấy nàng. Cánh môi của hắn mềm mại, không hề thô ráp, khiến nàng không nhịn được mà cắn nhẹ một cái. Nam nhân kia cười nhẹ, bàn tay cũng dôi lên vai áo nàng định kéo xuống.

" Hoàng thượng! - Từ bên ngoài, Chung Quân hốt hải chạy vào, lại vô tình mà hữu ý bắt gặp cảnh xuân. Trương Tịch vội đẩy Sở Định Long ra, cả hai tai cũng ửng đỏ lên. Vội vàng đứng dậy, nàng lui về sau, thanh âm có chút gượng gạo:" Hoàng thượng và Chung đại nhân có việc cần bàn, thần thiếp xin phép cáo lui."

Nói rồi liền lui ra ngoài. Chung Quân lúc này mới hoàn hồn, gãi gãi đầu nhìn hắn:" Hoàng thượng, có chuyện rồi!"

" Chuyện gì?" - Thanh âm của Sở Định Long tuy bình thản, nhưng lại khiến cho y cảm thấy xung quanh thật lạnh lẽo. Hôm nay Chung Quân y thật xui xẻo, vừa vào đã phá hỏng chuyện tốt của hắn. Cái đầu này của y, sắp không giữ được rồi.

" Chuyển đi săn lần này, quả thật không thể đi!" - Chung Quân thành khẩn nói. Lúc này ở trong phòng, y cảm thấy buồn chán liền bấm quẻ cho Sở Định Long. Tất thấy cả ba lần đều là đại hung, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Người trên long tọa điểm nhiên thường trà, môi nhếch thành nụ cười nhàn nhạt. Bàn tay hắn đưa ly trà lên cao ngắm nghía một hồi, hờ hững hỏi lại y:" Tại sao không thể đi?"

Chung Quân cảm thấy sắp tức chết. Hắn biết rõ là đi sẽ gặp phải chuyện gì, vậy mà vẫn cố chấp. Lấy ra hai đồng tiền, y thả vào chén. Chúng va vào nhau kêu leng leng, sau đó lật úp. Chân mày Sở Định Long nhú lại, rồi lại giãn ra, xem đó là việc bình thường.

" Đây là quẻ đại hung, là đại hung đấy!" - Sở hắn không tin, Chung Quân liền gieo thêm lần nữa, nhưng kết quả chỉ có một. Nam nhân kia lại nhàn nhã thường trà, nhìn đồng xu trong chén cười nhạt: " Là phúc thì không thể không nhận, là họa thì không thể tránh. Chung đại nhân, tránh được lần này chưa chắc tránh được lần sau."

" Nhưng mà..." - Lời nói Chung Quân chưa kịp hết đã bị hắn chặn lại. Không phải Sở Định Long không biết chuyển đi săn lần này nguy hiểm như thế nào, nhưng nếu bỏ lỡ sẽ làm cho kế hoạch của hắn khó thực hiện. Thà hắn mạo hiểm một lần, còn hơn để đêm dài lắm mộng, sẽ xảy ra vô số chuyện khác. Ánh mắt hắn khẽ trầm xuống, khiến người khác không thể hiểu được nỗi tâm tư.

Chung Quân thờ dãi nhìn hắn. Theo hắn từ năm bảy tuổi, chứng kiến sự trưởng thành của hắn. Chính mắt nhìn thấy hơn năm trăm người của phủ thừa tướng và mẫu thân rơi đầu, chính là đã kích lớn nhất cả đời Sở Định Long. Từ một tiểu hoàng tử vô âu vô lo, lúc nào cũng tươi cười thành một hoàng đế tàn nhẫn. Chung Quân y không thể nào quên được, chính tay hắn đã hạ độc thủ hại chết tiền đế ngay trước mắt y. Thời khắc đó, trong mắt hắn chỉ rực một ngọn lửa hận thù.

" Hoàng Quý Phi đã biết chuyện này?" - Thanh âm Sở Định Long vô cùng nhàn nhã, tay khẽ gõ lên tay vịn của long tọa. Chung Quân khẽ gật đầu. Môi hắn nhếch lên thành nụ cười đầy ý vị, như có như không hỏi:" Phản ứng thế nào?"

" Không tin!" - Nhận được câu trả lời, nụ cười trên môi Sở Định Long càng trở nên khó hiểu. Hắn nâng chén trà, nhàn nhã nhấp một ngụm, phong thái vô cùng bình thản:" Khó trách, trước nay nàng ấy luôn tự hào về gia thế hiển hách của mình."

Chung Quân ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu đồng tình. Từ trước đến nay, Ninh gia luôn là trọng thần trong triều, nhất là sau khi gia tộc của mẫu phi Sở Định Long bị xử trảm. Có thể nói vinh hoa phú quý, chỉ đứng sau hoàng thượng. Nhưng khi được trọng dụng quá nhiều, sẽ không tránh được lòng mơ tưởng đến ngôi vị.

" Dận dò người trong cung, không được để Hoàng Quý Phi gặp mặt Ninh Tể Tướng!" - Mắt Sở Định Long thoáng chốc trở nên đầy thù hận, môi cũng nhếch lên khiến khuôn mặt nghiêm nghị của hắn trở nên tàn độc.

Hai mươi năm về trước, Phương gia là gia tộc quyền thế nhất ở Sở Nguyên. Lão tể tướng Phương Trình là công thần được kính trọng không chỉ bởi các đại thần mà còn là nhân dân. Đại thiếu gia Phương Tuấn của ông là đại tướng quân, thống lĩnh thiên binh vạn mã, là chiến thần nơi biên cương. Nhị tiểu thư Phương Vân, nhan sắc khuynh thành, lại là một tài nữ người người mến mộ, được hoàng thượng sủng ái, phong làm Phương Quý Phi.

Quyền lực như vậy, nhưng Phuong gia vẫn luôn giữ đạo công thần, một mực chỉ trung thành thờ chủ. Nhưng thế sự khó lường, chưa đầy một đêm hơn năm trăm người của phủ tể tướng bị ban chết vì mưu đồ tạo phản. Tất thấy mọi người đều kinh hoàng đến tột độ. Không ai tin, nhưng lại chẳng ai dám nói ra.

Cái ngày mà Phuong gia bị xử trảm, người dân khóc than dưới đoạn đầu đài. Họ khóc cho một kiếp trung lương bị phi báng, họ khóc cho một kiếp người trung thành mất đi. Tất thấy đều ai oán đến tận trời cao, khiến cho những con sấm sét bắt đầu trút con giận xuống thay cho Phuong gia.

Lúc Phuong Quý Phi chuẩn bị roi đầu, nàng khóc thật lớn, lệ chảy đầy gương mặt xinh đẹp: " Phuong gia ta ngu ngốc đi thờ một tên hôn quân, một tên cầu hoàng đế không phân biệt đúng sai, nghe lời nịnh thần, giết hại trung thần. Hỡi trời cao, số phận của Sở Nguyên sẽ đi về đâu, con dân của Sở Nguyên phải làm gì đây?"

Nói rồi, đầu nàng rơi xuống. Máu chảy thành sông, trời cao cũng đổ mưa. Dường như cả trời cũng bắt đầu khóc thương cho Phuong Vân, cho gia tộc Phuong trung lương. Ở phía bên kia đoạn đầu đài, tiếng hét thất thanh của nam hải tử khiến lòng người như bị xé đôi!" Máu phi!!!!"

Sở Định Long lúc đó vừa tròn mười tuổi, tận mắt nhìn gia gia, thúc thúc, mẫu phi và năm trăm thân thích roi đầu, đau đớn đến cùng cực. Mặc cho hân cầu xin phụ hoàng đến mức nào, nam nhân đó vẫn trước sau tàn độc, không chút lưu tình. Thời khắc đó, Sở Định Long đã thề với trời, bất cứ giá nào, hân cũng phải trở thành hoàng đế, phải đem thủ cấp của lũ người giết mẫu thân hân để về vong linh người.

Trải qua sáu năm ròng rã, Sở Định Long trở thành thái tử, bắt đầu thu tóm quyền lực trong tay. Hân dùng mọi cách, thậm chí là hạnh phúc cả đời để thành công. Con gái của Ninh tể tướng lúc bấy giờ, chính là con cờ đắc lực nhất. Nhưng sự đời trớ trêu, hân lại biết được, vụ án oan năm đó của ngoại tộc hân do bàn tay của Ninh tể tướng nhúng vào. Thời khắc biết được điều đó, trên môi hân nở nụ cười lạnh lẽo. Hân sẽ cho đứa con gái vàng ngọc của Ninh gia nếm trải cảm giác của mẫu phi hân ngày trước.

Từng dòng hồi ức đau thương hiện về, khiến bàn tay Sở Định Long cuộn lại thành nắm đấm. Từng tia máu hân lên nơi mắt hân, xung quanh cũng tỏa ra nộ khí. Chung Quân khẽ rung mình một cái, sợ lát hân nổi giận lại đem y ra trút lên nhanh chóng cáo lui.

" Tô Thịnh!"- Vừa nghe gọi, Tô công công từ ngoài chạy vào, kính cẩn hành lễ:" Hoàng thượng có gì căn dặn?"

" Bảo với cấm vệ quân, từ hôm nay cắt cử người canh gác Vương Thanh Cung. Nếu có ai hỏi, cứ nói là dạo gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện, trăm muốn giữ an toàn cho nàng ấy!"- Cả trước và sau khi nói những lời đó, khuôn mặt của Sở Định Long vẫn giữ nụ cười vô cùng lạnh lẽo.

Tô công công tuân chỉ, liền lui ra ngoài để làm theo. Trong điện chỉ còn lại mình hân. Khẽ nhìn xung quanh, lòng hân lại có chút cô liêu. Bàn tay hân cầm lấy bình rượu trên bàn, đưa lên miệng uống cạn. Hương rượu dập dờn cánh mũi, khiến nó cay xè khó chịu. Đột nhiên, Sở Định Long trong đầu hiện lên bóng hình của một nữ nhân. Hân cho là mình điên rồi, liền kêu người đem thêm rượu. Nhưng càng uống, hình dáng kia ngày càng rõ ràng.

Không biết hân đã uống bao nhiêu rượu, chỉ thấy toàn thân đầy mùi rượu. Đôi mắt hân vô thần nhìn về trước, môi bạc khẽ mấp máy kêu lên:" Tịch...."

Không ngờ lúc Sở Định Long hân say lại nhớ tới nữ nhân kia, thật nực cười. Khẽ lắc đầu, hân muốn xua đi hình ảnh ấy. Nhưng càng lúc càng không thể, thậm chí còn nghe được hương thơm của nàng quang quân bên hân. Có lẽ hân điên rồi. Nữ nhân trước nay với hân, trước nay chỉ là quân cờ, làm sao có thể dễ nhớ nhưng? Quả thật là hân phát điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kịch liệt nơi xe ngựa

Sáng ngày mùng mười tháng chạp, hoàng hậu nước Định bị một đoàn tùy tùng do hoàng đế nước Định, cũng là đức lang quân của bà đến kéo về nước. Tương Tịch theo chân tiễn bà đến cổng thành Hoàng Phủ, quyến luyến không muốn rời khỏi.

" Nha đầu ngoan, đừng khóc!"- Vòng tay của bà khẽ ôm lấy nàng, như thuở nàng còn bé. Lệ ngân ngấn nơi khóe mắt Tương Tịch. Thế sự khó lường, mỗi lần gặp nhau đã khó. Cách biệt hôm nay, tới khi nào nàng mới có thể gặp lại mẫu hậu? Nghĩ đến đó mà lệ đã lưng tràn.

" Nương nương, đã đến giờ xuất phát!"- Một thị vệ hộ tống đến gần, cung kính báo. Tịch Nhu khẽ buông nàng ra, đặt lên trán nàng một nụ hôn." Nha đầu ngoan, ở lại bảo trọng!"

Nói đoạn, bà bước lên xe ngựa. Đoàn xe và những thị vệ hộ tống đi hai bên, khuất dần sau cổng thành, để lại khối bụi mù mịt. Sở Định Long đứng yên lặng bên cạnh Tương Tịch, không nói một lời. Ánh mắt nàng dõi theo về phía chân trời, thờ dài. Hà cơ khi mẫu hậu nàng rời đi, tâm can nàng lại dấy lên một nỗi lo lắng vô hình như vậy? Dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra, một chuyện kinh thiên động địa.

" Tịch Tịch... "- Thanh âm nhẹ nhàng trầm ấm khiến nàng bừng tỉnh, liền phát hiện cả cơ thể đã nằm gọn trong vòng tay của Sở Định Long. Mùi trầm hương bao bọc lấy nàng, mang theo sự yên bình. Khẽ đặt bàn tay lên tay hân, nàng xoay đầu, nào ngờ lại vừa vặn môi kề môi với hân. Người nào đó lại tưởng nàng chủ động, tay giữ chặt lấy gáy nàng, tham lam cắn mút. Lưỡi hân ướt át trên ghẹo nàng, chiếm hết mọi mật ngọt trong khoang miệng nhỏ bé.

Tương Tịch bị hôn đến mềm nhũn cả người, vô lực dựa vào lòng hắn. Đường như nhận ra người trong lòng sắp chịu hết nổi, Sở Định Long luyến tiếc rồi khò, khò môi kéo dài một sợi chỉ bạc ẩm muội. Không hiểu vì sao, mỗi lần ở gần nữ nhân này, hắn liền không nhịn được muốn dục và nàng. Nghĩ đến đó, lửa dục trong người hắn như sắp bùng phát, khiến cổ họng khô khốc đến kỳ lạ.

Sau khi bị hắn áp bức, Tương Tịch vừa vuốt ngực vừa thở. Nam nhân này mỗi lần hôn là như muốn giết nàng. Chưa kịp lấy lại nhịp thở ổn định, cả người nàng đã bị nhấc bổng lên, nằm gọn trên tay hắn.

"Hoàng thượng, mau bỏ thân thiếp xuống..." - Khẽ đánh lên ngực hắn, hai gò má ửng lên một màu hồng. Xung quanh không chỉ có hắn và nàng, mà còn cả thị vệ và cung nữ. Dù họ thức thối mà cúi đầu xuống, nhưng Tương Tịch vẫn không nhịn được xấu hổ mà vùi vào lòng hắn.

Khò môi Sở Định Long khẽ cong lên thành một nụ cười ôn nhu hiếm thấy. Tay hắn nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhân trong lòng, nhưng lại vững vàng. Tựa hồ nàng chính là bảo vật mong manh, siết chặt là vỡ, roi nhẹ cũng vỡ.

Tô công công nhìn thấy hai người đi tới, liền cúi đầu lui sang một bên, vén bức rèm xe ngựa sang một bên. Hắn ôm nàng, trước sau như một, cúi người đi vào bên trong.

"Di giá về Dưỡng Tâm Điện!" - Câu nói của Tô công công vừa dứt, xe ngựa nhanh chóng chuyển bánh. Tương Tịch ở trong lòng hắn, không nhịn được ngước lên nhìn hắn. Góc mặt cương nghị, mạnh mẽ khiến nàng nhận ra, hắn cũng đẹp đấy chứ, đẹp đến yêu nghiệt.

Mãi mê ngắm nhìn, nàng không chú ý bàn tay hắn từ lúc nào đã đưa vào trong y phục nàng. Đến lúc cảm giác ấm nóng phủ lên ngực, nàng mới ý thức được, nhưng đã quá trễ. Ngón tay hắn bắt đầu đùa nghịch lấy hạt đậu nhỏ trước ngực, khiến Tương Tịch run rẩy như chú chim nhỏ. Ngọn lửa dục vọng lần nữa được thắp lên, như thiếu đốt cả tâm can nàng.

"Từ từ nào, không cần phải gấp..." - Thanh âm Sở Định Long trầm khàn, mang theo cả hơi thở nóng bỏng. Người trong lòng khó chịu lại càng cựa quậy, mỗi bật ra tiếng rên rỉ mẹ hoặc lòng người: "Hoàng thượng...um..."

Lửa dục trong người hắn càng lúc càng bùng phát mạnh mẽ. Y phục của Tương Tịch bị tuột xuống quá nửa, để lộ đôi đào tiên trắng muốt nhấp nhô. Sở Định Long cúi thấp người, áp đôi môi xuống nơi mềm mại kia cắn nhẹ. Hai tay nàng đặt lên vai hắn, đôi môi xinh đẹp cắn chặt lại, kiềm hãm tiếng rên. Nhưng bất chợt cơn đau từ hạt đậu nhỏ truyền tới, khiến nàng không tự chủ mà kêu lên: "A..."

Tương Tịch vội vàng dùng tay bịt chặt miệng lại, hai gò má càng lúc càng hồng nhuận. Bên ngoài xe ngựa, nàng nghe thấy có tiếng cung nữ thì thào với nhau: "Người có nghe thấy gì không?"

"Có! Tiếng gì vậy nhỉ?" - Dù giọng của cung nữ ấy rất nhỏ, nhưng cũng đủ cho Tương Tịch nghe thấy. Tâm can nàng dấy lên một nỗi xấu hổ, ngượng ngùng khôn tả. Nam nhân kia vẫn không tha cho nàng, tiếp tục dục và đôi đào tiên tuyệt đẹp. Bàn tay nàng bịt chặt lấy miệng, không quên đánh ánh mắt cảnh báo về phía hắn. Nhưng Sở Định Long lại chẳng thèm để ý đến, bàn tay còn lại của hắn tìm đến nơi tư mật của nàng. Một cơn sóng dâng trào từ bên dưới, khiến Tương Tịch suýt chút nữa lại kêu lên. Cảm nhận được đó là điểm mẫn cảm của nàng, Sở Định Long cười nhẹ, hết xoa rồi lại ấn vào. Nữ nhân nào đó chịu không nổi, từ đôi môi cắn chặt lọt ra vài thanh âm kiều mị: "U...ừm...um..."

"Đấy! Lại nghe thấy rồi!" - Một lần nữa, cung nữ kia nói với người bên cạnh. Tương Tịch cảm thấy bên dưới nàng sắp chịu không nổi nữa, liền đem vật áo cắn chặt.

Sở Định Long ôm lấy eo nàng, đặt nàng ngồi trên người hắn, cự long vô tình mà hữu ý chạm lên nơi tư mật của nàng. Vuốt ve lấy bờ lưng mềm mại của nàng, nụ cười trên môi hắn càng ý vị: "Tịch Tịch, nhanh một chút, trẫm sắp chịu không nổi."

Tương Tịch ngậy ngốc nhìn hắn. Nhanh cái gì? Không phải là đang ở trong bộ dạng đáng xấu hổ thế này rồi sao? Hắn muốn nàng làm gì nữa?

Nhìn nữ nhân trước mặt, hắn thở dài một tiếng. Quả nhiên những chuyện này, nàng như một con bạch thỏ vậy. Sở Định Long theo dự cảm để cự long tìm đến nơi tư mật kia, lập tức ấn mạnh vào. Người trên hắn một phen hoảng hốt, không kịp kim được mà kêu lớn: "A! Đau!"

Vừa kêu lên, Tương Tịch nhận ra mình thất thố, hai tai cũng đỏ lên, môi ngậm chặt. Xe ngựa dừng lại, khiến cự long của hắn trong người nàng bị đẩy sâu hơn. Tô công công ở bên ngoài hỏi vọng vào: "Hoàng thượng, người và Tịch phi có chuyện gì sao?"

Nam nhân bên dưới rất hưởng thụ, vốn dĩ không có ý định trả lời. Mắt nàng trừng lên nhìn hắn, đổi lại là câu nói: "Mau chuyển động đi, không thì trẫm sẽ để Tô công công vào đấy!"

"Chuyển động...chuyển động thế nào..." - Hai má Tương Tịch càng lúc càng đỏ, bàn tay để trên hắc bào của hắn khẽ siết lại. Những chuyện này, quả thật nàng rất mờ mịt.

"Để xem nào...nhấc lên một chút...rồi hạ xuống...đúng rồi..." - Hơi thở Sở Định Long càng lúc càng dồn dập. Dù người phía trên có đôi chút vụng về, nhưng lại vô cùng chặt chẽ, lại còn ẩm áp đến kỳ lạ.

Hông Tương Tịch lúc đầu chuyển động nhẹ nhàng, về sau thì càng lúc càng nhanh. Khoái cảm thoáng chốc chiếm lấy tâm trí nàng, khiến nó trống rỗng. Hai tay Sở Định Long ôm lấy hông nàng, hưởng thụ vô cùng.

"Tô công công, hình như xe ngựa hôm nay khó điều khiển hơn..." - Tiểu công công đánh xe quay sang nói với Tô công công bên cạnh. Nhưng đổi lại chỉ là một nụ cười đầy ẩn ý của ông.

"A!" - Xe ngựa chạy ngang qua một viên sỏi nhỏ, khiến cự long của Sở Định Long một lần đâm vào sâu nơi tư mật của nàng. Hai bàn tay nàng siết lấy vai hắn, cố kiềm chế tiếng rên.

Dường như không chịu nổi nữa, hắn từ bên dưới lướt động ra vào cơ thể nàng. Mỗi lúc một mạnh bạo, khiến Tương Tịch chỉ biết cắn răng chịu đựng. Được một lúc lâu, hắn gầm khẽ, đem toàn bộ mầm mống gieo vào cơ thể nàng.

"Um..." - Sau khi đón nhận, nàng gục trên vai hắn, thần sắc đôi chút mệt mỏi. Sở Định Long vòng tay ôm lấy nàng, trêu ghẹo: "Tiểu hồ ly, không mặc y phục sẽ bị nhìn thấy đấy."

Nhưng người bên trên hắn thần trí mơ màng, chỉ biết gục trên vai hắn. Sở Định Long cười khẽ, lấy áo choàng bao bọc lấy nàng, liền phát hiện lấy trán nàng đang lấm tấm nhưng giọt mồ hôi, khiến những lọn tócбет dính vào khuôn mặt xinh đẹp. Khẽ vuốt ve dọc gò má, liền nhìn thấy vết sẹo kia. Tim hắn bỗng trở nên nhói đau. Bàn tay này của hắn đã làm thương tổn nàng, hắn còn ở đây đau lòng cái gì chứ? Nữ nhân này, cũng chỉ là một con cờ thôi.

"Hoàng thượng, đã đến Dưỡng Tâm Điện rồi." - Tô công công đứng nép mình sang một bên, vén bức màn che. Từ bên trong, Sở Định Long một thân cao lớn ôm lấy Tương Tịch bước ra, bộ dạng có tới mấy phần cung chiêu.

Bên trong Dưỡng Tâm Điện, Ninh Nghi ngược mắt nhìn bóng dáng hai người trước mắt. Tâm nàng bây giờ lạnh lắm, lệ cũng chẳng buồn rơi. Đã hơn ba tháng, hắn chẳng một lần ghé thăm. Đường như tâm hắn dành cho người khác rồi.

"Nương nương, hoàng thượng..." - Câu nói của Ái Châu chưa kịp hết đã phải nuốt ngược vào. Người mà nàng ấy yêu, hiện tại có bao nhiêu là đau lòng. Nhưng ngay cả tư cách để an ủi, cũng chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi.

Ninh Nghi nhún nhẹ nụ cười, nhưng lại khiến người khác thương tâm biết bao nhiêu. Lấy lại phong thái vốn có thường ngày, cao cao tại thượng, không nói một lời mà rời đi. Ái Châu cũng im lặng mà đi theo.

Hai người cứ như vậy mà rời đi, không để một ai biết họ đã từng đến đây.

Trời bỗng chốc đổ mưa, như trút nước. Ninh Nghi ngược mắt, bị những hạt mưa rất mỏng rơi xuống.

Nàng cười, cười đến điên dại. Rốt cuộc thì hoàng quý phi nàng có cái gì trong tay chứ? Vinh hoa, phú quý hay một chiếc lồng bằng vàng?

Khụy xuống, nàng lại vô tình nhìn thấy hình bóng mình nơi vũng nước đọng lại. Gương mặt được điểm trang, đẹp đến khuyh thành.

"Dung mạo này, còn cần nữa hay sao?" - Ninh Nghi cười, tay vốc nước chà xát hết lớp điểm trang. Chà tới cả gương mặt trở nên đỏ rát, nàng vẫn tiếp tục. Đến mức khuôn mặt trở nên kinh hãi, mới dừng lại.

Ái Châu chạy đến, thấy bộ dạng nàng như vậy, đau lòng không thôi. Khẽ ôm lấy nàng vào lòng, thanh âm của nàng ấy nghẹn ngào an ủi: "Nương nương, đừng thương tổn nữa..."

"Ái Châu, người nói xem, giờ ta xấu xí rồi, giống Tịch Phi đấy.... Có phải hoàng thượng sẽ lại yêu thương ta không..." - Trong lời nói của Ninh Nghi không hề rơi một giọt lệ, nhưng lại khiến tâm can Ái Châu co thắt đau đớn. Nàng ấy biết phải nói gì đây? Tâm tư của hoàng đế kia, chính là không thể suy đoán.

Gục trên vai Ái Châu, nàng lại bật cười, rồi lại lẩm nhẩm cái gì đó. Tiếng mưa rơi nhưng vẫn không làm Ái Châu không nghe được. Ngày hôm đó, Ninh Nghi đã nói bốn chữ, khiến nàng ấy như rơi vào vực thẳm: "Long, thiếp yêu chàng..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Âm mưu

Mười lăm tháng chạp, cung nhân tất bật chuẩn bị cho buổi đi săn của hoàng thượng. Hộ vệ đi theo vài trăm người, ngoài ra còn có cả các tướng lĩnh theo hộ giá. Đàn ngựa hơn ba trăm con, được huấn luyện kỹ càng. Thêm năm mươi cung nữ mang theo để hầu hạ. Có thể nói, buổi đi săn này, có tới mấy phần xa hoa.

"Hoàng thượng, mọi việc đã được chuẩn bị chu toàn." - Chung Quân mặc thanh y, trên vai đeo bộ cung tên bằng bạc. Nhìn y bây giờ, có phần nghiêm trang và mạnh mẽ hơn thường ngày. Nhưng giọng điệu thì vẫn bốn cột Sở Định Long. Tiếc thay, người nào đó bận chính trang y phục, chẳng thèm để ý.

Bàn tay hắn khẽ vuốt ve mũi tên, di chuyển đến đầu sắc nhọn, môi khẽ nhếch lên đầy ý vị: "Chung Quân, người nói xem, nếu bị mũi tên này đâm vào người, có phải rất đau không?"

"Hoàng thượng, đương nhiên là rất đau." - Nhìn nam nhân kia đang mân mê chiếc mũi tên, Chung Quân cười khẽ. Chuyến đi săn lần này, lạnh ít dữ nhiều. Rõ ràng là Sở Định Long hắn biết mình đang đối đầu với chuyện gì, nhưng lại cố ý đâm đầu vào. Có phải hay không hắn đang điên rồi.

Tương Tịch thân vận nam y, vừa bước đến cửa Đường Tâm Điện, vừa vận nghe thấy hai người họ trò chuyện. Mím cười, nàng xoay lưng định bỏ đi, nhưng lại vừa vận nghe thấy điều không nên nghe:" Hạ thần nghe các đại tướng trong triều nói rằng, chuyện chiếm Định quốc sẽ tiến hành sớm hơn dự định."

Câu nói của Chung Quân khiến bước chân nàng khựng lại. Cái gì mà chiếm Định quốc? Có phải nàng nghe nhầm rồi không?

" Sớm hay muộn thì vẫn phải làm "- Tiếng Sở Định Long đặt mũi tên xuống bàn khiến tâm tư Tương Tịch nảy lên một nhịp. Dường như mọi vật đều ngưng đọng, để nàng nghe rõ hơn. Bàn tay nàng đặt lên thành cửa, cố tìm một nơi có thể dựa vào. Làn nửa thanh âm của Sở Định Long cất lên, khiến hơi thở của nàng hoàn toàn ngưng trệ:" Chuyện bắt giữ hoàng hậu của Định quốc diễn ra thế nào?"

" Có một chút rắc rối, bà ta thân thủ cao cường, suýt chút tẩu thoát." - Chung Quân tựa người vào ghế bên cạnh, lười nhác trả lời. Bên ngoài, Tương Tịch cảm thấy đôi chân mình cơ hồ không đứng vững nữa. Mẫu hậu, mẫu hậu của nàng...rất cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? Cả hai người họ muốn làm cái gì chứ?

Sở Định Long xoay gót, nở nụ cười nhàn nhạt nhìn Chung Quân, thanh âm đó từng câu từng chữ lọt qua tai nàng, khiến nàng như rơi vào hố sâu:" Cả thế tử và con gái quý giá nhất của hoàng đế nước Định đều ở trong tay chúng ta, chuyện ông ta quy phục, có lẽ rất nhanh thôi."

Người bên ngoài nghe xong liền đưa tay bịt chặt miệng để tiếng kêu hoảng hốt không phát ra ngoài. Hóa ra trước giờ nàng vốn dĩ là con cò trong tay hắc. Hóa ra từ lúc đem nàng ra khỏi lãnh cung, hắc là muốn đem nàng đổi lấy Định quốc. Nữ nhân như nàng tính kế với ba ngàn giai lệ trong hậu cung, không ngờ lại bị chính nam nhân bên cạnh tính kế.

Tương Tịch cảm thấy cả cơ thể thoáng chốc vô lực đến kỳ lạ. Toàn thân run rẩy liên hồi, đôi chân không tự chủ lui về sau. Nào ngờ lại đụng trúng chậu hoa mà ngã xuống. Hai người bên trong nghe động, liền nhanh chóng chạy ra ngoài, đồng thanh hét lên:" Kẻ nào to gan?"

Nàng nghe tiếng hét, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, cảm thấy mờ mịt vô cùng. Bàn tay đưa đến trước mặt, quen thuộc vô cùng, nhưng trong lòng sinh ra một cổ chán ghét. Tương Tịch vùng tay đẩy nó ra xa, lạnh nhạt nói: " Thần thiếp tự đứng được!"

Sở Định Long bởi vì hành động của nàng mà trở nên tức giận, tay siết thành nắm đấm. Quả thật nữ nhân này không biết trời cao đất dày là gì, dám cư xử ngông cuồng với hắc. Được, nếu nàng đã muốn tự đứng dậy, hắc sẽ để nàng làm.

" Hình như nương nương bị trật chân rồi." - Câu nói của Chung Quân làm hắc chú ý đến chân của nàng đang khó khăn để ngồi dậy. Mọi hắc nhếch lên, ra vẻ thương thức nhìn bộ dạng chật vật của nàng.

Tương Tịch cảm thấy bên dưới chân mình truyền lên cảm giác đau đến thấu xương. Nhưng nhìn thấy gương mặt giễu cợt của hắc, nàng lại đem những tiếng kêu đau đến chôn chặt, hai cánh môi cắn vào nhau bật cả máu.

Chặt vật lắm nàng mới có thể đứng dậy, ánh mắt nhìn hắc như muốn ăn tươi nuốt sống. Chung Quân tiến đến đỡ lấy tay nàng, nhưng bị nàng hất ra. Trước mặt hắc, nàng không cho phép tôn nghiêm của bản thân bị chà đạp. Nụ cười trên môi nàng đẹp đến khuynh thành, thoáng chốc lại trở nên già tào:" Thần thiếp cảm thấy trong người không được khỏe, chuyển đi săn lần này, không thể hầu hoàng thượng, mong người lượng thứ."

" Nàng thật sự không khỏe?" - Thanh âm Sở Định Long bây giờ, chính là tràn đầy giễu cợt. Y phục nam trang cũng đã thay ra, còn nói là không khỏe nên không muốn đi. Vốn dĩ nữ nhân này rất mong chờ chuyển đi săn này, còn ở đây giả vờ? Đôi chân hắc tiến gần lại phía nàng, thì nàng lại lùi một bước. Dường như nàng đang cố ý tránh xa hắc. Tâm can hắc đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đau đớn.

Mỗi bước chân của Tương Tịch như bị con dao giày xéo, nhưng nàng đánh cấn chặt môi để không kêu lên. Càng lúc nàng càng lui về sau, nhưng nam nhân trước mặt lại không chịu ngừng lại. Bất chợt, tay nàng bị hắc nắm chặt kéo lại, cả cơ thể nằm gọn trong vòng tay hắc, gò má bị nâng cao siết lại.

Sở Định Long một thân lạnh lẽo nhìn nữ nhân ngoan cường trước mặt, bàn tay siết chặt lấy khuôn mặt xinh đẹp kia, gằn giọng:" Trẫm chính là muốn Tịch Phi nương theo hầu hạ."

Ánh mắt Tương Tịch thoáng chốc trở nên oán hận, hai tay vô lực cổ gờ tay hắc ra. Nhưng càng gờ, nó lại càng siết chặt. Hắc ghé đầu lại gần tai nàng, thanh âm nhỏ nhẹ nhưng tràn đầy uy quyền nhắc nhở nàng:" Tương Tịch, nhớ rõ cho trẫm. Nàng đã gả về cho Sở Định Long này, chính là người của Sở Định Long. Bất kể là trẫm muốn nàng chết, nàng cũng không được trái lời. Cũng như..." - Bàn tay hắc dôi xuống cổ nàng, dùng sức bóp chặt. Tương Tịch vậy vùng mong thoát khỏi hắc, nhưng bao nhiêu ngum khí trong miệng nàng dần bị rút hết. Từng câu từng chữ trong câu nói của hắc, ghim sâu vào tâm can nàng:" Trẫm muốn nàng hai tay dâng Định quốc cho trẫm, nàng dù phải bỏ mạng cũng phải dâng lên cho trẫm."

" Hoàng thượng, Tương Tịch này chỉ là phận nữ nhi, làm sao có thể đem Định quốc dâng cho người?"- Nàng lại cười, một nụ cười khiêu khích hắc. Nam nhân trước mặt nàng thoáng chốc bị bao quanh bởi nộ khí, cả gương mặt nghiêm nghị cũng trở nên méo mó vì giận dữ. Nhưng vốn dĩ nàng đã không còn sợ hắc. Hắc là ai chứ? Cũng chỉ là một nam nhân khốn kiếp, đem nàng là con cò. Móng tay nàng bầu chặt lấy tay hắc, ánh mắt đầy chán ghét nhìn hắc:" Hoàng thượng, xin người thận trọng với mưu đồ của người. Dù Định quốc chỉ còn một mình thần thiếp, thì Sở Nguyên cũng đừng mong yên ổn."

Khỏe môi Sở Định Long nhếch lên, nhưng mắt đã hắc lên tia tàn độc. Vừa lúc đó, xe ngựa dành cho hắc và nàng vừa đến, Sở Định Long không chút lưu tình, trực tiếp đem nàng quăng vào bên trong.

" Nếu nàng dám ra ngoài khi trẫm chưa cho phép, trẫm sẽ đem thủ cấp của mẫu hậu nàng về làm quà tặng cho nàng." - Sở Định Long chỉ bỏ lại một câu nói, rồi nhanh chóng mất hút. Bên trong xe ngựa, Tương Tịch như một kẻ vô hồn, cười đến điên dại. Nàng quả thật là một kẻ ngu ngốc, rất ngu ngốc. Tại sao lại không để phòng hắc chứ? Tâm địa hoàng đế còn đáng ghê sợ hơn cả nữ nhân nơi hậu cung.

Bên ngoài xe ngựa, bọn nô tài và cung nữ trò chuyện rôm rả.

"Hoàng thượng và Tịch phi nhìn thâm tình quá nhỉ?"

"Người mới đương nhiên sẽ được sủng ái hơn, để xem vài tháng sau, nàng ta có được như hôm nay nữa hay không?"

"Nàng ta vốn dĩ được sủng ái một phần vì là công chúa của Định quốc. Nếu một ngày không còn cái danh đó, xem thử hoàng thượng có nhìn đến không?"

Tiếp theo đó là tràng cười đầy khinh miệt của lũ nô tài. Tâm can Tương Tịch trở nên lạnh lẽo vô cùng. Chúng nói đúng, nếu không có cái danh công chúa nước Định nàng sẽ không phải gả cho Sở Định Long, không phải biến thành con cờ mặc hần điều khiển. Thoáng chốc, nàng trở nên căm ghét cái danh hiệu công chúa này.

"Nương nương, người làm sao vậy?" - Hoa Nhĩ đem theo tay nải và hành trang của nàng đến. Nào ngờ lúc vào xe ngựa, lại thấy nàng như kẻ vô hồn bất động một chỗ. Thanh âm của nàng ấy làm nàng như được tỉnh khỏi cơn ác mộng. Siết chặt hai vai nàng ấy, nàng cố gắng gằn từng chữ." Hoa Nhĩ, bốn cung cần người giúp. Người mau đến Nghi Minh Viên, nói với Hưng ca trở về Định quốc. Còn nữa, nhớ nói huynh ấy dặn dò phụ hoàng bốn cung, mặc kệ bốn cung và mẫu hậu có chuyện gì, không được giao Định quốc cho bất cứ ai."

"Nương nương, nô tì đi rồi, người phải làm sao?" - Qua lời nói của nàng, Hoa Nhĩ đã lờ mờ hiểu rõ nội tình. Chỉ là bất nàng ấy bỏ lại chủ tử của mình mà đi, quả thật không thể. Nhưng đáp lại nàng ấy chỉ là câu nói lạnh nhạt của Tương Tịch." Lời bốn cung nói là lệnh, người dám không nghe?"

"Nô tì không dám! Nô tì sẽ đi làm ngay!" - Hoa Nhĩ vừa định lui ra ngoài, nhưng bị bàn tay của nàng níu lại. Khẽ ngước lên, liền nhìn thấy nụ cười xinh đẹp của nàng, nhưng lại xen lẫn bi thương." Nói với Khánh Hưng, đem theo cả người về Định quốc. Nhớ lời bốn cung!"

Nói đoạn, liền đuổi nàng ấy ra khỏi xe ngựa. Hoa Nhĩ đứng bên ngoài, cung kính khấu đầu ba cái. Nhưng người bên trong xe, lại không nói một lời. Sau khi lạy xong, nàng ấy đứng dậy, hướng Nghi Minh Viên mà bước. Nhưng không ai biết được rằng, trên gò má của người cung nữ ấy chảy dài một giọt lệ.

Sau khi Hoa Nhĩ đi rồi, Tương Tịch lặng lẽ rơi lệ. Nếu chỉ có mình nàng, nàng có thể tự vẫn để bảo toàn tôn nghiêm, khiến cho phụ hoàng không phải dấn đo. Nhưng trong tay Sở Định Long còn giữ mẫu hậu, khiến nàng không thể.

Đoàn xe ngựa bắt đầu di chuyển. Khẽ cười, Tương Tịch rút ra cây trâm bằng vàng. Ngày trước, Sở Định Long đã dùng nó hủy đi dung nhan nàng. Tại sao nàng lại quên mất chữ? Khẽ siết cây trâm trong tay, khéo môi Tương Tịch nhếch lên tàn độc:" Sở Định Long, thân thiếp nhất định sẽ mang theo người xuống hoàng tuyền để hầu hạ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thích khách

Dã Xuân Viên là một nơi săn bắt của hoàng thân quốc thích Sở Nguyên. Nơi đây phía sau là núi và rừng, muôn thú nhiều không kể xiết, tả hữu có hai con sông Nhất Long và Nhị Long, quanh năm bình lặng trôi.

"Hoàng thượng, đã đến nơi để dựng lều!" - Chung Quân ngồi trên lưng ngựa, đi sát với hắc mã của Sở Định Long. Vài tên hộ vệ đã bắt đầu xuống ngựa dựng lều, cung nữ cũng thi nhau dọn dẹp xung quang.

Theo phân phó của Sở Định Long, khoảng mười thị vệ, bao gồm cả Chung Quân theo hần đi săn. Cả đoàn nhỏ ấy thúc ngựa, khiến bụi bay mịt mù mà chạy vào rừng sâu. Đường như hần quên rằng, bên trong xe ngựa còn có Tương Tịch.

"Tịch Phi nương nương, chúng ta tới nơi rồi!" - Một cung nữ vén chiếc rèm che của xe ngựa, khiến ánh sáng bên ngoài hắt vào. Tương Tịch nhắm mắt, cố thích ứng để nhìn. Cung nữ kia cũng chu đáo, đem theo một cái ô bằng giấy lụa, che nắng để nàng bước ra.

Từ đầu đến cuối, nàng chẳng màng buông một lời. Lều của nàng bên ngoài tuy đơn giản, nhưng bên trong thì toàn đồ vật quý giá. Cung nữ kia đem tay nải của nàng vào, nhìn thấy những thứ đó, liền không nhìn được mà nuốt nước bọt." Nương nương, quả nhiên hoàng thượng rất sủng ái người. Nhìn xem, trong này bao nhiêu là đồ quý giá..."

"Thôi được rồi! Người ra ngoài đi, bốn cung muốn nghỉ ngơi." - Tương Tịch vừa nói vừa nhét vào tay cung nữ đó một thỏi bạc lớn. Người kia cũng biết điều, nhận xong liền lui ra ngoài. Khẽ ngồi xuống cái bàn được phủ bởi da hổ, nàng chống tay xoa xoa hai bên thái dương. Trong tay Sở Định Long là mẫu hậu nàng, hiện tại muốn hành động cũng rất khó khăn.

Bàn tay nàng đặt trên bàn siết lấy tám da hổ, môi cắn chặt. Tình thế bây giờ tiến thoái lưỡng nan, khiến Tương Tịch nàng chỉ có thể đứng nhìn.

"Nương nương, người uống chút trà đi." - Cung nữ lúc này bung vào một tách trà đặt lên bàn, phá vỡ tâm tư của nàng. Chân mày mảnh mai của nàng cau lại, khó chịu nhìn cung nữ ấy, thanh âm vô cùng tức giận." Bồn cung đã kêu người ra ngoài, có phải người ngu ngốc tới mức không hiểu bồn cung nói gì?"

Cung nữ kia nhìn thấy nàng nổi giận liền quỳ xuống, miệng không ngừng kêu van:" Nương nương tha tội, ma ma tổng quản bắt nô tỳ nhất định phải đem trà này vào cho nương nương, còn phải nhìn nương nương uống hết."

"Người vừa nói gì?" - Trương Tích khó hiểu nhìn cung nữ kia, rồi lại nhìn ly trà thơm ngát kia. Bắt buộc nàng phải uống hết, trong đó có gì? Bàn tay nàng siết thành nắm đấm, thanh âm tràn ngập nộ khí vang lên, khiến người đang quỳ run rẩy:" Nói, trong ly trà đó có cái gì? Tại sao lại bắt bồn cung uống hết?"

Cung nữ kia tái mặt, lệ rơi đầy mặt, bò đến ôm chân nàng van xin:" Nương nương...nô tỳ chỉ y theo lệnh.... là ma ma tổng quản kêu nô tỳ làm. Nương nương, nô tỳ không muốn chết. Xin người!"

"Cầm miệng!" - Chán ghét nhìn nàng ta, Trương Tích hất chân, khiến nàng ta té nhào về sau. Quả nhiên ly trà này có vấn đề. Bàn tay nàng nâng ly trà lên ngửi. Mùi thơm ngào ngạt, nhưng lại có cái gì đó pha lẫn vào. Tâm tư nàng khẽ dấy lên điều gì đó đáng sợ. Quay sang cung nữ kia vẫn chưa hết sợ hãi và run rẩy, nàng nâng khuôn mặt đang đầm lệ kia lên:" Đi ra ngoài cho bồn cung. Nhớ, nếu ai hỏi, cũng phải nói bồn cung đã uống chén trà này. Nếu trái lời..." - Trương Tích bóp chặt chiếc cằm nhỏ kia:" Bồn cung sẽ khiến không chỉ người, mà cả gia tộc người xuống gặp Diêm Vương Gia."

"Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám! Nô tỳ sẽ lui ra ngay!" - Vừa nói, nàng ta vừa vội vàng lui ra ngoài, như sợ ở đây lâu hơn một chút sẽ bị nàng đem ra xử trảm. Nhìn bóng nàng ta vừa khuất, Trương Tích liền cầm ly trà lên. Nhìn thấy bên cạnh có một chậu hoa hải đường, liền đem toàn bộ đồ xuống đó, xong đặt lại trên bàn.

Ngoài lầu vang lên tiếng ngựa hí vang. Sở Định Long đã về, Trương Tích có thể nghe thấy giọng hân và nghe cả mùi trầm hương không lẫn vào đâu được. Nàng đứng một bên góc của chiếc lầu, vừa vận nghe được hân và Chung Quân nói chuyện.

"Hoàng thượng, con hươu này quả thực béo tốt! Tài thiện xạ của người vẫn không tồi chút nào!" - Thanh âm Chung Quân có đôi phần phẫn khích quá độ mà vang vọng. Có lẽ là chuyến săn đầu tiên đã thu được chiến lợi phẩm không tồi.

Không nghe tiếng Sở Định Long trả lời, thay vào đó là tiếng tuốt kiếm. Trương Tích vịn lên vách lầu, áp sát tai vào để nghe rõ hơn. Nhưng những thứ nàng nghe thấy chỉ là tiếng những thanh kiếm bị kéo ra khỏi vỏ và tiếng những chiếc cung được giương lên.

"Xoẹt!" - Một mũi tên xuyên qua vách lầu, bay ngang qua mắt nàng. Nhịp thở của nàng bị ngưng trệ hoàn toàn, cơ thể như bị đông cứng lại. Bên ngoài, đám thị vệ kích động hét lớn:" Có thích khách!!! Mau hộ giá!!!"

Tiếng bước chân dồn dập từ phía, khiến lòng người trở nên kinh sợ. Cả người nàng vẫn chưa hoàn hồn, vô thức lui bước về sau. Thích khách? Vừa ra khỏi cung chưa được hai ngày đã có thích khách. Sở Định Long hẳn quả nhiên bị rất nhiều kẻ ghét. Nghĩ đến đây, một mảng u tối bao trùm lấy nàng. Hắn có sao không? Có bị thương không? Nghĩ đến đó liền không nhịn được liền đi nhanh, định bước ra ngoài. Nhưng chân vừa đến cửa lầu, đã lập tức dừng lại. Mỗi nàng nở nụ cười tự giễu, bàn tay siết chặt lại, khiến móng tay đâm vào da thịt đến bật máu. Sở Định Long hẳn bây giờ chết không phải rất tốt sao? Đó chính là ước nguyện của nàng mà.

Lại thêm những tiếng vũ khí va vào nhau đến nhức óc. Mỗi nàng cắn chặt lại, cả cơ thể cũng run rẩy. Hà có tâm can nàng lại lo cho hắn đến vậy? Đúng rồi, chỉ có hắn biết nơi giam giữ mẫu hậu, nên nàng mới lo cho hắn. Chắc chắn là vậy.

Nghĩ đến đó, Trương Tích bình ổn tâm tư lại, định bước ra ngoài cửa lầu. Vừa vận thay, một mũi tên lao nhanh về phía nàng. Mọi thứ xảy ra quá nhanh, khiến nàng không kịp trở tay.

"Hự..." - Tiếng rên khẽ đau đớn vang lên. Khẽ mở đôi mắt xinh đẹp ra, nàng liền phát hiện bản thân đang nằm gọn trong vòng tay của Sở Định Long. Đôi mắt hắn khẽ nhìn xuống nàng, cánh tay cũng siết chặt hơn.

Chung Quân ở bên kia một đao chém chết tên hắc y nhân vừa bắn cung. Đám thị vệ hô hào, bao vây lấy cả nàng và hắn, tạo thành một tường thành bảo vệ. Trương Tích trần trần nhìn hắn, phát hiện trên trán hắn đỏ một tầng mồ hôi lạnh. Bàn tay đang ôm lấy lưng hắn trở nên nhớp nháp, chạm phải thứ nước gì đó ấm nóng. Khẽ nhìn xuống, ánh mắt nàng trở nên kinh hãi, môi mấp máy:" Máu....máu..."

Sở Định Long vẫn trước sau như một, ghì chặt lấy nàng. Bàn tay nàng cố đỡ lấy hắn, quay sang hét lớn với lũ thị vệ:" Hoàng thượng bị thương rồi, mau hộ giá!"

Đám thích khách đã bị diệt gần hết, chỉ còn vài tên nhanh chân tẩu thoát. Chung Quân cử vài tên thị vệ đuổi theo, riêng bản thân nhanh chóng chạy lại đỡ Sở Định Long. Cả thân hình to lớn của hắn lúc này mới buông Trương Tích ra, bình thân để y đỡ. Máu từ góc hoàng bào ướt đầm, khiến người khác kinh sợ.

Hồn phách Trương Tích vẫn chưa thể trở lại. Nàng run rẩy nhìn xuống bàn tay đầy máu của mình, lại nhìn đến vết thương của hắn. Đôi chân không tự chủ mà bước lại gần hắn, thanh âm nghẹn ngào:" Hoàng thượng, người không sao chứ?"

Sở Định Long nhìn nàng, ánh mắt có bao nhiêu phức tạp. Mất một lúc, hắn mới chậm chậm trả lời:" Chỉ là vết thương nhỏ, không cần bận tâm."

"Đề thần thiếp giúp người băng lại..." - Câu nói của Trương Tích chưa hết, đã bị cái xua tay của hắn ngăn lại. Một tay hắn ôm lấy vết thương đang rỉ máu kia, xoay lưng lại mà bước vào trong lầu. Thời khắc đó, tim Trương Tích bỗng nhiên co thắt kịch liệt, đau đớn khôn cùng.

Đám thị vệ và cung nữ đi theo hần để hầu hạ, để lại mình nàng đứng ngầy ra. Rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì chứ? Hần bây giờ là kẻ thù của nàng, vậy mà nàng còn muốn băng bó cho hần. Nụ cười trên môi nàng như đang cười nhạo bản thân vậy. Chung Quân nhìn thấy nàng như vậy, liền buông lời cười cợt." Tịch Phi nương nương không phải là yêu hoàng thượng rồi chứ?"

Tâm tư Trương Tịch vừa nghe xong câu nói của y liền chấn động mãnh liệt. Yêu sao? Nếu là lúc trước thì có thể, bây giờ chính là không thể. Khóe môi nàng nhếch lên đầy nhạt nhẽo, quay sang nhìn Chung Quân, thanh âm vô cùng chán ghét:" Chung đại nhân, chuyện yêu hay không yêu cũng không đến lượt ngài xen vào."

Nói đoạn, liền xoay gót vào lều. Nhìn bóng nữ nhân vừa khuất dần, Chung Quân nhìn vào phía lều của Sở Định Long, nhếch môi:" Thần không nghĩ đường đường là hoàng đế một nước lại có sở thích đi nghe lén đây."

Không ai thèm trả lời y, bóng đen cao lớn nơi cửa lều cũng biến mất. Những cơn gió bắt đầu thổi mạnh mẽ, bầu trời cũng xuất hiện sấm chớp. Đường như đang báo hiệu chuyện gì đó sắp xảy ra, một chuyện rất kinh thiên động địa.

Bóng tối bao trùm lấy khu rừng, vài tiếng rít qua kẽ răng của muôn thú. Đám thị vệ thay nhau canh gác nơi cửa lều của Sở Định Long, còn cả các thái y liên tục ra vào.

Ở bên lều Trương Tịch, lại vắng lặng lạ thường. Ánh sáng le lói của ngọn nến không thể làm nơi đây ấm lên chút nào. Nàng thần thờ ngồi bên cạnh ngọn nến, tay vẫn day vệt máu đã khô đi. Mọi thứ xung quanh nàng như bị ngưng trệ hoàn toàn.

"Nương nương, tay người.... để nô tì lau cho." - Một cung nữ xách theo một chậu nước, cầm tay nàng lau đi những vệt máu. Nhưng nàng vẫn như vậy, im lặng không nói một lời. Tâm tư nàng bây giờ là một mớ hỗn độn. Sở Định Long bây giờ sao rồi? Vết thương ấy có nghiêm trọng hay không? Nghĩ đến đó, Trương Tịch lại cười giễu. Rốt cuộc nàng lại lo lắng cho hần rồi. Thật ngu ngốc.

"Nương nương, nô tỳ lau xong rồi!"- Cung nữ kia sau khi làm xong liền đứng dậy, định lui ra ngoài. Nhưng bước chân của nàng ta vừa đến cửa lều, đã bị thanh âm của Trương Tịch chặn lại:" Hoàng thượng sao rồi..."

"Bẩm nương nương, hoàng thượng chỉ là vết tên bắn trượt qua, hiện tại đã không đáng ngại nữa."- Câu nói của cung nữ kia khiến lòng nàng có đôi chút nhẹ nhõm. Khẽ gật đầu ra hiệu cho nàng ta lui ra, nàng im lặng bước về phía bồn nước phía sau bức màn che. Hơi nước lan tỏa nghi ngút, trên mặt nước là những cánh hoa mỏng manh.

Trương Tịch trút bỏ y phục trên người, để lộ làn da mềm mại như lụa. Khẽ thả mình vào làn nước ấm áp, mắt nàng từ từ khép lại. Từng dòng hồi ức cứ chảy về, như dòng nước bao vây lấy nàng. Hình ảnh hần cười, hần ôn nhu, hần ôm nàng vào lòng. Thật đẹp biết bao nhiêu.

"Nàng cũng chỉ là con cò trầm"- Câu nói của hần vang vọng bên tai nàng, như nhát dao xé toạc lấy những mảnh hồi ức hạnh phúc. Một giọt lệ lăn dài trên gò má xinh đẹp, rơi xuống bồn nước, hòa quyện lại với nhau.

"Xoạt..." - Tiếng động làm nàng giật mình, nhìn quanh. Bóng dáng cao lớn kia đứng bên chiếc màn che, khiến tâm nàng một lần nữa xáo động.

Sở Định Long bước tới gần nàng, đôi mắt mang theo dục vọng. Cảnh xuân sắc của nàng dù bị làn nước bao phủ, vẫn bị thu vào tâm can hần.

Nhận ra hần muốn làm gì, Trương Tịch khẽ lui về sau, hai tay ôm chặt hai vai, cố che đi cơ thể đang trần trụi của nàng. Nhưng hoàng bào trên người Sở Định Long đã trút xuống. Cơ thể cường tráng của hần khiến nàng không thể rời mắt, tựa như cảm dỗ mãnh liệt.

"Hoàng thượng, người đang bị thương...không thể..."- Thanh âm Trương Tịch nhẹ nhàng, như một làn gió thoảng qua. Nhưng người nào đó chẳng thèm nghe qua đã chui vào bồn nước. Thân hình hần to lớn, khiến nàng phải nép mình. Nhưng vô tình mà hữu ý, hần lại chạm vào da thịt mềm mại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hỏa dục

"Hoàng thượng, thần thiếp không phiền người tắm nữa." - Trương Tịch khẽ đứng dậy, hai tay vẫn cố che đi những nơi đẹp đẽ trên người nàng. Nhưng trong tâm mắt Sở Định Long, lại như cách mê hoặc điên cuồng nhất, khiến ngọn lửa dục trong hần càng lúc càng mãnh liệt.

Vừa xoay lưng định bước ra khỏi bồn nước, liền bị một bàn tay kéo lại. Lúc nàng hoàn hồn, liền phát hiện bản thân đang nằm trong lòng ngực hần. Còn nói, bên dưới vô ý đụng vào một thứ nóng đến bỏng rát, khiến hai má nàng lập tức đỏ rực.

Sở Định Long tham lam cắn lên cổ nàng từ phía sau khiến nó hần lên vết đỏ mờ ám. Hơi nước khiến cảnh tượng càng lúc càng ái muội. Cơ thể hai người như hai ngọn lửa nóng, cọ sát vào nhau liên tục.

"Hoàng thượng, người tiếp tục tắm đi, thần thiếp cáo lui."- Trương Tịch dứt khoát đứng dậy, bước ra khỏi bồn nước. Lấy y phục được cung nữ đặt trên bàn, nàng vội vàng vàng mặc vào. Nhưng bờ vai nàng bị bàn tay hắc siết chặt lại, mạnh mẽ xoay nàng đối diện hắc. Chưa kịp định thần, môi nàng đã bị chiếm lấy.

Như một con hổ tìm thấy miếng mồi ngon, Sở Định Long nhắm nháp, rồi thỉnh thoảng lại cắn lên. Hơi thở Trương Tịch bị trì trệ, bàn tay vô lực đặt trước ngực hắc muốn đẩy hắc ra. Nhưng tay hắc giữ chặt eo nàng, không cho nàng cự quấy. Thân thể còn đầy nước của hắc chạm vào y phục vừa mặc vào của nàng, khiến nó dính sát, ần ần hiện hiện lớp da thịt mềm mại.

Cổ họng hắc như bị lửa đục thiên đốt, càn ra sức càn quấy trong miệng nàng. Cảnh xuân hiện ra mờ mờ ảo ảo khiến Sở Định Long chỉ muốn đem nữ nhân bên dưới mặc sức chà đạp. Vết thương của hắc nhói lên nhắc nhở chủ nhân, nhưng tay hắc không tự chủ muốn kéo y phục của nàng xuống.

"Nàng cũng chỉ là con cò của trẫm."- Lời nói như gai đâm đó lần nữa vang lên bên tai nàng, khiến nàng bưng tình khỏi con mộng. Dùng hết tất cả sức lực của mình, nàng đẩy hắc ra xa, còn giăng lên khuôn mặt kia một cái tát thật mạnh.

"Chát!"- Cái âm thanh chát chủa vang lên, khiến con người một phen giật mình. Năm ngón tay in đậm nơi gò má hắc, khiến hắc không đứng vững mà phải lui về sau. Trương Tịch cảm nhận được con đau rất phát ra từ lòng bàn tay. Cái tát quá mạnh, là, nàng không nhịn được mà ngược nhìn nam nhân kia.

Sở Định Long xung quanh người hoàn toàn là nộ khí, tay hắc nắm lấy cổ tay nàng siết chặt. Con đau đòn khiến nàng cố gắng vùng khỏi hắc. Nhưng bây giờ hắc chẳng khác nào con thú dữ, càng lúc càng hung bạo.

"Bịch!"- Cơ thể Trương Tịch bị nhấc bổng lên vai hắc, rồi bị quăng lên chiếc bàn bọc da hổ. Phần lưng tiếp xúc với mặt bàn quá mạnh, khiến con đau truyền tới từ đó kịch liệt. Nàng co rút người lại, cắn chặt môi, trên trán đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Trên người nàng bỗng chốc trở nên nặng nề. Sở Định Long dùng thân áp chế nàng lại, phả hơi thở nóng bỏng lên cổ nàng. Ánh mắt hắc như con thú khát máu, đồ rục.

Cả người Trương Tịch như bị ngàn mũi dao đâm lên, ngay cả kêu lên cũng không nổi. Bàn tay của nàng siết chặt lại, khiến móng tay đâm vào lòng bàn tay đến chảy máu. Tại sao hắc phải khiến nàng khốn khổ đến cùng? Tại sao lại lừa gạt nàng? Tại sao?

Tâm trí nàng trở nên trống rỗng, cũng không màng giấy dựa nữa. Một giọt lệ từ khóe mắt nàng chảy dài xuống, rồi rơi xuống tấm da hổ. Nhưng môi nàng lại cười. Phải, Trương Tịch nàng tại sao phải khóc chứ? Thứ nàng cần làm bây giờ chính là cứu mẫu hậu, không phải là trung về yếu ớt cho hắc thương hại.

"Xoẹt!"- Tiếng y phục bị xé vang lên. Cả cơ thể Trương Tịch lần nữa lộ rõ trước mặt Sở Định Long. Hai gò bông đào nhấp nhô theo nhịp thở của nàng, khiến hắc không nhịn được mà cúi xuống cắn mút. Đầu Trương Tịch nghiêng về ngọn nến le lói, mi tâm trở nên vô hồn.

Hành động của Sở Định Long bỗng chốc dừng lại. Bàn tay hắc chạm vào má nàng, vuốt ve nó. Nực cười thật. Nữ nhân nào trong tay hắc cũng đều phải hầu hạ hắc. Vậy mà nữ nhân này nghĩ có thể chống cự sao? Khóe môi hắc nhếch lên thành nụ cười tàn độc. Bàn tay nắm lấy cổ chân nàng để lên vai, không chút do dự tiến vào thật sâu.

Con đau từ hạ thân truyền tới khiến Trương Tịch cơ hồ như bị xé rách làm hai. Giọt lệ vừa ngưng lúc nãy lần nữa trào ra. Đau quá, còn đau hơn cả lần đầu tiên nơi Bách Mai Viên. Cảnh môi bị nàng cắn chặt, không cho phát ra tiếng rên rĩ. Nhưng Sở Định Long không hài lòng, bóp chặt lấy hai bên má nàng, bên dưới mạnh mẽ xâm chiếm, gần giọng:" Kêu lên cho trẫm!"

"Sở Định Long... ngươi là tên... hôn quân. HÔN QUÂN!"- Ánh mắt nàng trừng to nhìn hắc, không tiếc lời mắng chửi. Nhưng trả lại nàng là cái nhếch miệng tàn độc và những cái nhấp hồng hồng mạnh bạo.

"Trẫm sẽ khiến nàng nhớ, Sở Định Long này là hôn quân như thế nào!"- Hắc nâng cao hông, càng lúc càng tàn bạo càn phá nàng. Con đau tê dại từ hạ thân chạy khắp cơ thể nàng, nhưng tuyệt nhiên nàng vẫn không rơi lệ, cũng không kêu lên nữa.

Nam nhân trên người nàng động thân một lúc lâu sau thì gầm lên, rồi gieo mầm mống vào người nàng. Thời khắc đó, Trương Tịch ghé tòm hắc, cũng ghé tòm chính bản thân mình. Nàng phải giết hắc. Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu nàng, cũng là lúc tay nàng chạm phải chân cấm của ngọn nến. Nhìn ngọn lửa le lói kia, môi nàng nhếch lên tàn nhẫn.

"Bốp!"- Thanh âm va chạm vang lên, khiến đám thị vệ bên ngoài bị kinh động. Chúng chạy gần đến lều, liền bị ngọn lửa làm cho kinh sợ. Chiếc cửa lều bị gió thổi cao lên, khiến cảnh tượng kinh hãi bên trong hiện ra rõ ràng. Trương Tịch tay cầm ngọn nến, châm lửa đốt cháy từng món đồ vật. Ở giữa lều, Sở Định Long trên đầu đầy máu, nằm trên đất.

Chung Quân nghe động chạy lại, nhìn thấy cảnh tượng đó, liền hét to:" Lũ nô tài các ngươi, còn không mau hộ giá!"

Nói đoạn, y và vài tên thị vệ vừa định xông vào. Nhưng ngọn lửa như muốn cản bước chân họ, bao trùm cả căn lều, che khuất tầm mắt của họ.

Trương Tịch lấy một bộ y phục khoác lên người, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh bên hắc. Khẽ cúi người xuống, nàng vuốt ve mái tóc hắc, thì thầm:" Hoàng thượng, người muốn thần thiếp chết cũng là người của người. Bây giờ thần thiếp đem người theo để hầu hạ."

Ngọn lửa như những con yêu quái bao trùm lấy họ. Trương Tịch có thể cảm nhận được cái nóng đến rát người của nó. Đặt lên môi hắc một nụ hôn, nàng lại cười, cười đến thương tâm:" Hoàng thượng, từ lúc chúng ta gặp lại nhau nơi Bách Mai Viên, có bao giờ ân sủng của người dành cho thiếp là thật lòng

hay không?"

"Rắc.."- Thanh gỗ chống trụ căn lều trên đỉnh đầu nàng đang gãy dần. Bên ngoài ngọn lửa, tiếng Chung Quân và thị vệ hô hào nhau dập lửa. Nhưng nam nhân bên cạnh nàng chỉ im lặng nhắm mắt. Trương Tịch cười, nhưng giọt lệ đã tràn mi từ lúc nào:" Thần thiếp chỉ là con cò của người, đúng không? "

Nói đoạn, nàng ngước lên, cố gắng để lệ chảy vào trong. Bàn tay siết chặt lấy tà y phục, giọng nghẹn ngào:" Mẫu hậu, nhi nữ bất hiếu. Vì con dân Định quốc, nhi nữ.... đành để người đi xuống hoàng tuyền cùng con. Nếu có kiếp sau, nhi nữ xin được theo hầu hạ người để đền tội."

Trương Tịch quỳ xuống, dập đầu đúng ba cái thật mạnh, khiến trán nàng xuất hiện vết máu đỏ thẫm. Nếu nàng để Sở Định Long sống, hắn sẽ đem cả nàng và mẫu hậu làm điều kiện để trao đổi với phụ hoàng. Hai mạng của nàng và mẫu hậu, đổi lấy sinh mạng của hành vạn con dân Định quốc. Rất đáng giá.

"Àm! "- Thanh gỗ chống trụ căn lều đổ xuống, khiến thị vệ và Chung Quân kinh hãi mà dừng việc dập lửa. Ngọn lửa ngày càng lớn, nhưng họ chỉ biết trân mắt đứng nhìn.

Chung Quân chỉ kịp mắng lên một tiếng:" Khốn kiếp!" - Y cởi áo giáp, liều mình chạy vào trong ngọn lửa đang thiêu đốt mọi thứ đó, khiến đám thị vệ không kịp ngăn lại.

Đêm hôm đó, nơi Dã Lang Viên, một phen náo loạn đến kinh hoàng.

"Àm!"- Tiếng sấm sét vang vọng khiến Ninh Nghi giật mình tỉnh dậy. Tách trà bên cạnh rơi xuống dưới võ ra, khiến lòng nàng có chút bất an.

"Nương nương, người lại ngủ quên rồi..." - Ái Châu nghe động liền bước vào. Bên ngoài, tiếng sấm cứ liên tục xuất hiện. Mi tâm Ninh Nghi dao động liên tục, bàn tay khẽ xoa lấy hai thái dương để tĩnh tâm lại. Hà cớ sao nàng lại có cảm giác bất an trong thâm tâm như vậy? Có chuyện gì đang xảy ra sao? Chẳng lẽ...

"Nương nương?" - Ái Châu nghiêng đầu, khẽ hỏi nàng. Nhưng đáp lại chỉ là câu trả lời qua loa:" Không có gì đâu, người lui ra đi."

Nói đoạn, Ninh Nghi đứng dậy, xoay lưng bước vào trong. Nhưng bước chân của nàng còn chưa được mười bước, bên ngoài đã truyền tới tiếng bước chân dồn dập của thị vệ.

Chân mày xinh đẹp khẽ nhíu lại, quay sang Ái Châu hỏi:" Bên ngoài có chuyện gì sao?"

Nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu của nàng ấy. Tâm tư nàng không hiểu vì cớ gì trở nên khó chịu vô cùng. Khẽ bước nhanh đến cửa, bàn tay nàng mở toang cửa phòng, bước ra ngoài. Ái Châu nhìn thấy nàng như vậy, chỉ lẳng lặng đi theo.

Trong sảnh của Vương Thanh Cung, Ninh Tể Tướng một thân bộ vệ bước vào, gương mặt vô cùng mừng rỡ. Nhìn thấy phụ thân của mình, Ninh Nghi kinh ngạc tốt độ. Đây là hậu cung, phụ thân của nàng không nên ở đây.

"Tiểu nha đầu của ta, đã lâu không gặp, xem con xinh đẹp thế nào kia."- Nhìn thấy nàng bước vào, lão liền chạy đến ôm chèoàng lấy. Ninh Nghi vẫn chưa kịp định thần, liền đưa tay đẩy lão ra, cau mày hỏi:" Phụ thân, sao người ở đây?"

"Bây giờ hoàng cung này toàn bộ là của ta, vậy tại sao ta không thể ở đây?" - Câu nói của lão làm tâm tư nàng một phen chấn kinh. Bàn tay nàng run run nắm lấy tay áo lão, không tin hỏi lại:" Phụ thân, người đừng đùa. Hoàng thượng nghe được, sẽ đem cả gia tộc chúng ta ra trừng trị."

Khuôn mặt già nua của Ninh Tể Tướng như vừa nghe thấy chuyện cười, không ngần ngại cười vang khắp Vương Thanh Cung:" Chỉ sợ bây giờ Sở Định Long đã đi gặp Diêm vương đại nhân rồi."

Tai của Ninh Nghi như ù đi, cả cơ thể như bị rút hết cả sức lực mà khuỵu xuống. Vậy là bức thư đó là có thật. Chuyện phụ thân nàng tạo phản là có thật. Sở Định Long, hắn đã bị phụ thân nàng hại chết.

"Nghi Nghi, đừng sợ. Phụ thân sẽ cho con trở thành công chúa."- Ninh Tể Tướng vuốt ve mái tóc nàng, yêu chiều vô cùng. Khẽ đưa mắt nhìn lão, tâm nàng chợt nhói đau. Đây là phụ thân của nàng, cũng là kẻ đẩy phụ quân nàng vào chỗ chết. Một bên chữ hiếu, một bên chữ tình, ông trời thật muốn trêu đùa nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Vũ nhục

"Phụ thân, tại sao người lại làm vậy..."- Ninh Nghi cúi mặt nhìn xuống đất, để cho giọt lệ kia không ai nhìn thấy. Gia gia của nàng một đời trung lương ái

quốc, được tiên hoàng trọng dụng tới tận cuối đời. Vậy mà giờ đây, chính cha nàng là kẻ phản đồ đáng khinh.

Ninh Tề Tướng chinh trang lại y phục, gương mặt đắc ý bội phần." Ninh gia một đời trung lương thì sao? Cuối cùng vẫn là nhìn sắc mặt của tên Sở Định Long mà sống. Ta không muốn như vậy nữa!" - giữa Vương Thanh Cung, lão cười lớn, thả mình trên chiếc ghế, thông thả nói: "Bây giờ thì sao? Ninh gia ta chính là chủ của Sở Nguyên này."

"Nhưng như vậy là làm trái đạo quân thần. Và lại, nếu hoàng thượng băng hà, người cũng không được phong làm hoàng đế." - Khẽ ngược đôi mắt đầm lệ nhìn lão, Ninh Nghi gần giọng nói ra. Phải, nếu Sở Định Long băng hà, thì chỉ có hoàng tử của hắn và hoàng thân quốc thích Sở Nguyên mới có thể lên ngôi. Vốn dĩ phụ thân nàng không thể nào trở thành hoàng đế.

Khuôn mặt già nua của lão thoáng chốc trầm xuống, như đang nghĩ ngợi gì đó. Một lúc lâu sau, Ninh Tề Tướng cười nhạt, nói vọng ra ngoài: "Thiên Tô, vào đây."

Từ bên ngoài, một nam nhân trạc tam tuần bước vào, điệu bộ vô cùng nghiêm trang. Hắn bước đến chỗ Ninh tề tướng và Ninh Nghi, cúi người hành lễ: "Đại nhân, nương nương, có gì cần dặn?"

Chân mày Ninh Nghi khẽ nhíu lại, ngược nhìn phụ thân nàng. Nhưng lão không thèm nhìn đến nàng, nhẹ nhàng hỏi hắn: "Thiên Tô, có phải từ trước đến nay, ngươi vẫn luôn muốn đền đáp ơn nghĩa cứu mạng người ngày trước của ta sao? Hôm nay ta muốn ngươi làm một việc....." - Ánh mắt của lão nhìn sang Ninh Nghi đang khụy dưới đất: "Ta muốn nhi nữ của ta có thai."

"Đại nhân, chuyện này..." - Đầu của Thiên Tô cúi thấp hơn, giọng cũng trở nên gấp gáp. Đáy mắt hắn như đang suy nghĩ gì đó, rồi lại quả quyết trả lời: "Chuyện này là không thể... thanh danh của nương nương..."

"Vậy à...." - Ninh Tề Tướng nâng một cây thủy chủ bằng bạc lên ngắm nghía. Mối lão nhếch lên thành nụ cười lạnh lẽo, khiến khuôn mặt đầy nếp nhăn trở nên quý dị: "Nhưng bản tề tướng chính là muốn ngươi làm cho nó có thể mang long chủng."

Lời nói nhẹ nhàng của lão, nhưng lại khiến Ninh Nghi nghe như sét đánh bên tai. Đôi mắt nàng ngập tràn kinh hãi, không tự chủ mà lui về sau: "Phụ thân, xin người đừng nói bậy. Đây không phải chuyện có thể đem ra nói đùa."

Nhưng trái lại, Ninh tề tướng không có chút gì là sợ hãi, ngược lại còn rất bình thản đáp lại nàng: "Nói đùa hay không, một lúc nữa con sẽ biết."

Nói đoạn, lão đứng dậy, ung dung bước ra ngoài, không quên buông một câu với Thiên Tô: "Ngươi biết nên làm gì rồi chứ?"

"Nô tài đã rõ..." - Thiên Tô cung kính nhận lệnh, trong đáy mắt ánh lên mấy tia khó hiểu. Cánh cửa cung che khuất bóng lưng của Ninh tề tướng, bỏ lại Ninh Nghi ngồi vô hồn nhìn theo. Không cần phụ thân nàng nói ra, nàng cũng đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói ấy. Sở Định Long trước giờ chưa có một hoàng tử nào, nếu bây giờ Ninh Nghi nàng mang long chủng, chính là trưởng tử của hắn. Nhưng trên dưới đều biết, nàng vào cung mười một năm, sau lần sảy thai đầu tiên, chưa từng mang thai lại lần nào.

"Nương nương, thất lễ rồi." - Bàn tay của Thiên Tô chạm lên y phục nàng, không nhanh không chậm cời dây buộc thắt lưng của nàng. Điều bộ của hắn tuy bình thản, nhưng tay không nhịn được mà run rẩy.

"Chát!" - Một cái tát giáng xuống mặt hắn, khiến hắn choáng váng. Đến lúc định thần lại được, thì đã nhìn thấy nàng giận dữ ôm lấy y phục, ánh mắt toàn là nộ khí, gần giọng: "Cút!"

Nhưng nam nhân này không những không để tâm lời Ninh Nghi vừa nói, chỉ một mực tiến sát lại nàng. Đôi chân nàng run rẩy lui về sau, nhưng càng lui thì nhu càng đi vào đường cùng. Ánh mắt nàng vừa sợ hãi vừa giận dữ, thanh âm nàng vang vọng khắp Vương Thanh Cung: "Người đâu, có kẻ làm ô nhục thế! Người đâu..."

Không có một ai trả lời nàng, cũng không có một ai chạy vào cứu. Ninh Nghi như con thỏ trắng trời sắp bị giết thịt, liều mạng chạy ra. Nhưng chưa được mười bước, Thiên Tô đã nắm lấy y phục nàng, khiến nó rách thành một đường dài, làm nàng vấp ngã.

Ninh Nghi cảm giác đau rất truyền từ chân lên, liền phát hiện chân nàng bị rách một vết dài, khiến máu tuôn ra ướt đầm. Mối nàng cắn chặt, cố lết ra gần cửa, thều thào kêu lên: "Ái.... Châu..."

Nhưng không ai đáp lại nàng, mọi thứ trở nên im lặng đến đáng sợ. Quả thực nàng muốn khóc thật to cho người ở bên ngoài nghe, nhưng chẳng hiểu sao lại không thể nào kêu lên được. Thiên Tô nắm lấy cổ chân nàng, mặc cho vết thương đang rỉ máu kia của nàng mà đem hai chân nàng dang rộng ra, đem nơi tư mật hiện ra trước mắt hắn.

"Hỗn đản!" - Một bãi nước bọt của Ninh Nghi phun trúng mặt hắn kèm một câu chửi. Nàng trừng to đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn hắn, cơ thể bên dưới cố thoát khỏi tay hắn. Nhưng mọi cố gắng của nàng đều trở nên vô vọng.

Y phục của Thiên Tô đã cời ra, để lộ thân hình rắn rỏi của người luyện võ. Hắn không chút dè dặt, giữ chặt cơ thể nàng khiến nàng không thể cử động, sau đó nhanh chóng tiến vào. Hạ thân truyền tới cảm giác đau đớn xen lẫn tui nhục, Ninh Nghi cắn chặt môi, từ hai khóe mắt chảy ra hai dòng lệ.

"Thả ta ra! Nương nương!" - Bên ngoài, tiếng hét thất thanh của Ái Châu truyền vào. Hai tên thị vệ giữ chặt nàng ấy, trói nàng ấy giữa sảnh cung. Dây thừng siết lấy da thịt nàng ấy, khiến mỗi lần vùng vẫy liền xuất hiện vết cứa đau đớn. Máu rỉ ra loang lổ nơi y phục rách nát, khiến Ái Châu đau đớn khôn nguôi. Gương mặt nàng ấy trở nên méo mó, phủ một tầng mồ hôi lạnh lẽo.

Đôi mắt Ái Châu khẽ ngược nhìn cánh cửa cung đang khép chặt kia, như có thể nhìn được những chuyện đang xảy ra bên trong. Mỗi nàng ấy cắn chặt đến bật máu, toàn thân run rẩy, lệ rơi đầy mặt:" Nương nương.... Ái Châu không tốt.... nương nương... "

Bên trong, Ninh Nghi như khúc gỗ vô hồn, mắt trân trân nhìn lên cao. Nam nhân bên trên nàng tham lam tận hưởng lấy cơ thể ngọc ngà của nàng, nhưng nàng không chút phản ứng. Đôi mắt khẽ nhìn đến bốn chữ " Uyên ương hòa hợp" đẹp để nơi đầu giường ngủ.

" Long.... Long.... cứu...." - Thanh âm nàng yếu ớt cất lên, nhưng chẳng ai nghe thấy. Hình bóng Sở Định Long của những ngày nàng và hắn bên cạnh nhau hiện về, khiến giọt lệ lập tức chảy dài.

" Nhất bá thiên địa."

" Nhị bá cao đường."

" Phu thê giao bá."

Giọng của bà mai trong ngày đại hôn của nàng vang vọng bên tai. Ngày hạnh phúc nhất đời nàng, ngày cùng hắn trở thành đôi uyên ương. Nhưng mà, hôm nay nàng bị vấy bẩn rồi, không ai bên cạnh nàng nữa.

" Trẫm sẽ không để nương tử của mình chịu thiệt thòi nữa."- Lời hứa của Sở Định Long lần nữa xuất hiện trong tâm trí nàng. Dối trá, tất cả là dối trá. Ninh Nghi bật cười, cười đến điên dại. Không phải bây giờ hắn bỏ nàng đi rồi sao? Sở Định Long, Ninh Nghi nàng đang chịu tù nhục này, sao không tái sinh mà cứu nàng chứ.

Bên ngoài bị bóng đêm bắt đầu bao phủ khắp mọi vật. Thiên Tô chỉnh trang lại y phục, nhìn nữ nhân vô hồn trên mặt đất. Nàng xinh đẹp như một đoá mầu đơn, mặc cho đã bị chà đạp tàn nhẫn, vẫn tỏa sắc. Khẽ đưa tay chạm nhẹ lên giọt lệ đã khô trên gương mặt kia, nhưng chỉ nhận được cái né đầu tránh đi của nàng." Bốn cung không cần người rủ lòng thương hại."

Bàn tay khựng lại giữa không trung, chơi vơi nhìn nàng. Mầu đơn dù bị vùi dập đến đâu, vẫn mãnh liệt và kiêu hãnh ngẩng đầu. Ninh Nghi chính là như vậy, dù cho như thế nào, nàng vẫn cao cao tại thượng mà ngẩng đầu.

" Nương nương, nô tì cáo lui..." - Thiên Tô thu tay lại, sau đó liền rời khỏi Vương Thanh Cung. Xung quanh chỉ còn lại tiếng côn trùng rít lên những tiếng ghê rợn. Khẽ ngồi dậy, Ninh Nghi cố lê đôi chân đi tìm y phục khoác vào người. Nhìn vào gương, trên người nàng ẩn ẩn hiện hiện những vết tím đỏ nhức mắt. Chán ghét dùng y phục che đi chúng, nàng ngồi vào bàn điểm trang. Gương mặt xinh đẹp được tô điểm càng khiến kẻ khác say đắm. Nhưng lệ nàng lại chảy dài, khiến lớp điểm trang bị rột gữa đi.

Như một kẻ vô hồn, Ninh Nghi cứ ngồi trước gương, để ánh trăng yếu ớt chiếu vài vệt sáng vào cung. Bàn tay nàng nắm lấy một cây trâm bằng vàng tinh xảo, siết chặt. Những giọt lệ đã bị nàng quẹt đi, như nàng chưa từng khóc.

" Nương nương.... nô tì vô dụng...." - Ái Châu được thả ra, cố lê bước vào, liền nhìn thấy nàng thần thờ ngồi đó. Theo quy củ, mặc cho toàn thân đau đớn, nàng ấy quỳ dưới chân nàng thỉnh tội. Cơ thể nhỏ bé không nhị được mà run rẩy liên tục.

" Ái Châu, người nói xem, có phải bốn cung rất dơ bẩn không?"- Ninh Nghi vẫn không thèm đoái hoài đến nàng ấy, từ đầu chí cuối chỉ nhìn vào gương. Hình bóng nàng trong gương xinh đẹp khuynh thành thì sao, nàng chỉ muốn xé rách nó ngay bây giờ.

Nghe nàng hỏi, Ái Châu ngược nhìn nàng, tâm can liền nhói lên đau đớn. Nếu như bây giờ Ninh Nghi rơi lệ, có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng tuyệt nhiên không còn một giọt lệ nào rơi xuống, chỉ có lớp phấn son điểm trang đầy giả tạo. Ái Châu siết chặt lấy y phục, thanh âm không kìm được run rẩy trả lời:" Nương nương.... người rất xinh đẹp. Lúc trước cũng như vậy, bây giờ và sau này cũng như vậy."

Không một câu đáp lại nàng ấy, chỉ có tiếng côn trùng và tiếng công công canh phòng vang lên trong màn đêm. Khẽ đưa tay lên sờ lấy khuôn mặt trong gương, Ninh Nghi cười, cười đến cuồng dại. Lệ nàng chẳng rơi nổi nữa rồi, vậy nên nàng chỉ có thể cười, cười đến thương tâm.

Ngoài cửa cung, mưa đột nhiên trút xuống mạnh mẽ, khiến cho không ai ngờ được. Con mưa như tiếng khóc than của ông trời dành cho nàng, một kiếp hồng nhan bạc mệnh.

Làng Xá Vĩnh là một làng nhỏ, nằm ở gần như cuối cùng của Sở Nguyên. Gần như không ai nhớ nó có tồn tại, thậm chí tên của nó là gì, cũng chẳng ai buồn nhớ. Dân chúng nơi đây ít khi nào ra khỏi làng, có người cả đời cũng chẳng đi được mười bước ở ngoài làng. Nhưng mọi thứ ở đây có thể nói, so với kinh thành, chính là có hơn chứ không có kém.

" Long, ca nhìn xem, hồ lô ngào đường này nhìn vừa đẹp, lại vừa ngon nữa."- Một cô nương mặc thanh y, khuôn mặt bị che đi hơn nửa bởi khăn lụa, tay thích thú cầm một xâu hồ lô đỏ au ngắm nghía. Bên cạnh nàng là một nam nhân mặc hắc phục, điệu bộ vô cùng nhân nhã nhìn nàng." Đúng đó, cũng như nàng, vừa xinh đẹp, lúc " ăn" lại vô cùng ngon."

Trên môi nhếch thành nụ cười tà mị, khiến cô nương kia không thẹn mà giận, đưa tay đánh lên ngực hắn một cái. Nhưng dường như cái đánh đó không làm hắn đau, ngược lại còn tay nàng còn bị hắn nắm lấy. Nhìn nữ nhân đang cố thoát khỏi tay hắn, Sở Định Long khẽ cười, cúi xuống hôn lên trán nàng.

" Xem bói đây! Xem số mệnh tương lai đây!" - Bên đường, một bà lão mù lòa bày ra những vật dành cho việc xem bói. Tiếng rao của bà khiến cô nương nhỏ kia chú ý, liền kéo tay Sở Định Long xà vào. Đôi mắt nàng nhìn một lượt, sau đó liền bĩu môi:" Long, ở đây thật nhàm chán."

Đường như nghe được lời nàng nói, bà lão kia không những không giận, ngược lại còn cười rất vui vẻ hỏi lại: " Chẳng hay quý tiểu thư muốn coi về chuyện gì? Công danh hay duyên phận?"

" Ta không muốn coi gì cả!"- Trương Tịch không muốn dlay dữa, liền dứt khoát trả lời rồi rời khỏi. Nhưng chưa được mười bước, đã bị thanh âm khàn khàn của lão bà chặn lại:

" Vương ái tình, vạn bề khổ

Nghiệp thiên tử, còn chưa đăng

Vạn dân đen, còn lắm than

Oán oán hận hận còn chồng chất

Âm dương tử biệt, vạn kiếp không tái ngộ."

Chân mày Trương Tịch nhíu chặt lại, không hiểu ý tứ trong từng câu thơ ấy là gì. Nhưng người bên cạnh nàng xúc động mãnh liệt, cả tay nắm lấy tay nàng cũng siết lại, như đang kìm chế gì đó.

" Đi thôi!"- Hần chỉ nhẹ nhàng buông hai chữ, sau đó mặc kệ nàng có phản ứng hay không, liền nhanh chóng kéo nàng rời khỏi. Biết rằng tâm tư hần đang khó hiểu, nên Trương Tịch như một con bạch thỏ, để mặc hần làm gì thì làm

Lúc họ rời khỏi, cũng là lúc mặt trời làng Xá Vĩnh bắt đầu buông xuống ánh nắng đỏ đẹp đẽ. Chúng tỏa ra rực rỡ, như một đóa bi ngạn kiều sa bao trùm lấy nơi đây, khiến mọi thứ đều chìm trong màu đỏ, đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Khổng minh đăng

Sở Định Long kéo nàng trở về căn nhà bằng gỗ, khuất sau rừng trúc. Nơi đây quả thật hảo đẹp, xung quang suốt năm đều chìm trong màu xanh của lá trúc. Ở trước cửa, hần còn trồng một cây mai màu đỏ, là huyết mai. Có lần hần nói huyết mai chỉ nở khi tuyết rơi, cũng là lúc hần và nàng gặp nhau. Chỉ tiếc là sau khi gặp hỏa hoạn, kí ức của nàng trở nên mờ mờ ảo ảo, không nhớ ra được gì.

" Long, ta nấu canh táo đỏ cho chàng này."- Bàn tay của nàng mang một chén canh táo đỏ nóng hổi, chạy vội vào trước mặt hần đặt xuống. Vì nóng mà lòng bàn tay nàng trở nên ửng đỏ, hơi đau rất, khiến nàng cứ thối vào, mong nó sẽ bớt đi.

Sở Định Long đang chăm chú viết gì đó, thấy nàng vào liền buông bút ngược lên. Điều bộ của nàng khiến chân mày hần cau lại, thờ dài. Khẽ đứng dậy, hần bước vào trong, lấy ra chiếc khăn tay tắm nước, cầm bàn tay của nàng mà để vào.

Cảm giác rất bông ở lòng bàn tay hạ xuống, nhưng hai má nàng như đóa phù dung tỏa sắc, trở nên đỏ rực. Trán đột nhiên truyền tới chút đau, khiến chân mày nàng cau lại:" Long, đau!"

" Nàng cũng biết đau à? Biết đau sao không chờ canh bớt nóng rồi bung lên, bây giờ phỏng rồi đấy."- Đôi mắt hần trừng to hăm dọa nàng, tuy là trách mắng nhưng điệu bộ lại ôn nhu chết người. Trương Tịch cúi cúi đầu, môi nhỏ đầu ra phản đối:" Ta chỉ muốn cho chàng thử thôi mà. Đáng ghét! Biết vậy không thêm nấu!"

Nhìn bộ dạng hờn dỗi của nàng, tâm can Sở Định Long có chút muốn trêu ghẹo. Hần giữ lấy vai nàng, khẽ nhếch lên, điệu bộ như muốn hôn lên đôi môi kia. Người dưới thân tròn tròn đôi mắt xinh đẹp nhìn hần:" Chàng đang định làm gì?"

" Đói..." - Thanh âm trầm khàn của hần như đang đè nén thứ gì đó bên trong. Nhưng Trương Tịch trước sau vẫn mang bộ mặt của tiểu bạch thỏ ngây thơ, đôi mắt khó hiểu nhìn hần:" Chàng đói thì mau uống canh táo đỏ đi, ở đó than thở cái gì?"

Nhưng hần dường như không để tâm đến lời nàng nói, bàn tay thuận thế siết chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, khiến cơ thể hai người áp sát vào nhau. Từ lúc Trương Tịch mất trí nhớ đến giờ, Sở Định Long hần đã ba tháng "ăn chay", ngay cả hôn cũng không dám. Nàng cứ như một tiểu bạch thỏ, ngây ngốc ngốc khiến hần sợ chạm vào sẽ tổn thương.

" Long, có chuyện rồi!" - Từ bên ngoài, một thân ảnh cao lớn phóng vào trong. Chung Quân được mật báo của nội gián trong tiền triều, liền ba chân bốn cẳng chạy đến báo cho hần. Xui xẻo thế nào vừa vận nhìn thấy hai kẻ này đang ân ái ái, khiến bao nhiêu lời muốn nói đều bị nuốt vào trong.

Bị phá hồng chuyện tốt, Sở Định Long một đầu đầy hắc tuyến, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn y. Khẽ hắng giọng, Chung Quân cơ hồ cảm thấy mình sắp bị mang đi làm thịt. Duy chỉ có nữ nhân kia, từ đầu đến cuối chỉ khó hiểu nhìn hai người.

"Đến đây có chuyện gì?" - Sở Định Long vẫn giữ gương mặt đàng đàng sát khí nhìn Chung Quân, tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, kéo nàng vào lòng mà bảo bọc như bảo vật. Khóe môi Chung Quân khẽ giật, hoàng thượng là đang khẳng định vật của mình sao? Đầu có ai thêm giành đầu chứ.

"Chuyện này..." - Thanh âm y ngập ngừng, đưa mắt về phía Trương Tịch. Chuyện này là việc nội bộ tiền triều, vốn dĩ không để người khác nghe được. Hiểu được ý tứ của y, hần nói nhỏ vào tai nàng, điệu bộ ôn nhu vô cùng: "Tịch Tịch, ta muốn ăn bánh bao nàng làm."

Nghe xong câu nói của hần, đôi mắt Trương Tịch sáng lên, môi nhỏ cong lên thành nụ cười ngây ngô: "Thật không, vậy ta làm cho Long ca ăn nha." - Nói đoạn, liền nhanh chân chạy ra ngoài, bỏ lại hai nam nhân kia nhìn theo.

"Nói đi, là chuyện gì?" - Trở lại về nghiêm trang của bậc đế vương, Sở Định Long không nhanh không chậm hỏi. Ba tháng nay, hần mang Trương Tịch ẩn thân nơi rừng trúc này, biết được Ninh Tể tướng ở tiền triều giả truyền thánh chỉ, tự phong là Nhiếp chính đại thần, thao túng quyền hành. Không chỉ vậy, còn tự tiện đem binh quyền trao cho một tên vô danh tiểu tốt là cháu họ ngoại của lão ta. Những chuyện lão ta làm, khiến hần ngày đêm ngủ không yên.

"Hoàng thượng, trong cung truyền tin ra, nói Hoàng Quý Phi đã mang long chủng." - Khi vừa nghe được tin này, Chung Quân chính là không thể tin được. Vốn dĩ Hoàng Quý Phi không bao giờ có thể mang thai. Tại sao hôm nay lại truyền ra tin này? Chẳng lẽ....

Nghe xong lời nói của y, chân mày của Sở Định Long khẽ nhíu lại, bàn tay đập mạnh xuống bàn: "Mang long chủng? Không phải trăm đã căn dặn người làm gì rồi sao?"

Chung Quân nhìn thấy hần nổi giận, trên trán cũng đổ một tầng mồ hôi lạnh. Trước giờ y nghe theo lệnh hần, điều chế ra một loại thuốc. Trước khi vào ân ái, nam nhân nào uống loại thuốc này, chắc chắn không để lại chút hậu họa về sau. Từ trước đến nay, mọi thứ đều rất công hiệu, không hiểu vì sao bây giờ lại ra có sự như vậy.

Bàn tay Sở Định Long siết lại thành nắm đấm, xung quanh tràn đầy nộ khí. Hiện tại thế cục đang nghiêng về phía Ninh Tể tướng, thêm việc Ninh Nghi có thai, khiến việc hần phản công lại càng khó khăn. Vốn dĩ từ lúc chọn nàng ấy làm thái tử phi, thì hần chỉ xem là một con cờ quyền lực không hơn không kém. Đáy mắt hần ánh lên tia phức tạp, không nhanh không chậm hỏi tiếp: "Cái long chủng này bây giờ không cần tới, người biết phải làm gì rồi chứ?"

"Hạ thần hiểu rõ!" - Khẽ gật đầu, Chung Quân hiểu rõ ý tứ trong câu nói của hần. Cái gì không cần thiết thì phải vứt hoặc phá bỏ đi. Có trách thì trách đứa trẻ này quá xui xẻo mà đầu thai vào gia đình đế vương vô tình.

"Long, chàng nhìn xem, đèn lồng của muội thật đẹp nha." - Trên tay Trương Tịch là chiếc đèn lồng màu đỏ, ánh lên rực rỡ qua ánh nến bên trong. Nàng như một đứa trẻ, một tay cầm đèn lồng, một tay nắm lấy tay hần, đi giữa dòng người đông đúc.

Làng Xá Vinh hôm nay có lễ hội rước đèn, nhộn nhịp vô cùng. Lũ trẻ con trên tay là những chiếc đèn lồng đủ loại hình thù chạy nhảy khắp nơi. Mọi thứ như một bức tranh mới mẻ về làng quê nghèo nơi đây. Thật ra Sở Định Long hần từ trước đến nay không mấy khi tham gia những việc như thế này. Vì hần vốn dĩ cả thời gian nghỉ ngơi còn không có, lấy đâu ra việc vui đùa như hôm nay. Nhưng quả thật bây giờ hần mới được mở rộng tầm mắt. Hóa ra, con dân của hần không âm no sung túc như hần vẫn tưởng. Có vài người, ăn không đủ ăn, mặc không đủ mặc, toàn tạm bợ để sống qua ngày. Đường như mọi việc hần làm cho họ trước nay đều không đủ. Nghĩ đến đó, sóng mũi hần dâng lên chút cay cay.

"Chàng có nghe ta nói không đấy?" - Người bên cạnh thấy hần không để tâm đến, hai má liền phồng ra giận dữ. Nhìn nữ nhân kia, trong lòng hần có chút thoải mái. Đêm đó, nếu không phải hần nhanh trí, đẩy nàng ra trước khi cột chống đỡ lều sụp, thì hôm nay hần đã không thể nhìn nàng đáng yêu như vậy. Chỉ tiếc là bây giờ nàng với những ký ức xưa cũ, đã không còn nhớ chút gì. Hần có chút đau lòng, cũng có chút vui mừng. Phải chăng ông trời muốn giúp hần, khiến nàng quên hết tất cả, để hần có thể bù đắp? Nhưng chuyện giang sơn trước mắt hần còn chưa thể giải quyết, chuyện bù đắp cho nàng, có lẽ còn rất lâu.

Dân làng nô nức kéo nhau đến, đông kín khắp các nơi. Tay họ cầm những chiếc đèn Không Minh, ghi lên nó những nguyện ước cả đời, nhằm mong muốn nó trở thành sự thật. Trương Tịch cũng hòa vào họ, vui vẻ cầm tay Sở Định Long cùng thả đèn. Nhìn chiếc đèn bay dần lên bầu trời đêm, hần hỏi nàng: "Lúc này nàng viết ước nguyện gì lên đó vậy?"

"Nhất dạ một lòng, một kiếp phu thê." - Câu nói của nàng khiến Sở Định Long rơi vào trầm tư đôi chút. Đường như sợ hần không vui, nàng nắm lấy tay áo hần: "Không thích sao?"

Cái gật đầu của hần khiến khóe mắt của Trương Tịch thoáng chốc ngập nước. Nàng đã muốn cùng hần bên cạnh nhau cả đời, vậy mà hần lại không muốn. Kẽ như hần chính là ma đầu thói, một con ma đầu thói ngu ngốc. Khẽ vuốt sợi tóc vương trên trán nàng, môi hần nở nụ cười ôn nhu: "Tại sao không phải là vạn kiếp, mà chỉ là một kiếp?"

Nữ nhân kia đang trực chờ rơi lệ liền bị câu nói của hần làm cho ngây ngốc. Khẽ cúi đầu, thanh âm của nàng nhẹ như gió, lại khiến cho Sở Định Long như say tận tâm can: "Cái gì mà vạn kiếp? Lỡ kiếp sau chàng không thương ta nữa, chàng có một thể tử khác, thì ta biết làm sao đây?"

"Thì ta sẽ hưu thê, thành thân với nàng." - Ánh mắt hần ngập tràn sùng nịnh, nâng chiếc cằm của nàng lên, khiến nàng ngược nhìn hần. Bầu trời đen được đèn Không Minh thấp sáng một vùng, đẹp đến huyền ảo. Giữa dòng người đông đúc, hai thân ảnh đứng kề cạnh nhau, như đôi uyên ương không thể chia cắt

Bên ngoài Vương Thanh Cung, thị vệ thay nhau đi lại canh giữ, không ai dám bén mảng. Ba bữa một ngày, cung nữ của ngự thiện phòng mang cao lương mỹ vị đến. Phi tần trong cung muốn vào thỉnh an cũng không thể.

Bên khung cửa, một thân ảnh hồng y ngồi tựa đầu nhìn ra xa xăm, tay đặt trên chiếc bụng chưa nhô lên mấy của mình. Cơ thể bé nhỏ của nàng chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh, khiến nàng thi thoảng run rẩy trước những cơn gió lạnh.

"Cạch!" - Tiếng cửa cung mở ra, cũng không thể làm nàng kinh động. Ái Châu nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nàng, trên tay cầm một chiếc áo lông cừu khoác lên người nàng." Nương nương, trời lạnh không tốt cho phụng thể."

Nhưng Ninh Nghi vẫn không xoay đầu, ánh mắt vô hồn hướng về phía xa xăm, bàn tay siết chặt. Từ lúc vào cung, nàng luôn muốn có một hài tử với Sở Định Long. Sau khi bị hại đến sảy thai, mong ước đó càng mãnh liệt, nhưng nàng vẫn không thể có. Hôm nay thì sao? Ước muốn đó thành sự thật rồi, nhưng mà....

"Ái Châu, bốn cung phải làm sao đây?" - Thanh âm nàng nhẹ nhàng lại u thương đến kỳ lạ. Giọt lệ vương trên mi nhưng chẳng thể nào rơi nữa, nàng quá mệt mỏi rồi. Đứa con này, nàng không muốn giữ, nhưng nó là máu mủ của nàng, làm sao có thể giết nó đây?

Ái Châu nhìn nàng, đôi mắt nhuốm vài phần bi thương. Nàng đau một, nhưng tim nàng ấy đau đến vạn phần. Nhưng vậy thì sao, một cung nữ nhỏ nhoi như nàng có thể làm gì? Trên môi nàng ấy thoáng nở nụ cười gượng gạo, ánh mắt xẹt qua tia phức tạp." Nương nương, người nên giữ sức khỏe cho bản thân, cũng là cho thái tử."

"Thái tử?" - Ninh Nghi nhìn nàng ấy, ánh mắt tràn đầy lửa giận, giáng xuống một cái tát. Nhưng nàng ấy không hề tránh né, ngược lại còn đứng yên chịu trận.

Con đau rất bên má khiến gò má Ái Châu ửng lên một mảng đỏ. Nhưng chưa kịp hoàn hồn, đã bị Ninh Nghi nắm tay lôi ra ngoài, không thương tiếc đẩy nàng ra ngoài cửa, buông năm chữ:" Cút khỏi mắt bốn cung."

Cánh cửa cung đóng sầm trước mắt nàng ấy, che khuất mọi vật. Khẽ quỳ xuống trước cửa, Ái Châu nói vọng vào:" Nương nương, có gì sai bảo cứ gọi nô tì."

Nhưng tuyệt nhiên không ai trả lời nàng ấy. Trời bắt đầu đổ cơn mưa rào rích, khiến y phục trên người nàng ấy ướt sũng, những vết bầm tím của roi đánh hiện dần lên.

"Một là người khiến Hoàng Quý Phi sinh đứa bé đó ra, hai là một xác hai mạng." - Lời nói của Tể tướng vang vọng bên tai, khiến Ái Châu càng lúc càng siết chặt tay. Lão ta là kẻ nói là làm, nàng ấy lại không muốn người mình yêu phải mất mạng. Dưới tiếng mưa, thanh âm của Ái Châu lọt thõm, chỉ để mình nàng ấy nghe được:" Nương nương, thứ tội cho nô tì..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cứu tế

"Khải bẩm Tể tướng, đạo gần đây ngân khố cạn kiệt, mà vùng Ngân Châu hạn hán kéo dài. Hạ quan thiết nghĩ, nên tăng tiền thuế, để bù vào khoản cứu trợ cho Ngân Châu." - Giữa chính điện, các vị đại thần đang tranh cãi rất kịch liệt. Mọi thứ trở nên căng thẳng tột cùng, khiến trên trán nhiều lão quan đỏ một tầng mồ hôi lạnh.

Ngân Châu là một vùng đất hẻo lánh ở biên cương, ít ai lui tới. Năm nay hạn hán kéo dài, khiến nhiều vùng trở nên nghèo đói, trong đó Ngân Châu là nặng nề nhất. Dân đen chết đầy đường, bệnh dịch cũng hoành hành liên tục. Nếu để chuyện này kéo dài thêm, thì lòng dân sẽ rối loạn, chắc chắn sẽ nổi ra bạo loạn. Chưa kể Ngân Châu ở gần biên cương, nếu thật sự xảy ra bạo loạn, sẽ khiến các nước lân bang dòm ngó.

"Chuyện tăng thuế không phải muốn tăng liền có thể tăng. Chưa kể ngân khố triều đình làm sao lại hết? Không phải trước giờ hoàng thượng đều ban hành đạo luật tiết kiệm sao? Hay là có người muốn lợi dụng chuyện cứu tế để tư lợi?" - Chu Thái Phó vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tịnh Thiếu Phó, người vừa đưa ra ý định tăng thuế.

Một số đại thần khác rất ủng hộ chuyện tăng thuế khóa, ra mặt bênh vực Tịnh Thiếu Phó:" Chu Đại nhân, Tịnh Đại Nhân chỉ muốn tìm cách để giúp dân. Hà có ngại lại vu oan cho ngài ấy? Hay chính ngài mới là kẻ muốn tư lợi?"

"Các người vừa nói gì?" - Thanh âm của Chung Thái Phó tràn đầy nộ khí, hai mắt ông bừng lửa giận, tay siết thành nắm đấm. Tịnh Thiếu Phó dương dương tự đắc, nhếch môi nhìn ông:" Chung đại nhân, tức giận không tốt cho cơ thể."

Nói đoạn, hắn quay sang kẻ ngồi trên long tọa, cung kính bẩm tấu:" Ninh Tể Tướng, hạ quan thiết nghĩ việc tăng thuế khóa chắc chắn sẽ giải quyết được vấn đề ở Ngân Châu."

Nghe hắn bẩm báo, kẻ đó khẽ đưa mắt nhìn xuống, môi nhếch lên đầy tự mãn:" Thật là giải quyết được?"

"Đương nhiên là có thể. Thậm chí..." - Bàn tay Tịnh Thiếu Phó đưa ra một thỏi bạc ra hiệu cho lão, ánh mắt thập phần gian trá ngược nhìn: "...nó sẽ đem cho đại nhân rất nhiều lợi."

Ám hiệu của Tịnh Thiếu Phó khiến từ đáy mắt của Ninh Tể Tướng ánh lên tia tham lam. Chuyện tăng thuế để giúp Ngân Châu thoát khỏi hạn hán lần này chỉ là bề ngoài, bên trong chính là muốn lợi dụng chuyện này để thu lại chút lợi ích.

"Ninh đại nhân, ngài được hoàng thượng giao cho giám quốc thì nên suy nghĩ cẩn trọng, chuyện mà Tịnh đại nhân đề xuất là không thể thực hiện." - Trước sau như một, Chung Thái Phó vẫn cố gắng ngăn cản. Nhưng việc làm của ông không khiến cho Ninh Tể Tướng suy nghĩ lại, mà còn khiến lão nổi giận: "Nếu người đã biết bốn đại nhân được hoàng thượng khải dụ, thì chắc chắn phải hiểu lời của ta chính là lời của hoàng thượng, người chỉ có thể làm theo, không được trái lời."

Nói đoạn, lão đưa mắt nhìn đám đại thần bên dưới, không nhanh không chậm buông một câu: "Hạ lệnh toàn nước, vì để cứu tế Ngân Châu, sưu thuế sẽ tăng lên hai lượng bạc mỗi tháng. Kẻ nào dám chống lại, giết không tha."

"Ninh Đại Nhân, chuyện này là không được!" - Chung Thái Phó định tiến lên ngăn cản, nhưng bị Tịnh Thiếu Phó ngăn lại. Hắn khẽ phui vai áo ông, gương mặt biểu lộ sự khinh miệt nhìn ông: "Chung đại nhân, có những lúc nên giữ mồm giữ miệng, mong là ngài hiểu, sắc lệnh ban ra, không thể thu hồi."

Nhưng cánh tay của hắn bị ông gạt ra, tiến về phía long tọa, gần giọng nói: "Ninh Tể Tướng, chuyện này không thể làm được. Huống hồ người còn phải bàn với hoàng thượng."

Bàn tay của Ninh Tể Tướng vuốt ve lấy long thủ được khắc trên tay vịn của long tọa, đôi mắt khẽ nhìn Chu Thái Phó: "Hoàng thượng muốn an nhàn tự tại, không muốn ai làm phiền mới cùng Tịch Phi đến Dã Lang Viện tạm lánh thế sự. Hà có bấy giờ Chu Đại Nhân lại muốn ta phải đi quấy rầy người? "

"Đây là quốc gia đại sự, vẫn cần hoàng thượng thông qua. Ngài dù là giám quốc, nhưng không có nghĩa là có thể chuyên quyền." - Dường như chịu không nổi trước việc nhìn thấy Ninh Tể Tướng lộng quyền, ông chỉ thẳng tay vào mặt lão, khẳng khái nói: "Vốn dĩ việc một đại thần ngồi trên long tọa đã là khi quân phạm thượng, vậy mà hôm nay còn ở đây tự ý truyền chỉ, đúng hay không là Ninh Đại Nhân đây chả khác nào một tên nịnh thần?"

"Hỗn xược!" - Từ trong chính điện truyền ra thanh âm cuồng nộ của Ninh Tể Tướng. Cơ thể già nua của lão khó khăn đứng dậy, tiến đến chỗ của Chu Thái Phó, ngón tay chỉ vào mặt ông: "Người dám nói bốn đại nhân như vậy? Lá gan của người có phải rất lớn rồi không?"

Gương mặt Chu Thái Phó không chút gì gọi là sợ hãi, nở nụ cười vô vị, hất tay lão ra: "Ninh đại nhân, ta quả thật muốn biết, ở Dã Lang Viện có gì mà hoàng thượng lại muốn ở lại." - Nói đoạn liền xoay lưng, hướng về phía cửa của chính điện, buông một câu: "Chỉ bằng ta sẽ đích thân đến tấu trình với người về chuyện này, chắc chắn người sẽ không đồng ý."

"Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, một hạ quan như người muốn liên có thể đến làm phiền sao? Người đâu?" - Câu nói của Ninh Tể Tướng vừa dứt, đám thị vệ từ ngoài cửa cung chạy vào, hướng mũi kiếm về phía Chu Thái Phó. Lão nhếch môi, cái nhếch môi đầy khinh miệt: "Chu Thái Phó kháng lại thánh chỉ của hoàng thượng, khi quân phạm thượng, giam vào đại lao, chờ ngày định tội."

Hai tên thị vệ bước đến tước hết quan phục, kéo Chu Thái Phó ra khỏi đại điện. Thanh âm của âm vang vọng khắp đại điện, mang theo sự phẫn nộ và cả oán than: "Sở Nguyên sắp bị diệt vong rồi, Ninh gia loạn thần tặc tử sắp đem Sở Nguyên đổi chủ. Hoàng thượng, người hồ đồ rồi."

Nhưng sau đó chỉ còn tiếng gậy vung xuống, và không ai nghe thấy tiếng của Chu Thái Phó nữa. Ninh Tể Tướng hả hê nhìn xuống các lão đại thần, ánh mắt ngập tràn sự đe dọa: "Còn ai muốn gặp hoàng thượng?"

Không một ai trả lời lão. Tất cả các đại thần đều cúi thấp đầu, trên trán đổ một tầng mồ hôi lạnh. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, lúc này im lặng là cách bảo toàn bản thân tốt nhất.

Lúc bãi triều cũng là canh Ngọ giữa trưa, các quan đại thần lần lượt rời khỏi đại điện. Có vài kẻ tụ lại gần Tịnh Thiếu Phó, thi nhau ca tụng hắn. Nào là tài nhân hiếm có, nhìn xa trông rộng. Than ôi, những lời xu nịnh còn vang vọng hơn cả tiếng sấm của thiên lôi.

Nhiều lão đại thần chỉ biết lắc đầu thờ dài: "Sở Nguyên sắp đến ngày tận diệt rồi."

Nơi rừng trúc vắng lặng không một bóng người. Thi thoảng một vài con gió lướt qua, cuốn những chiếc lá trúc dưới mặt đất lên không trung. Ánh trăng mờ ảo chiếu những vệt sáng huyền diệu bao phủ cả khu rừng.

Một hắc y nhân bên hông là trường kiếm, ánh mắt cẩn trọng dò xét xung quanh. Khi đã chắc chắn không có kẻ nào theo dõi mình, hắn khẽ bước đến một cây trúc, cắt thủng một lỗ nhỏ, nhét gì đó vào bên trong. Xong xuôi, hắn lấy từ tay áo một ống tiêu nhỏ, thổi lên ba tiếng, rồi rời khỏi không một dấu vết.

Được một lúc sau, một bạch y nam tử dùng mạng che đi dung mạo đến. Y nhìn thấy cây trúc bị khoét một lỗ nhỏ, không nói không rằng, liền vung kiếm cắt đôi nó, sau đó đem vật ở bên trong nhét vào tay áo. Cuối cùng cũng như hắc y nhân kia, lập tức rời đi.

Bước chân y rảo bước thật nhanh, đạp trên những chiếc lá trúc trên mặt đất. Dường như sợ có kẻ theo đuôi, y cố chọn con đường đi quanh co nhất. Một lúc lâu sau, khi gian nhà kia dần xuất hiện trước mắt y thì y mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Về rồi à?" - thanh âm trầm khàn vang lên khi y vừa đóng cánh cửa lại khiến y có đôi chút giật mình. Chung Quân cười bỏ mạng che mặt, tiến vào trong, quỳ xuống hành lễ." Đã làm kinh động hoàng thượng, hạ thần đáng tội chết!"

Bàn tay Sở Định Long đang viết gì đó, nghe y nói liền ngược mặt, nhàn nhạt:" Có lấy được không?"

Khẽ gạt đầu, Chung Quân rút từ túi áo ra một mảnh giấy nhỏ, dâng lên cho hắn. Nhận lấy nó, hắn mở ra, nhìn dòng chữ bên trong hồi lâu rồi đứng dậy, ra hiệu cho y đi theo.

Hắn đi về phía sau gian nhà, chợt nhớ mình quên gì đó, liền đi vào gian bên trong. Đập vào mắt Sở Định Long, một nữ nhân thân hồng y mong manh nằm gục trên bàn, hình như đã chìm sâu vào giấc mộng đẹp. Khẽ đến gần, hắn ôm nàng đặt lên giường, kéo chăn lên cho nàng rồi đặt lên trán nàng một nụ hôn ôn nhu:" Tịch, ta đi một lát, chút lại về với nàng."

Người trên giường nghe được câu nói, môi thấp thoáng nụ cười, an an ổn ổn chìm vào giấc mộng. Khi nào ta cảm thấy an toàn nhất? Là khi ta nhận ra dù ta làm gì hay ở nơi nào, vẫn luôn có người quan tâm ta nhất.

Sau khi làm xong chuyện, Sở Định Long cùng Chung Quân rời khỏi gian nhà kia. Hai người bước thật nhanh, mặc những cơn gió như đang cuộn trào ngăn cản họ. Con đường của hai người dường như rất xa, nhưng bước chân của họ vẫn không dừng lại.

Cho đến một khoảng không rộng lớn, Sở Định Long nhặt một lá trúc dưới mặt đất, thổi lên ba tiếng. Chưa đầy hai khắc, một hắc y nữ nhân từ trong màn đêm bước tới, không nhanh không chậm hỏi:" Có phải đã đến lúc?"

Nhưng đối lại chỉ là cái lắc đầu của Sở Định Long:" Thời cơ chưa tới."

"Vậy thì đến đây làm gì?" - Thanh âm của nữ nhân kia thoáng chút bức dọc, ánh mắt không chút xúc cảm nhìn hắn. Ánh trăng mờ ảo khiến nụ cười trên môi Sở Định Long càng trở nên quý dị. Hắn đặt lá trúc vào lòng bàn tay của nữ hắc y nhân kia, thanh âm nhẹ nhàng nhưng vẫn đầy uy lực:" Mọi việc cứ chiều theo đây mà làm, nhớ đừng để lại chút manh mối nào."

Đôi chân mày của nàng ta khẽ nhíu lại khó hiểu, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn vào dòng chữ trong bức thư hắn vừa trao. Một tia khó hiểu xẹt qua nơi đáy mắt, nhưng nhanh chóng được nàng ta thu hồi. Khẽ vò nát bức thư trong tay, nàng không nhanh không chậm nói:" Nếu chỉ có vậy, xin cáo từ."

Nói rồi liền mất hút trong màn đêm, như chưa từng xuất hiện. Chung Quân từ đầu chí cuối vẫn giữ im lặng, cuối cùng không kìm nổi tò mò, liền quay sang hỏi hắn:" Hoàng thượng, rốt cuộc là người định làm gì?"

Nhưng Sở Định Long xoay lưng bước đi, môi nở nụ cười như có như không, liên tục lặp lại câu hát của lũ hài tử hay hát:" Kẻ ngu ngốc bị phạt, kẻ tham lam bị phạt, kẻ độc ác bị phạt..."

Lúc đó Chung Quân chỉ nghĩ là Sở Định Long hắn bị phát điên rồi. Mãi đến sau này, y mới hiểu được ý tứ trong câu hát đêm hôm đó của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hi xuân các- Thanh lâu

Bên trong tế tướng phủ ca múa ồn ào náo nhiệt mấy đêm liền. Mặc cho dân đen chết dần chết mòn do đói và bệnh dịch, thì những người ở nơi này lại sống xa hoa đến kinh sợ.

Vũ công thi nhau nhảy múa vòng quanh quan khách, trên người họ là vải lụa thượng hạng và trang sức bằng vàng khiến người khác nhìn đến loá mắt. Các nhạc công tấu lên những điệu nhạc mê hoặc và chúng nô tài cứ châm rượu liên tục. Ngay cả đĩa đồ ăn, cũng là làm bằng vàng được chạm khắc đầy tinh xảo.

Những mỹ nữ không ngần ngại choàng tay ôm lấy cổ những viên đại thần đã qua lục tuần, buông lời ong bướm lả lơi. Chủ tọa bữa tiệc là Ninh Tề tướng hai tay ôm hai nữ nhân xinh đẹp như ngọc, gương mặt đã ngà ngà men rượu say. Lão gục đầu lên gò đào của một nữ nhân, miệng thì thảo, mũi rượu nồng nặc:" Rót...rượu.... Hức.... "

Có vài người gục trên bàn rượu, có vài người đề mỹ nhân lên bàn rượu mà hành lạc. Tất cả tạo thành cảnh tượng dung tục tựa chốn thanh lâu.

Trái ngược hoàn toàn với bên trong nơi này, ngoài cổng phủ, bên dưới bậc thềm, con dân nằm la liệt vì đói khát. Có người nắm lấy chân của tên nô bộc gác cổng, cố gắng cầu xin chút bố thí:" Đại nhân.... Người rồi lòng thương... Cho chúng tôi chút cơm thừa..."

"Cơm thừa của ta còn không đủ cho chó ăn, từ khi nào đến phiên lũ ăn mày các ngươi mà xin?" - Vừa nói, tên nô bộc vừa hất chân thật mạnh, khiến cho người đó té ngược về sau, nằm bệt dưới mặt đất. Đã mấy ngày không ăn lại thêm lực của hắn quá mạnh, người đó chỉ nằm bệt dưới mặt đất, thoi thóp thở.

Hắc y nam nhân đứng trong góc đường, ánh mắt nổi lên chút sát khí. Đoàn đoàn đã rút ra được phân nửa, liền bị một bàn tay khác chặn lại." Không được mạnh động! "

Thanh âm không lớn nhưng tràn đầy uy quyền, khiến y dù không đồng tình, cũng phải tra đoàn đao lại vỏ. Từ đằng sau, một thanh y nữ nhân xinh đẹp bước ra. Ánh mắt có chút lào lơi, dung nhan được điểm tô đến mê hoặc lòng người. Khẽ phát tay, hắc y nhân hiểu ý, liền lui ra sau rồi mất hút.

Môi anh đào khẽ cong lên thành nụ cười khuyếch thành, đôi chân ung dung bước đến gần tên nô bộc. Đang bận quất tháo đám người ăn xin nằm la liệt trước công phủ, hắc có chút giật mình khi nàng đến gần:" Tiểu nữ là Tiểu Thanh ở Hi Xuân Các, được lệnh của Tể tướng đại nhân đến đây hát góp vui. "

" Tướng ai xa lạ, ra là Tiểu Thanh cô nương. Lũ ngu muội các người mau tránh ra, làm đại nhân mất hứng, coi chừng cái mạng cho của các người. "- Vừa nói, hắc vừa đạp những người ăn mày ngồi gần đó, nhường chỗ cho Tiểu Thanh đi qua. Thái độ phải nói là khác một trời một vực.

Hi Xuân Các là một thanh lâu độc nhất vô nhị của Sở Nguyên Quốc. Nơi đây có không biết bao nhiêu mỹ nữ khuyếch thành, khiến bao trang tuấn kiệt một lần lỡ sa chân vào nơi đây đều không muốn rời khỏi. Nhưng có một điều cấm kỵ tại nơi thanh lâu này, chính là kỹ nữ không được làm vấy bẩn thân của mình. Tức là không được dùng cơ thể để kiếm tiền hoặc động tâm với bất cứ nam nhân nào. Có nhiều người cho rằng đó chỉ là lời đồn thổi, vì kỹ nữ thanh lâu, đa phần không phải chỉ bán thân sao? Nhưng quả thật, chưa từng một kẻ nào có thể mua được một lần ân ái với các mỹ nhân nơi đây, dù có trả cái giá cao bao nhiêu. Quy tắc của họ chỉ bán nghệ chứ không bán thân, đã làm cho Hi Xuân Các trở nên độc nhất vô nhị.

" Đại nhân, người của Hi Xuân Các đến rồi ạ. "- Tên nô bộc dẫn Tiểu Thanh đến trước cửa của sảnh chính, đưa tay lên gõ cửa. Bên trong truyền ra âm thanh khàn khàn:" Mời vào đi!"

"Cạch!" - Cánh cửa to lớn được mở ra, tên nô bộc bước lên trước dẫn đường Tiểu Thanh. Ánh mắt của nàng khẽ nhìn xung quanh, liền nhìn thấy những cảnh xuân ý dạt dào trên những chiếc bàn. Tiểu Thanh cúi gằm mặt, cố không cho tâm đến xung quanh, lầm lũi mà bước theo tên nô bộc.

Trên chiếc ghế chạm khắc tinh xảo giữa sảnh chính, Ninh Tể Tướng đưa mắt nhìn xuống nữ nhân bên dưới. Ánh mắt lão toát lên chút dâm tà, đôi môi nhếch lên đầy ẩn ý." Quả không hổ danh đệ nhất kỹ nhân, dung mạo khiến cho bọn đại nhân cũng xao xuyến theo. "

" Ninh đại nhân thật quá lời, Tiểu Thanh quả thật không dám nhận. "- Những lời lẽ khiêm nhường này, khi ở Hi Xuân Các, Tiểu Thanh nàng đã nghe qua không ít, nên chỉ đành mỉm cười cho qua. Nhưng trời không thuận lòng người, Ninh Tể tướng buông hai mỹ nhân bên cạnh mình ra, đứng dậy tiến tới gần sát nàng. Mùi rượu nồng nặc bao quanh lão khiến con buôn nôn trong người nàng trào lên. Bàn tay già nua của lão run rẩy nắm chặt lấy tay nàng mà vuốt ve:" Quả thật là cực phẩm..."

Tiểu Thanh rút tay về, trên môi nở nụ cười gượng gạo, che đi vẻ kinh tởm vừa nãy:" Đại nhân, tiểu nữ đường xa thấm mệt, xin lui nghỉ ngơi, tối nay mới có thể góp vui cho người. "

Khẽ nuốt một ngụm nước bọt, gương mặt của lão vẫn không giấu được vẻ thèm thuồng:" Ninh phủ rộng lớn như vậy, thôi thì cứ ở lại nghỉ ngơi đến khi nào người thích, bọn đại nhân cũng không vội."- Nói rồi, bước chân lão tiến lại gần nàng hơn. Tiểu Thanh nhanh chân lùi lại hai bước, ho khan vài tiếng:" Vạy phiền đại nhân chỉ đường."

Nhận thấy không thể ra tay tùy tiện, Ninh tể tướng quay sang tên nô bộc:" Người dẫn Tiểu Thanh cô nương ra hậu viện, chuẩn bị phòng cho nàng ấy nghỉ ngơi."

" Tuân lệnh đại Nhân! "- Tên nô bộc nhận lệnh, quay sang nàng, cung kính dẫn đường. Tiểu Thanh mừng như bắt được vàng, liền nhanh chóng đi theo hắc.

Muốn đi qua hậu viện phải đi qua một dãy hành lang. Nơi đây gồm hơn trăm cột, mỗi cột đều chạm khắc tinh xảo bằng song long quấn vào nhau. Mấy liêu kê chau lại, Tiểu Thanh hỏi tên nô bộc:" Không phải chỉ có hoàng đế để mới được dùng Long làm tượng trưng sao? "

" Tể tướng đại nhân bây giờ khác gì hoàng đế chứ. "- Vừa nói vẻ ngạo mạn trên gương mặt hắc càng hiện rõ. Nói đoạn, hắc nhìn nàng, cười đầy ẩn ý:" Tiểu Thanh tiểu thư đây xinh đẹp như vậy, không khác gì bậc mẫu nghi thiên hạ. "

" Ý của người là? "- Tuy ý tứ trong lời nói của tên nô bộc rất rõ ràng, nhưng Tiểu Thanh lại giả ngây ngốc không hiểu rõ. Nụ cười trên môi tên nô bộc càng gian xảo:" Tể tướng đại nhân thích tiểu thư như vậy, chẳng lẽ người không thấy?"

Một cơn gió nhẹ thổi qua, đùa nghịch tà y phục của Tiểu Thanh rồi lại bay đi. Vài con chim sẻ non kêu riu rít trên ngọn cây. Bàn tay nàng khẽ chạm vào một chiếc cột chạm khắc hình ảnh song long, ánh mắt hướng về nơi xa xăm:" Miệng mồm của người cũng thật to gan. Ninh Tể tướng thích ta thì sao? Cũng đâu phải là hoàng thượng thích ta? Mẫu nghi thiên hạ? Một kỹ nữ thanh lâu xứng hay sao? "

" Hoàng thượng? Tể tướng đại nhân sau này chính là hoàng thượng, tiểu thư còn không mong ngày một bước lên mây sao? "- Từng câu từng chữ lọt vào tai của Tiểu Thanh, khiến trong lòng nàng không khỏi dâng lên một trận kinh miệt. Muốn lật đổ Sở Định Long dễ như vậy? Có phải lũ phản đồ này đang nằm mộng không?

Nhưng chưa kịp đáp lại, một luồng khí lạnh xông tới từ phía sau, khiến nàng có chút rợn gáy. Thanh âm nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí lại tràn đầy ghen tuông vang lên phía sau, khiến Tiểu Thanh cố gắng nuốt từng ngụm khí lạnh:" Có phải hằng ngày ta đối xử với người quá tốt, nên người bây giờ ai là chủ cũng không phân biệt rõ. "

Dù không xoay người lại, nhưng nhìn vẻ mặt tái đi của tên nô bộc, Tiểu Thanh cũng hiểu rõ người phía sau mình là kẻ như thế nào. Môi nàng như có như không, khẽ nhếch lên thành nụ cười đầy ý vị.

"Phu... Phu nhân, nô tài ăn nói không chừng mực...mong phu nhân đừng để bụng. "- Tên nô bộc quý sụp xuống, giọng van xin khẩn thiết. Nhưng đáp lại hần chỉ là hai cái tát của hai kẻ nô bộc khác, và lời nói chẳng chút lưu tình:" Đem ra sau hậu viện, đánh chết! "

Hai tên nô bộc kia nhận lệnh, mỗi tên một tay kéo hần xuống. Gương mặt của hần tràn đầy sợ hãi, cả giọng nói cũng lạc đi." Phu Nhân... tha mạng... Phu Nhân... "

Tiếng kêu van của hần cứ xa dần rồi mất hút. Tâm tư Tiểu Thanh có chút xao động, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình lặng. Tiếng bước chân của người phía sau tiến đến gần nàng, càng lúc càng gần.

"Ồ, xinh đẹp như vậy, lão gia thật có mắt nhìn người. "- Trước mắt nàng, một nữ nhân chỉ vừa qua tứ tuần, dung mạo không quá nổi bật. Nhưng qua y phục và trang sức trên người, chắc chắn không phải là người có thể động vào. Khẽ nở một nụ cười, Tiểu Thanh cúi đầu cung kính:" Tiểu nữ là Tiểu Thanh của Hi Xuân Các, hôm nay quả thật có điểm phúc được gặp Ninh phu nhân."

Cầm nàng bị nâng lên, mặt đối mặt với Ninh phu nhân. Không biết vô tình hay cố ý, những đầu sắc nhọn của hộ chi lại bấm sâu vào làn da như ngọc của nàng, khiến nó có chút đau đớn. Ánh mắt của Ninh phu nhân nhân nhả và phảng lảng tựa đáy hồ, nhưng thanh âm lại tràn đầy cay độc:" Hồ ly tinh mê hoặc lòng người! "

"Phu nhân, tiện nữ chỉ là được gọi đến mua vui, nào dám cả gan mê hoặc lòng người?" - Nụ cười trên khuôn mặt Tiểu Thanh trở nên gượng gạo, méo mó đi vì đau đớn. Ninh phu nhân cười khẩy một cái, liền buông nàng ra.

"Chát!"- Một cơn đau rất bên má phải bất ngờ truyền tới khiến nàng gục xuống nền đất. Tiểu Thanh một tay ôm lấy gò má đỏ ửng lên vì cái tát, tay còn lại siết thành nắm đấm, cổ kim chế đề không tức giận. Nhưng Ninh phu nhân lại không để nàng yên. Bà ta dùng chân đá vào lưng nàng, khiến nàng chỉ biết gục xuống. Như chưa thỏa mãn, bà ta giơ tay cao lên, định ban cho nàng thêm một cái tát.

"Phu nhân!"- Bàn tay vừa định hạ xuống của bà ta bị ngăn lại. Một tên nô bộc thân cận chạy đến, ghé vào tai bà ta nói gì đó. Ninh phu nhân nghe xong, liền quay sang Tiểu Thanh, không chút thiện ý nói:" Hôm nay xem như ngươi gặp may, sau này còn không an phận, thì ta sẽ đem xác ngươi cho chó ăn. "

Nói đoạn, bà ta liền phẩy áo mà đi mất. Cố gắng đứng dậy, Tiểu Thanh cắn chặt môi, cố không để cơn đau xâm chiếm lấy cơ thể. Những chuyện này không phải ngày nào nàng cũng trải qua sao, nhưng mà cơ hồ đến giờ vẫn không thể quên được. Cũng may, nhiệm vụ lần này của nàng chỉ bắt nàng ở đây trong một ngày. Nếu không phải vì giáo chủ đã căn dặn không được manh động, nàng sợ mình đã không nhịn được mà cầm dao giết hết cả Ninh phu này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chu gia

"Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, nàng là thê tử của bôn đại nhân, chính là phải nghe theo ý của bôn đại nhân." - Gương mặt Ninh Tề tướng đồ au lên, ánh mắt tràn đầy giận dữ nhìn nữ nhân quỳ bên dưới. Lão nghe nói đệ nhất mỹ nhân trong lòng lão bị ức hiếp, liền không nhịn được đem phu nhân của mình bắt quý giữa trời nắng nghe giáo huấn.

Dưới cái nắng gay gắt của mặt trời, Ninh phu nhân quỳ trên sàn đất, hai đầu gối đau nhức khôn nguôi, trên trán chảy xuống những giọt mồ hôi ướt đẫm. Nhưng từ đầu đến cuối, bà chỉ ung dung nhìn lão, thậm chí không chút van xin:" Lão gia muốn có thê thiếp, phận là thê tử nào dám can dự. Nhưng muốn bước chân vào Ninh phủ, chỉ có danh môn quyền quý, chứ không thể nào là phận nữ kỹ thanh lâu thấp hèn. "

Ánh mắt Ninh phu nhân không sợ hãi nhìn thẳng vào Ninh Tề tướng. Mấy chục năm đầu áp tay gối, có mấy lần được phu quân như lão ôm vào lòng? Thậm chí đứa con gái duy nhất cũng bị lão đem dâng vào cung vua, làm con cò trong quan trường. Trong người gã nam nhân mà bà gọi là phu quân này, liệu có còn chút nhân tính nào?

"Ây da, lão gia của thiếp ơi, người nghe phu nhân nói vậy, phải hay không nói thiếp và các tỷ muội khác không xứng đáng hầu hạ người." - Một mỹ nhân khác vừa nói vừa rơi lệ, thì bọn nữ nhân khác cũng liền sụt sùi. "Không gì lợi hại bằng giọt lệ mỹ nhân"- Lời này hôm nay quả thật rất đúng.

Nhìn thấy mỹ nhân rơi lệ, Ninh Tề tướng liền ân cần vỗ về:" Ngoan, bà ta chỉ là ăn nói hồ đồ, các nàng đừng bận lòng." Trong lời nói có tới mấy phần cưng chiều. Ninh phu nhân bên ngoài giữ vẻ bình thản, nhưng bàn tay siết chặt lại, khiến hộ chi đâm vào lòng bàn tay đến đau đớn.

"Đại nhân, người phải đòi lại mặt mũi cho thiếp và chúng tỷ muội. Nếu không.... "- Vừa nói, bàn tay mềm mại của nàng ta vừa vuốt ve lồng ngực lão, ra vẻ nũng nịu:" Thiếp sẽ không dám ở lại Ninh phủ này nữa đâu."

"Nào nào, bôn đại nhân sẽ không để các nàng chịu thiệt."- Một mặt dỗ dành mỹ nhân ở trong lòng, một mặt lão ta nhìn sang tên nô bộc ra hiệu. Hần ta hiểu ý, bước đến trước mặt Ninh phu nhân. Bàn tay to lớn giơ lên cao, rồi hạ xuống thật mạnh trên gương mặt bà.

"Chát!" - Một cái rồi lại một cái, hai gò má của Ninh phu nhân đã in dấu của bàn tay. Những kẻ xung quanh như nhìn thấy trò vui, ung dung thưởng

thức. Khóe môi bà chảy ra một dòng máu đỏ, nhưng vẫn không bật ra một tiếng van xin nào.

Ánh mắt của bà như mặt hồ tĩnh lặng ngày thu nhìn thẳng vào Ninh Tể tướng. Không chút hận thù, cũng không chút yêu thương. Vòng tay ôm mỹ nhân của lão siết chặt lại. Người ngoài nhìn vào lại ngỡ lão đang yêu chiều nữ nhân trong lòng ấy. Nhưng bây giờ trong lòng lão có bao nhiêu phức tạp. Đã hơn hai mươi năm rồi, trong lòng bà ấy vẫn chưa hề có lão.

Một nụ cười không rõ là cười nhạt hay bất lực lộ rõ trên gương mặt đã hằn những nếp nhăn ấy. Ngày ấy, nếu không phải là tiền để chi hôn, bà đã không phải trở thành thê tử của ông. Người bà yêu chính là tiền đế. Nhưng đến cuối cùng, người tiền đế nhất dạ chung tình, vẫn không phải là bà.

"Đù rồi! Lôi xuống!" - Ninh Tể tướng phát tay, tên nô bộc liền chạy xuống đỡ Ninh phu nhân dậy. Nhưng lập tức bị Ninh phu nhân đẩy ra, làm hiệu không cần, nên đành lui về.

Bên ngoài truyền lên tiếng huyên náo, một kẻ chạy vào bẩm báo: "Đại nhân, là người bên tộc của phu nhân đến!"

Bàn tay đang ôm mỹ nhân của Ninh Tể tướng lập tức buông ra, ánh mắt ra hiệu cho tất cả lui xuống. Nhưng nữ nhân trong lòng lại không biết chừng mực, nũng nịu: "Đại nhân, người sợ cái gì nữa chứ. Bây giờ người khác nào là thiên tử, còn nể mặt gia tộc của bà ta làm gì?"

"Khôn hồn thì câm miệng và cút về phòng của ngươi!" - Ánh mắt của lão liếc nàng ta mang theo mấy phần sát ý. Nữ nhân chón thanh lâu giỏi nhất chính là nhìn mặt mà đoán tâm tư để thoái lui ôn hòa. Nàng ta biết không nên ở lại quá lâu, liền mang khuôn mặt buồn bã đứng dậy lui đi. Khi đi ngang Ninh phu Nhân, môi khẽ nhếch lên, không quên bỏ lại hai chữ: "Tiện phụ!"

"Một á kỹ nữ dơ bẩn lại dám gọi đệ nhất phu nhân là tiện phụ. Quả nhiên là Ninh tể tướng ngươi biết dạy dỗ." - Thanh âm khiến ánh mắt của tất cả đổ dồn về phía cửa phủ. Một nam nhân đang ở tuổi tứ tuần, thân mặc hắc y, ung dung bước vào đỡ Ninh phu nhân dậy. Ánh mắt có tới mấy phần sắc bén nhìn nữ nhân thanh lâu kia, khiến nàng ta sợ đến mức bị hóa đá.

Ninh Tể tướng khẽ liếc nhìn tên nô bộc bên cạnh, hần ta lập tức chạy đến lôi nàng ta xuống. Quan khách nhìn thấy sự thể, cũng mau chóng không không hện mà từ biệt. Đám người do nam nhân kia mang tới liền tràn vào phủ, khiến nhiều người có chút kinh sợ.

"Chẳng hay đại huynh đến đây có việc gì?" - Ninh tể tướng nhàn nhã tựa người vào ghế, ánh mắt khẽ nhìn xuống nam nhân bên dưới. Ninh phu nhân được người đó đỡ dậy, liền cúi đầu cảm tạ: "Đại ca, đã phiền tới huynh rồi."

Bàn tay của Ninh Tể tướng siết chặt lại, ánh mắt của lão không chút thuận lòng nhìn xuống hai người bên dưới: "Phu nhân, nàng là thê tử của ta, ở đây cùng nam nhân khác ân ái ái ái, còn ra thể thống gì?"

"Ngươi cũng biết Nhu Nhi là thê tử của ngươi. Vậy nó gả cho ngươi hơn hai mươi năm, ngươi đã cho nó được cái gì?" - Nam nhân kia mặt đỏ bừng bừng, nộ khí bao quanh tiến đến gần Ninh Tể tướng. Chưa tới hai khắc, lão ta đã bị nhắc bổng lên cao, ném về phía cuối sảnh. Thân hình già nua của lão va chạm mạnh với mặt đất, khiến nó run rẩy từng hồi. Tiếng hét thất thanh của lão vang vọng khắp Ninh phủ, khiến đám nô bộc mang theo gậy gộc chạy vào bao vây tất cả lại: "Người đâu? Người đâu?"

"Xoẹt!" - Đám người đi theo nam nhân kia cũng lần lượt tuốt kiếm, hướng về phía Ninh Tể tướng. Khẽ dùng cơ thể của mình che lấy Ninh phu nhân, ánh mắt nam nhân kia mang theo chút sát khí: "Hôm nay Chu Ninh Quân ta đến là để dẫn Nhu nhi và Ninh nương nương đi."

"Ai cho phép? Nhu Nhi đã gả vào bốn phủ, có làm mà cũng phải làm ma của Ninh phủ!" - Ninh Tể tướng được một tên nô bộc đỡ dậy, cố gắng đứng vững. Nhưng đáp lại lời nói của lão chỉ là thái độ bình thản của Chu Ninh Quân: "Ta đã cho người đến đón Ninh nương nương, mọi việc ở tiền triều, hậu cung, từ nay Chu gia ta sẽ không can dự."

"Ninh nương nương đang mang hoàng tử trong người, từ khi nào ngươi muốn đem đi là đem đi?" - bàn tay Ninh Tể tướng tuốt ra một thanh kiếm, chĩa mũi nhọn vào Chu Ninh Quân, ngữ khí tràn đầy giận dữ.

Một cơn gió thổi qua, nhưng cũng không thể khiến không khí dịu bớt căng thẳng. Một tay Chu Ninh Quân ôm lấy Ninh phu nhân, khẽ xoay người, thanh âm không biểu lộ chút xúc cảm: "Hoàng tử? Ngươi nghĩ ngươi lừa được tất cả người trong thiên hạ này sao?"

Bỏ lại một câu đó, liền quay lưng kéo Ninh phu nhân và đám gia nhân rời đi. Nhưng chưa đi được ba bước, bà đã cản lại: "Đại huynh, muội đã gả vào đây, không thể rời khỏi."

"Chu Ninh Quân ta nói có thể là có thể, đừng nhiều lời!" - Nói đoạn, liền nhắc bổng nữ nhân trong người mà đưa vào xe ngựa. Cuối cùng chỉ để lại khối bụi của xe ngựa, mất hút trong tiếng hỗn loạn.

"Đại Nhân! Nô tài phải người đuổi theo!" - Tên nô bộc thấy vậy liền có ý định lấy ngựa đuổi theo. Nhưng một cánh tay đã chặn hần lại: "Không cần! Dù gì thì Chu gia cũng hết giá trị lợi dụng rồi! Sau này đợi xong việc, sẽ giải quyết một lượt!"

Ninh tể tướng phát tay, ánh mắt và gương mặt trở lại vẻ bình thản. Thả mình trên long tọa, lão nhắm chặt mắt. Từng dòng hồi ức đau thương của hai mươi năm trước quay về, khiến bàn tay lão siết chặt lấy.

Bao nhiêu năm rồi? Qua bao nhiêu năm rồi lão vẫn thua người đó. Có cả thiên hạ trong tay, vẫn không bằng hắn. Thật nực cười.

Sở Nguyên hai mươi năm trước.

"Đại huynh, mau nhìn xem, hoa đăng kia rất đẹp, không phải sao?" - Chu Tiểu Nhu, đích tiểu thư của Chu gia, dung mạo không xuất sắc, gia thế cũng chỉ gọi là có chút cao quý. Bù lại, cảm kì thi họa đều hơn người, ngay cả văn phong thi tự cũng vô cùng thông tuệ. Có thể nói là một tài nữ không ai bằng.

Còn nói thêm, đại ca của nàng, Chu Ninh Quân, chính là nam tử hán cực phẩm trong lòng nữ nhân. Mười bảy tuổi đã thay thân phụ làm chủ Chu gia, trên tiền triều, dưới gia quyền, đều lo lắng chu toàn.

"Hào, cái gì Nhu Nhi thấy đẹp, thì chính là đẹp." - Trên bờ Thạch hồ, một nam nhân đứng cạnh một tiểu nha đầu, khuôn mặt hết sức cung chiêu. Hoa đăng bay lững lờ trên mặt hồ, thấp sáng một vùng. Mỹ cảnh đẹp đến diễm lệ.

"Đại ca, muội muốn ăn kẹo hồ lô!" - Tiểu nha đầu hai mắt tròn xoe, tay nhỏ nắm lấy tay áo của Chu Ninh Quân, ra sức làm nũng. Khẽ cười, hẩn cúi xuống nhéo lên cái má phụng phịu ấy, ôn nhu nói: "Ân ân, để đại ca đi mua cho muội. Đứng yên ở đây, không được đi đâu."

"Dạ!" - Ánh mắt của Tiểu Nhu nghe tới đồ ăn bây giờ còn sáng rực hơn là cả hoa đăng. Lựa một tảng đá bên cạnh bờ hồ, nàng khẽ ngồi xuống, ngắm nhìn vẻ đẹp hiếm có của nhân gian.

Năm ấy, Chu Tiểu Nhu vừa tròn mười lăm, còn Chu Ninh Quân đã hơn hai mươi. Và cũng năm ấy, nàng bị đẩy vào vòng xoáy tranh đoạt binh quyền, bị biến thành con cờ treo cao.

"Ai đang ngồi ở đó?" - Thanh âm mang chút ngạc nhiên khiến Tiểu Nhu giật mình mà xoay đầu. Trước mắt nàng, một nam nhân tuấn tú, đạo mạo nhìn nàng không rời. Phía sau chính là một đoàn gia nhân hầu cận. Nhìn qua cũng có thể biết không phải kẻ tầm thường.

"Bốn cô nương là đến đây thưởng ngoạn mỹ cảnh, đáng lẽ phải hỏi kẻ nào to gan, dám phá hỏng nhã hứng của ta?" - Tiểu Nhu nở nụ cười nhạt nhẽo, ánh mắt vẫn hướng về phía bờ hồ đang sáng rực kia. Trong lòng nàng không khỏi cảm thán, cảnh đẹp nhân gian đã bị kẻ phạm phu tục tử như hần vậy bần ròi.

"To gan! Đây chính là..." - Tên nô bộc hầu cận hần định lên tiếng đã bị một bàn tay chặn lại. Ninh Khang nhích mép, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh miệt: "Chỉ là một nữ nhân thấp hèn, mà cũng đòi ngắm cảnh? Phải hay không đang chọc cười bốn công tử?"

"Trên đời này phạm có ai cấm nữ nhân không thể thưởng ngoạn. Cảnh đẹp là của nhân gian, quý công tử muốn cũng không thể giành riêng cho bản thân được!" - Ý tứ của nam nhân kia, khác nào là khinh thường nữ nhân không biết thưởng thức cái đẹp? Tiểu Nhu nàng trước nay, tuy mặt mũi không thật phần xinh đẹp, nhưng chính là ghét kiểu nam nhân chết tiệt như vậy.

Nói đoạn, liền đứng dậy toan bỏ đi. Từ trước đến nay, Ninh Khang chưa từng gặp ai trước mặt hần mà to gan rồi đi như vậy. Cảm giác nóng giận tràn lên tận lòng ngực, thanh âm đầy ngữ khí tức giận: "Bốn công tử chưa cho người đi, người dám rời đi?"

"Thưa công tử, Chu Tiểu Nhu ta trước giờ không quen nghe lời của kẻ phạm tục, nên xin kiếu!" - Vừa dứt câu, liền chạy biến vào khu rừng cạnh hồ, bỏ lại Ninh Khang với cục tức không thể nuốt trôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Trở lại

Trên dưới nước Sở Nguyên đều nghe tin Ninh gia muốn kết thông gia với Chu gia, liền không khỏi ngạc nhiên. Vốn dĩ Chu gia quyền thế không có, ngoại trừ được vị công tử Chu Ninh Quân gọi là có chút tài cán ra, còn lại chỉ như một vị quan huyện không hơn không kém. Lại nói đích tử của Ninh gia là Ninh Khang, đam mê tửu sắc, lêu lổng rong chơi không thiếu thứ gì. Cuộc hôn phối này làm cho nhiều người không khỏi nghi ngại cho số phận của vị tiểu thư Chu Tiểu Nhu kia.

"Phụ thân, Nhu Nhi không thể gả cho Ninh gia!" - Từ lúc nghe tin về hôn phối giữa mình và Ninh Khang, Chu Tiểu Nhu đã không ngừng phản đối. Vốn dĩ nàng không ham thích việc cùng một nam nhân chung chăn gối, huống hồ từ trước đến nay, nàng chính là chưa từng gặp nam nhân này.

"Rầm!" - Chu lão gia lúc này nổi giận thật sự, đập tay xuống bàn, hai mắt trừng trừng nhìn nàng: "Hỗn láo! Con gái lớn phải gả chồng, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Từ lúc nào Chu gia ta lại có đứa con gái không có phép tắc như người?"

Từ nhỏ là một tiểu nha đầu ngang ngạnh, Chu Tiểu Nhu sao lại có thể để người khác tùy ý muốn đem nàng gả đi đâu thì gả. Bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy mặt bàn, ánh mắt ngoan cường trả lời: "Nữ nhi trước giờ không luôn cúi trước người khác. Phụ thân, người đừng ép con!"

"Người... Người..." - Chu lão gia nghe xong, không nhịn được liền ôm ngực mà thở mạnh. Trên dưới Chu gia một phen kinh hãi, cả Chu phụ nhân cũng hoảng hốt ôm lấy ông, cố gắng xoa dịu: "Lão gia, sức khỏe quan trọng. Để thiếp khuyên như Tiểu Nhu."

Nhưng bà chưa kịp mở lời, Chu Tiểu Nhu đã như một con gió bay đi mất, không để lại chút vết tích. Chỉ còn lại tiếng thở dài của Chu lão gia: "Cái con

nha đầu này! "

Chu phu nhân vừa xoa lòng ngực của ông, vừa rót một ly trà đem đến trước mặt ông:" Lão gia đừng quá phiền lòng, Tiểu Nhu còn nhỏ dại như vậy, gả đi sớm chỉ sợ người ta chê cười. Hay là..."

Trong tâm can của bà không muốn Tiểu Nhu gả vào nhà quan to chức trọng. Nữ nhân, thân phận càng cao, càng khó sống yên ổn. Đứa con gái bảo bối của Chu gia, vốn dĩ là không nên gả vào Ninh gia.

Lại một tràng thờ dài nào nề của Chu lão gia. Bàn tay ông run rẩy cầm lấy tách trà nóng, cố dùng hơi ấm của nước trà để trấn tĩnh lại.

Bên ngoài, một đợt tuyết rơi xuống. Đã sang đông, cảnh sắc cũng đã thay đổi. Lạnh lẽo đến nao lòng người.

Chu Tiểu Nhu khoác một chiếc áo lông cừu, chạy đến Lã Hán Viện. Đây là nơi Chu gia làm việc, tuy nói Chu gia trước giờ quyền lực hạn hẹp, nhưng nơi này có thể xem là hoa mỹ đến kỳ lạ.

Bốn bề Lã Hán Viện là cảnh tượng tuyệt đẹp. Phía Đông và Bắc có thể nhìn thấy hồ Vọng Thiên, quanh năm một màu nước biếc. Còn nói phía Tây chính là hướng về phía hoàng cung, đứng ở lầu cao nhất có thể nhìn thấy được bao quát nơi cung cấm trang nghiêm.

Chu Tiểu Nhu một thân mảnh mai, hà hơi vào lòng bàn tay để sưởi ấm. Ánh mắt nàng thích thú nhìn về nơi cấm cung, trong lòng tự hỏi trong đó có bao nhiêu đẹp đẽ. Tuyết rơi phủ trắng xóa cả một vùng, phía dưới đường, người dân hồi hải chạy qua rồi biến mất trong làn tuyết mờ ảo.

Khẽ đưa tay hứng một bông tuyết vừa rơi xuống, mi tâm Chu Tiểu Nhu dao động, trong lòng là một mớ hỗn độn rối rắm. Tiếng xe ngựa phi nhanh trên nền tuyết, rồi dừng lại trước cửa viện. Mối nàng nở nụ cười như hoa, vén y phục lên cao, chạy thật nhanh xuống, thanh âm như một tiểu nha đầu thấy kẹo hồ lô: "Đại ca, huynh về rồi!"

Nam nhân kia cởi chiếc áo khoác lông cừu vương đầy tuyết, nhìn thấy nữ hài tử kia, mày kiếm nhíu lại:" Tiểu Nhu, sao muội lại ở đây?"

Nhanh như một cơn gió, nàng chạy đến ôm lấy cánh tay Chu Ninh Quân, cười cười nói nói:" Muội có việc muốn nói với huynh!"

" Việc gì? " - Vừa nói, Chu Ninh Quân vừa lấy chiếc áo lông cừu khác khoác vào, sai nô bộc mang thêm than sưởi đến. Từ nhỏ, Chu Tiểu Nhu nàng không chịu nổi hàn khí, nên chỉ cần tuyết vừa rơi, đại ca nàng sẽ sai người đem thêm than đến cho nàng. Ở đâu cũng vậy, khiến cho lúc cạnh hần, nàng đều cảm thấy rất an tâm.

" Phụ thân muốn gả muội đi!" - Bàn tay rắn chắc đang chỉnh lại áo khoác cho Chu Tiểu Nhu ngừng lại, ánh mắt của hần có chút thâm trầm, rồi lại trở lại vẻ bình thản:" Cũng tốt, muội cũng đã lớn rồi, chuyện này cũng bình thường thôi. "

Nói đoạn, Chu Ninh Quân chỉnh lại áo khoác cho nàng xong, liền quay lưng bước vào thư phòng. Từ đầu đến cuối, hần không để ý thấy gương mặt nàng ngỡ ngàng và cái cắn môi mếu máo của vị muội muội này. Chu Tiểu Nhu không bỏ cuộc, lẻo đẻo theo hần bước vào thư phòng, hai tay nắm tay áo hần, gương mặt lộ ra vẻ ủy khuất:" Đại ca, muội không muốn gả cho Ninh Khang. Và lại từ đầu muội đã nói muội chỉ muốn..."

" Không được nói càn! " - Câu nói của nàng còn chưa hết đã bị cái trừng mắt của hần chặn lại. Đôi mắt đang sáng lấp lánh lập tức tối đi, khóe mắt phủ một tầng nước. Chu Ninh Quân nhìn thấy, thở dài một hơi, đưa tay lên xoa đầu của nàng:" Nhu Nhi, ta và muội không thể ở cùng một chỗ, huống hồ là huynh muội ruột thịt, chuyện đó... vốn dĩ là không thể?"

" Muội... " - Thanh âm của Chu Tiểu Nhu yếu ớt dần, đôi bàn tay cũng buông lỏng. Tâm tư của nàng hiện giờ trống rỗng đến kỳ lạ, hơi thở khó nhọc. Khẽ xoay lưng, nàng nở nụ cười ngây ngốc, cười đến điên dại.

Quả nhiên là Chu Tiểu Nhu nàng ngu ngốc, tự đa tình. Hai chữ huynh muội này, làm sao có thể nói không màng đến liền không thể màng đến? Nhân gian này, sẽ chẳng ai hiểu cho tình yêu đáng ghê tởm này của nàng.

" Tách...tách... " - Một giọt lệ rồi hai giọt lệ, rơi xuống nơi gương mặt được điểm trang tỉ mỉ, che mờ đi cả nụ cười kia. Hai bàn tay siết chặt lấy đôi vai mảnh khảnh kia, cố ngăn nó không run rẩy.

Chu Ninh Quân dang hai tay muốn ôm nàng vào lòng, nhưng đôi tay vừa đưa lên lại buông thõng xuống. Bên ngoài tuyết vẫn rơi, lạnh lẽo nhưng vẫn không thể băng lòng người. Xoay lưng về phía nàng, thanh âm của hần bình thản như không có gì xảy ra:" Người đâu, đưa tiểu thư về phủ!"

Một tên nô bộc chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, khôn ngoan ngậm miệng, lại gần đỡ Chu Tiểu Nhu. Khẽ xoa tay tỏ ý không cần, nàng bước từng bước ra xe ngựa. Tâm trí nàng trống rỗng, vô định, ngay cả giày cũng không mang vào.

Trên thư phòng, Chu Ninh Quân nhìn nữ nhân kia đau lòng, tâm can cũng đột nhiên bất định. Nhưng tình cảm này, vốn dĩ là không thể, từ đầu chính là không thể nào. Bóng xe ngựa khuất dần trong làn tuyết trắng xóa, cô độc một mình.

Ninh Nghi từ từ mở mắt, cảm thấy toàn thân rất mệt mỏi. Nhìn quanh, nàng chợt nhận ra, nơi đây không phải tấm cung của nàng. Bàn tay bắt giác sờ lên bụng, bảo bảo vẫn an toàn. Trong lòng nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

"Người đâu?" - Ninh Nghi cất tiếng kêu yếu ớt. Nhưng không một ai đáp lại nàng. Tâm nàng run lên. Đây là đâu? Ái Châu đang ở đâu? Tại sao nàng ở đây?

Ninh Nghi ôm bụng, vịn lấy tấm màn che đầu giường, yếu ớt kêu lại lần nữa:" Người đâu? Ái Châu? "

"Cạch!"- Cánh cửa mở toang ra, mang theo chút ánh sáng khiến cho gian phòng có chút sinh khí. Ninh Nghi thở dài một hơi, sự sợ hãi của nàng lắng xuống một chút. Nhưng kẻ bước vào lại không phải Ái Châu.

Thân ảnh cao lớn che đi bớt ánh sáng, khiến mi tâm Ninh Nghi dao động mãnh liệt. Nàng run run dụi mắt, lầm bầm:" Là mơ... là mơ... "

Nhưng thân ảnh ấy càng lúc càng tiếng lại gần nàng, mang theo hương trầm bao bọc lấy nàng. Phụng nhân bất chợt ướt nhòe, không để tâm bản thân đang mang thai, muốn chạy lại ôm lấy người đó, bất cẩn ngã xuống giường. Thanh âm của nàng yếu ớt nhưng tràn đầy vui mừng:" Hoàng thượng... "

"Cẩn thận!" - Sở Định Long cúi xuống đỡ nàng dậy, mày kiếm khẽ nhíu lại. Nữ nhân này, bụng đã to đến vậy lại không biết cẩn trọng. Dường như vẫn chưa tin vào mắt mình, Ninh Nghi khẽ đưa tay chạm vào khuôn mặt hắn, cuối cùng lại bật khóc nức nở ôm chặt hắn:" Hoàng thượng, là người, là người thật rồi... "

Vốn định gỡ tay nàng ra, nhưng nhìn nữ nhân này mặt đã đầm lệ, Sở Định Long cũng không nỡ. Dù gì hắn và nàng ấy cũng đã ở cạnh nhau rất lâu. Huống hồ hắn nợ nàng cũng rất nhiều.

"Long, thiếp nấu cháo xong rồi. Vị tỷ tỷ ấy tỉnh chưa?" - Một thân thanh y bùng theo một chén cháo nhỏ chạy vào, gương mặt rạng rỡ vô cùng. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, liền khựng lại.

Nhìn thấy nữ nhân kia, Sở Định Long lập tức đẩy Ninh Nghi ra, tiến đến cầm chén cháo, mỉm cười:" Tịch Nhi, đây là Ninh Nghi, là bằng hữu của ta."

"Chào tỷ tỷ!" - Sau khi nghe hắn nói, Trương Tịch liền khôi phục dáng vẻ vui vẻ lúc này, ôm lấy tay Sở Định Long nói:" Muội muội là thê tử của Long! "

"Thê tử?" - Khi vừa nghe hai từ đó, Ninh Nghi cảm thấy xung

quanh thoáng chốc tối sầm lại. Nhưng hai người trước mắt nàng, ân ái ái ái, khiến người ta ganh tỵ. Trương Tịch vừa cười vừa đặt tay lên bụng mình:" Đúng vậy a, Tịch Nhi là thê tử của Long ca, sau này bảo bảo của Tịch nhi sẽ gọi Long ca là phụ thân! "

Ánh mắt của Ninh Nghi nhìn xuống vùng bụng còn chưa nhô lên của nàng, hơi thở càng lúc càng khó khăn. Cắn chặt môi, nàng nhìn thẳng Sở Định Long, mong hắn sẽ phủ nhận. Nhưng đáp lại nàng, hắn chỉ hôn nhẹ lên trán của Trương Tịch, ôn nhu nói:" Mau ra ngoài, ta có chút chuyện cần bàn với nàng ấy."

Trương Tịch nở nụ cười nhẹ nhàng, nhón chân lên hôn má của hắn, sau đó gật đầu với Ninh Nghi mới chịu ra ngoài. Gian phòng chỉ còn lại mình nàng và Sở Định Long.

"Thiếp cứ nghĩ mình cùng hoàng thượng âm dương cách biệt, vĩnh viễn không thể gặp lại..." - Thanh âm của Ninh Nghi có tới mấy phần thê lương, cả ánh mắt cũng nhìn hắn ai oán khôn nguôi:" Nhưng mà cuối cùng, hóa ra người chẳng những không sao, còn ở đây cùng phé hoàng hậu kia làm phu thê kết tóc."

Ngữ khí của Ninh Nghi đầy tức giận, bàn tay nắm chặt lấy cổ áo hắn, lệ rơi đầy mặt:" Người có biết, thiếp ở trong cung, có bao nhiêu thương nhớ người, phải trải qua những chuyện gì hay không? "

Đáp lại nàng cũng chỉ là sự im lặng của hắn. Ninh Nghi bật cười, cười đến khuynh thành, nhưng lệ vẫn cứ rơi. Tâm nàng như bị đâm một nhát thật sâu, đau đớn đến cùng cực:" Thân thiếp quên mất, hoàng thượng bận ở đây chăm sóc thê tử, làm sao có thời gian bận tâm thiếp ra sao? "

"Nàng đang mang thai, đừng kích động, mau nghỉ ngơi đi." - Cuối cùng hắn cũng trả lời nàng, nhưng vẫn là lảng tránh câu nàng hỏi. Ninh Nghi nhìn xuống bụng mình, bất giác cười tự giễu. Phải rồi, nàng đang có thai không phải sao, nhưng mà hắn có biết, đứa con này vốn dĩ không phải của hắn. Cả đời Ninh Nghi nàng dành cả tâm can cho Sở Định Long, kết cục thế nào? Tâm hắn hôm nay đã không dành cho nàng nữa rồi.

"Cạch!" - Sở Định Long đặt chén cháo xuống bàn, quay lưng bước ra cửa:" Trẫm còn việc cần làm, tối sẽ đến gặp nàng."

Nói đoạn, liền biến mất. Ninh Nghi khụy xuống, tay ôm lấy chiếc bụng đã vượt mặt của mình, oa khóc nức nở. Từ trước đến nay, trước mặt người khác, nàng là thiên kim vạn bảo, là phi tần với bao quyền lực trong tay, chưa bao giờ rơi lệ. Nhưng hôm nay, tâm nàng... quả thật rất đau...

Ngoài trời, lũ chim bắt đầu hót lên những khúc hát vui vẻ, duy chỉ có lòng người đã chết đi tự lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đoạn tuyệt

Ninh Tề tướng âm trầm ngồi trên tọa bảo, ánh mắt bình thản thưởng thức ca vũ. Đám nữ nhân xinh đẹp bên cạnh thi nhau lấy lòng, liên tục nịnh bợ. Ánh đèn lập lòe chói mắt, khiến không khí nơi đây càng nhuốm màu nhục dục.

"Đại nhân, Tiểu Thanh cô nương đến rồi ạ, đang chờ người truyền lệnh." - Một tên nô bộc ghé sát vào tai lão, thì thầm. Trên môi lão nhếch lên thành một nụ cười đầy ý vị, phát tay:" Dẫn vào!"

Hiểu ý của lão, tên nô bộc đứng thẳng người, vỗ tay ba cái. Đám vũ cơ lui xuống, nhạc công cũng chuyển khúc nhạc. Từ sự náo nhiệt ban đầu, dần trở nên trầm lắng lạ thường.

Giữa không gian đầy nhục dục, thanh âm thuần khiết cất lên, rung động lòng người. Trong một thời khắc, nữ nhân trên thế gian chỉ tựa như làm nền cho Tiểu Thanh. Anh mắt nàng không vương chút sầu não, cũng như giọng hát của nàng, khiến tâm tư người nghe thổn thức.

"Hoa sen nở rồi, cổ nhân hỡi. Thanh tao như dáng người năm ấy

Khiến ta cả đời say trong men tình..."

Phải, người người nơi đây đều say, say đến quên lối về, nhưng lại không phải say rượu. Họ đều trầm lắng mà lắng nghe khúc hát ấy, như sự tán thưởng lặng lẽ dành cho Tiểu Thanh.

Ninh Tề tướng buông mỹ nhân xinh đẹp trong lòng, cũng trầm luân trong thanh âm mê hoặc ấy. Nhưng trong ánh mắt của lão, không có một Tiểu Thanh tựa tiền nữ hạ phẩm. Mà ẩn hiện bóng hình một tiểu cô nương ngồi bên bờ hồ đêm hoa đăng, thoát mình giữa thế gian đầy nhơ nhuốc.

Khúc hát vẫn tiếp tục, đám nhạc công vẫn say sưa tấu lên. Tiểu Thanh xoay người, rút một thanh thủy chủ, vừa cất tiếng hát rung động lòng người, vừa bước đến gần Ninh Khang. Bên ngoài, ánh trăng tròn soi sáng từng bước đi uyển chuyển của nàng, khiến nàng giống như đang bay trên mặt đất.

Trên nóc của Ninh phủ, một toán hắc y nhân dò tay về phía kiếm, chuẩn bị rút ra. Ánh mắt họ đều chăm chú nhìn vào dáng điệu của Tiểu Thanh, mong chờ tín hiệu.

Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng, Tiểu Thanh bước đến bên Ninh Khang, thanh âm mật ngọt vẫn dịu dàng cất lên. Lưỡi dao của thủy chủ sáng lóa lên, khiến những kẻ xung quanh chỉ kịp nghe được một chữ:" Sát! "

Khung cảnh tĩnh lặng bị phá vỡ. Đám nô bộc cảm thấy ngột ngạt, đám quan khách và nữ nhân mua vui lại cố gắng thoát ra, cảnh tượng đầy hỗn loạn. Từ từ phía, hắc y nhân bao vây tất cả, trên tay là những thanh kiếm đầy sát khí.

"Y lệnh hoàng thượng, giết không chừa một ai!" - Chỉ một câu nói vang lên, cuối cùng khắp Ninh phủ chỉ còn tiếng la hét, tiếng van xin tha mạng... Và tiếng những thanh kiếm chém qua da thịt.

Tiểu Thanh nhìn lão nam nhân trước mặt, ánh mắt bình thản đến lạ thường. Bên ngoài đầy tiếng hỗn loạn, nhưng nơi này lại an tĩnh đến kì lạ. Bàn tay và y phục của nàng nhuốm đầy máu của lão, tanh tưởi và dơ bẩn.

Cố gắng vịn lấy bảo tọa đứng dậy, Ninh Tề tướng nhìn nàng, cười nhạt:" Tên hoàng thượng ấy chưa chết, phải không? "

"..." - Không có ai trả lời hắn. Tiếng bước chân ngày một gần. Lão bật cười, cố che đi vết thương bị thủy chủ đâm tới, ngồi trên bảo tọa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện nơi cửa, khiến môi lão nhếch lên đầy ý vị:" Tôi rồi sao? "

Sở Định Long và Ninh Tề tướng, bốn mắt nhìn nhau, khiến mọi thứ xung quanh cũng trở nên căng thẳng theo. Ánh mắt của hắn nhìn lão, không tức giận cũng không hận thù, trái lại còn rất ung dung.

"Bịch!" - Hắc y nhân dẫn đến một nữ nhân mặc lễ phục sắc phong của phi tần đến trước mặt lão và hắn, sau đó lui ra. Tầm mắt của Ninh Khang dời đến chiếc bụng đã vượt mặt của nữ nhân đó, tia mắt xẹt qua chút khó hiểu:" Hoàng quý phi đang mang long thai, hoàng thượng đối xử với người như vậy, quả thật không nên."

"Long thai? Người nghĩ trầm ngư ngọc?" - Sở Định Long cúi xuống, nắm lấy cằm của Ninh Nghi, môi nhếch thành nụ cười. Nữ nhân này hôm nay được điểm trang xinh đẹp đến khuynh thành. Nhưng đôi mắt của nàng, từ lúc nào đã trở nên vô hồn đến đáng sợ.

Ninh Khang ôm lấy vết thương rỉ máu, lạnh nhạt nói:" Không phải long thai thì là gì?"

"Ninh gia các người muốn một bước trở thành thiên tử, chuyện gì cũng không dám làm? Nói không chừng, nghiệp chướng trong bụng tiện nhân này cũng là do ả làm việc không sạch sẽ với nam nhân khác." - Từng câu, từng chữ của Sở Định Long như khắc vào tim Ninh Nghi những vết dao đau đớn. Nàng bật cười, cười đến điên dại. Đúng rồi, nghiệp chướng này là do nàng không sạch sẽ tạo thành, hắn nói không sai. Là do nàng không tốt, nàng không sạch sẽ.

Bàn tay nắm lấy cằm nàng siết chặt, không chút lưu tình. Ninh Nghi nhìn thẳng mắt hắn, một cảm giác lạ lẫm xâm chiếm lấy nàng. Người trước mắt nàng,

khắc phụ thân nàng ở chỗ nào? Toàn là tàn nhẫn, vô tình như nhau. Thâm tình của nàng dành cho hắn, chỉ với một khắc, biến mất hoàn toàn.

"Nghĩ nhĩ theo người từ năm nó vừa tròn mười sáu tuổi, người không có chút nào tin tưởng nó hay sao?" - Câu nói của Ninh tể tướng mang theo chút hơi thở yếu ớt, vết thương đã lan ra khắp y phục, nhỏ giọt xuống mặt đất.

Hơi thở của Ninh Nghi ngưng trệ lại, tâm tư dồn hết về phía Sở Định Long. Câu mà phụ thân nàng hỏi, cũng chính là điều mà nàng rất muốn biết. Bàn tay hắn thả cảm của nàng ra, môi nhếch lên thành một nụ cười tà mị: "Nữ nhân trong thiên hạ này, ngoài làm con cò mua vui cho nam nhân, còn có thể làm gì? Tin tưởng? À ta đáng sao?"

"Chát!" - Gương mặt của hắn bị bàn tay xinh đẹp của Ninh Nghi giáng xuống, khiến hắn bất ngờ mà ngã về sau. Tiểu Thanh theo phản xạ, rút thủy chủ còn lại ra, lao ra trước mặt bảo vệ cho hắn.

Ninh Khang cười đến điên loạn, cổ kiềng chế con run rẩy, chỉ vào Sở Định Long: "Nghĩ nhĩ, người nhìn xem. Đây không phải người người luôn yêu sao? Uống công cho người ngày đêm mong chờ hắn, giờ thì nhìn đi. Người chỉ là con cò, một con cò không hơn không kém... Hự..."

Từ miệng lão thổ ra một ngụm huyết, bàn tay buông thõng xuống, ánh mắt dần trở nên vô hồn. Tiểu Thanh siết chặt thủy chủ trong tay, tiến đến kiểm tra. Sau đó liền quay sang Sở Định Long tấu trình: "Hoàng thượng, hắn chết rồi!"

Bên ngoài, tiếng binh đao cũng đã ngừng lại, trả lại khung cảnh yên tĩnh của đêm đen. Một hắc y nhân đem theo một thanh kiếm còn vương máu, quỳ xuống trước mặt Sở Định Long: "Hoàng thượng, Chu đại nhân báo về, ở ngoài biên cương đã đem phản quân giết sạch. Những kẻ theo chân Ninh Khang, trên dưới gia quyến đều không giữ lại một ai."

"Tốt! Nuôi binh cả đời dùng binh một ngày!" - Gương mặt của Sở Định Long tuy vẫn bình thản, nhưng không giấu nổi vẻ vui mừng: "Đêm nay, trẫm và hoàng hậu sẽ trở về cung, người mau đi đón hoàng hậu."

"Tuân lệnh!" - Bất chợt, hắc y nhân nhìn sang Ninh Nghi đang bàn thần ngồi trước xác Ninh Khang: "Vậy còn hoàng quý phi?"

Về mặt của Sở Định Long tối sầm lại, nhìn xuống nữ nhân dưới chân đầy vẻ chán ghét: "Từ trước đến nay, trẫm chưa từng có hoàng quý phi."

Lời hắn nói tuy là đáp lại lời của hắc y nhân, nhưng lại như đang nói cho Ninh Nghi nàng nghe. Phải, trước giờ hắn chưa từng có hoàng quý phi, vì vốn dĩ tâm hắn từ đầu đã không đặt nơi nàng.

Sau đó, Tiểu Thanh cùng hắc y nhân hộ tống hắn ra ngoài. Nhưng bước chân của hắn vừa đến trước cửa đã bị thanh âm thê lương của Ninh Nghi chặn lại: "Sở Định Long!"

Từ trước đến nay, nàng chưa từng một lần gọi thẳng tên hắn. Với hắn, Ninh Nghi nàng không chỉ yêu mà còn dành cả sự tôn sùng và ngưỡng mộ. Nhưng thời khắc này, tâm nàng tựa như một tảng băng, thâm tình dành cho hắn cũng biến mất.

"Người... có bao giờ thật lòng... với ta hay chưa?" - Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, nhưng lại chứa đựng sự đau đớn khôn nguôi. Ngoài trời, sấm vang vọng, kinh động lòng người.

Im lặng. Sở Định Long trầm mặc một lúc lâu, khiến cho không gian nơi đây càng lúc càng ngột ngạt: "Một kẻ ti tiện như người, trẫm không cần!"

"Hahaha!" - Một tràng cười cất lên, một dòng lệ chảy dài nơi gò má xinh đẹp. Ninh Nghi cười đến khuynh thành, cười đến người người điên dại. Trời càng lúc càng nổi sấm mạnh mẽ, như đang đồng cảm với nàng. Đúng, ông trời cũng đang đồng cảm với nàng.

Bàn tay xinh đẹp của nàng rút thanh thủy chủ nơi vết thương của Ninh Khang. Ánh chớp sáng loà lên, khiến lưỡi dao dính đầy máu hiện lên dưới bóng đêm. Đôi mắt Ninh Nghi hướng về Sở Định Long, không còn nhu tình ngày nào, chỉ còn sự căm hận.

"Người muốn làm gì?" - Hắc y nhân và Tiểu Thanh rút kiếm ra, hướng về phía Ninh Nghi. Nhưng nàng không chút nao núng, tiến đến gần. Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh chớp, một lưỡi dao lướt qua, nhánh tóc đen tuyền của Ninh Nghi rơi xuống.

"Keng!" - Tiếng thủy chủ bị nàng thả rơi xuống nền đất, một tay nàng cầm lọn tóc đã bị cắt đứt, đưa đến trước mặt hắn: "Sở Định Long, cả đời này của Ninh Nghi ta, vì người mà tươi đẹp, cũng là vì người mà trầm luân. Nếu có kiếp sau, ta nguyện làm trâu ngựa cũng không bao giờ muốn gặp lại người."

Nói đoạn, liền dùng sức lực còn lại của mình mà đẩy cả ba người ra khỏi cửa. Ninh Nghi đóng chặt khóa lại, phía sau cánh cửa, nhìn thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Sở Định Long. Nàng bật cười, cười nhạo chính bản thân ngu ngốc, cả đời chỉ là công cụ của người khác. Ngọn nến nhỏ bé le lói cổ thấp sáng nơi đây, kiên cường như vậy thì sao, cuối cùng cũng chỉ là tia lửa nhỏ bé.

Ninh Nghi cảm thấy nơi đây thật tối tăm, muốn thấp sáng nơi đây. Cầm ngọn nến trên tay, nàng đốt, đốt lên những ngọn lửa sáng rực. Cuối cùng nàng ngồi giữa biển lửa, bật cười rồi lại khóc. Xung quanh nàng, ngọn lửa như con mãnh hổ, nuốt trọn mọi thứ.

Bên ngoài, có lẽ Sở Định Long không bao giờ thôi ám ảnh. Bóng hình Ninh Nghi ngồi giữa biển lửa, mặc lễ phục sắc phong, ánh mắt căm hận nhìn hắn.

Năm Định Long thứ hai mươi, Ninh gia là trọng thần mưu đồ tạo phản, bị tru di cửu tộc. Kẻ chủ mưu là Ninh Khang và hoàng quý phi Ninh Nghi, bị hạ thủ ở Ninh phủ, kẻ cả lúc chết đi cũng không tìm được thi thể. Sứ sách bị thay đổi, Ninh gia bị xóa sạch đi chứng tích, về hoàng quý phi, chỉ ghi vòn vẹn: "Ninh Nghi hoàng quý phi dâm loạn hậu cung, cử chỉ tắc trách, bị phế bỏ thành thứ dân."

Chương 38: Náo động dưỡng tâm điện

"Tương Tịch, bốn cung hận ngươi, có phải đi xuống cửu tuyền, cũng phải kéo ngươi theo!" - Tiếng nói của nữ nhân đó vẫn vang vọng bên tai Tương Tịch. Đã mấy đêm liền từ khi Sở Định Long đưa nàng về nơi rộng lớn xa hoa này, nàng chưa một đêm nào yên giấc.

Trong con mộng mị, bóng dáng vị tỷ tỷ ngày trước hẳn đem về đứng giữa biển lửa gào thét cuồng loạn. Còn luôn miệng nguyên rửa nàng, đáng sợ vô cùng. Tương Tịch khẽ chau mày, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Vị tỷ tỷ đó là ai? Và nàng là ai?

Bên ngoài, ánh trăng tròn chiếu rọi màn đêm tĩnh mịch. Tương Tịch đứng tựa người vào cửa, tay xoa xoa vùng bụng còn chưa nhô lên của mình. Mọi thứ thay đổi quá nhanh, khiến nàng không sao thích ứng được. Dường như mọi thứ ở đây đều có chút gì đó thân thuộc với nàng, nhưng mà tâm trí nàng lại như một mảng trống rỗng.

Bất giác, Tương Tịch đưa tay lên chạm vào vết sẹo nơi gương mặt mình. Vết sẹo đẹp mỹ miều chỉ vì nó mà trở nên méo mó đến khó coi. Mấy ngày qua nàng đã gặp không ít phi tần trong lục cung, người nào người nấy như đoá hoa tươi đẹp rạng rỡ, khiến tâm người xao xuyến khôn nguôi. Cảm giác sợ hãi dâng trào trong nàng. Lỡ Sở Định Long động lòng trước họ thì sao? Há chẳng phải nàng sẽ bị bỏ rơi nơi tâm cung lạnh lẽo này sao?

Cả tâm tư nàng đang rối bời, liền cảm thấy bên vai được ai đó khoác lên một lớp áo. Khẽ xoay người, lại bắt gặp cử chỉ ôn nhu của hắn, khiến những lo sợ này giờ dịu xuống. Sở Định Long cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, áp giữa lòng bàn tay hắn. Hơi ấm của hắn lan toả khắp cơ thể nàng, khiến hai gò má của nàng cũng ửng đỏ lên.

"Đêm sương gió lạnh, sao không ngủ lại ra đứng đây?" - Thanh âm của Sở Định Long trầm trầm, lại mang theo mấy phần dịu dàng khiến Tương Tịch hận không thể nhào lên hôn hắn một cái. "Thiếp gặp ác mộng..."

Cả cơ thể nhỏ bé của nàng bị hắn kéo vào lòng, đem hương trầm bao phủ lấy nàng. Tương Tịch áp mặt vào lồng ngực hắn, tham lam hít lấy mùi hương quen thuộc ấy. Bên ngoài, tiếng thái giám canh phòng xen lẫn tiếng mõ vang vọng trong đêm đen. "Đêm khuya thanh tịnh, cẩn thận củi lửa!"

"Lúc gặp ác mộng, cứ kêu tên trẫm, dù ở xa đến vạn dặm, trẫm cũng sẽ vì nàng mà chạy đến." - Vòng tay của Sở Định Long siết chặt lại, chỉ hận không thể đem nàng trời chặt bên cạnh. Bóng dáng Ninh Nghi đem hôm đó giữa biển lửa, khiến hắn có chút lo sợ. Dù mọi thứ hôm nay thật bình yên, nhưng còn sau này? Liệu hắn có thể ôm nàng như hôm nay nữa không?

"Long, trong quá khứ, thiếp là người thế nào?" - Tương Tịch ngược nhìn hắn, ánh mắt vô cùng trông đợi. Tâm tư hắn trầm xuống, ánh mắt cũng tối lại, không nhanh không chậm buông ra hai chữ: "Rất tốt!"

Không phải hắn không muốn nói cho nàng những chuyện ở quá khứ. Những điều hắn đã làm, những chuyện đã trải qua, hắn không muốn khơi gợi lại chút nào. Cả đời cứ như vậy, lừa mình dối người một chút, cũng là cách giữ nàng mãi bên cạnh hắn.

"Hoàng thượng, có thư hồi âm của hoàng hậu nước Định!" - Một tên thị vệ cúi người bước vào, hai tay dâng lên một phong thư, bên ngoài đề ba chữ: "Sở Định Long"

Cách viết thẳng tên của hoàng đế khiến cho những kẻ nhận thư có chút lo sợ, không dám đưa cho hắn. Cái gan của hoàng hậu nước Định quả thật rất lớn, dám không nể trọng chút nào đối với Sở Định Long hắn. Nhưng dường như đã quá quen với cách hành xử của bà, hắn vẫn giữ vẻ bình thản.

Từng dòng từng chữ trong lá thư khiến mày kiếm hắn chau lại. Tên thị vệ đổ một trận mồ hôi lạnh, miệng luôn cầu khẩn, chỉ sợ hoàng hậu nước Định lại cuồng ngôn, không khéo thì cái mạng chó này của hắn sẽ bị đem đi trút giận.

"Khánh Hưng đang ở đâu?" - Cái tên này làm Tương Tịch chú ý. Trong đầu nàng bỗng xuất hiện một nam tử mặc bạch y cầm một cành huyết mai, mỉm cười rạng rỡ giữa nền tuyết trắng. Nhưng bóng dáng người đó mờ mờ ảo ảo, khiến tâm trí nàng trở nên mờ ảo. Một cơn đau nhức xâm chiếm lấy đầu Tương Tịch, khiến nàng khụy xuống.

"Tịch nhi, Tịch nhi!" - Cả cơ thể nàng mềm nhũn, nằm gọn trong vòng tay hắn. Thanh âm của Sở Định Long hốt hoảng, bàn tay lay động nàng. Nhưng thứ mờ ảo duy nhất còn đọng lại nơi tâm trí nàng, là dòng chữ trong bức thư đó: "Đưa Tịch nhi trở về Định quốc!"

Bên ngoài Dưỡng Tâm Điện, Khánh Hưng một thân áo giáp vững chãi, vừa từ biên cương trở về theo lệnh hoàng hậu mà chưa kịp chỉnh trang lại. Nhưng chỉ có những tên tùy tùng chạy theo hắn mới biết, lúc nhận được thư của hoàng hậu Định quốc, hắn chỉ hận không thể một bước liền trở về hoàng cung Sở Nguyên. Lúc này nhìn Khánh Hưng có vẻ bình thản, nhưng lúc thúc ngựa, lại hồi hả vô cùng.

"Bịch! Bịch!" - Tiếng bước chân chạy vội vã về phía Khánh Hưng đang đứng. Mấy vị thái y tay nách xách mang, hồi hả chạy vào dưỡng tâm điện. Có người vì chạy quá nhanh, mà ngã xuống đất.

Khánh Hưng cảm thấy có việc chẳng lành, liền bắt một tên giữ lại, trừng mắt hỏi: "Trong đó có chuyện gì? "

"Hoàng... hoàng hậu... động thai..." - Ánh mắt của hắn làm gã thái y sợ xanh mặt, lắp bắp trả lời. Một trận kinh động trào dâng mãnh liệt bên trong Khánh Hưng. Lửa giận thoáng chốc bao trùm lấy hắn. Không nói không rằng, hắn tuốt kiếm, xông đến cửa đường tâm điện.

Đám thị vệ thấy có biến, cũng đồng loạt rút kiếm, đứng trước cửa đường tâm điện, hướng mũi kiếm về phía Khánh Hưng.

Chưởng quân thị vệ ánh mắt sắc lạnh, lời nói cũng không chút kiêng dè: "Đây là nơi nghỉ ngơi của hoàng thượng, một kẻ đến từ Định quốc như ngươi, không lẽ đến tôn ti phép tắc cũng không có. Nói, tại sao muốn xông vào?"

"Hoàng hậu là người của Định quốc, nay người gặp nạn, kẻ làm tôi thần, chẳng lẽ không thể vào thăm?" - Lưỡi kiếm của Khánh Hưng sắc bén nhưng cũng không bằng ánh mắt hắn lúc này, tràn ngập sát khí.

Chưởng quân thị vệ nhìn thấy, tây cầm kiếm khẽ run rẩy, nhưng vẫn cứng giọng: "Hoàng hậu hiện giờ đã có chửa vị thái y và hoàng thượng kề cạnh chăm sóc, từ khi nào đến phiên một kẻ ngoại quốc như ngươi quan tâm. Xuất giá tòng phu, hiện tại hoàng hậu đã trở thành người của Sở Nguyên, chết cũng là con ma của Sở Nguyên. Đại nhân, mong người thận trọng lời nói và hành động của mình! "

Không một tiếng trả lời y, chỉ có tiếng gió thổi nghe xơ xác lạ thường. Sát khí trong ánh mắt của Khánh Hưng chẳng những chẳng khuyên giảm, ngược lại càng lúc càng đáng sợ. Hắn xoay lưỡi kiếm, lao về phía đám thị vệ, không chút sợ hãi.

Tiếng binh khí va vào nhau chưa đầy ba khắc, liền biến mất. Giữa đám thị vệ bị thương nằm ngổn ngang dưới đất, Khánh Hưng giờ chân đạp thật mạnh vào cửa đường tâm điện. Cánh cửa mở toang ra, mang theo ánh sáng của ngọn nến hắt ra ngoài. Khánh Hưng buông kiếm, chạy thẳng vào phía tâm điện.

Những vị thái y thay nhau bắt mạch, trên trán đổ đầy mồ hôi. Sở Định Long ngồi không yên, đi đi lại lại. Đôi lúc lại tức giận khi nghe thái y bẩm tấu, liền đạp cho thái y đó một cái thật mạnh, tức giận quát: "Hoàng hậu và long thai có gì bất trắc, trẫm sẽ đem gia quyến các người đi gặp diêm vương gia một lượt! "

Các thái y nghe xong, toàn thân run rẩy kịch liệt, dốc toàn tâm chấn trí cho Trương Tịch. Nhưng cơn sợ hãi Sở Định Long gieo cho còn chưa lắng xuống, bên ngoài đã có một nam tử mặc giáp phục xông vào, ánh mắt đầy sát khí, nắm cổ áo từng vị thái y mà dọa: "Mau khiến Tịch nhi tỉnh lại, không thì mạng của cậu nò tài các người đừng hòng giữ! "

Hai kẻ, một kẻ đem gia quyến, một kẻ đem tính mạng ra đe dọa, khiến các thái y chỉ biết cắn răng mà dốc toàn tâm, cầu khẩn trong lòng mong hoàng hậu nương nương có thể vạn phúc kim an, như vậy thì họ mới có thể bảo toàn phúc khí.

"Hôn quân, rốt cuộc ngươi lại làm hại gì Tịch nhi?" - Khánh Hưng không biết trời cao đất dày, hung hăng nắm lấy cổ áo của Sở Định Long. Chỉ tiếc là hắn thua Sở Định Long hơn một cái đầu, nên chuyện nhắc bồng lên là không thể. Nhưng chỉ cần bấy nhiêu, cũng đủ hiểu trong lòng Khánh Hưng có bao nhiêu là lửa giận.

Vậy mà từ đầu chí cuối, kẻ nào đó lại chẳng hề để tâm lời hắn nói. Ánh mắt Sở Định Long hướng về phía giường ngủ, nơi có nữ nhân hắn yêu nằm. Nàng như một đoá huyết mai xinh đẹp nhưng sắp tàn phai, hơi thở vô cùng yếu ớt. Tâm hắn đột nhiên đau nhói kịch liệt, một nỗi sợ hãi vô chừng bất chợt nổi dậy trong hắn. Lỡ nàng cứ an an tĩnh tĩnh mà nhắm mắt như vậy cả đời, bỏ rơi hắn thì sao?

"Sở Định Long! Ngươi có nghe ta nói không?" - Ngờ đâu của Khánh Hưng tràn đầy tức giận, bàn tay nắm lấy cổ áo Sở Định Long càng siết chặt. Đám thị vệ tuốt kiếm, định xông lên hộ giá. Nhưng Khánh Hưng không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn trừng mắt với hắn: "Ta nói cho ngươi biết, khi Tịch nhi tỉnh lại, ta sẽ đem nàng ấy rời khỏi Sở Nguyên này, tránh xa ngươi càng xa càng tốt! "

"Bịch!" - Cả cơ thể cường tráng của Khánh Hưng bị nhắc bồng lên, quăng xuống nền đất một cách tan tành. Sở Định Long xung quanh toàn nô khí, dùng chân đạp mạnh vào bụng Khánh Hưng, không chút lưu tình nói: "Trẫm nể mặt hoàng hậu mà không truy cứu việc ngươi khi quân phạm thượng. Hoàng hậu là thê tử kết tóc được cưới gả đáng hoàng, là bậc mẫu nghi của Sở Nguyên. Nếu ngươi còn dám toan tính, đừng mong trẫm rộng lượng thêm lần nào nữa! "

Sở Định Long nhắc chân bước đến gần bên giường của Trương Tịch, nhưng chưa đi được hai bước, đã bị câu nói của Khánh Hưng chặn lại: "Nếu như Trương Tịch không mất đi ký ức, ngươi nghĩ nó sẽ tha cho ngươi sao? "

"Việc đó không cần ngươi bận tâm!" - Tuy ngoài miệng, Sở Định Long tỏ ra bình thản, nhưng trong thâm tâm lại khó chịu đến cực điểm. Khánh Hưng nhếch môi, không nhanh không chậm nói: "Ngươi khiến dung mạo của nó bị hủy hoại, hại nó vì ngươi mà thập tử nhất sinh bao nhiêu lần. Sở Định Long, cả đời Khánh Hưng ta chưa một ngày làm phu quân kết tóc của Tịch nhi, nhưng ít nhất, khi ở bên cạnh ta, nàng ấy chưa từng rơi lệ. Còn ngươi, ngươi đã làm được những gì? "

Đôi tay Sở Định Long buông thõng xuống, ánh mắt trở nên phức tạp. Có đau xót, có hối hận, có bị thương,... nhưng phía sau lưng hắn, Khánh Hưng không ngừng phun ra những lời đâm thẳng vào trái tim hắn: "Cái gì mà phu thê kết tóc, ta khinh. Sở Định Long, đến một ngày nào đó, khi Tịch nhi nhớ lại tất cả, nó sẽ ghê tởm ngươi, sẽ không bao giờ ở cạnh ngươi thêm lần nào nữa..."

"Đem hắn về phủ của Ân Vương, không có trẫm truyền lệnh, không cho bất cứ ai để hắn ra ngoài, trái lệnh, chém tại chỗ!" - Từng chữ của Sở Định Long phun ra không thừa không thiếu một chữ, khiến những người bên cạnh có chút run sợ.

Đội đến khi bóng hình của Sở Định Long bị lớp màn che khuất đi, thái giám thân cận của hần liền sai đám thị vệ đem Khánh Hưng đi. Có người nói trên suốt dọc đường đi, Khánh Hưng đã thể với lòng, nhất định sẽ đem Trương Tịch rời khỏi hoàng thượng và Sở Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Âm ảnh

Ánh nắng xen qua khung cửa sổ chiếu lên gương mặt an tĩnh của Trương Tịch. Khẽ nhúu mày, nàng giờ tay che đi sự chói chang, cố gắng mở phụng nhãn ra. Xung quanh nàng ồn ào, xen lẫn tiếng của nhiều người.

" Thế nào rồi? "

" Tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Mau gọi hoàng thượng! Hoàng hậu tỉnh rồi! " - Tiếng của vị thái y bắt mạch cho nàng vừa nhẹ nhõm vừa vui mừng. Những người xung quanh vuốt trán, lau đi những giọt mồ hôi ướt đầm. Đầu họ có thể giữ rồi, gia quyến họ bình an rồi.

" Rầm! " - Sở Định Long một thân long bào còn xộc xệch, quần mắt cũng xuất hiện. Chứng tỏ cả đêm qua hần chẳng hề chớp mắt. Vừa bước vào, liền nhanh chóng chạy đến bên giường Trương Tịch, kịch liệt nắm lấy tay nàng: " Tịch Tịch, nàng có nghe thấy trẫm không? Tịch Tịch? "

Nữ nhân trên giường mơ màng nhìn hần, mày chau lại. Thái y liền kéo hần ra, thận trọng bẩm báo: " Hoàng hậu bị động thai, khí lực còn suy yếu, hoàng thượng đừng miễn cưỡng người. "

Ánh mắt Sở Định Long hiện lên tia đau lòng hướng về Trương Tịch. Bây giờ trong lòng hần có bao nhiêu là tự trách. Nếu hần không nhắc về Khánh Hưng, có lẽ nàng đã không phải nằm đó. Nhớ về tên đó, Sở Định Long hiện đầy vạch đen trên mặt. Đám thái y có chút run sợ, lo lắng mình làm gì sai sót.

" Các người chăm sóc hoàng hậu cho tốt! " - Bỏ lại một câu, hần liền dẫn cung nữ và thái giám thân cận của mình rời khỏi.

Thượng Thư Phòng vang lên tiếng đập đồ liên hồi. Tổng quan công công và cung nữ quỳ rạp dưới mặt đất, toàn thân run rẩy, miệng liên tục xin tha. " Hoàng thượng long thể quan trọng, đừng kích động! "

" Âm! " - Bình gốm do Định quốc sai Khánh Hưng đem đến tiến cống, liền bay vào tường, vỡ thành từng mảnh lớn. Thanh âm của Sở Định Long như cuồng loạn, mang theo sát khí: " Cút! Cút hết cho trẫm! "

Như vớ được lệnh bài miễn tử, đám công công và cung nữ liền không nói không rằng, nhanh chóng lui ra ngoài. Cả Thượng Thư Phòng chỉ còn lại mỗi Sở Định Long. Đồ vật bị đập vỡ thành manh mối ngang dưới đất. Hần buông mình xuống long tọa, mặt mày nhăn nhó.

Bóng dáng mẫu phi ngày ở pháp trường hiện ra trong tâm trí hần, khiến hần không thể kìm nén mà siết chặt lòng bàn tay lại. Thời khắc thủ cấp của mẫu phi và trên dưới Phương gia rơi xuống, như một nhát dao đâm sâu vào tim hần. Máu nhuộm đỏ cả bầu trời ngày hôm đó, tang tóc và bi thương.

Bất chợt, tâm trí hần lại ẩn hiện một bóng hình nữ nhân giữa một rừng huyết mai. Tuyết rơi trắng xóa, nhưng không thể nào che giấu đi bóng dáng nàng. Như một tiên nữ hạ phàm, nàng say mê trong điệu múa dưới làn tuyết và huyết mai đỏ rực. Ánh mắt nàng nhìn hần, đầy sự ngưỡng mộ và kính nể. Nhưng bước chân của nàng ngày càng mạnh mẽ, đến mức dưới chân nàng tóe ra một dòng máu đỏ thẫm. Sở Định Long kinh hoàng, muốn ngăn nàng lại, nhưng không thể. Nữ nhân ấy cứ múa, múa đến khi máu nàng phủ đầy trên mặt đất đầy tuyết. Dường như nàng không hề đau đớn.

" Tịch Tịch! " - Sở Định Long hét lên, nhưng thanh âm của hần bị gió che lấp. Tuyết rơi càng lúc càng mật mù, bóng dáng nữ nhân đó như tan biến theo làn tuyết. Tuyệt vọng, Sở Định Long chạy đến nơi lúc nãy có bóng dáng nàng, nhưng tất cả chỉ còn lại tuyết trắng xóa che mờ tất cả.

Sở Định Long đứng giữa bão tuyết, cố gắng đổi mắt tìm kiếm. Đột nhiên, xung quanh hần, tuyết biến mất, thay vào đó là một biển lửa bao trùm. Như một con mãnh thú, ngọn lửa cố gắng vây lấy hần. Cố tìm một lối thoát, nhưng cuối cùng đập vào ánh mắt hần là một thân ảnh cả đời hần không thể nào quên.

Ninh Nghi bụng vượt mặt, thân mặc lễ phục sắc phong Hoàng Quý Phi, đứng giữa biển lửa. Dung mạo khuynh thành của nàng bị ngọn lửa nuốt trọn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm hần. Không còn chút lưu tình, chỉ còn oán hận.

Sở Định Long dè dặt nhìn nàng, lui dần về sau. Nhưng ngọn lửa phía sau dường như cản bước hần.

" Sở Định Long... "

" Đi chết đi... "

"Ta sẽ giết ngươi...."

Gương mặt Sở Định Long kinh ngạc nhìn về phía Ninh Nghi. Ngọn lửa bao trùm lấy nàng, nhưng ánh mắt vẫn không thôi nhìn hán đầy căm hận. Cuối cùng, ngọn lửa nuốt trọn lấy thân ảnh của nàng, hóa thành mảnh thú, lao tới hán. Nhưng khi ngọn lửa vừa trờ tới, Sở Định Long bỗng tỉnh khỏi giấc mộng.

Những giọt mồ hôi lạnh phủ đầy trên trán hán. Khẽ quệt tay lau đi chúng, Sở Định Long bước xuống giường, tiện tay vớ lấy chiếc long bào khoác bừa lên người. Bên ngoài bỗng vang lên tiếng quạ kêu: "Cờ... Oac!", khiến cho hán giật mình đôi chút.

"Tỉnh rồi sao?" - Một bóng đen đứng nhàn nhả bên cửa nhìn hán, dường như là đợi hán thức giấc. Sở Định Long không có chút gì ngạc nhiên, ngược lại còn ngồi xuống bàn, rót hai tách trà, đẩy một tách về phía người đó. Khẽ xua tay, bóng đen kia quăng lại gần hán một thứ gì đó được bọc kín bằng vải đen.

"Chung Quân, ngươi làm việc cũng mau lẹ lắm!" - Ánh mắt Sở Định Long khẽ nhìn về phía cái bọc đen, nhìn thấy vết máu còn đọng lại trên đó, liền biết trong đó có gì. Tay hán cầm lấy tách trà, không nhanh không chậm thưởng thức. Hương trà thơm ngát khiến lòng hán có chút thoải mái: "Chỉ có điều hơi nuối tiếc, một mỹ nhân như vậy..."

"Thiên hạ hàng vạn mỹ nhân, người nào người nấy xinh đẹp như hoa. Chỉ là một bông hoa không còn phù hợp nữa, nên ngắt bỏ đi thôi!" - Chung Quân bây giờ ngồi đối diện, chống cằm thích thú nhìn hán. Dường như những chuyện này với y đã rất bình thường. Sở Định Long tiện tay kéo long bào kín lại, che chắn cơ thể khỏi cái lạnh bên ngoài: "Hi Xuân Các có bị lộ không?"

"Đương nhiên không!" - Thanh âm Chung Quân tuy có chút bồn chột, nhưng lại mấy phần khẳng định. Bên ngoài, tiếng thị vệ bẩm báo: "Hoàng thượng, hoàng hậu đã tỉnh."

Vừa nghe đến hai chữ "hoàng hậu", hán đã không giữ được bình tĩnh, mà đứng dậy. Chung Quân chứng kiến bộ dạng này của hán, dụi mắt mấy lần mới có thể tin. Trước khi rời khỏi, Sở Định Long như nhớ ra điều gì đó, liền căn dặn y: "Phải thêm người canh giữ nơi ở của Khánh Hưng, không cho phép hán đến gần hoàng hậu nửa bước." - Nói rồi, liền hướng Đường Tâm Điện mà tiến.

Chung Ninh cung hôm nay náo nhiệt lạ thường. Đám phi tần oanh oanh yến yến, nhàn rỗi liên tục tập tâm tĩnh. Chủ cung là Lạc Quý Phi, vừa được hoàng thượng sắc phong ba hôm trước.

Vốn dĩ Lạc Thái Ngân là công chúa của Lạc quốc, thân phận cao quý. Khi vừa nghe Sở Định Long chẳng những đẹp được bọn phản loạn, ngược lại còn liên kết được với Định quốc, hoàng đế Lạc quốc liền mang theo đứa con gái xinh đẹp nhất của mình đến cầu thân. Chỉ tội cho Lạc Thái Ngân, trong vòng chưa đầy hai ngày, đã lập tức bị biến thành con cờ trong tay lũ nam nhân muốn tranh quyền. Khi đến, Sở Định Long vì có chút nể mặt Lạc quốc, nên phong cho nàng làm quý phi. Nhưng từ đó đến giờ đã ba ngày, hán không thêm đếm xỉa đến nàng. Sáng thì thượng triều, tối lại cùng hoàng hậu ở Đường Tâm Điện làm phu thê ăn ái.

"Lạc tỷ tỷ quả nhiên là mỹ nhân Lạc quốc, xinh đẹp không ai bì kịp!" - Chu quý nhân mồm miệng nhanh nhẹn, lại như được tẩm đường, câu nào câu nấy đều đưa Lạc Thái Ngân lên tận chín tầng mây. Đám nữ nhân bên cạnh cũng thi nhau nói thêm vào, chỉ sợ không thể đem nàng đội lên đầu.

Lạc Thái Ngân nở nụ cười gượng gạo, ngồi trên phụng vị, u nhả mà tiếp đãi. Ánh mắt nàng nhìn đám nữ nhân bên dưới, có chút không vui. Những lời họ nói, ở Lạc quốc, nàng đã nghe không biết bao nhiêu lần, nghe đến phát chán. Bây giờ tâm tư nàng, chỉ muốn trở về Lạc quốc, trở về bên nam nhân mà nàng yêu. Chỉ là, thân phận hiện tại của nàng, đã không thể nữa rồi.

"Nương nương, Tiểu Cầu đã ăn xong rồi, muốn người vuốt ve nó." - Cung nữ cận thân của nàng ôm một con hắc miêu đến giao cho nàng. Dường như đã quá quen, nó liền trèo khỏi vòng tay của cung nữ kia mà chui vào lòng Lạc Thái Ngân, kêu lên hai tiếng: "meo meo!"

Khẽ mỉm cười, Lạc Thái Ngân đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng bộ lông mềm mại của nó. Hắc Miêu cảm thấy rất thoải mái, dụi dụi vào lòng bàn tay của nàng.

"Muội nghe nói Lạc quý phi có tài múa rất đẹp, từng khiến tất cả những người chứng kiến say mê không thể rời mắt." - Chung quý nhân vẫn luôn truyền miệng, giọng điệu khiến người ta có chút yêu mến. Nhưng qua tai Lạc Thái Ngân, lại khiến nàng có chút không thích.

"Muội muội quá lời rồi, chỉ là lúc có nhả hứng sẽ đem ra giải khuây, không đến mức khiến lòng người say mê." - Khẽ mỉm cười, Lạc Thái Ngân ôn hòa trả lời. Nàng vừa từ nơi xa đến, quả thật không tiện gây khó dễ cho nàng ta. Nhưng người nào đó lại không biết thân biết phận, lời nói lại thêm phần chua ngoa: "Lạc quý phi nói không sai. Chúng ta dù múa đẹp đến mấy, trong mắt hoàng thượng, làm sao bằng hoàng hậu nương nương? Chỉ cần múa một điệu, liền có thể từ lãnh cung khai hoàn thành phượng hoàng."

"Ây da, lại nói từ lúc về cung đến nay, hoàng thượng sáng thượng triều, tối lại ở cạnh hoàng hậu. Quả thật là đã quên mất cả hậu cung rồi!" - Chọc đúng vào tâm tư của họ, nên đám phi tần thi nhau kể khổ. Nào là mong nhớ hoàng thượng, sợ hoàng thượng độc sủng hoàng hậu, sợ cô đơn lạnh lẽo. Lạc Thái Ngân nhéo một bên má Tiểu Cầu, đem những lời xấu xa ấy vứt qua tai. Nhưng Chung Quý Nhân lại không muốn để nàng ngoài cuộc, liền làm ra điệu bộ như thương cảm cho nàng: "Chúng muội muội lo nghĩ cho Lạc quý phi, vừa vào cung đã bị hoàng thượng ghê lạnh, sau này sẽ sống như thế nào chứ?"

"Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, người đương nhiên sẽ biết bên nào trọng bên nào nhẹ. Và lại hoàng hậu đang mang long thai, không chỉ là trường tử mà còn là đích tử, hoàng thượng ở cạnh chăm sóc, có gì là sai chứ? Các muội ở đây nghị luận như vậy, người không biết lại nói các muội ganh ghét hoàng hậu, đến tai hoàng thượng, chỉ sợ mười cái mạng của các muội cũng không đền nổi." - Ánh mắt của Lạc Thái Ngân tuy mang vẻ an nhàn tự tại, nhưng lại khiến người ta thấy được uy quyền của bậc quý phi cao quý. Không hổ danh là công chúa Lạc quốc, phong thái khiến người ta nể phục. Chưa

tới ba câu đã khiến đám nữ nhân bên dưới im miệng. Không chịu nổi không khí mà họ mang lại, Lạc Thái Ngân cất tiếng đuổi khéo." Bỏ cung mệt rồi, các muội lui về cung của mình đi."

Đám nữ nhân đó cũng xem là biết giữ chút thể diện, liền cáo lui, trả lại chút thanh tịnh cho Chung Ninh cung.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mưu mô

"Hoàng hậu nương nương, người ăn thêm chút bánh quế hoa đi."- Hoa Nhĩ nhìn Trương Tích ngồi thần thờ trên trường kỷ, liền dâng phần bánh quế hoa lên. Nhưng nữ nhân trước mắt nàng ấy, như kẻ vô hồn, phụng nhần mông lung nhìn về phía xa.

Long thai trong bụng nàng đã hơn năm tháng, có điều so với các thai phụ ở dân gian, lại lớn hơn rất nhiều. Hoa Nhĩ nhìn nàng như vậy, lại sợ nàng có chuyện gì, liền tục lay người nàng:"Nương nương, người đừng dọa nô tì. Nương nương..."

Phụng nhần khẽ ngược nhìn xuống chiếc bụng đã nhô lên của mình, Trương Tích thở dài một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve:"Bảo bảo, đã hơn ba tháng rồi, mẫu hậu ngay cả dung mạo phụ hoàng con, cũng sắp quên mất rồi."

"Hoàng hậu nương nương, người đang nhớ hoàng thượng sao?"- Hoa Nhĩ nắm lấy bàn tay nàng, ân cần hỏi. Nhưng đáp lại nàng ấy chỉ là sự buồn bã ánh lên khi Trương Tích nhìn về phía cửa cung. Đã hơn ba tháng nay, Sở Định Long ngay cả cửa Phụng Hoan Cung cũng không hề đi qua, chỉ có Vương công công mang theo các món đường thai hân ban thưởng cho nàng đến. Lại nói đây là đứa con đầu tiên sau khi hân đăng vị, nên mọi ánh mắt, từ tiền triều đến hậu cung, đều nhìn vào nàng. Trương Tích không nhịn được, cảm thấy có chút lo sợ.

Hương huyết mai từ lư hương tỏa ra dịu dịu, khiến lòng người có chút thư thái. Ngoài trời đã trở tối, màu đen bắt đầu xâm lấn thế gian. Hoa Nhĩ và vài cung nữ nữa thay nhau thắp lên những ngọn nến, cả Phụng Hoan Cung thoáng chốc sáng bừng. Nàng ấy còn cẩn trọng, chu đáo mang ra một chiếc chân bằng lông cừu cho nàng, còn thay một ấm trà hoa sen khác.

Phía xa vọng lại tiếng độc cảm, khiến lòng người có chút say. Phụng nhần Trương Tích từ đầu chí cuối vẫn nhìn về phía cửa cung, trông ngóng và đợi chờ. Hoa Nhĩ cảm thấy thương cảm thay cho nàng, liền kéo chân lên cao một chút, không đành lòng mà nói:"Tiếng độc cảm là từ Chung Ninh Cung, hôm nay hoàng thượng có lẽ đang ở chỗ Lạc quý phi rồi. Hoàng hậu nương nương, người đừng chờ nữa."

"Bỏ cung thật muốn trở lại lúc còn ở trúc lâm, lúc đó chỉ có hoàng thượng và bỏ cung, sớm tối có nhau, không màng thế sự."- Thanh âm của Trương Tích nhuộm đậm bi thương, phụng nhần di dời xuống phần bụng đã nhô cao lên của mình, cẩn trọng vuốt ve nó:"Ngày đó, bỏ cung có đọc được hai câu thơ, nghĩ thật đau lòng. Không ngờ hôm nay lại rơi vào giống như vậy."

"Nương nương đừng suy nghĩ nhiều, tâm để vương vốn không thể ở yên một chỗ, chỉ mong hoàng thượng thật lòng lúc ở bên cạnh người, chứ đừng mong chờ một lòng."- Ngày trước, lúc trở về bên cạnh Trương Tích, biết được nàng đã không còn chút ký ức nào. Lúc đó còn cảm thấy như vậy cũng thật tốt, để nàng cả đời không còn chút thù hận nào mà an nhàn sống. Nhưng hiện tại, Hoa Nhĩ lại thấy đó là một loại khổ ải của nàng.

Tiếng độc cảm đã dứt, màn đêm đã lần nữa bao trùm lấy hậu cung này. Một giọt lệ bất giác rơi dài nơi gò má Trương Tích, môi anh đào mấp máy:"Cô nhân ái tần nhân, cô nhân rơi lệ."

"Nương nương..."- Nhìn thấy giọt lệ của nàng, Hoa Nhĩ cất tiếng gọi khẽ. Những ngọn nến bắt đầu tắt dần, Phụng Hoan Cung dần trở nên lạnh lẽo. Bên ngoài, tiếng cung nữ và công công đi qua lại, còn có tiếng xi xầm to nhỏ.

"Nhìn xem, vài tháng trước nơi này còn nhộn nhịp, giờ vắng vẻ đến đáng sợ."

"Hậu cung trăm hoa khoe sắc, hoa mới đương nhiên khoe sắc hơn hoa cũ, hoàng thượng cũng chỉ là kẻ phàm tục, sẽ thích hoa mới hơn thôi."

"Phải phải, mang long thai thì sao? Nói không chừng là một công chúa, đến lúc sanh ra lại vô dụng."

"Dung mạo xấu xí như vậy, hoàng thượng chỉ vì niệm tình của Định quốc mới phục vị chủ cung cho cô ta. Ngay cả phong thái của hoàng hậu cũng không có."

Tiếng xi xầm to nhỏ nhưng không chút kiêng dè, dường như chẳng sợ ai nghe thấy. Trong lòng Hoa Nhĩ nổi một cơn cuồng nộ, liền đứng dậy định ra cho chúng một bài học. Nhưng chưa đi được ba bước, đã bị Trương Tích ngăn lại:"Việc dơ bẩn như vậy, không tới phiên người làm. Lí công công!"

Nghe gọi, Lí công công nhanh chóng hiểu ý, liền đem theo hai người nữa, lúi lúi hai cung nữ đang to nhỏ ngoài cửa cung. Bọn chúng bị bắt còn không biết kiêng nể, la hét cầu cứu:"Các người mau bỏ ta ra, ta là cung nữ của Chung Ninh Cung. Thả ra!"

"Chát!"- Lí công công không do dự giáng một cái tát vào mặt hai ả cung nữ kia:"Nô tì to gan! Trước mặt hoàng hậu nương nương, lại dám lớn tiếng."

Tương Tịch ngồi trên trường kỷ, ưu nhã đưa tách trà lên môi, bộ dạng thường thức tuy có chút tùy hứng lại khiến người khác cảm thấy có khí chất của bậc vương giả." Lúc này bên cạnh nghe hai người nói chuyện rất vui, là đang nói chuyện gì?"

"Hoàng hậu nương nương...chúng nô tì...Là đang bàn về dạ yến mùa đông sắp tới, chứ không có chuyện gì lớn cả."- Một cung nữ nhìn thấy Tương Tịch, liền sợ hãi, ngay cả ngụy biện cũng ập a ập ứng.

Hoa Nhi tiến đến gần hai ả, môi nhếch lên, tay nâng cằm cung nữ kia lên, bóp chặt." Quả nhiên là miệng lưỡi không có xương, trước mặt hoàng hậu, còn dám dối trá."

"Nô tỳ.... Nô tỳ không có..."- cung nữ kia bị Hoa Nhi dọa đến thất sắc, liền bò đến chỗ Tương Tịch van xin." Hoàng hậu nương nương, chúng nô tỳ không dám, mong người minh giám."

Hoa Nhi thấy ả ta định ôm lấy chân Tương Tịch van xin, liền nhanh tay nắm lấy cổ áo ả ta quăng lại chỗ cũ." Tiện tỳ, dám làm bẩn phụng thể!"

"Lúc này bốn cung nghe rất rõ, hai người dám mạo phạm long thai và bốn cung, ngay cả hoàng thượng cũng dám đem ra bàn luận. Một lũ to gan!" - Ngừ khí của Tương Tịch cực kỳ tức giận, đem chén trà trong tay ném thẳng vào người hai cung nữ đó. Nước trà nóng hắt lên người,khiến chúng bị bỏng nhưng không dám kêu la, miệng chỉ biết van xin không ngừng." Hoàng hậu nương nương, là nô tỳ hồ đồ, xin người khai ân. Hoàng hậu nương nương!"

"Không phải các người nói bốn cung không có phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ sao? Lí công công!" - Vừa nghe gọi, Lí Chân liền cung kính bước lên." Có nô tài!"

"Đem lũ tiện tì này xuống, đánh ba mươi trượng, cắt lưỡi, đẩy vào Thận Hình Ti. Phải làm trước mặt bọn nô tài trong cung,để chúng biết mạo phạm chủ vị, sẽ nhận lãnh hậu quả tương tự!"- Từng câu từng chữ được phun ra từ môi anh đào của Tương Tịch, khiến cho hai ả cung nữ sợ đến ngất xỉu. Thận Hình Ti là nơi như thế nào,khi ra tù còn sống chỉ còn lại ba phần người,điên điên dại dại.

Lí Chân nhận lệnh, liền kêu thêm hai người, vác hai cung nữ lúc này đã ngất đi lui xuống. Cả Phụng Hoan Cung trở nên u ám và tràn đầy sợ hãi. Lần đầu tiên họ nhìn thấy hoàng hậu tàn nhẫn đến vậy. Cả Hoa Nhi cũng chấn kinh nhìn Tương Tịch, tuyệt đối không dám tin đây là vị hoàng hậu nhu nhược ngày nào.

"Hoa Nhi, bốn cung mệt rồi."- Thanh âm của Tương Tịch tuy không quá lớn, nhưng lại làm Hoa Nhi có chút giật mình, vội vội vàng vàng chạy đến dìu nàng vào trong. Bước chân của nàng chậm chạp, ánh mắt vô thần, khẽ hỏi:" Hoa Nhi, có phải lúc này bốn cung nhìn rất đáng sợ không?"

"Trong cung có cung quy, hai kẻ lúc này mạo phạm hoàng thượng, hoàng tự và cả hoàng hậu. Nương nương, người tàn nhẫn một chút mới trấn an được hậu cung này."- Tuy là có chút kinh sợ, nhưng Hoa Nhi quả thật thích cái dáng vẻ lúc này của Tương Tịch. Đây uy quyền và tàn nhẫn, có phong thái của chủ lục cung này. Thế gian này không ai không biết, hậu cung vốn dĩ thối nát, kẻ đứng đầu muốn hay không,cũng cần có chút độc ác. Nếu không, kẻ nằm dưới đất, chỉ có thể là bản thân.

Tương Tịch nở nụ cười, lần đầu tiên nàng cười đến rực rỡ như vậy. Nhưng phụng nhãn của nàng vẫn nhìn về cửa cung,ánh lên sự buồn bã. Nơi đó lạnh lẽo, khiến lòng người cũng lạnh theo.

Chung Ninh Cung

Lạc Thái Ngân nghe người của mình hồi báo, môi liền nhếch lên đầy ý vị." Trước giờ nghe nói hoàng hậu nhu nhược, hôm nay đã lộ mặt thật rồi."

"Quý phi nương nương, vậy việc tiếp theo, phải làm thế nào?"- Người báo tin sợ làm kinh động thánh giá, thanh âm cũng trở nên nhẹ như không. Lạc Thái Ngân lấy từ tay áo ra một phong thư, đặt vào tay kẻ đó, cẩn trọng dặn dò." Đem thứ này về Lạc quốc, đưa tận tay cho người đó. Nhớ rõ, không được để lộ ra ngoài."

Nhận xong phong thư, kẻ đó liền cất đi, lui ra ngoài. Khẽ đưa phụng nhãn đến giường ngủ, nam nhân nằm trên đó vẫn say giấc nồng, cung nữ nàng gọi đến đã trèo xuống giường, chỉnh trang lại y phục. Bước chân của Lạc Thái Ngân vừa bước đến, nàng ta đã bị dọa cho thất kinh hồn vía: "Quý phi nương nương..."

"Lui ra ngoài!"- Ngay cả cái liếc mắt cũng không thèm nhìn vị cung nữ kia. Dường như đã quá quen thuộc với chuyện này, cung nữ kia liền lui ra ngoài. Nhưng chưa đi được mười bước,đã bị Lạc Thái Ngân chặn lại." Đem theo thứ đó ra ngoài. Cẩn thận không được để ai nhìn thấy."

"Dạ, nương nương!"- Cung nữ đó hiểu ý, liền tiến đến lấy cái lư hương đang tỏa khói ngào ngạt. Hương thơm của loại hương liệu này, ngửi thoảng qua thì chỉ là hương hoa anh túc dịu nhẹ, nhưng ngửi nhiều sẽ khiến người khác thần trí điên đảo, mơ mơ hồ hồ. Cung nữ kia một tay lấy khăn che mũi, một tay giữ cái lư hương, lui ra ngoài.

Lạc Thái Ngân một thân xiêm y tùy hứng, nhưng lại không làm mất đi vẻ đẹp khuynh thành của nàng. Bàn tay khẽ vuốt ve dung mạo của Sở Định Long, môi nở nụ cười tuyệt đẹp." Hoàng thượng ơi hoàng thượng, người trong thiên hạ đều ca ngợi người anh minh. Nhìn xem, hiện tại chẳng khác một nam nhân tầm thường là mấy."

Bốn chữ "nam nhân tầm thường" thốt ra kèm theo vẻ khinh miệt hiện rõ trên dung mạo của Lạc Thái Ngân. Nàng bật cười, vuốt ve chiếc vòng tay phi thúy trên cổ tay mình: "Người cũng như kẻ đó, xem nữ nhân trong thiên hạ như quân cờ trong tay để chiếm lấy quyền lực và giang sơn này."

Nói đoạn, liền xoay lưng tiến đến chiếc bàn đối diện giường ngủ, rót một ly rượu, uống cạn, cười đến đau lòng." Tiếc là, hoàng thượng người đã đi sai một bước rồi. Thần thiếp không ngu ngốc như bọn nữ nhân tầm thường ấy."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Dịu ngọt

Dạ yến mùa đông được Lạc Thái Ngân sắp xếp ổn thỏa. Đám phi tần trong cung nịnh nọt, liên tục ca ngợi nàng ấy. Tương Tịch ngồi trên phụng tọa, vì ồn ào có chút đau đầu, từ đầu đến cuối chỉ im lặng nhìn họ.

"Ăn chút thịt nai này đi, của trẫm hôm trước đi săn ở Di Minh Viên được đấy." - Trong chén của Tương Tịch xuất hiện một miếng thịt nai, nhìn lên thì thấy Sở Định Long ân cần dặn dò nàng. Sau đó hần lại cặm cùi làm điều gì đó, ngay cả dạ khúc của Thanh đáp ứng cũng không liếc mắt đến.

Lạc Thái Ngân nâng chén rượu uống cạn, bộ dạng trở nên tùy hứng. Bên phía bên kia là các vị vương gia và phúc tấn cũng đang ngà ngà say. Bát vương gia cả người say đến đứng không vững, giọng cao chén rượu." Hoàng thượng, hôm nay thần xin được dùng rượu kính người, nguyện mong Sở Nguyên mãi mãi trường tồn."

Lúc này Sở Định Long mới ngẩng đầu, tiện tay đẩy một đĩa thức ăn qua cho Tương Tịch. Thịt gà và cá đã được tách xương, mỗi góc một món được xếp ngay ngắn trên đĩa. Sóng mũi nàng đột nhiên cay xè, nhìn hần đầy cảm động.

"Trẫm cũng chúc đệ sớm sanh quý tử." - Nói đoạn, Sở Định Long nâng chén rượu đáp lại, uống cạn. Phúc tấn của Bát vương gia sợ phu quân làm càn, liền kéo hần ngồi xuống. Một cung nữ đem lên một chén canh giải rượu dâng lên." Hoàng hậu thấy bát vương gia hơi say nên đã sai nô tì đến ngự thiện phòng lấy canh giải rượu đến cho ngài ấy."

Phúc tấn của hần nhận chén rượu, hướng nàng cúi đầu, tỏ vẻ đa tạ. Sở Định Long hừ nhẹ, không hài lòng nhìn nàng." Bản thân mang long thai, nếu nàng không lo cho bảo bảo thì lo cho trẫm đi chứ. Trẫm vì nàng hao phí công sức gỡ xương, nàng lại đi lo cho bát vương gia."

"Khụ, hoàng thượng đang ghen sao?" - Chén trà vừa đưa lên môi đã có chút khựng lại, phụng nhãn Tương Tịch có chút không tin được nhìn hần. Sở Định Long không thèm đáp lại nàng, yên lặng đến đáng sợ.

Thanh đáp ứng tuy múa cũng có chút tài nghệ, nhưng so với tài năng của phi tần trong hậu cung, thì vẫn không bằng. Khương Tần vừa thưởng thức vừa quay sang thô thể với Chu phi:" Nương nương, điệu múa của Thanh đáp ứng đẹp thì có đẹp, nhưng vẫn còn non nớt quá."

"Cũng chỉ là một tiểu cung nữ hèn mọn, được hoàng thượng sủng hạnh một đêm, liền nghĩ bản thân là phượng hoàng." - Ánh mắt Chu phi lộ rõ vẻ chán ghét. Ai trong hậu cung này lại không rõ, Thanh đáp ứng lúc đầu ở trong cung của nàng ta làm cung nữ rửa chân. Nếu không phải hoàng thượng lúc đến cung của Chu phi, vô tình nhìn trúng, không biết chừng hôm nay ngay cả cửa của dạ yến còn không được bước vào.

Khương Tần nghe Chu phi trả lời, khiến nói gì, chỉ mỉm cười tiếp tục thưởng thức. Cung nữ cận thân của Chu phi vừa từ ngoài trở về, ghé tai nàng ta nói gì đó. Khuôn mặt khó chịu của nàng ta lập tức đổi sắc, tay ra hiệu cho cung nữ kia lui về sau.

"Khương Tần muội muội, cứ từ từ mà thưởng thức, vở múa này, còn nhiều cái hay lắm." - Chu phi nâng chén rượu, không nhanh không chậm nói. Khương Tần nghe xong, cũng không lấy làm lạ, cười nhẹ đáp:" Hảo, Thanh muội muội múa đẹp đến vậy, phải từ từ thưởng thức."

Điệu mà Thanh đáp ứng múa là điệu múa của Tây vực. Khúc đầu dịu nhẹ như một bông hoa vừa chớm nở, lúc sau lại mạnh mẽ như mãnh hổ. Để múa được điệu này, Thanh đáp ứng đã phí không ít tâm tư, ngày đêm khổ luyện. Chỉ tiếc là một chút cũng không lọt vào mắt Sở Định Long.

"A!" - Thanh âm dịu ngọt kêu thất thanh lên một tiếng, khiến cả dạ yến một phen kinh động. Thanh đáp ứng quỳ sụp xuống, tay cố che đi phần xiêm y bị rách.

"Kia Thanh muội muội, tại sao xiêm y của muội lại rách thế kia. Trước mặt bao nhiêu triều thần và vương gia, muội lại muốn tự biến mình thành kỹ nữ thanh lâu sao?" - Kịch vui đang diễn ra trước phụng nhãn, làm sao có thể thiếu phần của Chu phi. Nụ cười trên môi nàng ta rõ ràng là đắc ý, nhưng lại làm ra vẻ thương cảm cho Thanh đáp ứng.

Lí công công đem chiếc áo khoác lông cừu đến khoác cho Thanh đáp ứng. Nhưng nữ nhân kia chưa gì đã lệ đã ngân ngấn khóe mắt, thanh âm trở nên đáng thương:" Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là muốn góp vui cho người và hoàng hậu. Không ngờ lại xảy ra chuyện này. Hoàng thượng, thần thiếp không muốn sống nữa."

Nói đoạn, liền nhắm hướng cây cột to lớn mà đâm đầu vào. Lí công công nhanh tay, liền giữ nàng ta lại. Sở Định Long này giờ không động tĩnh, lúc này nhìn thấy Thanh đáp ứng khóc lóc làm loạn, liền buông lời an ủi:" Được rồi, dù gì cũng không phải nàng mong muốn, đòi sống đòi chết để làm gì. Mau lui xuống đi!"

"Dù sao cũng là phi tần, bây giờ bị đại thần nhìn thấy phụng thể, còn xứng đáng làm nữ nhân của hoàng thượng sao?" - Chu phi không chịu để yên, luôn

miệng chỉ trích Thanh đáp ứng. Không khí của dạ yến trùng xuống đến đáng sợ. Nữ nhân của thiên tử, thân thể kim quý, ngoài hoàng đế ra, bất cứ nam nhân nào cũng không được nhìn thấy. Đám phi tần hậu cung tuy ngoài mặt không dám nói, nhưng biết chắc Thanh đáp ứng về sau không thể ngóc đầu rồi.

"Chu phi nương nương, nếu nói vậy, thì hoàng hậu nương nương làm sao xứng ngồi trên phụng vị đó. Không phải thuở trước, lúc ở lãnh cung, hoàng hậu cũng bị đám công công nhìn thấy phụng thể hay sao?" - Từng lời của Thanh đáp ứng phát ra tràn đầy ngữ khí tức giận. Sắc mặt của Sở Định Long thoáng chốc tối đen lại, mang theo sát khí." Ngươi vừa nói gì?"

Ngay cả Trương Tịch cũng không kim được run rẩy, ngạc nhiên nhìn nữ nhân đang che đi xiêm y bị rách." Thanh đáp ứng, muội đem bản cung ra nghị luận, là có ý gì?"

"Hoàng hậu nương nương, còn có thể có ý gì nữa. Ngay cả mẫu nghi thiên hạ còn dám đem so với mình. Còn không nhìn thử xem bản thân có bao nhiêu xứng đáng? Chìm trĩ mà đòi thành phượng hoàng, tiện nhân vọng tưởng!" - Chu phi nhận thấy mũi dao đang chìa thẳng vào Thanh đáp ứng, liền không tiếc lời khích bác. Ai trong hậu cung này lại chẳng tưởng tận, chuyện trước kia của hoàng đế và hoàng hậu hiện tại là cảm kị, kẻ nào nhắc tới, coi như cả đời này phế rồi. Nụ cười trên môi Chu phi càng lúc càng ý vị, phụng nhãn nhìn thẳng Thanh đáp ứng như đang xem trò hay." Muội muội, hoàng thượng và hàng hậu là nhất thể đồng tâm. Muội không xem hoàng hậu ra gì, vậy khác nào xem hoàng thượng cũng không ra gì."

"Hoàng thượng... thần thiếp không có..." - Thanh đáp ứng sợ hãi, quỳ sụp xuống thành minh. Sở Định Long trầm lặng bước lại gần, tay khẽ nâng chiếc cằm xinh đẹp của nàng ấy lên, thanh âm khiến người ta run sợ." Trăm ngày trước nhìn thấy ngươi có chút thuận mắt, tâm tư lại không cầu hư vinh, mới tiện tay cho ngươi chút danh vị. Đây là những gì ngươi báo đáp trẫm sao? Ngay cả thê tử của trẫm, hoàng hậu của Sở Nguyên, ngươi cũng dám đem ra so bì? Xứng sao?"

"Hoàng thượng, thần thiếp không có ý đó. Người phải tin thần thiếp!" - Thanh đáp ứng lệ rơi đầy mặt, hai tay ôm lấy chân Sở Định Long cầu xin. Nhưng đôi lại chỉ là cái hất chân rũ bỏ của hân." Giáng Thanh thị làm thứ dân, đây vào lãnh cung."

Trương Tịch vịn lấy tay của Hoa Nhĩ, cổ đứng vững, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn nữ nhân đang quỳ dưới sàn." Lúc này muội nói bản cung bị đẩy vào lãnh cung, chuyện đó là thế nào?"

"Tịch Tịch, nàng đừng nghe à ta xàm ngôn." - Khẽ kéo nàng vào lòng, Sở Định Long ra hiệu cho Tô công công. Lão ấy hiểu ý, liền sai thêm hai thị vệ kéo Thanh thị ra khỏi dạ yến. Bàn tay hân biết chặt lấy nàng, như sợ buông ra, nàng sẽ biến mất. Thanh âm hân ôn nhu như nước, khẽ hỏi." Nàng mệt rồi, trẫm đưa nàng về cung nghỉ ngơi, được không?"

Nói đoạn, liền dẫn dò Tô công công truyền đạt lại ý chỉ, sau đó liền cùng nàng rời khỏi. Sợ nàng đi lại đau chân, xe ngựa lại xóc, Sở Định Long liền không nói khiến rằng, ẵm nàng lên. Trương Tịch đang thờ thần, bị hân làm cho có chút sợ hãi, liền nép vào lòng hân." Hoàng thượng, mau thả thần thiếp xuống!"

"Không thả!"

"Đám nô tài đang nhìn!"

"Mặc kệ!"

"Lỡ người mới tay, sẽ làm rơi mất thần thiếp và bảo bảo!"

"Yên tâm, trẫm sẽ không để rơi mất nàng. Hiện tại là vậy, sau này cũng là vậy!" - Cánh tay Sở Định Long trở nên vững chãi, chặt chẽ, bao bọc lấy Trương Tịch. Phụng nhãn khẽ nhìn hân, tâm tư trở nên phức tạp. Rốt cuộc là ngày trước giữa hân và nàng xảy ra những chuyện gì? Tại sao người trong hậu cung, ai cũng không nói cho nàng tường tận? Cả hân cũng vậy. Một suy nghĩ chợt xuất hiện trong nàng. Chỉ cần gặp được Thanh thị kia, chắc chắn nàng sẽ biết tất cả.

"Đang suy nghĩ gì sao?" - Bước chân của Sở Định Long vừa dãi lại rộng, mới đó đã về đến Phụng Hoan Cung. Trương Tịch vừa định nói lại nghĩ đến từ trước đến giờ đối với quá khứ của cả hai một mực bài xích, nếu biết sẽ tìm cách ngăn cản nàng đi gặp Thanh thị, liền trả lời giọng gào." Không có, thần thiếp chỉ hơi mệt."

Đám cung nhân nhìn thấy hân hai tay ẵm nàng về, liền quỳ xuống hành lễ, miệng lại không che được nụ cười." Nhìn xem nhìn xem, hoàng thượng và hoàng hậu thật khiến người ta ganh tị."

"Ganh tị cái gì chứ? Sau này ngươi ra cung rồi, cũng sẽ thành gia lập thất. Lúc đó muốn kêu phu quân ngươi ẵm ngươi như vậy lúc nào chả được."

"Nhỏ tiếng chút, hoàng thượng nghe thấy bây giờ."

Nụ cười dịu dàng xuất hiện trên môi Sở Định Long, khiến tim Trương Tịch có chút run rẩy. Lúc hân cười, quả thật rất đẹp. Cẩn trọng đặt nàng trên trường kỷ, hân liền sai cung nhân đi nấu cho nàng chén canh hạt sen. Nhưng vừa mới dứt lời, Tô công công đã đứng từ ngoài tấu trình vào." Hoàng thượng, chư vị đại thần nói có chuyện bẩm tấu với người. Hiện đang đợi người ở thư phòng."

Sở Định Long thở dài, vuốt lên tóc nàng, có chút không đành lòng rời khỏi. Bàn tay Trương Tịch đặt trên tay hân, ân cần nói." Hoàng thượng, triều chính quan trọng. Người mau đi đi."

"Vậy tôi trẫm lại đến với nàng!" - Nói đoạn, Sở Định Long hôn nhẹ lên trán nàng, mỉm cười rời khỏi. Bên ngoài, những vạt nắng đã phủ lên nền tuyết

trắng, khiến chúng tan ra. Không khí trở nên ẩm áp hơn rất nhiều. Nhưng tâm Tương Tịch lại cảm thấy đây chính là mặt biển yên bình, trước khi một cơn cuồng giông kéo đến. Bất giác lại có cảm giác sợ hãi, sợ rằng nó sẽ quét sạch tất cả mọi thứ nàng có hôm nay, bao gồm cả Sở Định Long và bảo bảo đang hình thành trong bụng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hắc y nhân

Lãnh cung âm u, lạnh lẽo, không ai muốn đặt chân đến. Chỉ có những kẻ bị vứt bỏ mới bước vào đây, ngoài đám thị vệ thay phiên nhau canh gác, thì còn có ai ngó tới. Tương Tịch đứng lặng trước cửa, đột nhiên có cảm giác nơi này có chút quen thuộc với nàng. Bàn tay Hoa Nhĩ giữ tay nàng, ánh mắt có chút lo sợ ngăn nàng: "Hoàng hậu, lãnh cung âm khí nặng nề, người đang mang long thai, e sẽ tổn hại phụng thể."

Tên thị vệ canh gác ngủ gật bên cạnh cánh cổng đã cũ dần. Ngay cả ổ khóa ở đây cũng không được cẩn thận, đẩy một cái liền có thể vào. Tương Tịch hít một hơi sâu, nắm chặt lấy tay Hoa Nhĩ kéo vào trong: "Đi thôi!"

Cánh cửa lãnh cung đã cũ mở ra, bên trong hiện ra, tựa như tách biệt hoàn toàn với hậu cung nguy nga bên ngoài. Cũ kĩ và u ám. Bước chân Tương Tịch từng bước từng bước đi vào trong, bàn tay siết lấy tay Hoa Nhĩ.

Ở phía đông có một gian phòng đóng kín lại. Khê buồng Hoa Nhĩ ra, nàng đưa tay đẩy cửa vào. Mạng nhện và bụi bặm bám đầy khắp nơi. Ánh sáng lùa vào khiến cả gian phòng sáng bừng lên, cũng khiến cho nữ nhân bên trong có chút khó chịu mà nheo mắt lại: "Là ai?"

"Là bản cung." - Bàn tay Tương Tịch dùng khăn tay che mũi để tránh bụi, chậm rãi trả lời. Ánh mắt nữ nhân kia nheo lại để nhìn rõ nàng rồi lại giãn ra, mang theo chút lạnh lẽo: "Trông ai xa lạ, hóa ra là hoàng hậu nương nương. Hà có gì mà hôm nay lại hạ mình xuống nơi này."

Thanh âm của nữ nhân kia có đến mấy phần khinh miệt, không để nàng vào mắt. Y phục của nàng ta mặc trên người vốn là của cung nữ, nhưng đã rách rưới, có lẽ là đồ bị vứt bỏ. Tương Tịch đưa phụng nhãn nhìn từ trên xuống dưới nàng ấy, mỉm cười nói: "Thanh Tịnh Y, lúc ở dạ yến, những lời ngươi nói là có ý gì? Rốt cuộc bản cung và hoàng thượng lúc trước xảy ra chuyện gì? Tại sao không ai dám nhắc tới hay kể rõ?"

"Áy da, hoàng hậu à, người phải hỏi hoàng đế kia chứ, tại sao lại hỏi thần thiếp?" - Thanh Tịnh Y dạo bước xung quanh nàng, điệu bộ có chút bốn cọt. Với một kẻ đã mất tất cả như nàng ta, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Vậy thì lễ nghi trong cung cấm, nàng ta cũng chẳng để tâm.

"Ngươi cũng biết rõ hoàng thượng không cho ai nói cho bản cung rõ."

"Vậy thần thiếp phải kháng lại chỉ ý của hoàng thượng sao?"

"Nếu ngươi nói cho bản cung mọi chuyện, bản cung sẽ tìm cách đưa ngươi ra khỏi cung, tìm cho người một nơi ở ngoài thành để người sống qua ngày." - Tương Tịch siết chặt lấy bàn tay, phụng nhãn nhìn thẳng Thanh Tịnh Y mong chờ câu trả lời. Nàng ta suy nghĩ một thoáng, rồi bật cười: "Hoàng hậu, người thật là ngu ngốc quá mức."

"Ngu ngốc?" - Một tia nghi hoặc hiện lên nơi phụng nhãn Tương Tịch. Mối Thanh Tịnh Y khẽ nở nụ cười, bàn tay chạm nhẹ nơi chiếc bụng đã nhô cao của nàng: "Phải đó, ngu ngốc tới mức mang thai cho kẻ thù giết đi muối muối của mình."

Một tiếng sét nổ vang bên tai Tương Tịch, khiến cơ thể nàng loạng choạng ngã về phía sau, tay khó khăn mà vịn bức tường đằng sau đứng vững. Hơi thở của nàng càng lúc càng khó khăn, không ngừng hỏi lại Thanh Tịnh Y: "Ngươi nói là thật?"

"Đương nhiên là thật, ở hậu cung này, ai mà không biết. Hoàng hậu người vốn là công chúa nước Định, nếu không phải hoàng thượng vì muốn củng cố quyền lực, người nghĩ sẽ cho người làm hoàng hậu sao?" - Bàn tay Thanh Tịnh Y tóm lấy cằm nàng, gần giọng nói: "Lúc đầu hoàng thượng là sủng ái vị muối muối của nương nương, sau này không còn giá trị lợi dụng nữa thì mượn tay người loại bỏ. Sau đó là đến người, thiếp rất mong chờ đến ngày người hết giá trị lợi dụng, hoàng thượng sẽ xử trí người như thế nào?"

Nói đoạn, nàng ta vung tay, khiến Tương Tịch ngã xuống mặt đất. Con đau từ bụng nàng truyền tới, khiến thanh âm nàng trở nên yếu ớt: "Hoa Nhĩ... Hoa Nhĩ..."

Bên ngoài, Hoa Nhĩ nghe thấy, liền chạy vào. Nhìn thấy nàng trên trán mồ hôi ướt đầm ôm bụng nằm dưới đất, gương mặt nàng ấy trở nên hốt hoảng mà kêu gào: "Người đâu? Người đâu? Hộ giá, mau hộ giá!!!!"

Một toán thị vệ xông vào, đỡ Tương Tịch ra ngoài để lên kiệu. Cả lãnh cung một phen náo loạn, ồn ào. Ngồi trên kiệu, thần trí nàng trở nên mơ mơ hồ hồ, không nhìn rõ mặt thứ. Hoa Nhĩ ở bên cạnh nàng, liên tục lay nàng: "Nương nương, người cố lên. Nô tỳ cho mời thái y về Phụng Hoan Cung rồi. Người phải cố lên!"

Thanh âm nàng ấy dần biến mất bên tai Tương Tịch. Phụng nhãn nàng bị một làn lệ mỏng bao phủ. Nơi xa xa, dưới gốc một cây huyết mai, một ngôi mộ sơ sài lọt vào tầm mắt nàng. Trên chiếc bia mộ có bốn chữ: "Tiểu Á chi mộ."

Lãnh cung sau khi đám thị vệ rời khỏi, trở về cái vẻ u ám thường ngày. Thanh Tịnh Y cười nhạt, ung dung ngồi lên ghế, nâng tách trà nhấp môi: "Đã đi hết rồi, mau ra đi!"

"Người làm rất tốt!" - Lạc Thái Ngân chỉnh trang lại y phục, từ bên trong bước ra. Mối nàng nhếch lên thành nụ cười đầy ý vị: "Không ngờ người tàn độc đến vậy, hại hoàng hậu động thai."

"Vì ả ta mà ta bị đẩy vào lãnh cung. Cùng là nữ nhân, chỉ qua là hơn nhau thân phận. Nếu không phải là công chúa của Định quốc, ả ta được Sở Định Long để vào mắt sao?" - Khẽ đưa tay vén sợi tóc mai, Thanh Tiểu Y mỉm cười nói: "So về dung mạo, ả ta mấy phần bì kịp ta? Chẳng qua là nhắc nhở ả ta biết vị trí bản thân đang ở đâu thôi."

Một tia khinh miệt vụt qua trong tâm trí Lạc Thái Ngân. Quả nhiên là thứ nữ nhân hạ tiện, không biết thân phận. Còn tưởng có chút dung mạo liền muốn trèo cao. Nếu không phải vì có một chút giá trị lợi dụng, nàng tuyệt đối không dùng tới.

"Lạc quý phi nương nương, người phải nhớ đến lời hứa của người. Nhất định người phải giúp thần thiếp ra khỏi đây, còn phải giúp thần thiếp gặp lại hoàng thượng." - Ánh mắt của Thanh Tịnh Y lập tức thay đổi, mang theo thành ý khẩn cầu. Nữ nhân trong hậu cung này, bị đẩy vào lãnh cung khác nào giết chết họ. Chưa kể nàng ta không có thân phận hay chống lưng gì cả, nên cơ hội trở mình chính là không có. Ra ngoài cung? Rồi sẽ ra sao? Chỉ bằng ở trong cung này, có chút quyền lực vẫn tốt hơn.

Bàn tay Lạc Thái Ngân nâng gương mặt xinh đẹp kia lên, môi cong thành nụ cười khuynh thành: "Con tiện tỳ nhà người vẫn nghĩ bản cung sẽ giúp người sao?"

Ánh mắt Thanh Tịnh Y liền tối sầm lại, hất mạnh tay nàng ra. Dung mạo không được điểm tô trở nên gập ghềnh, ngón tay chỉ thẳng vào mặt nàng: "Người... Người nói cái gì?"

"Bản cung chính là không thể giúp người được?"

"Nhưng lúc này, người bảo chỉ cần ta giúp người, người sẽ giúp ta trở lại bên cạnh hoàng thượng..."

Lạc Thái Ngân bật cười, cười đến khuynh thành. Bước chân nàng bước dần ra đến cửa gian phòng, bỏ lại một câu: "Người nghĩ người hại hoàng hậu ra như vậy, hoàng thượng sẽ tha cho người?"

Gương mặt nàng ta trở nên sợ hãi, hơi thở cũng không còn bình ổn được. Sự tàn độc bỗng chốc nhen nhóm mãnh liệt hơn trong lòng Thanh Tịnh Y. Ánh mắt khẽ nhìn về phía chỗ bàn ghế đã cũ bị vứt nơi góc gian phòng, môi nàng ta nhếch lên.

"Cẩn thận!" - Từ bên ngoài, hắc y nhân từ đâu bay vào, đỡ cho Lạc Thái Ngân một cú đánh, thuận thế ôn nàng vào lòng. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, khiến nàng không kịp định hình mà ngã vào lòng hắn. Cú đánh đó mạnh tới mức dù được hắc y nhân che chở, tâm của nàng vẫn có chút sợ hãi.

"Cạch!" - Thanh Tịnh Y thấy có người giúp Lạc Thái Ngân, liền run rẩy, những mảnh vỡ trong tay từ chiếc ghế cũ nàng ta dùng để đánh nàng rơi xuống đất. Hắc y nhân buông nàng ra, xoay lưng từng bước từng bước tiến lại gần nàng ta. Mỗi bước của hắn tiến lên, Thanh Tịnh Y lại lùi hai bước. Bàn tay của hắc y nhân chụp lấy phần cổ của nàng ta, siết chặt mà nhắc bổng lên.

Thanh Tịnh Y bị siết cổ, hai mắt trợn ngược lên, chân tay vùng vẫy không ngừng. Nhưng nàng ta càng phản kháng, hắc y nhân lại càng ra tay tàn bạo hơn. Sát khí bao quanh khiến hắn không còn tự chủ được nữa.

Bên cạnh, Lạc Thái Ngân nhìn thấy Thanh Tịnh Y từ từ không còn gãy gục nữa, từ từ bị vứt xuống mặt đất. Tựa như một cánh hoa bị muôn vạn kẻ dẫm đạp lên.

"Không sao chứ?" - Thanh âm của hắc y nhân khiến Lạc Thái Ngân như bừng tỉnh. Đây không phải là giọng nói của kẻ hay giúp nàng đưa thư về Lạc quốc, không những thế nàng còn cảm thấy hắn có chút quen thuộc.

Không nhận được câu trả lời của nàng, hắc y nhân liền tiến lại gần, cầm lấy cổ tay kéo nàng lại gần, khiến nàng ngã nhào vào lòng hắn. Tư thế của hai người trở nên ám muội vô cùng.

"Chát!" - Một cái tát vào mặt hắn, vang vọng nơi gian phòng lạnh lẽo. Lạc Thái Ngân lấy lại sự bình tĩnh, Thanh âm trở nên nghiêm nghị: "Ai cho phép người đụng vào bản cung? Nên nhớ nhiệm vụ của người là gì!"

Hắc y nhân nhìn nàng, ánh mắt như không tin được nàng dám tát hắn. Bàn tay hắn vừa định tóm lấy tay nàng thì chợt ngừng lại, cúi đầu: "Quý phi tha tội!"

Bên ngoài truyền tới tiếng huyên náo, Lạc Thái Ngân không do dự nắm lấy tay hắn kéo đi về phía sau. Ở bức tường đằng sau gian phòng có một cái lỗ, vừa đủ cho người chui qua. Lúc này nàng vì không muốn người khác phát hiện hành tung của bản thân nên mới tìm ra nó.

Thân thủ của nàng tuy so với nhiều người không là gì, nhưng với đám thị vệ này thì có tới mấy phần cao hơn. Bàn tay nàng kéo hắn bằng qua nhiều nơi, tới góc khuất của Ngự Hoa Viên.

"Hành tung của người từ lúc nào lại không cẩn thận như vậy?" - Lạc Thái Ngân đẩy hắn vào tường, ánh mắt trở nên tức giận. Mặc dù lúc này là hắn cứu nàng, nhưng ngang nhiên giết Thanh Tịnh Y như vậy, khác nào khiến Sở Định Long nghi ngờ. Nhưng nam nhân trước mặt nàng chẳng hề sợ hãi, ngược lại

còn ngang nhiên lật ngược lại, đem nằng áp chế phía tường." Bỗng vương chỉ vừa xa nằng chưa tới nửa năm, nằng đã bị tên cầu hoàng đế đổ mê hoặc tới quên mất bồng vương?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hạ sinh long chủng

Lạc Thái Ngân bị áp chế dưới thân của hắc y nhân, phụng nhãn trừng to nhìn thẳng vào mắt hắn, cánh môi khẽ nhếch lên." Còn tưởng là ai, hóa ra là tam thúc của con."

" Tam thúc, tam thúc. Nằng có thể thôi gọi ta như thế không? Nếu không phải phụ hoàng nằng nổi con điên nhận ta là nghĩa đệ, ta có thể thành thân với nằng rồi." - Bàn tay hắn cuộn thành nắm đấm, không kìm chế được liền đấm vào bức tường phía sau lưng nằng. Lạc Thái Ngân có chút sợ hãi, cắn lấy cánh môi anh đào nhìn hắn." Chương Từ Quân, thúc đừng có xàm ngôn. Chính thúc là người dẫn con đến Sở Nguyên này..."

Lời nói của nằng còn chưa dứt, môi nằng đã bị hắn chiếm lấy. Chiếc lưỡi của hắn càn quấy tách cánh môi anh đào của nằng ra, mon trốn nó. Lạc Thái Ngân đặt tay trước ngực hắn muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn lại một mực dùng một tay siết lấy eo nằng, một tay giữ lấy gáy nằng. Cả cơ thể của nằng bị hắn áp chế, không thể vùng vẫy.

" Tam thúc, buông con ra..." - Hai thở của nằng càng lúc càng gấp gáp.Chương Từ Quân cười khê, càn mạnh lên cánh môi mềm mại, khiến nó rỉ máu rồi mới buông tha cho nằng. Ngón tay hắn chạm khẽ vào vết máu vương nơi khoe môi nằng, mờ mờ ám ám nói:" Thái Ngân, ta nhớ nằng..."

" Chương Từ Quân..." - Lại lần nữa hắn chặn câu nói của nằng. Bàn tay hắn che miệng nằng, ánh mắt nổi lên tia sát khí. Bên kia bức tường, tiếng bước chân vội vã của cung nữ và thái giám khiến Lạc Thái Ngân nằng không nhận được sợ hãi. Nếu có người phát hiện nằng và Chương Từ Quân ở trong tư thế này, không biết sẽ gây thêm một đợt sóng gió gì.

" Hoàng hậu không phải còn hơn một tháng nữa mới lâm bồn sao?"

" Làm sao ta biết được? Nghe thị vệ hồi bẩm là hoàng hậu đến lãnh cung gặp Thanh thị, lúc ra thì vô duyên vô cớ chuyển dạ."

" Vậy thì chắc chắn Thanh thị kia nói gì cho hoàng hậu kích động đến long thai rồi."

" Người nói xem, có phải à ta đã nói về chuyện lúc trước của hoàng thượng và hoàng hậu không?"

" Cái đó không quan trọng nữa. Nhưng kỳ này à ta khó sống rồi."

Hai tên công công vừa đi vội vã vừa nói. Khi bóng hai kẻ đó khuất dần, Lạc Thái Ngân liền dùng hết sức đẩy Chương Từ Quân ra, gằn giọng:" Tam thúc, con bây giờ là quý phi ở Sở Nguyên, người đừng làm càn như vậy nữa."

Nói đoạn, nằng liền mặc kêu hắn, xoay lưng bỏ đi. Nhưng đi chưa được mười bước, đã bị hắn chặn lại." Thái Ngân, đi cùng ta được không?"

" Thúc có thể đừng làm loạn nữa không? Trong lòng thúc cũng biết là chúng ta không thể. Trên vai con bây giờ là sinh mệnh của cả Lạc quốc." - Lần này Lạc Thái Ngân nằng không thể kiềm chế được nữa, liền rơi lệ. Từ lúc bước đến Sở Nguyên này, nằng đã thể với lòng sẽ không rơi trên bất cứ giọt lệ nào. Hà có gì hắn phải đến đây? Không phải là hắn hiến kế cho phụ hoàng dùng nằng làm con cờ sao. Chương Từ Quân hắn còn là kẻ dẫn đầu đoàn kiệu đưa nằng đến với Sở Nguyên này, tận tay hắn đã dắt nằng vào hậu cung này giao cho tên hoàng đế Sở Định Long kia. Rốt cuộc thì hắn muốn nằng như nào hắn mới cam lòng?

" Vậy nên nằng vì Lạc quốc mà ngay khi ta đề xuất gả nằng đi liền không do dự gật đầu? " - Trong đáy mắt hắn hiện rõ lên vẻ đau thương, bàn tay viết chặt lấy cổ tay nằng. Lạc Thái Ngân bật cười, không nhanh không chậm dùng sự bình thản nơi phụng nhãn mà đáp lại hắn: "Phải..."

Lực của bàn tay Chương Từ Quân càng lúc càng biết chặt lại, khiến cổ tay nằng ửng đỏ lên một mảng. Thanh âm hắn càng lúc càng cô đọng theo chút đau lòng mà hỏi nằng:" Nằng vì Lạc quốc, ngay cả một đứa nhỏ đang hình thành trong bụng của Sở hoàng hậu kia cũng đang tâm hại. Thái Ngân ngày xưa đâu rồi? Ta hỏi nằng, nằng ấy đâu rồi?"

" Chết rồi..." - Nằng vùng tay khỏi hắn, vùng bỏ chạy. Trời bắt đầu đổ mưa, từng hạt từng hạt như tát thẳng vào mặt nằng. Lệ nằng chảy dài nơi gò má xinh đẹp, hòa với nước mưa. Lạc Thái Ngân cố gắng chạy thật nhanh, đầu không ngoảnh lại. Đối diện với hắn, chính là điều nằng lo sợ nhất. Công chúa của Lạc quốc, Lạc Thái Ngân đã chết, chết từ ngày đặt chân đến hậu cung này. Chỉ còn là Lạc quý phi của Sở Nguyên thôi.

" Bịch!" - Cả cơ thể của nằng khụy xuống, trước mắt chính là cửa của Chung Ninh Cung. Nằng nhìn ba chữ đó, bất giác bật cười. Chương Từ Quân, phụ hoàng, Sở Định Long... họ vốn dĩ xem nữ nhân chỉ là một con cờ trong tay để giành lấy quyền lực. Chân tình sao? Lạc Thái Ngân nằng làm sao tin nổi nữa? Trong tâm họ, ngoài quyền lực ra, làm gì còn tồn tại thứ khác cơ chứ? Chỉ có nữ nhân ngu muội mới dám tin vào câu nhất kiến chung tình của nam nhân thôi.

Phượng Hoan Cung một phen huyền ảo. Đám cung nữ thay nhau ra vào để thay nước. Thái y và các ma ma đỡ đỡ liên tục trấn an Trương Tịch. Bàn tay nàng siết lấy tấm nệm bên dưới, hơi thở nặng nề, trên trán là một tầng mồ hôi lạnh.

"A!!!" - Thanh âm nàng kêu lớn lên một tiếng rồi lại im lặng. Sở Định Long ở gian phòng bên cạnh, đứng ngồi không yên. Chốc chốc lại muốn chạy sang bên chỗ Trương Tịch nhưng bị Vương công công ngăn lại." Hoàng thượng, người qua đó sẽ làm các ma ma không chuyên tâm làm việc."

"Người có thôi đi không? Hoàng hậu của trẫm sống chết chưa biết ra sao? Người còn dám can trẫm?" - Lần này thì Sở Định Long hẳn quả thật nổi điên rồi. Nữ nhân khi sinh con chính là đi một vòng cửa Quỷ Môn quan. Trương Tịch của hắn lại còn sinh sớm. Vậy mà hắn bây giờ chỉ có thể đứng nhìn nàng đau đớn.

Ở bên đây gian phòng, các ma ma liên tục trấn an Trương Tịch." Nương nương, người mau rắn mạnh lên, tiểu hoàng tử sắp ra rồi."

"Bản cung đau quá.... Bản cung..."- Con đau từ bụng khiến Trương Tịch trở nên mơ mơ hồ hồ. Hoa Nhi ở bên cạnh lau mồ hôi nơi trán nàng, liên tục nói:" Nương nương, người phải cố lên...."

Môi Trương Tịch bị nàng cắn tới bật máu. Chưa lúc nào nàng cảm thấy đau đớn như bây giờ. Trước mắt nàng như đang nhìn thấy quỷ sai, nhìn thấy cái chết của bản thân. Không, nàng còn bảo bảo trong bụng, nàng không thể chết đi. Khẽ nắm lấy tay Hoa Nhi, nàng thì thào:"Đưa cho bản cung...khăn tay..."

Hoa Nhi vội vội vàng vàng đưa cho nàng chiếc khăn tay. Cuộn nó lại, nàng đưa vào miệng cắn chặt, ra sức rặn: "A.....um..."

"Nương nương, người cố lên, sắp ra rồi!" - Một ma ma nhìn xuống hạ thể nàng kêu lớn, quay sang hỏi thúc cung nữ nhanh thay nước. Trên trán Trương Tịch đổ thêm một tầng mồ hôi lạnh, cơ hồ cảm thấy thân thể bị xé rách làm hai.

Ma ma khác chạy ra ngoài, kéo thái y lại nói:" Đại nhân, hoàng hậu nương nương xuất huyết nhiều quá, phải làm sao đây?"

"Thuốc ta bốc cho nương nương là dựa theo phụng thể của người, bây giờ tăng liều lượng, sẽ ảnh hưởng đến tiểu hoàng tử." - Phan thái y lau đi vết mồ hôi trên trán. Từ sáng đến giờ, ông túc trực bên giường hoàng hậu, chưa khắc nào dám rời khỏi. Vị ma ma kia quay sang nhìn Trương Tịch liền hỏi thúc ông:" Vậy ngài mau đi xin hoàng thượng đi, nếu chậm trễ thì cả nương nương cũng không xong mất."

"Được rồi, được rồi. Đợi ta sang bẩm báo với hoàng thượng." - Nói đoạn, Phan thái y liền ba chân bốn cẳng chạy sang gian phòng bên cạnh. Chân ông chưa đặt tới cửa, đã nghe thấy thanh âm tức giận của Sở Định Long:" Hoàng tử và hoàng hậu có chuyện gì, trẫm sẽ đem từng người từng người các người giết hết."

Nhìn thấy Phan thái y, sát khí trong mắt hắn càng lúc càng lớn hơn:" Không phải người đang giúp các ma ma sao, chạy qua đây làm gì?"

"Hoàng thượng, hạ thần không dám quyết chuyện này. Nên mới sang đây xin ý kiến của hoàng thượng." - Phan thái y cẩn trọng nhìn nét mặt hắn, dè dặt nói:" Hoàng hậu nương nương xuất huyết quá nhiều. Muốn ngăn lại chỉ có thể tăng liều lượng thuốc. Nhưng mà..."

"Nói đi." - Thanh âm của Sở Định Long như bị thứ gì đó đè nặng lên. Bàn tay hắn cũng siết lấy tay cầm của long tọa. Phan thái y hít một hơi sâu, không nhanh không chậm nói:" Phụng thể nương nương từ sau khi về cung đã yếu đi. Long thai liên tiếp bị kích động, cộng thêm đây là lần đầu nương nương sinh. Nếu cho thêm liều lượng, lần này hoàng tử lành ít dữ nhiều. Còn nếu không thêm thì cả nương nương và hoàng tử sẽ cùng gặp họa."

Thần sắc Sở Định Long càng lúc càng tái nhợt. Bên kia gian phòng, thanh âm Trương Tịch nhỏ dần nhỏ dần, như một chiếc lá sắp rời khỏi cành cây khô cằn. Tâm tư hắn rơi vào khoảng hỗn loạn, hơi thở cũng trở nên khó khăn.

"Hoàng thượng..."

"Tăng thêm liều lượng! Không được để hoàng hậu có mệnh hệ gì!"- Từng câu từng chữ thốt ra từ miệng Sở Định Long, khiến những kẻ bên cạnh không tin nổi. Từ trước đến nay, hắn vốn không coi trọng những nữ nhân bên cạnh hắn. Kẻ thì làm con cò cho hắn, kẻ thì hắn yêu thích nhất thời mà ban chút ân sủng. Vậy mà hôm nay, hắn ở đây lại chọn một nữ nhân thay cho hoàng tử. Sở Định Long hắn có phải bị điên rồi không?

Phan thái y nhận lệnh liền nhanh chóng đi thi hành. Vừa lúc đó, Chung Quân từ ngoài bước vào, trong tay là một phong thư. Y bước đến bên Sở Định Long, theo quy tắc hành lễ, tấu trình:" Hoàng thượng, thần theo lệnh của người tra hỏi thì biết được hoàng hậu nương nương là đến gặp Thanh thị ở lãnh cung, bị ả ta làm cho kích động."

"Đem tiện nhân đó ra đây!" - Bàn tay Sở Định Long cuộn chặt lại thành nắm đấm, sát khí ngút trời. Thanh thị bị hắn đẩy vào lãnh cung, còn không chịu an phận, dám làm tổn hại Trương Tịch. Đám nô tì bên cạnh một phen toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ hắn nổi điên sẽ trút giận qua họ.

"Chỉ e là không thể rồi. Lúc thần đến, Thanh thị chỉ còn là cái xác."

Ánh mắt Sở Định Long nhìn về phía bên kia gian phòng, lo lắng cho Trương Tịch đến không yên. Vừa nghe Chung Quân hồi bẩm, liền nhíu mày:" Người đi điều tra cho trẫm, xem trước lúc hoàng hậu đến, đã có ai gặp Thanh thị. Để trẫm xem thử, trong hậu cung này, có kẻ nào dám ở sau lưng trẫm giờ trò."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cung nữ che khăn

"Oe..." - Bên kia gian phòng vang lên tiếng khóc của trẻ con. Sát khí trên gương mặt của Sở Định Long nhanh chóng dịu xuống, thay vào đó là sự ôn nhu. Hắn mặc kệ tất cả, nhanh chạy sang. Một ma ma nhìn thấy hắn sang, liền lấy một tấm chăn bông bọc đứa nhỏ còn đỏ hỏn đưa đến cho hắn." Chúc mừng hoàng thượng, tiểu hoàng tử rất mạnh mẽ."

Đón đứa nhỏ đang khóc ngất lên, hai tay hắn có chút run rẩy. Đây là con trai hắn, là tiểu hoàng tử của hắn. Ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi của nó, ánh mắt nó liền nheo nheo nhìn hắn, ngoác miệng cười. Trên môi hắn bắt gặp cũng cười theo:" Tiểu bảo bối, con làm mẫu thân con chịu khổ rồi!"

"Hoàng thượng, hoàng hậu băng huyết rồi!" - Ma ma khác nhìn xuống hạ thể của Trương Tịch, kêu lên thất thanh. Phan thái y nghe thấy, liền tức tốc chạy đến gần giường, đem ngăn châm ra. Vợ và trao tiểu hoàng tử cho ma ma kia, hắn chạy lại gần nàng. Phụng nhãn nàng chẳng thèm mở nhìn hắn, trên trán đầm mồ hôi. Bàn tay hắn nắm lấy bàn tay đã lạnh toát của nàng, khẽ kêu:" Tịch Tịch..."

Không ai đáp lại hắn, cả gian phòng phút chốc trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ. Phan thái y lấy một cây ngân châm, gỡ tay nàng khỏi tay hắn, dò huyết đạo rồi châm vào. Châm đến cây thứ ba, ma ma kia nhìn xuống hạ thể của nàng kêu lên: " Ngừng rồi ngừng rồi! Hoàng thượng, hoàng hậu ổn rồi!"

Không chỉ Sở Định Long, tất cả những kẻ có mặt trong gian phòng liền thở phào nhẹ nhõm. Bàn tay hắn vuốt nhẹ lên gương mặt trắng bệch vì mệt mỏi của nàng, ánh mắt hắn liền hiện lên tia ôn nhu như nước:" Nàng vất vả rồi!"

" Hoàng thượng, ở đây dơ bẩn, mời người di giá sang gian phòng bên cạnh. Bọn nô tài sau khi làm xong sẽ báo với người." - Vương công công nhìn thấy thần sắc hắn không còn muốn giết người nữa thì mới có thể trút được bộ dạng căng thẳng lúc này. Hoàng hậu nương nương lần này sinh hoàng tử, cũng là một phen dọa chết chúng nô tài ở đây. Lỡ mà xảy ra việc gì xấu, không biết cái mạng chó này của họ còn giữ được không.

Sở Định Long không đáp lại Vương công công, nhưng ý cười trên môi vẫn không tắt. Hắn quay sang dặn dò ma ma và thái y chăm sóc Trương Tịch, sau đó liền Chung Quân trở về gian phòng cũ.

" Cuối cùng trăm và hoàng hậu cũng có hoàng tử rồi." - Sở Định Long ngồi trên long tọa, không dưới ba lần nhắc đi nhắc lại câu nói này. Đám cung nhân không nhìn được liền che miệng cười. Hoàng đế cao cao tại thượng lại có lúc như một đứa trẻ đang vui mừng vậy. Chung Quân vén áo, quỳ xuống cung kính nói với hắn:" Hạ thần ở đây xin được chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu."

"Được rồi, mau bình thân đi." - Khẽ phát tay áo, Sở Định Long thu lại vẻ ôn nhu, trở về dáng vẻ uy phong thường ngày, ánh mắt ra hiệu cho Vương công công. Vừa nhìn thấy, lão liền hiểu hắn có việc cần bàn với Chung Quân, liền kêu đám nô tài ra ngoài, bản thân cũng can trọng đóng cửa lại. Trong gian phòng chỉ còn lại hắn và Chung Quân, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Tách trà lúc này cung nữ đem lên cho Sở Định Long còn ấm, khói bốc nghi ngút. Chung Quân cũng không còn giữ dáng vẻ uy nghiêm nữa, đặt phong thư lên bàn, tùy hứng tìm một chỗ ngồi. Hai tay Sở Định Long cầm tách trà, nhàn nhã thưởng thức:" Rất cuộc còn có việc gì?"

" Do thám ở Lạc quốc vừa hồi báo, nói chuyện nội bộ ở triều đình ta bị truyền về nước chúng." -Lời nói của Chung Quân chưa kịp dứt, liền bị tách trà trên tay Sở Định Long bay đến. May mắn là y vừa vận né kịp, ánh mắt liền chán ghét nhìn hắn:" Hoàng thượng à, có phải thần làm đâu chứ?"

Bàn tay hắn siết lấy tay vịn của long tọa, thanh âm tràn đầy sát khí:" Dám ở sau lưng trăm giờ trò, quả nhiên là coi thường nữ nhân này quá rồi."

" Vậy xem ra hoàng thượng biết rõ là ai làm rồi." - Chung Quân khẽ nhếch môi, tay nâng tách trà lên, ánh mắt đầy ý vị nhìn hắn:" Dùng người cũng như uống trà vậy. Còn nóng thì dùng mới ngon, nguội đi rồi dù uống cũng không còn ý nghĩa gì. Lạc quốc đem nữ nhân này đến Sở Nguyên, từ đầu đã nhìn rõ không có ý tốt. Vậy thì hà cớ hoàng thượng người phải giữ bên cạnh?"

Những ngón tay thon dài của Sở Định Long gõ thành từng nhịp trên tay vịn của long tọa, thần sắc cũng rơi vào trầm tư. Bên ngoài, Vương công công gõ nhẹ vào cửa, tấu trình:" Hoàng thượng, thị vệ bẩm báo, nói Lạc quốc cử Tam thân vương đến yết kiến."

Gian phòng vừa nãy đang ngập tràn căng thẳng, hiện tại lại tăng thêm mấy phần. Thanh âm Sở Định Long như có như không truyền ra ngoài: " Truyền ý chỉ của trăm, đưa Tam thân vương của Lạc quốc nghỉ ở Phương Hòa Điện, ngày mai giờ ngọ vào thỉnh an. Lạc quý phi lâm bệnh nặng, trừ khi có ý chỉ của trăm, còn lại đều không được gặp."

" Tuân mệnh!" - Sau khi nhận được lệnh, Vương công công liền lui xuống thi hành.

" Hoàng thượng, người không sợ có người của Lạc quốc ở đây, hành động tùy tiện sẽ xảy ra rất nhiều chuyện." - Ánh mắt Chung Quân lập tức thay đổi, mang theo chút sát khí. Vô duyên vô cớ Lạc quốc lại cử một kẻ khác đến Sở Nguyên, không biết là có mưu đồ gì. Nhưng nam nhân trước mặt y dù thái son trước mắt đồ sập xuống cũng không nề hà, bình thân đáp lại:" Giữ người bên cạnh ắt có việc phải dùng đến. Dù sao tên Tam vương gia này đến rồi sẽ về, lúc hắn ta trở về, nữ nhân đó ở lại là bệnh chết hay bị giết chết, cũng chỉ chúng ta biết."

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó là thanh âm của Hoa Nhi:" Hoàng thượng, ma ma kêu nô tì đem tiểu hoàng tử đến cho người."

" Vào đi." - Thanh âm Sở Định Long lập tức dịu lại, ánh mắt cũng trở nên ôn nhu hơn. Hoa Nhi cẩn trọng bế tiểu hoàng tử vào đặt vào tay hắn, sau lưng là vài tiểu cung nữ mới đến. Mỗi nàng ấy nở nụ cười, kéo tấm chăn quấn quanh để không cho gió làm đứa nhỏ nhiễm phong hàn." Tiểu hoàng tử rất ngoan,khóc lớn nhưng chỉ cần dỗ vài cái là nín rồi."

" Tiểu bảo bối, con cũng thật lỳ lợm, hành hạ mẫu hậu con đến như vậy." - Tuy ngoài miệng là mắng, nhưng cử chỉ lại vô cùng chăm chút. Ngón tay vuốt nhẹ lên cái má nhỏ nhỏ của đứa nhỏ liền bị cái bàn tay nhỏ xíu tóm lấy. Tiểu hoàng tử nheo nheo đôi mắt to tròn ngây ngô nhìn hắn, bàn tay cầm ngón tay hắn đưa vào miệng mút. Khẽ hôn lên trán của tiểu hoàng tử, ánh mắt hắn vừa vặn nhìn thấy những cung nữ vừa đến liền hỏi:" Là người mới sao?"

" Dạ vâng, là người của nội vụ phủ đưa đến, nói là để chăm sóc cho tiểu hoàng tử nên toàn là người có nhiều kinh nghiệm." - Hoa Nhi giải bày, sau đó ra đầu cho những cung nữ đó. Từng người từng người tiến lên, theo quy củ hành lễ:" Nô tì tham kiến hoàng thượng."

Duy chỉ có một cung nữ mang theo mạng che mặt, không dám bước lên. Mấy kiếm Sở Định Long chau lại, nhìn nàng ta từ trên xuống dưới:" Ngươi tại sao lại che mặt? Còn không dám tiến lại đây?"

" Khởi bẩm hoàng thượng, nô tì dung mạo xấu xí, sợ làm bẩn long nhan." - Cung nữ đó nghe hắn gọi mới dám tiến lên phía trước, quỳ sụp xuống. Sở Định Long đưa tiểu hoàng tử cho Hoa Nhi, ánh mắt chứa tia nghi hoặc nhìn nàng ta:" Dung mạo xấu xí? Trẫm muốn nhìn thử, xem ngươi xấu xí tới mức nào."

" Hoàng thượng à, người ta đã bảo dung mạo xấu xí rồi, người lại còn không bỏ qua." - Chung Quân không nhìn được lại chen miệng vào. Ở triều đình này, ngoài y ra chưa ai dám làm vậy với hắn. Mối y nhếch thành một nụ cười tiêu soái, bước lại gần cung nữ kia, nâng chiếc cằm sau lớp vải che kia:" Lúc này ta nghe thấy giọng nói của ngươi rất lạ, không giống những kẻ khác."

" Bẩm đại nhân, nhà nô tì ngày nhỏ bị hỏa hoạn, nô tì vì không chạy kịp bị kẹt lại. Đến lúc tỉnh lại thì dung mạo đã bị lửa hủy hoại, cả giọng nói cũng biến dạng." - Nói đến đây, lệ rơi dài trên mí mắt của nàng ta. Chung Quân động lòng thương cảm, lấy khăn tay đưa đến:" Mỹ nhân đẹp ở cốt cách, không phải ở dung mạo. Roi lệ thì cũng chẳng giúp ngươi được gì."

" Đa tạ đại nhân..." - Ánh mắt nàng ta liếc nhìn chiếc khăn tay, có chút chần chừ, nhưng sau đó liền thu lại mà cảm lấy. Mối Chung Quân nhếch nhẹ lên, đứng thẳng dậy, xoay sang nói với Sở Định Long:" Hoàng thượng, thần còn có việc cần bàn với người. Ở đây quả thật không tiện."

Dường như hiểu ý y, Sở Định Long liền phát tay áo đứng dậy, xoay lưng bước ra khỏi gian phòng. Lúc đến cửa, như chợt nhớ ra điều gì,hắn quay lại hỏi Hoa Nhi: " Phủ nội vụ đã đem tên cho tiểu hoàng tử đến chưa?"

"Dạ bẩm, phủ nội vụ vẫn chưa đưa đến, có lẽ là chưa nghĩ ra." - Hai tay Hoa Nhi ôm lấy tiểu hoàng tử, trân quý như bảo vật. Sở Định Long suy nghĩ một hồi lâu, liền nói:" Sao người đến báo lại là không cần nữa. Lấy chữ Thiên vậy, Sở Tịch Thiên."

Nói rồi, hắn cùng Chung Quân liền rời khỏi. Hoa Nhi mừng rỡ, hướng theo bóng dáng hắn mà bái tạ:" Nô tì thay mặt hoàng hậu và tiểu hoàng tử, đa tạ hoàng long ân."

Đám cung nữ kia sau khi Sở Định Long rời khỏi liền như trút được gánh nặng trong lòng. Chỉ riêng vị cung nữ che mặt kia, từ đầu chí cuối vẫn giữ một nét lạnh nhạt không đổi.

Sau khi Hoa Nhi giao tiểu hoàng tử cho các ma ma chăm sóc, liền dẫn dò họ việc ở Phụng Hoan Cung, sau đó phân phó nơi nghỉ ngơi của những cung nữ mới. Cuối cùng, nàng mới nói một câu như có như không:" Ở đây coi trọng nhất là chữ "Trung". Một lòng trung thành với chủ tử, không được phép có hai lòng. Nếu ai trong các ngươi có ý nghĩ phản bội, đừng trách Hoa Nhi ta tàn độc."

Đám cung nữ nghe xong liền không chút do dự liền đáp:" Chúng nô tì sống cũng là người của nương nương, chết cũng là người của nương nương. Quyết không thay lòng."

Nghe xong, Hoa Nhi liền lấy lại dáng vẻ ôn hòa, khẽ gạt đầu hải lòng. Bên nội vụ phủ truyền một công công tới nói các cung nữ mới đến lãnh thê bài ra vào của Phụng Hoan Cung, sau đó liền dẫn họ đi. Cả đám cung nữ oanh oanh yến yến cúi đầu bước theo vị công công kia. Duy chỉ có cung nữ che mặt, sau đó liền lựa khúc rẽ mà đi mất.

Nàng ta vừa đi vừa ngó nghiêng phía sau lưng, như sợ ai đó đi theo. Đến góc khuất phía sau của nội vụ phủ, liền giả tiếng mèo kêu" Meo...."

Tựa thì, một gã công công từ đằng sau bước tới, bộ dạng lấm lã lết:" Ta chờ ngươi lâu như vậy, suýt nữa bị phát hiện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ái châu

Bàn tay của cung nữ kia vươn lên gỡ tấm khăn che mặt xuống, môi cong lên thành nụ cười quý dị:" Ngươi biết Sở Định Long vốn rất đa nghi, lúc này suýt

chút mực là bị lộ."

"Bỏn công công còn chưa nói với người sao Ái Châu? Hoàng thượng là kẻ cực kỳ đa nghi, người nghĩ cái mưu đồ non nớt của người có thể ở trong cung được bao lâu?" - Gã công công vừa nói vừa dúi ngón tay lên trán nàng ta. Ái Châu cười nhạt, chìa tay ra trước mặt gã." Đừng quên Ninh gia là ân nhân của người. Mau đưa thứ ta cần!"

Ánh mắt gã lăm lét nhìn ra phía sau, như sợ có người nhìn thấy. Hồi lâu, khi đã chắc chắn không có ai theo sau, gã mới rút từ tay áo ra một thẻ bài, cẩn thận cẩn thận." Cái này ta rất khó khăn mới làm được cho người. Nhớ cho rõ, hiện tại tên của người là Thục Oanh, không phải là Ái Châu."

Nói đoạn, gã công công không thèm để nàng ta trả lời, lập tức chạy đi mất dạng. Ái Châu nhìn theo bóng dáng gã, rồi lại nhìn xuống thẻ bài để mấy chữ:" Phụng Hoan Cung Thục Oanh."

Nở nụ cười nhàn nhạt, nàng ta vội đem nó treo ở đai lưng, rồi kéo khăn che mặt lại. Sau đó lựa lúc công công của phủ nội vụ dẫn đám cung nữ về Phụng Hoan Cung mà lần vào. Vừa bước đến cửa cung, đã nghe thấy thanh âm tràn đầy phấn khích của Hoa Nhĩ." Hoàng hậu tỉnh rồi, hoàng hậu tỉnh rồi. Mau mời hoàng thượng đến, mau lên đi!"

Phụng Hoan Cung lại tấp nập người ra kẻ vào. Đám cung nữ mới được công công phủ nội vụ dẫn tới giữa sân, tiến tới chỗ Hoa Nhĩ cười nịnh nọt:" Cô cô, cung nữ mới đã lĩnh xong thẻ bài."

"Tốt, làm phiền ngài rồi." - Hoa Nhĩ quay sang vị công công kia, dúi vào tay hắn ít bạc lẻ. Kẻ làm nô tài được thưởng chút hai mắt liền sáng rực, nụ cười càng lúc càng tỏ vẻ nịnh hót:" Quả nhiên là cô cô rộng lượng nhất."

Cuối cùng, hắn ta quay sang đám cung nữ mới đến, giả vờ hắng giọng dặn dò:" Các người ở lại trong cung của hoàng hậu, nhất định phải nghe lời, phục dịch hoàng hậu và đại hoàng tử cho tốt. Nếu không, hoàng thượng sẽ đem đầu từng người các người ra trừng trị."

Đám nô tỳ ngoài mặt ra vẻ nhu thuận, nhưng khi vị công công vừa xoay lưng bước khỏi cánh cửa của Phụng Hoan Cung, liền không ngừng chửi rủa.

"Người xem hắn ta đi, cũng chỉ là một hoạn quan. Cùng lắm cũng chỉ hơn chúng ta vài bậc. Ở đây định dạy dỗ ai chứ."

"Ai bảo người ta ở trên chúng ta chứ. Tốt nhất nên ngậm miệng mà sống thôi."

Hai cung nữ trước mắt Ái Châu kẻ tung người hứng, mĩa mai liên hồi. Sau chiếc khăn che mặt, môi nàng ta cong lên khinh miệt. Nô tài thì nên biết thân biết phận, thấp hơn một bậc chính là thấp hơn. Vậy mà hai ả cung nữ này lại không hiểu được cái điều hiển nhiên nơi hậu cung này, cả đời cũng đừng mong thoát khỏi kiếp nô bộc.

"Các người bây giờ đã là người của Phụng Hoan Cung, mọi việc đều phải lấy hoàng hậu và hoàng thượng làm đầu." - Hoa Nhĩ nhìn xuống đám cung nữ vừa tới, ánh mắt mấy phần nghiêm khắc khiến người khác cảm thấy sợ hãi. Một cung nữ khác tiến đến nói gì đó vào tai nàng ấy. Sau đó nàng ấy phân phó lại công việc trong cung, rồi cùng cung nữ kia bước về phía gian phòng nghỉ ngơi của Trương Tịch.

Ái Châu và hai ba cung nữ khác được dẫn đến nơi các ma ma đang chăm sóc cho hoàng tử. Họ nhìn thấy ba người cũng chỉ dặn dò đôi điều, sau đó cũng không để tâm nữa.

Ngoài cửa cung truyền tới chút huyền ảo. Là Sở Định Long cùng Chung Quân vừa về đến Dưỡng Tâm Điện nghe tin Trương Tịch tỉnh lại, không nói không rằng liền chạy ngược trở về.

"Tịch Tịch, nàng tỉnh rồi." - Hắn chạy đến bên cạnh giường của Trương Tịch, ánh mắt mừng rỡ nhìn nàng. Nữ nhân trên giường nhìn thấy hắn, gương mặt thoáng chút ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi. Hoa Nhĩ ở bên cạnh cũng vui mừng mà rơi lệ:" Nương nương, người tỉnh lại rồi."

Phụng nhân Trương Tịch hết nhìn Sở Định Long, lại nhìn Hoa Nhĩ, gợn lên chút lạnh nhạt. Hắn không ngừng nhìn nàng cười, tay nắm lấy tay nàng mà nói:" Tịch Tịch, nàng biết trăm lo cho nàng nhiều thế nào không? Lần sau không cần sinh nữa, chúng ta đã có hoàng tử rồi."

"Buông ra!" - Trước sự ngỡ ngàng của hắn, nàng không chút lưu tình mà giựt tay khỏi tay hắn. Mọi thứ như dừng lại, cả gian phòng tràn ngập mùi sát khí. Phụng nhân Trương Tịch cô đọng lại một tia giận dữ, cả cơ thể dù không động đậy được cũng cố nép vào trong tránh xa khỏi hắn. Con đau từ hạ thể như xé đôi cơ thể nàng ra, bên dưới cảm nhận được một thứ gì đó âm ẩm chảy ra. Gương mặt Sở Định Long thoáng chốc tái xanh, hét lớn:" Mau gọi thái y cho trẫm. Mau lên!"

Hoa Nhĩ nhìn xuống phía chân nàng, thanh âm cũng trở nên sợ hãi:" Nương nương....máu....máu..."

Phụng nhân Trương Tịch khẽ nhìn xuống hai bắp chân của mình, liền nhìn thấy một dòng máu đỏ từ hai bắp đùi trắng nõn của nàng chảy xuống. Con đau khiến nàng càng lúc càng không giữ vững, thân trí vẫn còn mơ mơ hồ hồ.

Phan thái y nghe lệnh truyền, lập tức chạy đến. Lúc nhìn thấy Trương Tịch bị xuất huyết, cả khuôn mặt ông ta bắt đầu tối đen lại, trên trán đổ tầng mồ hôi lãnh.

"Người mà không cứu được nàng ấy, cả gia tộc người, trăm sẽ giết sạch." - Sở Định Long điên tiết, nắm cổ áo Phan thái y quăng đến bên giường nàng. Đầu ông ta va vào thành giường, bật cả máu. Nhưng ông ta mặc kệ vết thương của mình, run rẩy lấy thuốc ra, cố cầm lại máu cho nàng.

Trương Tịch cơ hồ không còn chút sức lực nào cả, nhưng khi Phan thái y cố dứt thuốc cho nàng cũng bị nàng xô đến suýt chút ngã về sau. Mất một lúc

lâu, nhờ cung nữ giúp sức, ông ta mới có thể cầm được máu cho nàng.

"Hoàng thượng, có phải lúc này nương nương gặp chuyện kinh động gì không?" - Phan thái y nhận lấy tấm vải của một cung nữ đưa cho, lau đi vệt máu ở vết thương trên trán. Lúc này ông chặt vật cùng mấy cung nữ mới có thể cầm máu cho Trương Tịch, vô tình nhìn thấy trong phụng nhãn của nàng xuất hiện sự sợ hãi lẫn giận dữ. Đoán chắc trước lúc ông đến, nàng đã gặp phải chuyện gì tổn hại phụng thể mới bị xuất huyết.

Ánh mắt Sở Định Long chưa lúc nào rời khỏi nữ nhân trên giường. Hoa Nhĩ ở cạnh bên chăm sóc nàng, còn nàng thì đã chìm vào giấc mộng. Thời khắc nàng tỉnh dậy nhìn thấy hân như gặp phải quỷ, không ngừng bài xích. Nơi đáy mắt nàng lúc ấy cơ hồ không còn chút chân tình nào, chỉ tràn ngập màu đen lạnh nhạt. Như trước lúc nàng mất trí vậy.

"Phan thái y, người cũng biết rõ hoàng hậu với ký ức lúc trước không còn nhớ rõ. Vậy có khi nào nàng ấy sẽ nhớ lại không?" - Bàn tay hân siết lại thành nắm đấm, đôi chân cố gắng kìm chế không bước lại gần nàng. Chưa bao giờ hân cầu xin ai một việc gì, nhưng hôm nay hân chính là cầu xin trời đừng trừng người, khiến nàng nhớ lại những đau thương đó. Nàng hành hạ hân cũng không sao, nhưng nếu nàng rời xa hân, cả đời hân sẽ hóa thành kẻ điên mất.

"Chuyện này...." - Phan thái y rơi vào trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới thở dài nói: "Tuy hoàng hậu mất trí, nhưng ký ức đó vẫn lưu lại một vài mảnh vụn trong tâm trí hoàng hậu. Nếu vô tình hoàng hậu nhìn thấy vật xưa, có thể sẽ khôi phục lại trí nhớ."

Từng lời của Phan thái y như khoét sâu vào nỗi sợ hãi vô hình trong tâm trí Sở Định Long. Ánh mắt hân liên tục gợn lên những tia xót xa. Phan thái y sau khi kê khai thêm vài thang thuốc bổ cho Trương Tịch, liền cáo từ.

"Chung Quân, người nghĩ nếu nàng ấy khôi phục trí nhớ, liệu nàng ấy có bỏ trẫm mà đi không?" - Thanh âm Sở Định Long cũng trở nên nhẹ hẫng nhưng lại chứa đựng cả sự bất lực ẩn sâu bên trong. Người hân yêu, hoàng hậu của hân, liệu khi nàng nhớ lại những tổn thương mà hân gây ra, nàng sẽ bỏ hân đi sao? Tự bản thân hân cũng đã có câu trả lời, chỉ có điều hân đang tìm kiếm chút hi vọng ở người khác.

"Thần nghĩ hoàng thượng biết câu trả lời rồi chứ?" - Chung Quân khẽ đặt tay lên vai Sở Định Long, ra chiều an ủi hân. Hân từ lúc mẫu phi bị trảm thủ thì luôn duy trì phong thái dù thái son có đỏ xuống đầu vẫn không đổi mặt. Ngay cả khi gần nữ sắc, hân cũng chỉ xem như quân cờ hay thú tiêu khiển nhất thời. Chưa lúc nào y thấy Sở Định Long vì một nữ nhân trở nên bất lực đến vậy.

Bàn tay hân đột nhiên siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt cũng trở nên tàn nhẫn. Sở Định Long xoay lưng, bước ra khỏi gian phòng của Trương Tịch, bỏ lại một câu: "Chăm sóc hoàng hậu cho tốt!"

Bước chân Sở Định Long bước đến góc khuất của Phụng Hoan Cung, đôi tay nắm thẳng bức tường to lớn mà đánh. Từng cú đánh cứ liên tiếp giáng xuống, đến mức tay hân bật cả máu. Chung Quân len đi theo, nhìn thấy hân khổ sở như vậy, liền can ngăn: "Hoàng thượng, long thể quan trọng!"

"Cút!" - Sở Định Long điên rồi, phải, hân điên rồi. Điều hân lo sợ nhất sắp đến rồi. Càng lúc hân càng điên cuồng đánh vào tường, tựa như đang trừng phạt bản thân hân vậy. Mặc kệ Chung Quân lao vào giữ chặt, hân như con dã thú đáng sợ mà phát tiết.

"Trẫm sai rồi được không? Là trẫm sai!" - Tiếng gào thét của Sở Định Long vang vọng cả hoàng cung. Nơi gò má hân rơi dài một giọt lệ nóng hổi, thanh âm như cầu khẩn: "Xin đừng đem nàng ấy đi, đừng đem Tịch Tịch đi... Là lỗi của trẫm, là trẫm sai..."

Sở Định Long là đang cầu xin, nhưng là cầu xin ai? Nhân quả báo ứng, rồi cuối cùng phải trả. Hủy dung Trương Tịch cũng là hân, đầy đoạ nàng cũng là hân, xem nàng như quân cờ trong tay cũng là hân, khiến nàng mất trí nhớ cũng là hân. Vậy thì ai có thể giúp hân được đây? Ông trời sao? E rằng không còn kịp nữa rồi.

Bên phía bên kia bức tường, Ái Châu cuộn tay lại thành nắm đấm, ánh mắt lộ ra tia sát khí. Nam nhân kia lúc sát hại Ninh Nghi, người mà nàng ta yêu nhất, không hề rơi một giọt lệ cảm thương. Giờ đây lại vì nữ nhân Trương Tịch kia mà đau lòng đến người không ra người, quỷ không ra quỷ.

"Hảo, ta sẽ đem Sở Định Long, Trương Tịch và cả tiểu hoàng tử kia đến trước tiểu thư mà nhận tội." - Ái Châu gằn giọng, nói ra từng từ từng từ, sát khí cũng bao quanh nàng ta ngày một nhiều. Trên trời, sấm sét bất chợt xuất hiện, như báo hiệu cho một cơn mưa sắp đến gần, một cơn mưa lớn nhất từ trước đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Chu phi

Phụng Hoan Cung hơn sáu tháng hoàng thượng không đặt chân đến, cũng dần trở nên tiêu điều. Đám cung nữ mới và cũ bị đuổi đi gần hết, chỉ còn lại vài người thân cận với Trương Tịch và mama chăm sóc hoàng tử. Ái Châu may mắn không bị đuổi đi do Hoa Nhĩ nghe công công trong phủ nội vụ nói nàng có kinh nghiệm chăm sóc chủ tử trong cung mà giữ lại.

Trương Tịch ngoài mặt không để tâm vị thế hoàng hậu đang lung lay, mỗi ngày đều cùng hoàng tử ở một chỗ. Hậu cung cả ngàn phi tần, ai cũng bảo tỳ muội một nhà. Nhưng ngoài Khương Tần thì chẳng ai đến thăm hỏi nàng. Có người bảo dù nàng sinh ra đích tử thì sao? Từ bằng mẫu quý, nàng bị hoàng thượng ghê lạnh, nên hoàng tử cũng vậy thôi. Hiện tại Chu Phi lại báo tin có hỷ, nên mọi người trong hậu cung đang bận chúc mừng nàng ta.

"Hoàng hậu nương nương, người ăn thêm chút gì đi. Hôm qua đến giờ, người chỉ bỏ bụng một chén cháo thôi." - Hoa Nhi dâng lên một đĩa bánh hoa quế, ánh mắt mong chờ nhìn Trương Tịch. Nhưng phụng nhân nàng chẳng thêm suy diễn, từ đầu chí cuối nhìn tiểu hoàng tử trong tay, ôn nhu dỗ dành:" Bảo bảo ngoan, bảo bảo ngoan."

Mọi thứ hiện tại ngoại trừ tiểu hoàng tử thì Trương Tịch không bận tâm nữa. Ngoài trời, tuyết bắt đầu rơi, phủ đầy khắp nơi, tạo thành một màu trắng tinh khôi nhưng lại đượm buồn. Ma ma đến bên cạnh nàng, ân cần nói:" Hoàng hậu nương nương, đến giờ cho tiểu hoàng tử uống sữa rồi."

"Ừm, cẩn thận một chút!" - Trương Tịch cẩn trọng đưa tiểu hoàng tử cho ma ma, sau đó lại quay sang nói với Hoa Nhi:" Người đi lấy cho bản cung chiếc áo khoác lông cừu, bản cung muốn ra ngoài."

Hoa Nhi nghe xong liền đặt đĩa bánh hoa quế lên bàn, bước vào trong mang ra một chiếc áo lông cừu khoác lên cho nàng:" Nương nương, người có cần kêu thêm người đi theo không?"

"Bản cung muốn đi yên tĩnh một mình, không cần cho người theo. Người cũng ở lại chăm sóc cho bảo bảo đi." - Nói đoạn, Trương Tịch xoay gót sen bước ra khỏi cửa cung. Ngoài trời tuyết vẫn rơi phủ đầy trên vai áo nàng. Xung quanh phủ một màu trắng xóa của tuyết, lạnh lẽo tựa như lòng nàng hiện tại.

Bước chân nàng dừng trước cửa của Ngự Hoa Viên, bất chợt dừng lại. Hít sâu vào trong một hơi, nàng dướn bước vào trong. Tuyết phủ trắng xóa lên những loài hoa, hút đi sức sống của chúng. Duy chỉ có một góc nhỏ, nơi đây như tách biệt hẳn với Ngự Hoa Viên, đỏ rực một màu đỏ của huyết mai.

"Nương Nương, người nhìn Tiểu Ái cao chưa nè?" - Thanh âm và hình bóng của Tiểu Ái năm đó bất chợt hiện về bên dưới một gốc huyết mai. Trương Tịch mỉm cười, đôi chân định bước tới thì phát hiện bóng dáng ấy dần biến mất. Lòng nàng bỗng nhiên chùng xuống, có chút mất mát. Ngày này bốn năm trước, nàng và Tiểu Ái ở đầu cùng hái tuyết mai, yên bình biết bao nhiêu. Cũng ngày này nàng lần đầu gặp Sở Định Long, kẻ nàng đem lòng hận nhất, cũng lẽ đem lòng yêu nhất.

Rốt cuộc nàng hận hắn vì cái gì chứ? Từ đầu Sở Định Long và mẫu hậu lừa nàng, vốn dĩ không để nàng biết đang đồng mưu diệt nội phản. Hắn cũng không phải kẻ ra tay với Tiểu Ái, là Thuần Dung làm. Từ khoảnh khắc nàng nhớ lại, tâm nàng luôn trăn trở chuyện này.

Khẽ nhón chân lên cao, tay Trương Tịch chạm vào một cành huyết mai, tay còn lại ra sức bẻ gãy. Tuyết trắng nhưng vẫn không che được cái đỏ rực của huyết mai. Đây sức sống và mạnh mẽ.

"Hoàng hậu nương nương, sao lại đi đến đây một mình?" - Chung Quân vô tình có nhỡ hứng đi đến Ngự Hoa Viên, lại nhìn thấy mỹ nhân này thân là hoàng hậu nhưng lại chẳng có một kẻ hầu hạ bên cạnh, cô bé lấy cành huyết mai trên cao liền không nhìn được buông lời cợt nhả. Nhưng nàng lại không đem lời y bỏ qua tai, coi y như kẻ vô hình mà chuyên tâm cô bé đứt cành mai đó.

Loay hoay một hồi, thêm nền tuyết trơn trượt, Trương Tịch không giữ được thăng bằng nữa, ngã nhào xuống, chỉ kịp kêu lên một tiếng:"Á..."

Cứ ngỡ bản thân sẽ ngã xuống nền tuyết lạnh giá, nhưng không ngờ lại ngã vào một cổ ấm áp đến lạ kỳ. Đến lúc định thần lại thì Trương Tịch phát hiện bản thân vô tình lại nằm trong lòng của Chung Quân, nhưng y cơ hồ không chút ngưng ngừng, mà còn cười đầy ý vị nhìn nàng:" Nương nương cũng thật bất cẩn đi."

"Mong đại nhân cẩn trọng lời nói." - Trương Tịch đẩy y ra, đứng dậy tiếp tục cố gắng bẻ được cành mai ấy. Nam nhân kia cũng ngồi dậy, không nhận được liền vươn tay không tốn tí sức nào đã bẻ gãy được nó. Ánh mắt Chung Quân như đang có ý cười, hai tay dâng cành huyết mai đỏ rực lên cho nàng:" Hạ thần góp chút sức mọn, mong nương nương không chê."

"Đa tạ Chung đại nhân." - Sau một thoáng chần chừ, Trương Tịch cầm lấy cành mai, gật nhẹ đầu ra ý cảm tạ. Chung Quân sau khi đưa nàng, tay liền chỉnh trang lại y phục, phất đi những hạt tuyết vương trên áo. Thanh âm y như có như không nói với nàng:" Có phải người đã khôi phục trí nhớ không thưa hoàng hậu nương nương?"

Vốn dĩ Trương Tịch định xoay lưng bước đi, nhưng lại bị câu nói của Chung Quân chặn lại. Bàn tay đang cầm huyết mai của nàng thoáng chốc biết chặt lại, thanh âm tuy như không có gì nhưng lại có chút khản trương:" Chung đại nhân, việc bản cung có khôi phục ký ức hay không, cũng không liên quan tới ngài. Mong ngài về sau đừng tùy tiện chất vấn, bản cung là hoàng hậu, ngài vẫn nên kính trọng theo đạo thần tử."

Nói đoạn, Trương Tịch lập tức bước đi, rời khỏi Ngự Hoa Viên, bỏ lại Chung Quân vẫn đang ngơ ngẩn nhìn theo. Ánh mắt y loé lên một tia giao hoạt, môi cũng nhếch lên khi nhìn vào viên ngọc bội trong tay:" Hoàng hậu này cũng thật bất cẩn, mất đồ mà cũng không biết."

Nói rồi, Chung Quân thuận tay liền đem ngọc bội cất vào tay áo. Những hành động, cử chỉ này giờ của y và Trương Tịch đều bị một người thu vào tầm mắt. Sở Định Long hít sâu một hơi, xung quanh lộ ra không ít sát khí. Chu phi ở bên cạnh liền cười khê. Vốn dĩ lúc này ở Dưỡng Tâm Điện nàng ta mè nheo muốn hắn dẫn đi xem huyết mai. Nào ngờ đến đây lại nhìn thấy một mỹ cảnh như vậy.

Chung Quân sau đó cũng rời đi mất. Đường như nhận thấy Sở Định Long đang dần nổi cơn thịnh nộ, Chu phi liền giả vờ muốn giúp hắn chỉnh áo, tiến đến trước mặt hắn:" Hoàng thượng người đừng nghĩ bậy, hoàng hậu nương nương thân thể cao quý. Chung đại nhân chắc là không muốn nương nương tổn hại phụng thể thôi."

"Nàng nghĩ vậy thật sao?" - Thanh âm Sở Định Long thoáng chốc giảm bớt thịnh nộ. Bàn tay xinh đẹp của Chu phi nhẹ nhàng vuốt đi những bông tuyết vương trên long bào, ánh mắt có chút không vui mà đáp:" Nhưng nếu là thần thiếp, dù là bị ngã xuống chảo dầu sôi, cũng không muốn ngã vào lòng nam nhân khác. Thân thể của chúng thần thiếp vốn là của hoàng thượng, nếu để kẻ khác chạm vào, khác nào sỉ nhục thánh thể, không coi hoàng thượng ra

gi?"

Từng câu từng chữ của Chu phi như đánh thẳng vào bên trong Sở Định Long, khiến sát khí xung quanh hắn mỗi lúc một nhiều. Nhận ra hắn đang dần nổi cơn thịnh nộ, nàng ta liền hoảng hốt mà quỳ xuống: "Thần thiếp lỡ lời, hoàng hậu nương nương phụng thờ kim quý, không giống với thần thiếp. Mong hoàng thượng tha tội đại bất kính này cho thần thiếp."

Không một câu hồi đáp lại nàng ta, chỉ có gương mặt Sở Định Long càng lúc càng trở nên tức giận. Quỳ một lúc lâu, Chu phi bị tuyết làm cho ướt cả đầu gối, tay ôm bụng kêu lên: "A...đau..."

Cung nữ và công công đi theo hầu hạ nhìn thấy liền chạy lại đỡ nàng ta đứng dậy. Sở Định Long cũng thuận tay mà đỡ nàng ta đứng dậy, không nhanh không chậm nói: "Nàng và nàng ấy đều là nữ nhân của trẫm, có gì khác nhau?"

Nụ cười mỉa mai xuất hiện vụt ra trên dung mạo xinh đẹp của Chu phi rồi lập tức biến mất. Nàng ta loạng choạng một chút, vừa vịn ngã vào lòng Sở Định Long, yếu ớt nói: "Hoàng thượng, thần thiếp có chút không khỏe rồi."

"Nếu đã không khỏe thì trẫm bế nàng về." - Nói đoạn hắn liền nhấc bổng nàng ta lên ôm vào lòng. Kiệu được đặt ở một cửa của Ngự Hoa Viên, hắn ẵm Chu phi, tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn có chút gì đó gượng gạo. Đám cung nữ bên cạnh nhìn thấy liền nhỏ giọng bàn tán.

"Hoàng thượng với nương nương cũng thật ân ái."

"Còn không phải? Nương nương đang mang trong mình long thai của hoàng thượng, đương nhiên hoàng thượng thương nương nương nhất."

Lời của kẻ nô tài bị Chu phi nghe thấy, mỗi anh đào không nhận được cong môi đầy ý vị. Trước nay trong hậu cung, không có Ninh Nghi thì có Trương Tịch, Lạc Thái Ngân, tất cả đều cản đường của nàng ta. Hiện tại kẻ thì chết, kẻ thất sủng, kẻ bị giam lỏng. Có thể xem như long thai này chính là phúc báo cho nàng ta. Nếu sinh ra hoàng tử, một bước có thể leo cao rồi. Nghĩ đến đây, bàn tay xinh đẹp của Chu phi vuốt ve vùng bụng của bản thân đầy đắc ý.

"Trẫm có việc cần về Dưỡng Tâm Điện, nàng về cung nghỉ ngơi đi. Xong việc trẫm sẽ đến thăm nàng." - Sở Định Long đặt Chu phi lên kiệu, nhẹ nhàng dặn dò. Sau đó thì quay lưng, hướng về phía Dưỡng Tâm Điện mà tiến bước.

Cung nữ cận thân của Chu phi nhìn thấy bóng của Sở Định Long đã khuất dần, liền cười khẽ nói với nàng ta: "Nương nương, hoàng thượng quả thật rất thương yêu người."

"Nhiều đó chả là gì so với ba ả tiện nhân kia cả." - Chu phi vuốt nhẹ chiếc khăn tay, ánh mắt cũng trở nên trầm buồn. "Bản cung xuất thân trăm anh thế phiệt, nhưng so với chúng vẫn kém hơn một bậc. Nên từ đầu phẩm vị cũng phải ở dưới ba ả. Hiện tại thì khác rồi."

Nói đoạn, ánh mắt nàng ta khẽ nhìn xuống bụng của mình: "Chỉ cần đứa con này là hoàng tử, thì bản cung ngay cả ngai vị mẫu nghi thiên hạ kia cũng có thể ngồi."

"Vậy thì nô tỳ phải học cách gọi hoàng hậu từ bây giờ rồi." - Nô tỳ thấy nàng ta đang đắc ý, liền buông lời nịnh nọt, chỉ hận không thể một tay đưa nàng ta lên tận tầng mây. Chu phi cười khẽ, dung mạo xinh đẹp đến động lòng người: "Không vội không vội. Rồi người sẽ được gọi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Trở trở

Trương Tịch đặt cành huyết mai cạnh mộ Tiểu Ái, dùng tay lau đi những bông tuyết trắng còn vương trên đó. Bàn tay xinh đẹp của nàng vì lúc nãy hái mai mà xuất hiện những vết xước. Phụng nhân phủ một tầng sương đầy buồn bã.

"Tiểu Ái, bản cung phải làm thế nào bây giờ?" - Tiếng thờ dài của Trương Tịch mang theo cả sự bất lực. Nàng không muốn ở lại cạnh hắn, kẻ chỉ biết đến quyền lực. Sở Định Long hẳn đã từng làm gì với những nữ nhân khác khi đạt được mục đích? Ninh Nghi chết thảm dưới tay hắn khiến nàng có chút sợ hãi. Nếu không phải Hoa Nhĩ kể cho nàng tường tận lại sau khi khôi phục ký ức, có thể nàng đã tha thứ cho hắn. Làm sao có thể chắc chắn sau này hắn sẽ mãi mãi yêu thương nàng mà không mưu tính tư lợi?

"Tịch nhỉ?" - Thanh âm trầm ấm quen thuộc kéo Trương Tịch ra khỏi mớ tâm tư hỗn độn sâu thẳm bên trong. Nàng xoay lưng, phụng nhân có chút nhòa đi vì rơi lệ khi nhìn thấy nam nhân trước mặt: "Hưng ca..."

Như vỡ òa, Khánh Hưng chạy đến ôm chặt nàng vào lòng. Trương Tịch có chút khó chịu, tay cố đẩy hắn ra xa: "Hưng ca, nam nữ thụ thụ bất tương thân. Để người ngoài nhìn thấy sẽ phát sinh ra nhiều chuyện."

"Tịch nhỉ, muội có biết ta muốn gặp lại muội đến mức nào không?" - Đôi tay của Khánh Hưng viết lấy bờ vai bé nhỏ của Trương Tịch lay liên tục. Mỗi anh đào cười gượng, nàng cố gỡ tay hắn ra khỏi: "Gặp lại muội thì có ích gì?"

Sự buồn bã ánh lên nơi phụng nhần của nàng khiến hấn như bị đông cứng lại. Nhưng sâu thẳm bên trong không cho phép hấn để nàng rời khỏi hấn lần nào nữa. Bàn tay Khánh Hưng siết chặt lấy Tương Tịch, từ đáy mắt cơ hồ càng lúc càng bi thương: "Ta muốn đưa muội trở về Định quốc. Phụ hoàng và mẫu hậu của muội đã đồng ý, chỉ cần muội trở về, họ sẽ giúp chúng ta thay danh đổi tánh, cho chúng ta đến nơi không ai biết. Như vậy Sở Định Long không thể tìm thấy, muội cũng không cần lo hấn sẽ làm khó Định quốc."

"Khánh Hưng, muội không thể trở về được nữa rồi." - Một lần nữa, Tương Tịch bài xích mà đẩy hấn ra. Nàng đứng nhích ra phía xa, dùng tâm thế của một vị hoàng hậu mà nói với hấn: "Năm xưa, khi bá quan trong triều dâng sớ muốn đưa bản cung sang Sở Nguyên cầu thân, không phải huynh cũng đồng tình sao? Vậy thì bây giờ ở đây, nói những lời này để làm gì?"

"Tịch nhi, Khánh Hưng ta lúc đầu ngu muội mà buông tay để muội đi cầu thân. Bây giờ và cả sau này, ta sẽ không phạm phải sai lầm ấy nữa. Đi cùng ta, có được không?" - Tuyệt bắt đầu rơi mỗi lúc một nhiều, cô đọng lại trên vai hai kẻ cô độc thành một mảng trắng xóa. Khung cảnh lạnh lẽo nhưng tâm người còn lạnh hơn nữa. Tương Tịch khẽ ngẩng mặt lên nhìn trời, bật cười, cười đến đau lòng: "Muội còn có Tịch Thiên, muội không thể ích kỷ bỏ nó mà trở về được. Trong người nó không chỉ mang dòng máu của Sở Định Long mà còn đang mang dòng máu của muội. Thật xin lỗi..."

Câu nói của Tương Tịch nhẹ nhàng đến kỳ lạ nhưng trong sâu thẳm lại mang chút bi thương. Khánh Hưng nhìn nàng như đang tìm kiếm gì đó. Từ lúc gặp lại, hấn vẫn luôn cảm thấy nàng chính là khác xưa quá nhiều. Mỗi lời nói ra đã rất tiết chế, ánh mắt của nàng cũng không còn trong veo nữa.

"Bản cung phải hồi cung rồi, xin phép cáo lui!" - Tương Tịch cười khẽ, xoay lưng bước khỏi nơi đây. Bỏ lại Khánh Hưng cứ mãi đứng dưới làn tuyết trắng, ánh mắt dõi theo bóng lưng cô độc của nàng.

"Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đến từ lúc nãy, vẫn đang đợi người ở trong." - Hoa Nhi vừa nhìn thấy bóng dáng Tương Tịch nơi cửa Phụng Hoan Cung, liền hốt hoảng chạy ra bẩm báo. Khẽ nhíu mày, nàng nhìn về phía gian chính cung, liền nhìn thấy nến được thắp sáng cả một vùng, khiến bóng hấn từ bên trong hắt ra, cô liêu tịch mịch.

"Cạch!" - Nàng khẽ đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy tấm lưng cao cao tại thượng của Sở Định Long. Hoa Nhi giúp nàng cởi chiếc áo lông cừu đã vương tuyết, sau đó cũng đóng cửa mà lui ra. Cẩn trọng bước từng bước đến phía sau hấn, nàng theo quy củ mà cúi đầu hành lễ: "Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

"Hoàng hậu về rồi sao?" - Sở Định Long lúc này đã quay lại, nhưng không đỡ nàng đứng dậy, chỉ dùng ánh mắt âm trầm như muốn nhìn thấu nàng. Tương Tịch vẫn giữ nguyên thế cúi đầu, thanh âm nhẹ nhàng: "Đề hoàng thượng đợi lâu như vậy, là tội của thần thiếp."

"Nàng thà để trẫm đợi, cũng không để Chung Quân kia đợi!" - Ngừ khí Sở Định Long thoáng chốc trở nên giận dữ, tiến đến nâng cằm nàng để ngược nhìn hấn. Nhưng ánh mắt nàng dùng để nhìn hấn, lại không chút gọn sóng, chỉ còn lại sự phẳng lặng đến đáng sợ. Khẽ mỉm cười, Tương Tịch hỏi lại hấn: "Hoàng thượng, người nói vậy khác nào nói thần thiếp tư thông với Chung đại nhân?"

Gian phòng rực sáng bởi ánh sáng của nến, soi sáng hai kẻ mặt đối mặt nhau. Sở Định Long nói lòng bàn tay đang siết chặt lấy cằm nàng, bi thương mà nói: "Tịch Tịch, nàng có biết trẫm rất sợ nàng nhớ lại, vì như vậy nàng sẽ bỏ trẫm mà đi. Bốn tháng nay, trẫm không dám bước tới Phụng Hoan Cung này, trẫm biết nàng khôi phục ký ức, càng sợ phải đối mặt với nàng, đối mặt với những thương tổn mà trẫm đã gây ra..."

Ngón tay Sở Định Long khẽ miết nhẹ lên vết sẹo của nàng, mân mê như một bảo vật quý giá: "Trẫm và nàng đã có hoàng tử rồi. Tịch Tịch, ở lại với trẫm đi, được không?"

"Ninh Nghi, Lạc Thái Ngân,... những nữ nhân trong hậu cung này, bao nhiêu người đã nghe được câu thật lòng của người đây hoàng thượng?" - Tương Tịch giương to phụng nhần đã nhoe đi vì lệ nhìn hấn, bật cười: "Họ từng tin, thiếp cũng từng tin. Nhưng hiện tại thiếp không dám tin liệu sau này khi thần thiếp không còn là con cớ của người nữa, thì có phải như là một con chim nhốt trong cái lồng son, bị người giam hãm nơi hậu cung nguy nga này hay không?"

Cơ thể bé nhỏ của Tương Tịch bị Sở Định Long ôm chặt vào lòng. Hấn hôn lên mái tóc đen tuyền của nàng, để mặc nàng rơi lệ ướt cả long bào của hấn: "Nhưng những lời trẫm nói với nàng là thật lòng..."

"Thiếp không tin nổi..." - Lời nói của Tương Tịch còn chưa dứt, đã bị cánh môi của hấn áp chế. Sở Định Long tham lam mút lấy bờ môi anh đào ấy của nàng, dùng lưỡi thâm nhập sâu vào bên trong. Hai cánh tay Tương Tịch đặt trước vòm ngực rắn chắc của hấn cố đẩy hấn ra, dùng lưỡi mà ngăn chặn hấn lại. Nhưng hành động của nàng càng khiến hấn cuồng bạo hơn, cắn mạnh vào môi nàng khiến nó bật máu.

"Um...thiếp không muốn..." - Hơi thở của Tương Tịch mỗi lúc một nóng bỏng, nàng có thể cảm nhận được mùi tanh của máu nơi khóe miệng. Cơ thể cao lớn của hấn áp chế nàng, hai cánh tay bị hấn khóa chặt nơi đỉnh đầu. Sở Định Long như phát điên vậy, khiến nữ nhân dưới sắp mất hết hơi thở mới luyến tiếc buông tha.

"Tịch Tịch..." - Thanh âm trầm khàn của hấn kêu tên nàng một tiếng, sau đó không nhìn được mà cắn lên cổ nàng. Bàn tay còn lại không an phận liền cời bỏ xiêm y của Tương Tịch, vuốt ve nhẹ nhàng như trân quý một bảo vật: "Những lời của trẫm nói với kẻ khác, nàng có thể không tin. Nhưng lời của trẫm nói với nàng là lời thật lòng..."

Từng câu từng chữ như đánh thẳng vào sâu bên trong Tương Tịch. Làm sao nàng có thể tin hấn đây? Làm sao có thể tin một kẻ bất chấp tất cả để có quyền lực trong tay là hấn? Làm sao có thể tin một kẻ đang tâm giết hại những nữ nhân một thời đầu ấp tay gối đây? Làm sao.... Bao nhiêu câu hỏi cứ quần quanh trong tâm trí nàng, khiến ánh mắt nàng mông lung nhìn hấn.

Sở Định Long khẽ nhìn nữ nhân trước mắt, nở một nụ cười dịu dàng. Thân thể trắng nõn bị hắn kích tỉnh mà ửng lên những mảng hồng, hơi thở cũng gấp gáp đến mê hoặc lòng người. Ngón tay hắn khẽ thăm dò xuống nơi tư mật của nàng, liền phát hiện nơi đó đã ướt đầm từ lúc nào.

"Um...đừng..." - Thời khắc Sở Định Long chạm vào, Trương Tích liền bị kéo về thực tại mà phản kháng, cố đẩy tay hắn ra. Nhưng ngón tay của hắn không chịu ngừng lại, còn không ngừng trêu đùa viên trân châu phía dưới. Cả cơ thể nàng mềm nhũn ra, phụng nhả hướng về phía hắn van xin." Hoàng thượng..."

"Gọi tên trẫm!" - Vừa nói ngón tay hắn liền nhấn mạnh vào xem như là trừng phạt nàng. Nữ nhân dưới thân lập tức cắn môi bày ra bộ dạng của một tiểu yêu nữ mà cầu xin hắn." Long...tha cho thiếp..."

"Được, như nàng muốn..." - Long bào của Sở Định Long không biết đã cởi ra từ lúc nào, đem cả cơ thể nằm lên phía trên nàng. Cự long tìm đến đúng nơi tư mật của nàng, không nói không rằng, nhẹ nhàng mà tiến vào.

"Đau..." - Phụng nhả Trương Tích uất hận nhìn nam nhân phía trên, bên dưới cơ hồ đau đớn vô cùng. Một giọt lệ rơi dài xuống, chạm phải mặt đất mà vỡ tan. Sở Định Long hôn lên cánh môi đã sưng mọng, đỏ đanh." Ngoan, thả lỏng một chút, sắp kẹp chết trẫm rồi..."

Mất một lúc lâu, Trương Tích mới có thể thích ứng mà buông lỏng một chút. Sở Định Long sợ nàng đau, liền ôn nhu mà vuốt ve để làm dịu bớt chút sợ hãi bên trong nàng. Nhưng quả thật hắn chịu không nổi, trên trán đầy mồ hôi, ánh mắt khổ sở nhìn nàng. Đến lúc nhận ra nàng đã không còn khó chịu, Sở Định Long liền động thân.

Nơi tư mật của Trương Tích bị hắn ra vào liên tục, tuy là nhẹ nhàng nhưng cơ hồ vẫn có chút đau đớn. Ánh mắt Sở Định Long càng lúc càng cuồng dại, đưa hai tay nàng ôm lấy cổ hắn, sau đó đặt nàng ngồi trên đùi hắn, khiến cả hai mặt đối mặt nhau.

Gò má ửng lên một mảng đỏ, ánh nến càng làm cho dung mạo của nàng thêm phần ma mị. Sở Định Long hôn lên cánh môi ấy lần nữa, dây dưa không dứt. Bên dưới không ngừng động thân, mỗi lần đều đi vào nơi sâu thẳm nhất của nàng.

Thần trí Trương Tích càng lúc càng mơ hồ, cơ thể bé nhỏ bị hắn khiêu khích đến mềm nhũn ra. Hai người dưới ánh nến, tạo nên một mỹ cảnh đẹp đến kỳ lạ.

Sở Định Long ôm chặt lấy eo nàng, gầm lên một tiếng, đem toàn bộ tinh hoa đưa vào bên trong nàng. Bàn tay nàng ở cổ hắn cũng siết lại, gồng mình đón nhận.

"Nàng không sao chứ..." - Thanh âm Sở Định Long khó khăn hỏi Trương Tích, nhưng cuối cùng lại phát hiện nàng vì mệt quá mà ngủ gục trên người hắn từ bao giờ. Khẽ vuốt lọn tóc mai vương trên trán nàng, ánh mắt nhìn vào nữ nhân ấy mà mỉm cười. Dịu dàng hôn lên cánh môi mềm mại ấy, hắn ôn nhu nói khẽ vào tai nàng:" Trẫm yêu nàng..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bảo thù

"Sở Định Long đã giết đi người ta yêu nhất. Hôm nay ta đem con trai của hắn đến tế vong linh người dưới hoàng tuyền." - Trong màn đêm hun hút, nơi đây phụng nhả Trương Tích nhìn thấy nữ nhân một tay giữ Tích Thiên, một tay cầm thanh đao sắc nhọn. Hai chân nàng run rẩy, không do dự vừa nhào đến vừa hét lên:" Thả bảo bảo ra!"

Nhưng càng chạy, khoảng cách của nàng và nữ nhân đó càng lúc càng xa dần. Bàn tay và tiếng gào thét tuyệt vọng của nàng bị bóng tối nuốt chửng lấy. Nữ nhân ấy quay sang nhìn nàng, gương mặt trở nên quỷ dị hơn. Tiếng cười khanh khách vang vọng bên tai nàng.

Bàn tay nữ nhân đó khẽ đưa con dao nhỏ đến gần cổ Tích Thiên. Đứa nhỏ dường như bị dọa cho sợ, khóc ré lên. Thời khắc đó như khiến Trương Tích phát điên. Nàng chạy mỗi lúc mỗi nhanh, đôi giày thêu hoa cũng trở nên rách nát. Khi nàng cảm giác gần như có thể giành được đứa nhỏ, thì lập tức bị ai đó đánh mạnh vào chân, khiến nàng khụy xuống. Mấy lần như thế, nàng như kẻ phát điên, hướng về nữ nhân đó cầu xin." Xin người, đừng làm hại bảo bảo. Xin người..."

"Tất cả cũng là do các người tự chuốc lấy thôi." - Nói đoạn, nữ nhân kia giơ con dao nhỏ lên cao, không do dự liền đâm xuống. Tích Thiên khóc nức lên một tiếng, sau đó liền im bật. Trái tim Trương Tích như quận thất lại, chết trân nhìn nữ nhân kia từ từ hạ thủ. Thời khắc đó, tiếng gào thét của Trương Tích như đang lớn dần lên trong bóng tối vô vọng." Không!!!!!!!"

Máu từ người của Tích Thiên nhỏ giọt xuống mặt đất. Từng giọt từng giọt một, như cả ngàn nhát dao đâm thẳng vào trái tim Trương Tích. Bên tai nàng vang lên tiếng cười khanh khách của nữ nhân kia, tiếng bước chân chậm rãi khi nàng ta đến gần nàng. Cảm giác sắc lạnh kề lên cổ Trương Tích, thanh âm của nữ nhân kia thì thào vào tay nàng:" Đến người rồi, hoàng hậu nương nương."

"Tích Thiên..." - Một giọt lệ lăn dài xuống gò má xinh đẹp của nàng, khi nhìn vào đứa con đang nằm trên vũng máu kia. Tâm nàng, phế rồi. Khẽ nhắm

mắt, nàng cười một cách nhẹ nhàng, thanh âm như có như không." Ra tay đi..."

Cảm giác lưỡi dao sắc nhọn lướt qua trên cổ nàng, sau đó là cảm giác của máu tràn ra đầy tanh tưởi. Trương Tịch gục xuống, phụng nhả không ngừng nhìn về phía Tịch Thiên. Giữa vũng máu, nó không chút động đậy, cũng không khóc lên một tiếng nào. Bàn tay nàng cố với lấy kéo nó vào lòng, nhưng khoảng cách....xa quá...

"Tịch Tịch!" - Thanh âm trầm khàn quen thuộc vang lên bên tai, khiến Trương Tịch khó khăn mở phụng nhả. Trong ánh sáng mờ mờ của ánh nến, dung mạo Sở Định Long dần hiện ra một cách mờ ảo. Khắp gian phòng là mùi trầm hương đầy an ổn. Phụng nhả khẽ nhìn xung quanh, liền nhận ra đây là gian phòng trong cung của nàng.

Bàn tay bóp nhẹ hai bên thái dương, tâm trí Trương Tịch dần ổn định hơn. Là giấc mộng sao? Thật đáng sợ. Nam nhân bên cạnh nàng có chút lo lắng, sốt sắng hỏi:" Nàng gặp ác mộng sao?"

Nhưng qua tai nàng lại biến đi đâu mất. Mọi suy tư của nàng như bị con ác mộng ấy chiếm lấy. Tịch Thiên...

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Tịch liền nảy lên một nhịp. Tịch Thiên của nàng, nó đang ở một mình. Cơ thể không còn tự chủ được, liền nhảy ra khỏi giường, ngay cả giày cũng không kịp mang vào liền chạy thật nhanh ra ngoài, mặc kệ cho Sở Định Long hoảng sợ mà đuổi theo nàng.

Bàn chân nàng chạy trên hành cung lạnh giá, xung quanh là màn đêm như chiếm hữu thế gian. Tiếng gió rít bên tai nàng như muốn kim hãm nàng lại. Thân ảnh Trương Tịch chỉ được ánh trăng soi sáng, nhỏ bé và đầy sợ hãi.

Phía sau nàng, Sở Định Long và đám nô tài cật lực chạy theo. Nhưng bước chân nàng lúc này tựa như có gió, nhanh đến thoát ần thoát hiện. Tâm trí Trương Tịch càng lúc càng sợ hãi. Liệu có phải giấc mộng lúc này là điềm báo, có phải Tịch Thiên đang gặp chuyện. Không được, nó là con của nàng, không được để nó có chuyện gì.

Gian phòng dành riêng cho Tịch Thiên nằm ở phía tây của Phượng Hoan Cung. Mọi ngày dù sáng hay đêm, nơi đây cũng tấp nập người ra kẻ vào. Vì Sở Định Long cực kì coi trọng vị hoàng tử này, nên đặc biệt cho chọn ra vài nô tài có kinh nghiệm để chăm sóc. Ngay cả vị ma ma đứng đầu trong cung cũng được gọi đến. Vậy mà hôm nay, giữa đêm lạnh bên ngoài cửa phòng của Tịch Thiên lại không có một bóng thị vệ canh phòng.

"Tịch Thiên!" - Hai tay Trương Tịch đẩy mạnh cánh cửa gian phòng, phụng nhả đảo quanh phòng tìm kiếm. Bên trong cũng như bên ngoài, đều không có một bóng người. Hít sâu vào, bước chân nàng chậm chậm tiến vào trong. Một bước, rồi lại hai bước, nàng cứ bước ngày càng sâu vào gian phòng phía trong. Lòng nàng tựa như có ngàn ngọn lửa thiêu đốt lấy.

Một bóng dáng của hắc y nhân xuất hiện trước mắt Trương Tịch, dưới chân kẻ đó là xác của ma ma tổng quản và các cung nữ khác. Hơi thở nàng như ngừng trệ lại, kinh hoàng khi nhìn thấy cảnh tượng đó. Đôi chân bị chôn chặt lại, phụng nhả liếc nhanh tìm kiếm Tịch Thiên.

"Oeee..." - Tiếng khóc của đứa trẻ yếu ớt tựa như sắp tắt thu hút sự chú ý của hai kẻ trong phòng. Nằm trong lòng của vị ma ma đã chết tự lúc nào, Tịch Thiên vừa khóc vừa quờ quào hai tay như kêu cứu. Hắc y nhân một tay cầm cây dao nhỏ sắc nhọn, từng bước tiến lại gần tiểu hoàng tử.

Cả cơ thể Trương Tịch như không còn tự chủ được, tâm trí cũng như hóa điên thật sự. Không chút do dự, nàng lao đến đẩy ngã hắc y nhân ngã xuống đất. Sau đó liền nhanh tay ôm lấy Tịch Thiên vào lòng.

Bị tấn công bất ngờ, hắc y nhân ngã xuống mặt đất. Sau đó thấy một thân ảnh nhỏ bé ôm lấy tiểu hoàng tử chạy ra ngoài, liền đuổi theo.

Giữa đêm đen, Trương Tịch chạy mỗi lúc một nhanh. Chân nàng bật cả máu, mồ hôi ướt đầm cả trán nhưng vẫn không thể cản bước chân nàng. Mỗi lúc nhìn về phía sau, liền nhìn thấy hắc y nhân hai mắt đầy sát khí ngày một đuổi gần. Sự sợ hãi xâm chiếm lấy nàng, khiến nàng chỉ biết vừa chạy vừa kêu cứu:" Có thích khách! Hộ giá!"

Nhưng tiếng kêu cứu của nàng như bị màn đêm nuốt chửng. Ngoài gió rít không ai đáp lại, cũng không ai cứu lấy hai mẫu tử nàng. Sở Định Long đâu? Rốt cuộc Sở Định Long đang ở đâu? Không phải lúc này hắn còn chạy theo nàng sao?

"A!" - Trương Tịch ngã khụy xuống mặt đất, chân cũng trật. Ôm chặt Tịch Thiên vào lòng, nàng cố gắng đứng dậy. Nhưng vừa đứng dậy, liền loạn choạng ngã xuống.

"Ta vốn định sau khi giải quyết xong nghiệp chướng này sẽ tìm người. Không ngờ người tự mình đem mạng đến." - Thanh âm nữ hắc y nhân vang lên bên tai, khiến Trương Tịch có chút sợ hãi, đem Tịch Thiên giấu vào lòng. Bước chân của nàng ta bước lại nàng một bước, nàng lại cố lẻ người ra xa nhất có thể.

"Àm!" - Bầu trời bỗng nhiên nổi sấm. Dưới ánh chớp lập lòe, con dao của hắc y nhân sáng lóe lên. Lạnh lẽo và tàn nhẫn. Phụng nhả Trương Tịch tràn đầy sợ hãi, cố lui về sau, van xin nàng ta:" Người muốn gì? Ta có thể cho người tất cả... Xin người tha cho bảo bối, nó còn nhỏ dại."

"Thứ ta muốn chính là mạng chó của người!" - Vừa nói hắc y nhân vừa vung dao lên cao. Ngoài trời lại nổi thêm một trận sấm chớp, cả gió cũng trở nên đáng sợ, dường như ông trời đang nổi cơn thịnh nộ. Trương Tịch biết mình không thể tránh khỏi, liền xoay lưng, đặt Tịch Thiên ở dưới lòng, mong muốn dùng cơ thể nhỏ bé che cho con nàng.

Những hạt mưa bắt đầu rơi xuống, bao phủ nhân gian trong sự ướt đầm. Chẳng biết đã trải qua bao lâu, đến lúc Trương Tịch mở phụng nhả, liền phát

hiện bên trên nàng là một thân thể to lớn khác. Mùi trầm hương quen thuộc bao bọc lấy nàng, như muốn xoa dịu sự sợ hãi. Nhưng chưa được bao lâu, cả cơ thể ấy liền đổ sụp xuống. Đến lúc này, Tương Tịch mới phát hiện người chịu nhất đao ấy không phải là nàng. Sự kinh hoàng khiến nàng hét lên thất thanh: "Hoàng thượng!"

Sở Định Long sắc mặt trắng bệch, vươn tay xoa nhẹ đầu Tương Tịch trấn an: "Không sao, trầm đuổi kịp nàng rồi!"

Máu từ vết thương bên hông của hắc nô giọt xuống mặt đất, đọng lại thành vũng lớn. Tịch Thiên như nhận thấy hiểm nguy đang rình rập, liền òa lên khóc. Giữa màn đêm lạnh lẽo, tiếng con trẻ như xé đôi lòng người.

"Quả là một đôi phu thê ân ái. Hào, hôm nay các người đã đến đây đủ rồi. Ta sẽ đem cả ba người xuống hoàng tuyền để không bị chia lìa!" - Nói đến đó, hắc y nhân liền rút ra một thanh trường kiếm. Ánh mắt nàng ta đăm đăm sát khí, tay cũng siết chặt. Thế nhưng, khi nàng ta vừa định xông đến, liền phát hiện một toán thị vệ đang chạy đến. Họ từ xa nhìn thấy hắc y nhân đang có ý hành thích hoàng thượng liền rút kiếm: "Hộ giá hoàng thượng!"

Nhận rõ thế trận bất lợi cho bản thân, hắc y nhân liền nhanh chân lợi dụng màn đêm mà chuồn mất. Sở Định Long lúc này nằm trong lòng Tương Tịch, đã lịm đi từ lúc nào. Máu từ vết thương của hắc nô chảy ra không ngừng, Tịch Thiên lại không ngừng khóc, khiến Tương Tịch sợ hãi không ngừng.

Đám thị vệ và một vài nô tài chạy đến, trên trán họ cũng đổ một tầng mồ hôi lạnh. Lần này là do họ tác trách, e rằng cái đầu không thể giữ rồi. Một cung nữ được Tương Tịch giao Tịch Thiên cho đem về cung cho Hoa Nhĩ chăm sóc. Còn nàng cùng những kẻ còn lại, liền đỡ Sở Định Long đến gian phòng gần đó.

"Long, mau mở mắt nhìn thiếp. Thái y sắp đến rồi, người mau mở mắt đi!" - Nhìn nam nhân nằm trên giường, lệ trên gương mặt Tương Tịch đã rơi tự lúc nào. Vẫn dĩ từ lúc khôi phục ký ức, nàng vẫn luôn xem hắc nô là một bạo quân, sợ hắc nô sẽ thương tổn nàng và Tịch Thiên. Nhưng hôm nay, hắc nô lại vì nàng mà đỡ một đao, dù biết có thể sẽ mất mạng. Nghĩ đến đó, lệ nàng lại tuôn không ngừng.

Bên ngoài, tiếng mưa như lán át mọi thứ. Cả hậu cung nghe tin Sở Định Long vì Tương Tịch bị đâm một đao tới bất tỉnh, liền nổi lên một trận kinh thiên động địa. Các phi tần hoảng sợ, đổ lỗi cho hắc nô ở cung hoàng hậu mà xảy ra chuyện. Ngay cả các lão thần cũng đứng ngồi không yên. Tin đồn Tương Tịch là yêu nữ hạ triều trong một đêm, lan rộng khắp kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Oán tình

Chung Ninh Cung giữa thế sự hỗn loạn trở nên tách biệt hoàn toàn, yên bình đến kỳ lạ. Bên ngoài, thị vệ thay nhau canh gác, xì xầm với nhau về chuyện vừa xảy ra. Còn ở phía trong cung, Lạc Thái Ngân điềm nhiên như không ngồi xem ca vũ nhảy múa.

"Quý phi nương nương, người của chúng ta hồi báo, nói hoàng thượng bị hành thích." - Một cung nữ cẩn trọng đến ghé sát tai nàng bẩm báo. Nhưng phụng nhãn của Lạc Thái Ngân chẳng chút suy chuyển, dùng bộ dạng nhàn nhã nâng tách trà lên nhấp nhẹ, không nhanh không chậm đáp: "Không liên quan chúng ta."

Cung nữ kia hiểu tâm ý của nàng, sau khi bẩm báo cũng lui về sau. Lạc Thái Ngân vươn bàn tay ngọc chỉnh trang lại trâm cài bị lệch đi, bên cạnh là lò đốt hương tỏa khói nghi ngút. Ánh trăng dịu nhẹ cùng ánh nến soi sáng khiến Chung Ninh Cung trở nên rực rỡ. Thoạt nhìn, không ai nghĩ nàng là một vị phi tần đang bị thất sủng.

"Nhân sinh như hoa rơi

Lúc hữu ý lúc vô tình

Như tâm ta yêu người

Kẻ dối gian, người chân tình."

Phụng nhãn khẽ nhắm lại, môi nàng vô thức bật ra bốn câu thơ. Lạc Thái Ngân cười nhẹ, như đang tự giễu bản thân. Hoa ở nhân gian rơi, cũng như chân tình mà họ thường truyền tụng, đôi lúc là gian dối, đôi lúc lại thật lòng. Hư hư thật thật, làm sao nàng dám tin?

Nhạc công bắt ngờ chuyển khúc nhạc, khiến tâm tư nàng cũng xoay chuyển theo. Tiếng đàn như ai oán lại bi thương, đôi lúc lại như tiếng lòng trách móc của một nữ nhân chờ tình lan. Nàng biết khúc đàn này, là "Oán tình".

"Phụng hoàng triều bào ngày hoan hi

Kiếp hoa ta bước không xoay đầu

Tuần mã này chàng đi trước

Kiếp ta thời đi sau

Dọc đường giấy hoa rực sắc đỏ

Tiếng trống cung hi vang vọng trời

Chôn kinh thành rực rỡ

Một tiếng chân tình xưa

Chỉ tiếc chàng chẳng phải lang quân

Lệ mỹ nhân rơi trên gò má

Thương cho chàng và ta, có duyên nhưng chẳng nợ..."

Thanh âm của ca kỹ ngọt dịu như dòng suối, nhưng đôi lúc lại như hòa quyện với tiếng đàn, dịu dàng mà đậm thẳng vào tâm người bởi bi thương. Lạc Thái Ngân trở nên tùy hứng mà dựa đầu lên tường ki, phụng nhãn lơ đãng nhìn đám ca vũ nhạc công. Mùi hoa ngọc lan từ lò hương bao quanh lấy nàng, như muốn an ổn tâm tư nàng lại.

Từng dòng hồi ức thấm đậm đau thương phút chốc hiện về, vô tình mà hữu ý chiếm trọn lấy nàng. Ánh trăng mờ mờ nhạt nhạt, càng khiến cho khung cảnh càng thêm ảo não. Lạc Thái Ngân rơi một giọt lệ long lanh nơi gò má xinh đẹp, rồi lại nhanh tay lau đi mất. Tình là gì chứ? An ổn của con dân Lạc quốc, sự hưng thịnh của đất nước đều đặt trên đôi vai bé nhỏ của nàng. Huống hồ, Lạc quốc có binh biến, người nàng yêu ấy phải lần nữa thân chinh ra chiến trận. Vậy thì để nàng giam mình nơi cung cấm đất khách quê người, cũng không muốn nhìn thấy con dân rơi máu lần nữa.

Nơi góc trên mái của Chung Ninh Cung, thấp thoáng một bóng dáng của nam tử. Chương Tử Quân lặng yên ngồi đó, nhìn Lạc Thái Ngân nàng hơn ba canh giờ. Đã ba tháng kể từ lần gặp ở lãnh cung, hần đến Sở Nguyên quốc đã nhiều lần xin được yết kiến nàng đều bị Sở Định Long khước từ với lý do nàng đang dưỡng bệnh. Mỗi ngày, hần đều ngồi ở đây, mặc cho đôi lúc sẽ không nhìn thấy nàng.

Ngày đó, khi vừa từ biên cương khai hoàn trở về, hần được tin hoàng thượng nhận hần làm nghĩa đệ. Với kẻ khác, đây là ân điển lớn. Nhưng với hần, nó lại chẳng khác nào một nhát dao chặt đứt đi mộng ước của nàng và hần. Rồi sau đó, đám đại thần trong triều liền đẩy nàng đi hòa thân với Sở Nguyên.

Ngày đại hôn, Lạc Thái Ngân ngồi trong kiệu lớn, mặc lễ phục của Sở Nguyên. Còn Chương Tử Quân, dẫn đầu đoàn hộ tống. Tựa như là lễ thành thân của hần. Nhưng tiếc thay tân nương là nàng, còn tân lang chẳng phải hần.

Rồi đến kinh thành Sở Nguyên, hần lại chính tay dẫn nàng đến trước Sở Định Long, trao nàng cho hoàng đế Sở Nguyên. Chương Tử Quân nâng bầu rượu, uống ực thật nhanh. Rồi hần nhìn trăng đang tỏa thứ ánh sáng mờ ảo, bật cười, môi mấp máy gọi nàng: "Ngân nhi..."

Bên dưới, Lạc Thái Ngân khẽ phát tay cho các ca vũ cáo lui. Tay ngọc vịn lấy tay trường ki đứng dậy, chỉnh trang lại y phục, nhẹ nhàng bước từng bước vào trong. Một cung nữ nhìn thấy vậy liền đi theo, nhưng bị nàng ngăn lại: "Bản cung muốn yên tĩnh, chỉ cần hai người đứng ngoài canh gác, không cho ai vào. Còn lại, cho lui hết đi."

"Tuân lệnh!" - Cung nữ kia nhận lệnh, liền lui xuống phân phó. Cánh cửa của gian phòng từ từ khép lại, cuối cùng chỉ còn mỗi Lạc Thái Ngân ở bên trong. Phía sau màn che, cung nữ đã chuẩn bị một bồn nước tắm. Hơi nước ấm nóng lan tỏa trên mặt nước, hư hư ảo ảo.

Khẽ vươn tay gỡ những cây trâm cài, mái tóc nàng tùy hứng mà xổ xuống, mềm mại như lụa. Lạc Thái Ngân trút bỏ dần xiêm y trên người, để lộ phần da trắng mịn tựa tuyết. Bước đến cạnh bồn tắm, nàng vươn tay nghịch ngợm chạm vào nước, trên môi thấp thoáng ánh cười: "Thật ấm..."

Nói đoạn, Lạc Thái Ngân bước từng bước xuống, thoải mái thả mình xuống dưới làn nước ấm. Trên mặt nước, cung nữ đã rải vài cánh hoa ngọc lan, khiến mặt nước càng thêm huyền ảo. Nàng khẽ nghịch ngợm với nước, cảm nhận sự ấm áp lan tỏa qua da thịt.

"Cạch!" - Tiếng mở cửa khiến Lạc Thái Ngân giật mình, lúc quay lại liền thấy cánh cửa sổ đã mở tự lúc nào. Mây phụng khẽ cau lại, thanh âm cũng tràn đầy nghi hoặc: "Kẻ nào?"

Không có tiếng ai đáp lại nàng ngoài tiếng gió vọng từ ngoài cửa sổ vào. Tâm tư Lạc Thái Ngân có chút bất an, liền tiến dần vào bờ, vươn tay lấy y phục gần đó. Nhưng khi tay nàng vừa chạm đến y phục, liền cảm thấy một lực kéo nàng ngược trở lại.

"To gan! Người..." - Lời nói còn chưa dứt, nàng đã bị một cánh môi chặn lại. Hai tay nàng vùng vẫy muốn đẩy kẻ trên thân ra, nhưng lại bị hần giữ chặt. Phụng nhãn nàng trừng to, dùng lực cắn lấy cánh môi của kẻ kia. Mùi máu tanh hòa lẫn với men rượu nhanh chóng lan tỏa trong miệng nàng, nhưng hần không ngừng lại, thậm chí còn tham lam cắn mút hết tinh túy của nàng.

"Ngân nhi..." - Thanh âm trầm khàn quen thuộc khiến Lạc Thái Ngân có chút khựng lại. Giữa làn hơi nước mờ ảo, gương mặt của nam nhân đó dần hiện ra trước phụng nhãn nàng. Nhưng mà tư thế này của hai người, quá ám muội đi...

Nam nhân kia dường như đã biết nàng nhận ra hần, tâm trí liền không kiểm soát được nữa liền đưa tay viết chặt lấy eo nàng, cọ sát với thân thể mềm mại của nàng. Lạc Thái Ngân từ đầu trên người không có y phục chút che chắn, cửa quây mong thoát khỏi tay hần. Nhưng càng lúc tay hần càng chặt chẽ hơn, một tay còn lại cũng không yên vị mà đặt lên gò đảo tiên căng tròn xoa nhẹ. Từ trước đến nay, mặc dù đã được đem đi hòa thân cho Sở Định Long,

nhưng với những chuyện nam nữ ân ái này, chỉ có cung nữ bên cạnh nàng thay nàng làm, còn lại hoàn toàn mù tịt.

Hơi nước bị đục vọng làm cho trở nên mờ ảo hơn. Dùng chút lý trí cuối cùng, Lạc Thái Ngân đặt hai tay trước ngực hấn, thờ dốc nói: "Tam thúc...thả con ra...."

"Ta đã bảo nàng đừng gọi ta là tam thúc nữa!" - Ánh mắt của Chương Tử Quân thoáng chốc đỏ ngầu, mang theo hàm ý tức giận. Ngón tay hấn lướt nhẹ trên cánh môi đẹp đã của nàng, trần quý như bảo vật. Trong đáy mắt hấn, gò má ửng hồng của nàng như khiêu khích hấn. Men rượu và hơi nước nóng bỏng càng khiến hấn muốn nàng hơn nữa. Ngón tay hấn lướt dần trên da thịt ẩm ướt của Lạc Thái Ngân mê thành một đường dài. Bất chợt ngón tay hấn tìm thấy nơi tư mật của nàng, nhấn nhẹ vào.

"A!" - Con đầu từ hạ thế truyền đến, khiến Lạc Thái Ngân không nhận được mà kêu lên một tiếng thất thanh. Nhận ra mình thất thố, nàng liền bịt chặt miệng lại. Cung nữ bên ngoài canh gác nghe có động, liền gõ nhẹ lên cửa, hỏi vọng vào: "Quý phi nương nương, có chuyện gì sao ạ?"

Hai gò má của Lạc Thái Ngân đỏ ửng lên, cả thân hình vì đục vọng mà trở nên nhạy cảm. Chương Tử Quân như bị rượu làm cho điên loạn, mà ngón tay không ngừng vuốt ve nơi tư mật của nàng. Hơi thở hấn cũng trở nên nóng bỏng phả vào da thịt nàng. Thanh âm nàng trở nên mềm mại tựa một con tiểu miêu bị thương: "Tử Quân....xin thúc..."

"Ngoan, thả lỏng ra chút..." - Trên trán Chương Tử Quân cơ hồ đỏ một tầng mồ hôi lạnh. Cự long đã trưởng lên đầy khó chịu, nhưng hấn lại không dám tự tiện. Hấn sợ làm nàng tổn thương.

"Nương nương, thị vệ phụng lệnh đi khám xét các cung để tìm thích khách, muốn vào khám xét cung của người." - Cung nữ bên ngoài lần nữa nói vọng vào, xen lẫn thêm tiếng dao kiếm của đám thị vệ. Lạc Thái Ngân sợ hãi, liền khó khăn nói với Chương Tử Quân: "Tam thúc, người mau rời khỏi..."

Ánh mắt Chương Tử Quân khẽ đăm lại, có chút tức giận. Bên ngoài, tiếng gõ cửa mỗi lúc một dồn dập. Cánh tay hấn vươn ra phía sau nàng, lấy y phục của nàng rút ra lúc này đưa cho nàng, không nhanh không chậm nói: "Che lại cho cẩn thận!"

Nói đoạn, Chương Tử Quân liền hít một hơi sâu, rồi nhanh chóng lặn xuống bên dưới. Lạc Thái Ngân chưa kịp phản ứng, cửa cung đã bị đám thị vệ bật ra: "Quý phi nương nương, chúng nô tài thất lễ rồi."

"To gan, bản cung chưa cho phép mà dám xông vào. Có phải các người ý bản cung đang bị giam lỏng, muốn lãng nhục hay không?" - Thanh âm của Lạc Thái Ngân tràn đầy ngừ khi tức giận, tay giữ chặt lấy y phục che chắn cho phụng thể. Đám thị vệ nghe thấy, liền quỳ sụp xuống, đầu cúi gằm: "Quý phi nương nương tha tội, chúng nô tài cũng là vì lo cho an nguy của hoàng thượng..."

"Lo cho an nguy của hoàng thượng? Hay lắm, bây giờ các người xông vào, si nhục phụng thể của bản cung, si nhục long nhan, còn dám ở đây ngụy biện. Người đầu, lôi chúng vào Thận Hình Ty, đánh chết cho ta!" - Phụng nhân Lạc Thái Ngân hiện lên vẻ uy nghiêm của bậc phi tần, nhưng tâm lại không ngừng run rẩy. Nam nhân kia ở dưới nước, không ngừng trêu chọc nàng, khiến nàng rất khó khăn để giữ vững phong thái. Chương Tử Quân ở dưới mặt nước có bóng của y phục che chắn, lại càng thích thú vuốt ve cơ thể mềm mại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Phong ba ập đến

Đám thị vệ bị lôi ra ngoài, miệng liên tục van xin tha tội. Hai cung nữ canh gác bên ngoài run rẩy, sợ bị Lạc Thái Ngân trách tội xuống, liền đóng chặt cửa lại. Trong gian phòng trở về vẻ tĩnh lặng thường ngày.

"Ngay cả lúc xử tội ai đó, nàng vẫn xinh đẹp như vậy..." - Chương Tử Quân ngoi từ dưới mặt nước lên, không do dự khóa chặt lấy eo nhỏ của nàng, buông lời ma mị. Cả cơ thể to lớn của hấn bị bao phủ bởi nước, ướt sũng. Những giọt nước chảy dài từ mái tóc của hấn xuống gương mặt yêu nghiệt, có vài giọt còn lưu luyến đọng lại. Ánh mắt hấn vì men rượu hòa lẫn với men tình, khiến người khác như bị mê hoặc.

Toàn bộ cảnh sắc ấy lọt vào phụng nhãn của Lạc Thái Ngân. Gương mặt xinh đẹp thoáng chốc ửng hồng, cổ né tránh hấn. Bên trong nàng như bị thấp lên một ngọn lửa, thiêu rụi cả cổ họng, khiến thanh âm nàng trở nên kiều mị: "Tam thúc, người ở lại đây không ổn...."

"Ta đã bảo đừng gọi ta là tam thúc. Và lại..." - Bàn tay của Chương Tử Quân càng lúc càng không yên phận, đặt trên gò bông đào mềm mại của nàng mà xoa nhẹ. Ngón tay hấn khiêu khích lấy hạt hồng ngọc đang nhô lên đầy đẹp đẽ, thanh âm trầm khàn như đang đè nén đục vọng trong người: "Con nghĩ ta sợ tên hôn quân đó sao? Chỉ cần một đạo quân của bản vương, cũng đủ thổi bay cả Sở Nguyên này..."

Lạc Thái Ngân như một con chim nhỏ bị thương dưới tay hấn, hơi thở vì đục vọng cũng trở nên dồn dập. Cánh môi Chương Tử Quân chạm nhẹ lên làn da mềm mại nơi cổ của nàng, rồi lướt dần xuống gò bông đào ấy, tham lam cắn mạnh lấy một cái. Bàn tay Lạc Thái Ngân vịn chặt lấy thành bồn nước, kêu lên những tiếng kích tình, nhưng lý trí vẫn ngăn nàng bị cuốn sâu vào cơn mê hoặc này: "Tam thúc.... Con đã là quý phi của Sở Nguyên... Nếu...um... Bị phát hiện, cả Lạc quốc sẽ không còn nữa..."

"Lạc quốc Lạc quốc! Nàng lúc nào cũng nghĩ cho họ, cho phụ hoàng của nàng. Còn hạnh phúc của nàng, còn tình yêu của ta?" - Dường như Chương

Từ Quân thật sự cuồng nộ, cắn thật mạnh vào cổ nàng, lưu lại dấu vết kích thích trên làn da mềm mại của nàng. Bàn tay hắn nâng cằm Lạc Thái Ngân, bắt nàng mắt đối mắt với hắn." Nói ta biết, nàng có yêu ta không?"

Câu hỏi của hắn như xoáy sâu vào tâm can nàng. Yêu sao? Có, nàng yêu hắn. Nhưng trên vai nàng là gánh nặng của cả Lạc quốc. Nghĩ đến đó, hai bàn tay nàng vô thức siết chặt lại, xoay đầu né tránh hắn." Tam thúc, mong thúc đừng hỏi những câu như thế. Con đã không còn là Ngân nhi ngày trước, trong lòng con cũng không còn chút vương bận tình ái nữa. Cả đời con bây giờ, chỉ có thể dành để mang lợi ích cho Lạc quốc."

Nói đoạn, Lạc Thái Ngân liền đẩy hắn ra, muốn rời khỏi hắn. Nhưng chưa kịp làm gì, đã bị Chương Từ Quân giữ chặt lại. Hắn hai tay nâng hai chân nàng ngang hông, ánh mắt thâm trầm mà nói:" Ai cho nàng rời đi?"

" Aaaa...." - Lạc Thái Ngân kêu lớn lên một tiếng, phụng nhả phóng to hơn, bàn tay bấu lấy hai vai của Chương Từ Quân. Hạ thể bị cự long xâm chiếm đột ngột, truyền đến con đau đớn không gì sánh bằng. Một giọt lệ rơi dài xuống dung mạo xinh đẹp của nàng, rồi lại rơi xuống mặt nước, vỡ tan.

Trên trán Chương Từ Quân cơ hồ đổ một tầng mồ hôi lạnh, ngay cả làn nước ấm áp cũng không thể làm dịu lại. Nhưng tâm trí hắn càng lúc càng hưng phấn tột cùng. Khẽ hôn lên cánh môi anh đào ấy, bàn tay vuốt nhẹ lau đi những giọt lệ, hắn cười ôn nhu nhìn nàng." Nàng giữ mình, là dành cho ta sao?"

Hai má Lạc Thái Ngân càng lúc càng đỏ, tựa như một đoá bi ngạn đang khoe sắc. Dư âm của cơn đau còn lại khiến nàng không trả lời nổi, chỉ cơ hồ biết lắc đầu phản kháng. Trên môi Chương Từ Quân thấp thoáng ý cười, cầm cánh tay đeo chiếc vòng ngọc bích của nàng giơ lên." Vậy đây là gì? Không phải là món quà ta dành tặng cho nàng sao?"

Bị nói trúng tâm tư, phụng nhả của Lạc Thái Ngân khẽ sụp xuống, không dám nhìn thẳng hắn. Nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng, Chương Từ Quân hôn lên trán, dịu dàng dỗ dành:" Ta biết nàng gánh trên vai rất nhiều trọng trách. Nhưng tin ta. Vài tháng nữa, ta sẽ đem binh đến, đem nàng trở về bên ta, được không?"

" Tam thúc...." - Thanh âm nàng kiều mị, như thổi thúc thêm cho ngọn lửa đang thiêu đốt trong hắn. Hai bàn tay hắn nâng hai bắp chân xinh đẹp của nàng lên ngang hông, lưng nàng tựa vào thành bồn nước, để cự long ra vào nhẹ nhàng bên trong nàng. Nữ nhân dưới thân hắn lần đầu chịu cảnh kích thích, mỗi lần hắn vào sâu bên trong nàng lại càng siết chặt lấy hắn.

" Đừng gọi tam thúc, gọi tên ta..." - Cự long của hắn mỗi lúc càng khó chịu, bàn tay giữ chặt lấy hai bắp chân nàng ra vào mỗi lúc một nhanh. Lạc Thái Ngân dần thích ứng, từ cánh môi anh đào phát ra những thanh âm đầy mê tình:" Từ Quân.... Um..."

Đầu Chương Từ Quân lập tức nở vang một tiếng, nhắc nàng lên cao hơn, mỗi cú đẩy hông đều vào nơi sâu thẳm nhất của nàng. Làn nước dường như thuận theo họ, mỗi lần đều tạo thành những đợt sóng lớn. Mật dịch ấm nóng bao phủ lấy cự long của hắn, càng khiến hắn cuồng bạo hơn.

"Nói đi, nàng có yêu ta không?..." - Khẽ xoay Lạc Thái Ngân đứng nghiêng về một phía, một tay Chương Từ Quân nâng cao một chân của nàng lên cổ, từ đó đâm thẳng vào trong. Một cảm xúc khó tả truyền thẳng vào nàng, bàn tay vịn lấy thành bồn tắm cố đứng vững. Cả cơ thể nàng quả thật sắp tan thành nước, không thể chịu nổi mà bật ra tiếng kêu như tiểu miêu:" Um....sâu quá.... Có mà...đừng sâu như vậy...."

Nhận được câu trả lời thích đáng, Chương Từ Quân như ôn nhu lại một chút, cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn. Lưỡi của hắn tham lam chiếm hết lấy sự ngọt ngào trong khoang miệng của nàng, bên dưới cự long lại như muốn xé rách nàng làm đôi. Làn hơi nước mờ ảo cộng thêm bóng dáng kích thích của cả hai người, khiến cả gian phòng như tràn ngập lửa tình.

Một ngọn gió thổi vào từ cửa sổ, khiến các ngọn nến đang thấp sáng thoáng chốc vụt tắt. Màn đêm nhanh chóng chiếm trọn lấy gian phòng, chỉ có ánh trăng hiu hắt len lỏi vào. Thế nhưng nam nhân nào đó vẫn không thềm bận tâm, liên tục khiến nữ nhân bên dưới thân kêu lên không ngừng.

" Ngươi có nghe gì không?"

"Có, nghe như mèo kêu ấy nhỉ? Để ta đi xem thử."

" Ngươi không nhớ lúc nãy mấy tay thị vệ bị lôi đi sao? Ngồi yên đi, mặc kệ nó."

Tiếng hai cung nữ bên ngoài xì xầm với nhau khiến Lạc Thái Ngân đỏ cả mặt. Lúc nãy nàng quả thật lớn tiếng quá rồi. Nhưng chưa kịp suy nghĩ tiếp, trên vai liền cảm nhận được cơn đau nhức, bên dưới hắn càng ra vào kịch liệt hơn, khiến thần trí nàng rơi vào một khoảng hồ đồ.

Chương Từ Quân không nhịn được nữa, liền cắn mạnh lên bờ vai nhỏ bé của nàng, đem toàn bộ tình hoa gieo thẳng vào bên trong nàng. Hạ thể của Lạc Thái Ngân tiếp nhận từ hắn, trở nên ấm nóng lạ thường. Nhưng cơ thể lại không chịu nổi nữa, liền gục xuống.

Khẽ cười, hắn cúi xuống ẵm nàng lên khỏi mặt nước, lấy y phục chuẩn bị sẵn trên giường khoác vào cho nàng. Lúc ấy, cảm giác chạm vào da thịt mềm mại như lụa khiến ngọn lửa dục vọng bên trong hắn lần nữa sôi sục. Nhưng nhìn vào dung mạo nàng thanh thuần lại có chút mệt mỏi sau lần vừa rồi, hắn lại không nỡ.

" Ngân nhi, chờ ta đến đón nàng..." - Đặt nàng lên giường, Chương Từ Quân khẽ cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Lạc Thái Ngân, thì thầm vào tai nàng. Sau đó liền lưu luyến rời khỏi ngay trong đêm tối.

" Ngươi nói cái gì? Hoàng thượng bị hành thích?" - Chu phi đang yên giấc, nghe cung nữ báo tin liền bật dậy. Ngay cả giày cũng không kịp xỏ, liền chạy ra khỏi giường, hối thúc đám nô tì:" Mau chỉnh trang lại cho bản cung. Hoàng thượng bị như vậy, làm sao bản cung yên tâm mà nghỉ ngơi được."

Khẽ ngồi xuống trước bàn trang điểm, nàng ta cố gắng chỉnh trang dung mạo lại cho xinh đẹp nhất có thể. Cung nữ cận thân giúp nàng ta chải tóc, không biết suy nghĩ bao nhiêu lâu, liền thở thê: "Nương nương, hoàng thượng bị hành thích ở cung của hoàng hậu."

"Có gì là lạ. Hoàng thượng cả mấy tháng nay đều ở cạnh hoàng hậu, ngay cả bản cung và long thai cũng không thèm đoái hoài." - Nói đến đây, Chu phi liền tức giận khôn nguôi. Hoàng hậu lúc mang long thai, Sở Định Long không tiếc lòng, lúc nào cũng kề cạnh. Tại sao đến nàng ta mang long thai, ngoài mặt mỗi ngày đều sai Vương công công mang đồ dưỡng thai đến, thì một lần ghé thăm cũng không có. Vài tháng trước còn tưởng hấn không thèm để tâm hoàng hậu nữa, nào ngờ chưa gì đã nhanh chóng phục sủng như vậy.

Cung nữ kia vừa chải tóc, môi khẽ nở nụ cười đầy ý vị, nói với Chu phi: "Nhưng mà bây giờ, trong hậu cung và ngoài tiền triều đều nói hoàng hậu là yêu nữ họa triều. Nương nương nghĩ xem, không phải là ông trời giúp nương nương lật đổ bà ta sao?"

Bàn tay đang cầm trâm của Chu phi lập tức ngừng lại, có chút khó hiểu nhìn cung nữ đó: "Ý của người là...."

Dường như đã hiểu được tâm ý của cung nữ đó, phụng nhãn Chu phi liền sáng lên, nở một nụ cười đầy ý vị. Quả nhiên là ông trời giúp nàng ta, lần này để việc này xảy ra, chính là thuận lợi để nàng lật đổ cái gai trong mắt. Bàn tay của nàng ta khẽ vuốt ve vùng bụng đã nhô cao của mình, khiến nhanh không chậm nói: "Hài tử ngoan, mẫu phi sẽ dọn đường thật sạch sẽ, để con trở thành hoàng đế cao cao tại thượng."

Một cung nữ đem theo y phục lên, giúp Chu phi khoác vào và chỉnh trang lại. Nàng ta lần nữa nhìn dung mạo bản thân trong gương, liền nhếch môi tạo thành nụ cười tàn độc.

"Người đi mời Thông thiên giám đến cung của hoàng hậu. Nhớ dặn ông ta phải nói những gì nên nói." - Bàn tay Chu phi khẽ đặt một túi bạc lên tay của cung nữ kia, cẩn trọng dặn dò. Cung nữ đó nhận lệnh, liền nhanh chóng lui ra thi hành. Chu phi nâng tay ngọc để nô tài diu, phong thái cao quý, không nhanh không chậm nói: "Đi thôi, kịch hay sẽ mau tàn, không nhanh chân sẽ dễ lỡ mất."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Trừng phạt

Phượng Hoan Cung trở nên huyền ảo giữa đêm khuya. Đám thái giám và cung nữ thay nhau ra vào phụ giúp các thái y. Trương Tịch trên người phụng bào còn chưa khoác, cả đêm ngồi ở gian phòng bên cạnh lo lắng không yên. Hơn ba canh giờ sau, Phan thái y mới sang hồi báo cho nàng rằng Sở Định Long đã không sao nữa nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Khẽ thổi vào chén thuốc vừa sắc cho đỡ nóng, nàng cùng Hoa Nhĩ chặt vật một hồi mới có thể giúp hấn uống thuốc. Gần như mất ngủ cả đêm khiến dung mạo của nàng trở nên tiêu tụy ba phần, nơi phụng nhãn cũng xuất hiện vết thâm. Hoa Nhĩ và Phan thái y sau đó cũng lui ra ngoài, gian phòng chỉ còn lại nàng cùng Sở Định Long.

Một môi dựa đầu vào thành giường, tay ngọc khẽ vô thức nắm lấy bàn tay của hấn. Cảm giác ấm áp lan tỏa, khiến tâm nàng có chút an ổn. Phụng nhãn Trương Tịch có chút ngần ngại, nhìn nam nhân đang say giấc trên giường: "Hoàng thượng, tại sao người thay đổi nhiều như vậy? Một đao đó, lỡ cướp đi mạng của người, thân thiếp làm sao gánh nổi?"

Nghĩ đến đó, một giọt lệ len dài trên gò má của nàng. Ngón tay vô thức vuốt nhẹ lên vết sẹo trên má, nàng tự hỏi liệu có nên tha thứ cho hấn không. Sở Định Long vì nàng đỡ lấy một đao, nhưng nàng lại chẳng thể nào trút bỏ nghi kỵ trong lòng xuống. Phải chăng oán hận của nàng dành cho hấn quá sâu hay không?

Bên ngoài truyền đến tiếng huyền ảo, khiến mây phụng Trương Tịch vì có chút khó chịu mà cau lại. Hoa Nhĩ từ ngoài rụt rè đi vào, cung kính hồi báo: "Bẩm hoàng hậu nương nương, phi tần lục cung và các đại thần trong triều đều đã đến trước cửa cung. Họ nói muốn diện kiến người."

Một tia khó hiểu vụt qua trong tâm trí Trương Tịch. Nếu họ đến vì lo cho long thể của Sở Định Long thì chẳng có gì là lạ, còn lần này lại muốn diện kiến nàng. Khẽ xoay sang Hoa Nhĩ, nàng cẩn trọng hỏi: "Có phải trong cung đêm nay có gì kinh động hay không?"

Nàng ấy nghe nàng hỏi, liền nhìn quanh dò xét, sau đó mới ghé tai nàng kể rõ sự tình. Mây phụng Trương Tịch khẽ dẫn ra, môi anh đào cũng nhếch lên thành một nụ cười đầy ý vị. Quả nhiên là ở hậu cung này sắp nổi một trận phong ba lớn.

"Người dặn dò các nô tài trông chừng Tịch Thiên cẩn thận, hoàng thượng cũng cử người chăm sóc. Bản cung muốn xem những kẻ đó muốn làm gì bản cung." - Ngờ kìa Trương Tịch càng lúc càng cao, như thể đang nổi giận thực sự. Nàng sai cung nữ mang phụng bào của hoàng hậu đến, điểm trang lại dung mạo. Người làm mẫu nghi thiên hạ như nàng, không thể để xuất hiện trước mặt quần thần mà quá sơ sài. Ngồi trước gương ngắm nhìn bản thân, nàng mới thật sự cảm thấy đây mới là phong thái của chủ lục cung.

"Hoàng hậu nương nương giá đáo!" - Giọng của Trương công công vang vọng khắp chính điện Phượng Hoan Cung. Đám đại thần cùng phi tần vừa nghe

thấy, liền nhất quán theo quy củ hành lễ không dám sai sót." Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

Tương Tịch mặc phụng bào uy nghiêm của hoàng hậu, bên cạnh là Hoa Nhĩ đi tay bước vào. Phong thái uy quyền, từng bước từng bước đều tỏ rõ khí chất của một bậc mẫu nghi thiên hạ. Bước đến bên phụng tọa, Tương Tịch quay xuống nhìn những kẻ quỳ bên dưới, môi cong lên đầy chế giễu." Miễn lễ!"

Hoa Nhĩ cẩn trọng diu nàng ngồi xuống, sau đó liền lui ra sau. Hai tay Tương Tịch đặt trên phụng tọa, phụng nhân bày ra sự uy nghi, thanh âm điềm đạm vang vọng cả chính điện." Chẳng hay tại sao tỷ muội và các đại thần trong triều cũng có nhã hứng đến Phụng Hoan Cung vào đêm khuya như vậy?"

" Hoàng hậu nương nương còn phải hỏi sao? Đương nhiên là vì chuyện hoàng thượng bị hành thích rồi." - Chu phi ngao nghễ ngồi trên ghế xoa vùng bụng đã nhô lên của mình. Lúc này nhìn thấy Tương Tịch đi từ trong vào, nàng ta không khỏi cười thâm trong bụng. Phen này, nàng ta nhất quyết phải lột phụng bào, đem hoàng hậu này đẩy ngã từ phụng vị xuống.

Những ngón tay ngọc của Tương Tịch gõ lên thành của phụng tọa, thanh âm có chút ôn hòa." Ra là vậy. Hoàng thượng đã không còn gì đáng lo nữa, hà cớ phải kinh động đến vậy."

" Thật ra không chỉ vì vậy mà thần thiếp và mọi người đến đây." - Phụng nhân của Chu Phi khẽ liếc nhìn về phía sau. Cung nhân đi theo nàng ta hiểu ý, liền dẫn Thông thiên giám đến trước mặt nàng. Ông ta cẩn trọng cúi người, quỳ xuống dưới phụng tọa tấu trình." Thần là chủ sự của Thông thiên giám, Hoàng Thái Phó, thỉnh an hoàng hậu nương nương."

Mây phụng Tương Tịch khẽ nhủ lại, tâm trí có chút khó hiểu nhìn kẻ bên dưới. Người của Thông thiên giám không ở phủ để coi thiên tượng, mà đến đây làm gì?

" Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thái Phó là có việc muốn tấu trình với người." - Dường như Chu phi không còn giữ được kiên nhẫn, liền đốc thúc ông ta nói ra gì đó. Chỉ có điều, Tương Tịch cảm thấy từ đầu chỉ cuối Hoàng Thái Phó không dám ngắt đầu, toàn thân có chút run rẩy. Thanh âm của Chu phi quả thật không còn sự nhẫn nại, có chút lớn tiếng." Bàn cung ở đây, sẽ không có kẻ nào dám động vào người."

" Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, đêm nay thần ở Thông thiên giám nhìn thấy một ngôi sao chổi rơi xuống hậu cung." - Lời nói của Hoàng Thái Phó có chút khó khăn, như đang cố che giấu điều gì đó. Ánh mắt ông ta sợ hãi nhìn về phía Chu phi, liền bị cái trừng mắt của nàng ta cảnh cáo. Sau đó thì từ miệng phun ra những lời kì quái:" Ngôi sao đó rơi về hướng Bắc so với Đường Tâm điện. Sao chổi vốn dĩ là điềm đại hung, nên kính mong hoàng hậu liệu điều mà suy xét."

Cả chính điện xôn xao không ngừng. Các đại thần liền nói với nhau, tai họa sắp ập xuống đầu Sở Nguyên rồi. Phi tần thì thì nhau khóc lóc, vì lo sợ bản thân dính vào tai ương. Chỉ có Chu phi không nháo, không chút lo sợ. Ngược lại nàng ta còn rất thần nhiên chia mũm dao về phía Tương Tịch:" Phía Bắc của Đường Tâm Điện, không phải chỉ có Phụng Hoan Cung này sao?"

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Tương Tịch trên phụng tọa. Người trong hậu cung ai chẳng rõ nhất, từ lúc Sở Định Long trở về cung đã lệnh cho tất cả phi tần ở phía Bắc gần Phụng Hoan Cung dọn qua các cung khác. Cốt là để hoàng hậu nương nương có thể tịnh dưỡng an thai. Nào ngờ hôm nay lại là cái cớ cho kẻ khác ám hại nàng.

" Chu phi nói vậy, có phải ý nói bản cung là sao chổi hại quốc?" - Thanh âm Tương Tịch tuy vẫn điềm nhiên, nhưng trong lòng cơ hồ có chút giận dữ. Nhưng Chu phi lại bày ra vẻ mặt vô tội nhìn nàng:" Thần thiếp nào dám nói càn như vậy. Do thiên tượng xuất hiện chỉ dẫn thôi, hoàng hậu nương nương."

Sau câu nói của nàng ta, các lão đại thần và phi tần bên dưới liền đồng loạt hướng mũm dao về phía Tương Tịch mà chỉ trích.

" Quả nhiên là độc hậu. Vì ả ta mà hoàng thượng mấy lần thật tử nhất sinh."

"Kẻ bước ra từ lãnh cung, có kẻ nào không đem lại xui xẻo đâu chứ."

" Phen này Sở Nguyên bị một nữ nhân hủy hoại rồi."

Tất cả những thanh âm ai oán, rống hận của họ vang khắp chính điện. Lửa giận trong lòng Tương Tịch mỗi lúc một lớn, không kim được nữa liền quát:" Câm miệng hết cho bản cung!"

Ngay lập tức, không còn một thanh âm nào vang lên trong chính điện. Chỉ còn lại sự im lặng đến đáng sợ. Ngay cả Chu phi cũng bị dọa cho kinh hãi.

" Hoa Nhĩ, người đem phụng ấn ra đây cho bản cung." - Tương Tịch khẽ xoay đầu nói với Hoa Nhĩ, cố gắng làm dịu đi cơn tức giận trong lòng. Nàng ấy nhận lệnh lui vào trong, lát sau kính cẩn đem ra phụng ấn giao cho nàng. Phụng nhân Tương Tịch khẽ nhìn xuống dưới, môi cong lên thành nụ cười quỷ dị." Các người làm náo loạn cả Phụng Hoan Cung này, căn bản là muốn phế hậu?"

Chu phi như nhận được câu trả lời thích đáng, liền quỳ xuống ra vẻ đau lòng, ngay cả khóe mắt cũng ngấn lệ mà nói." Hoàng hậu nương nương, cũng là tỷ muội hầu hạ trong cung, chúng thần thiếp nào muốn ai bị phế đi chịu cảnh cô đơn góa liễu. Những nay thiên tượng chỉ rõ người là khắc tinh của Sở Nguyên, thử hỏi cho thần thiếp phạm tội tày đình, mong người hãy rời khỏi phụng vị để bảo toàn cho hoàng thượng và cả Sở Nguyên."

Tất cả chúng đại thần và phi tần sau khi nghe Chu phi nói, liền cho đó là phải. Sau đó liền nhất loạt quỳ xuống, mong nàng sẽ tự buông bỏ phụng vị này.

Tuy câu từ của Chu phi là sự tiếu nuối, thương cảm nhưng trong đó vẫn là có sự tư lợi cho riêng bản thân nàng ta. Tương Tịch cười khê, tay ngọc vuốt ve phụng ấn, nhẹ nhàng nói:" Nhưng ngại vị hoàng hậu này là do hoàng thượng đích thân sắc phong cho bản cung. Làm sao có thể muốn là có thể từ

bỏ?"

"Vậy thì vì Sở Nguyên, mong người chịu thiệt một chút." - Chu phi ngoan cố, không muốn từ bỏ ý định của mình. Phụng nhân Tương Tịch khẽ liếm sang nằng ta, ngữ khí càng lúc càng nổi giận: "Vì Sở Nguyên? Người có rõ bản cung vì Sở Nguyên mà đã làm những gì không?"

Lúc này, Ngự Lâm Quân theo khẩu dụ Tương Tịch liền tràn vào, bao vây cả chính điện. Đại thần và phi tần bị vây lại, liền run sợ không ngừng. Tay ngọc của nằng nâng lấy phượng ấn, như để những kẻ bên dưới nhìn rõ, thanh âm uy quyền vang khắp chính điện: "Các người nói bản cung là sao chổi hại quốc. Vậy khi có phản loạn thì không nhờ Định quốc, các người dám nghĩ sẽ dẹp được? Một lũ nịnh quan, một đám phi tần chỉ biết tô son điểm phấn. Muốn phế bản cung, các người đừng vọng tưởng!"

Nói đoạn, nằng bước từng bước xuống bên dưới, phụng nhân chán ghét nhìn họ sợ hãi nép sang một bên. Khẽ nhìn qua đến Chu phi, liền phát hiện nằng ta đã bị dọa đến tái mặt, tay chân đứng không vững.

"Chu Phi đặt điều li gián hậu cung, nhiễu loạn triều cương. Phạt vạ miệng hai mươi cái, tước phong vị phi, xuống làm tần vị." Vừa nghe lệnh của nằng, hai thị vệ tiến đến giữ chặt lấy hai vai của Chu phi. Nhưng kẻ như nằng ta, lại gào thét giữa chính điện: "Không được đụng vào bản cung, trong bụng bản cung là long thai của hoàng thượng. Huống hồ chỉ có hoàng thượng mới có quyền phế bản cung, hoàng hậu thì sao chứ?"

Lúc này đám thị vệ có chút không dám động vào nằng ta. Tương Tịch cười khẽ, cúi xuống nâng cằm Chu phi lên, không nhanh không chậm nói: "Đánh vào má người chỉ hai mươi cái, sẽ không ảnh hưởng đến long thai. Bản cung lấy thân phận là chủ lực cung dạy bảo người, cũng là răn đe cho kẻ khác."

Chu phi sau khi nghe nằng nói, liền giương đôi mắt ai oán nhìn nằng. Hoa Nhĩ đi theo sau Tương Tịch, khẽ hỏi: "Hoàng hậu nương nương, vậy còn Hoàng Thái Phó?"

"Đánh chết!" - Khẩu dụ của nằng không nhanh không chậm nói ra hai từ đó. Đám thị vệ sau khi nghe lệnh liền nhanh chóng kéo Hoàng Thái Phó xuống. Lúc bị kéo đi, ông ta liên tục cầu cứu Chu phi, nói nằng ta hại ông ta rồi.

Đám đại thần và phi tử sau khi nhìn thấy có sự, liền sợ hãi dập đầu xin tha. Nhưng Tương Tịch không chút lưu tình, lấy tội quá nhiều cung cấm ra phạt mỗi người hai mươi trượng răn đe. Sau đó còn truyền chỉ, nói Chu tần sau khi chịu phạt không cần đến hầu hạ hoàng thượng, ở trong cung tịnh dưỡng an thai và xám hối. Ngay cả lục đầu bài của nằng ta, cũng bị nằng lệnh cho gỡ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tịch thiên bạo bệnh

Sở Định Long đã nằm trên giường hơn ba tháng, chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Công việc triều chính cũng từ đó mà đổ dồn lên vai Tương Tịch. Mỗi buổi sáng, nằng buông rèm nhiếp chính cùng triều thần, sau đó thì thay hấn duyệt tấu chương quan trọng. Lúc đầu, có vài lão thần kịch liệt phản đối cho một nữ nhân tham gia nghị chính. Nhưng sau khi nằng ra tay giải quyết nạn lũ lụt ở quận Kim Hồng, tìm ra cách giúp các nạn dân an cư thì mọi thứ cũng dần lắng xuống.

Cũng nhờ vậy, nằng thông qua Chung Quân biết được nhiều điều bí mật mà hấn giấu kín. Như Hi Xuân Các, bề ngoài Sở Định Long ở đằng sau lập ra là một thanh lâu, nhưng bên trong là nơi đào tạo những sát thủ làm việc cho hấn. Tương Tịch sau khi biết đã đến tận nơi, dùng mật bài để vào hầm bí mật của nơi đây. Những kỹ nhân của Hi Xuân Cát, ban ngày tiếp khách, đêm khuya thì luyện võ. Trong lòng nằng thầm nghĩ, lỡ kẻ nào đắc tội với Sở Định Long chắc chắn sẽ như Ninh Khang, bị người của Hi Xuân Cát hạ sát.

Chung Quân cũng nói cho nằng biết, lúc Ninh Khang làm phản, Sở Định Long cùng mẫu hậu nằng liên thủ bày ra kế để lão mắc bẫy. Tin bất cớ là do hấn phao ra, còn mẫu hậu nằng được chính Chung Quân dẫn qua một đường khác mà trở về Định quốc. Sau khi nghe xong tin này, lòng nằng có chút áy náy. Nếu không phải lần đó nằng ra tay hất, có thể đã hại chết hấn ở lều trại.

Nhưng điều làm nằng suy tư nhất, có lẽ là tin về gia tộc họ ngoại của hấn, Phương gia. Năm đó mẫu phi của hấn là phi tần của tiên đế, được muôn vàn sủng ái. Thêm nữa là Phương gia là gia tộc lão thần, có công dựng nước cùng các hoàng đế của Sở Nguyên, nên người phi tần này càng được yêu chiều. Nhưng chẳng hiểu vì lý do gì, vào năm Sở Định Long vừa bảy tuổi, Phương gia lại mang danh tạo phản, chịu cảnh tru di cửu tộc. Nghe đến đó, sóng mũi Tương Tịch có chút cay cay. Tận mắt chứng kiến mẫu thân của mình cùng tất cả sinh mệnh của tộc ngoại chịu cảnh đầu rơi máu chảy, có bao nhiêu là kinh hãi và đau lòng.

Chung Quân cũng nói, từ ngày đó Sở Định Long trở nên lầm lì ít nói, luôn ở trong bộ dạng phòng thủ người khác. Đến ngày tiên đế băng hà, y nhìn thấy hấn một thân hắc bào đứng kề cạnh giường của tiên đế. Ánh mắt rực lửa hận nhìn ngài mà hét lên: "Phụ hoàng, đây chính là quả báo của người!"

Phương gia thực ra không hề tạo phản, mà là do một tay của tiên đế và Ninh Khang nhún vào. Năm đó, thế lực của gia tộc họ Phương quá đồi lớn mạnh, hơn một nửa số đại binh là do họ nắm giữ. Ở tiền triều, cũng có đến vài chục người ở phe họ. Quyền lực có thể xem như ngang bằng, thậm chí là nhỉnh hơn cả tiên đế, khi Phương phi hạ sinh ra trưởng tử là Sở Định Long. Mặc dù là vậy, trên dưới Phương gia vẫn luôn giữ đúng trọng trách của kẻ bề tôi, không hề có mưu đồ soán ngôi. Thế nhưng, tiên đế luôn là người có lòng ngờ vực rất lớn, đặc biệt là sau khi nghe lời của Ninh Khang.

Chỉ trong một đêm, cả một gia tộc họ Phuong trung lương ái quốc, bị tru di cửu tộc, không chừa một ai. Tất cả là vì một lá mật thư của thích khách hành thích tiên đế ngày mừng thọ. Phuong phi cũng bị liên lụy, cho rằng nàng chính là kẻ đã tiếp tay cho người nhà tạo phản.

Sở Định Long lúc trở thành hoàng thái tử, đã bí mật sai Chung Quân điều tra, mới tỏ tường tất cả. Hắn tiếp cận Ninh Nghi, là thiên kim của Ninh Khang, nạp nàng ta làm thái tử phi. Sau đó mượn quyền lực của Ninh gia, từ từ thu tóm lấy mọi quyền lực của tiên đế. Không chỉ vậy, hắn còn ra sức tiến hành nạp thêm các thê thiếp, đa phần đều là những công chúa nước lớn và cả những tiểu thư của các đại thần.

Tâm tư Trương Tịch khê chừng lại, có chút hỗn loạn. Thuở đầu, khi nàng trở thành hoàng hậu của hắn có thể cũng là vì lý do này. Quyền lực vốn dĩ là một thứ rất mê hoặc, huống hồ Sở Định Long còn xuất phát từ hận thù mà giành lấy. Nên việc hắn trước giờ vẫn là một minh quân, không lạm dụng quyền lực mà đắm chìm trong hưởng lạc, khiến nàng có chút bội phục.

Màn đêm đã phủ xuống hoàng cung, khắp nơi chỉ còn ánh trăng soi sáng. Hoa Nhĩ thấp thêm vài ngọn nến, sau đó còn mang lên cho Trương Tịch một tách trà hoa sen.

"Cạch!" - Nàng ấy nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, lại vô tình làm nàng giật mình mà tỉnh mộng, rơi cả tẩu churong đang cầm trên tay xuống. Đã ba tháng nay, nàng chỉ ngủ vừa đủ hai canh giờ, toàn thân mệt mỏi rã rời. Ngay cả Tịch Thiên cũng giao cho các ma ma chăm sóc, gấp mặt cũng không tới năm lần. Nhưng Sở Định Long vẫn chưa tỉnh lại, nàng không được gục ngã. Hoa Nhĩ khê nhặt tẩu churong lên đặt ở bàn, rồi lui về sau lưng nàng xoa bóp nhẹ nhàng: "Hoàng hậu nương nương, người vất vả như vậy, có phải nên nghỉ ngơi một chút không?"

"Kim Hồng bị lũ lụt trầm trọng, nạn dân còn đang khổ ải, hoàng thượng thì vẫn chưa tỉnh lại. Ngươi nói bốn cung làm sao nghỉ ngơi?" - Khê day hai bên thái dương, nàng thở dài một tiếng. Hoa Nhĩ cũng không dám nói gì nữa, im lặng mà xoa bóp vai cho nàng. Bên ngoài truyền đến tiếng của ma ma chăm sóc Tịch Thiên: "Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương!"

Thanh âm đó thật phần sợ hãi và gấp gáp, như đang có việc gì đó hệ trọng xảy ra. Nghĩ đến đó, Trương Tịch đứng bật dậy, chạy vội đến cửa. Khi cánh cửa cung vừa mở ra, đã nhìn thấy ma ma đó đang ôm lấy Tịch Thiên khóc ré lên. Nhưng tiếng khóc của nó, lại ngắt quãng, nhịp thở cũng yếu ớt vô lực. Toàn thân thì nổi đầy mẩn đỏ, có chỗ còn sưng lớn đến đáng sợ.

"Tịch Thiên bị gì thế này?" - Hai tay ngọc ôm lấy đứa con bé nhỏ của nàng vào lòng, thanh âm càng thật phần sợ hãi. Nhưng ngữ khí lại trở nên giận dữ khi nhìn sang ma ma đó: "Rốt cuộc các ngươi chăm sóc hoàng tử thế nào? Có phải các ngươi gan to bằng trời, dám lơ là không chăm sóc Tịch Thiên không?"

"Hoàng hậu nương nương minh xét, chúng nô tì có mười cái mạng cũng không dám." Ma ma đó kinh hãi mà dập đầu kêu oan. Từ trước đến nay, Trương Tịch luôn giữ phong thái chuẩn mực của hoàng hậu, ít khi biểu lộ thái độ ra ngoài. Lần này, nàng lại tức giận đến khiến người người kinh hãi, như muốn đem những kẻ trước mặt đồ sát.

Hoa Nhĩ nhìn thấy nàng như vậy, cũng có chút kinh sợ. Nhưng sinh mạng hoàng tử quan trọng, nàng ấy liền khuyên can Trương Tịch: "Hoàng hậu nương nương, việc cần làm nhất là đi mời thái y. Chuyện hỏi tội để sau hãy bàn tới"

"Được, ngươi mau đi mời Phan thái y đến đây." - Ôm chặt lấy Tịch Thiên, nàng đi vào trong sai cung nữ mang đến một chậu nước ấm. Lúc cởi chiếc khăn quấn lấy nó, tâm nàng như bị thắt chặt lại. Những mẩn đỏ lan khắp người, có chỗ còn chảy cả máu. Tịch Thiên dường như bị khó chịu, liên tục khóc nức lên.

Cả Phụng Hoan Cung cũng một phen náo loạn. Đám ma ma sợ hãi mà đứng lùi về một góc. Lần này xem như cái mạng của họ sắp mất rồi. Hoàng hậu nương nương rất yêu thương hoàng tử, nếu lần này hoàng tử thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ cả nhà họ theo bồi táng cũng không đủ.

"Hạ thân tham kiến hoàng hậu nương nương." - Phan thái y bị Hoa Nhĩ kéo vào trong Phụng Hoan Cung. Ngay cả y phục còn mặc trái, giày thì xỏ ngược, cho thấy ông ta vô cùng khẩn trương. Lúc này, Trương Tịch cũng vội vàng xua tay miễn lễ: "Không cần đa lễ, mau xem Tịch Thiên rốt cuộc là bị chứng bệnh gì."

Phan thái y cũng không dám chậm trễ, liền mau chóng lại xem xét. Xung quanh ông là những cung nữ phụ giúp. Cả Phụng Hoan Cung rơi vào không khí khẩn trương, sợ hãi. Hoa Nhĩ dịu lấy Trương Tịch đang tưởng chừng như sắp ngã khụy, khê khàng kêu lên: "Nương nương..."

Nhưng đáp lại nàng ấy là cái xua tay tỏ ý không sao của nàng. Phụng nhãn nhìn về phía giường đặt Tịch Thiên, đau lòng khôn nguôi. Đứa nhỏ này, sinh ra suýt bị thích khách giết chết, thời khắc này lại bị bạo bệnh. Người làm mẫu thân như nàng, quả thật nên vút đi mà.

Khê đưa phụng nhãn nhìn về phía các ma ma, cuồng nộ trong lòng nàng càng lớn dần lên. Trương Tịch không nhìn được, liền nắm lấy y phục của một người. Thanh âm nàng cơ hồ như muốn đem bà ta lắng trị, vang vọng khắp cung: "Nói, có phải các ngươi mưu hại Tịch Thiên mới làm nó ra nông nổi như vậy?"

"Hoàng hậu nương nương minh xét. Chúng nô tỳ hôm qua vẫn còn thấy đại hoàng tử rất khỏe mạnh, đột nhiên đến sáng hôm nay thì phát bệnh.." - Đám ma ma bị sự kích động của nàng làm cho kinh sợ, quỳ rạp xuống đất. Vị ma ma bị nàng tóm lấy, còn không ngừng thanh minh: "Hoàng tử là uống sữa của nô tỳ, là long tự của hoàng đế. Có cho nô tỳ trăm cái mạng, nô tỳ cũng không dám làm vậy."

Nghe đến đó, Trương Tịch ngã khụy xuống, khiến Hoa Nhĩ cũng có chút sợ hãi. Nàng ấy dịu dàng ngồi lên ghế, dâng cho nàng tách trà hoa sen. Nhưng thời khắc này, nàng làm gì còn tâm tư mà uống trà. Tay ngọc cầm lấy tách trà, tức giận mà đập xuống mặt đất, khiến nó vỡ thành những mảnh sắc nhọn.

Các cung nhân của Phụng Hoan Cung lúc này cũng chỉ biết quỳ sụp xuống, không dám động dậy. Họ sợ chỉ cần một cử động nhỏ cũng khiến cho hoàng hậu đem họ ra trút giận. Trong đám nô tài ấy, một ánh mắt thỏa mãn nhìn lấy bộ dạng thảm thương của nàng.

Ái Châu nhếch nhẹ môi sau tấm khăn che mặt. Vốn dĩ nàng ta muốn đợi một thời gian nữa mới ra tay với Tịch Thiên, nào ngờ có kẻ đã không chờ được mà ra tay trước. Có phải hay không ông trời đã nghe thấy tâm ý nàng ta, khiến cho đôi phu phụ Sở Định Long và Tương Tịch chịu báo ứng? Chỉ cần như vậy, chắc chắn Ninh Nghi, quý phi của nàng ta ở dưới hoàng tuyền đã yên lòng mà nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Trương phúc hành thích

Trải qua hơn bốn năm canh giờ, Phan thái y mới có thể khiến cho đại hoàng tử Tịch Thiên không còn quấy khóc. Lúc này, cả Phụng Hoan Cung mới thờ phào nhẹ nhõm.

Tương Tịch trút được gánh nặng trong lòng xuống, chân mày cũng dần ra vài phần. Phan thái y sau khi giao Tịch Thiên cho một số cung nữ chăm sóc, liền cúi người bẩm báo với nàng: "Bẩm hoàng hậu nương nương, đại hoàng tử lúc vừa này là bị dị ứng nên mới nổi nhiều mẩn đỏ."

"Dị ứng?" - Phụng nhân nàng vụt qua một tia khó tin. Vốn dĩ trong cung, chuyện coi sóc các hoàng tử và công chúa luôn được coi trọng. Các ma ma cũng được tuyển chọn gắt gao, ngay cả bữa ăn của họ cũng không được cho nhiều muối để có nhiều sữa. Vậy thì dị ứng cái gì? Chẳng lẽ là có kẻ giờ trò trong bữa ăn của các ma ma.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, hạ thần đã kiểm tra rất kỹ. Đúng là đại hoàng tử đã bị dị ứng" - Một lần nữa, Phan thái y lại khẳng định chắc nịch. Sau đó, ông còn lấy ra một chiếc khăn. Vừa nhìn qua, Tương Tịch đã nhận ra đó là chiếc khăn quần của Tịch Thiên. Phan thái y dâng lên cho nàng, không nhanh không chậm nói: "Hoàng hậu nương nương nhìn xem, vải của chiếc khăn này là vải Phan Linh. Loại vải này không thích hợp làm khăn quần cho trẻ nhỏ, vì màu nhuộm của nó là lấy của hoa Bách Niên, dễ gây dị ứng cho trẻ nhỏ."

Từng lời từng lời của ông càng lúc càng bóp chặt lấy trái tim của Tương Tịch. Tay ngọc nàng cầm lấy chiếc khăn ấy siết chặt lại, phụng nhân lộ rõ sát khí. Hướng về phía các ma ma kia quăng chiếc khăn xuống, thanh âm nàng vang lên nhẹ nhàng, nhưng lại khiến họ run sợ: "Kẻ nào chịu trách nhiệm về việc này?"

"Dạ, là nô tỳ!" - Một lão ma ma sợ hãi bước lên, quỳ sụp xuống. Đầu bà ta cúi thấp xuống, ánh mắt thập phần run rẩy. Tương Tịch khẽ đưa phụng nhân nhìn xuống, từ đáy mắt lộ ra mùi phẫn sát ý: "Người có phải không cần cái đầu của mình nữa?"

Lời nàng vừa dứt, lão ma ma đó liền dập đầu liên tục. Bà ta còn sợ không đủ khiến nàng nguôi giận, vừa dập đầu vừa kêu khóc: "Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương minh xét! Nô tỳ không biết tại sao lại như vậy. Tất cả là do bên Phủ Nội Vụ gửi đến, nô tỳ thật sự không biết gì cả."

Lúc này, khi bà ta vừa dứt lời thì một cái tát giáng xuống. Cả cơ thể lão ma ma ngã xuống, gò má đỏ ửng lên. Bàn tay vừa tát bà ta của Tương Tịch đỏ ửng lên, run rẩy. Phụng nhân nàng bình lặng lạ thường, nhưng ẩn chứa sự cuồng nộ. Mỗi anh đào khẽ nói, từng câu từng chữ lại khiến người khác run sợ: "Đã làm việc tắc trách, không biết hỏi cái còn dám dấy tội?"

"Hoàng hậu nương nương, nô tỳ không có..." - Lão ma ma bị sát khí của nàng làm cho kinh sợ, ôm lấy chân nàng kêu khóc không ngừng. Nhưng Tương Tịch lại chẳng chút lưu tình, thẳng đứng đạp ngã bà ta ra: "Người đầu, đem bà ta ra đánh ba trăm trượng. Sau đó đem vào Bách Hình Ti tra khảo."

Gương mặt đầy nếp nhăn của lão ma ma trở nên sợ hãi đến tái đi. Bách Hình Ti là nơi có vào mà không có ra, mà nếu có ra được thì chắc chắn là không bằng chết đi. Đám thị vệ cũng không dám chậm trễ, liền tiến vào kéo bà ta ra thi hành lệnh.

Tiếng than khóc của lão ma ma vang vọng khắp Phụng Hoan Cung. Tất cả cung nhân bị bắt đứng ra nhìn lấy làm gương, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai dám mở mắt. Có người vô tình mà mở mắt nhìn qua vài khác, liền sợ hãi mà ngất đi.

Lão ma ma đó bị đánh đến máu chảy thành sông, chưa được một trăm trượng đã không còn kêu la được nữa. Lúc đám thị vệ thi hành xong lệnh, thì bà ta đã gục xuống như chết đi rồi.

"Đi gọi tổng quản của Phủ Nội Vụ và người chịu trách nhiệm về khăn quần của các hoàng tử và công chúa về đây." - Tương Tịch lấy lại phong thái của chủ vị lục cung, nhàn nhã ngồi lại trên ghế. Nhưng tâm nàng lúc này có bao nhiêu là cuồng nộ. Tay ngọc của nàng hiện tại chỉ muốn đem những kẻ trước phụng nhân ra trăm thủ. Đến con của nàng là Tịch Thiên mà cũng dám động vào, chính là chán sống.

Khoảng một lát sau, Hoa Nhĩ dẫn đến Tô công công là tổng quản phủ nội vụ cùng ba tiểu công công khác. Lúc vừa đến, cả bốn người liền theo quy củ mà thi hành đại lễ với Tương Tịch: "Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

Cánh môi anh đào Tương Tịch khẽ cong lên đầy ý vị. Một cung nữ cúi người đưa lên một tách trà khác, là trà Thiên Minh. Hương thơm dịu dàng và thanh khiết, nhưng lại chẳng thể làm dịu đi lòng nàng. Thanh âm nàng ôn hòa, nhưng lại mang phong thái của mẫu nghi thiên hạ: "Bốn cung nghe Hoa Nhĩ nói, các người không quản ngày đêm mà hầu hạ. Quả nhiên các người làm việc quả thực quá tận tâm rồi."

Tay ngọc nàng nâng tách trà mà cung nữ vừa dâng lên, phụng nhân khẽ cụp xuống. Cả năm vị công công đó thầm nghĩ là nàng đang khen thưởng, liền

vui mừng ra mặt. Tô công công quỳ lạy tạ ơn, chỉ sợ không thể đem đầu của mình đập thật mạnh xuống đất: "Đa tạ nương nương đã khen thưởng, chúng nô tài cũng là làm theo chức trách của mình."

Đám thị vệ vừa kéo lão ma ma kia trở về hồi báo với Trương Tịch. Chẳng hiểu vì sao, hai trong số bốn tiểu công công đi theo liền có chút kinh ngạc mà nhìn nhau. Nhưng tất cả lại không lọt qua khỏi phượng nhãn của nàng.

Hoa Nhĩ lượm lại chiếc khăn quần của Tịch Thiên, dâng lên cho nàng. Tay ngọc khẽ chạm nhẹ, như có như không mà nói: "Chất vải này tốt như vậy... là do ai đem đến để các ma ma dùng cho đại hoàng tử?"

"Đạ, là nô tài!" - Một tiểu công công trong hai tên nhìn nhau lúc này vội vã tiến lên khi nàng vừa dứt lời. Trương Tịch nhìn hẩn, trong lòng đầy ý vị: "Người tên là gì?"

"Nô tài họ Trương, tên là Phúc." - Kẻ là nô tài nghe trọng thưởng, đương nhiên sẽ rất vui mừng mà nhận lấy. Nhưng là phúc hay là họa, vẫn là xem hẩn có làm chuyện xấu xa phía sau lưng hẩn hay không.

"Trương Phúc công công, bốn cung nên khen là người tận tâm..." - Ngữ khí của Trương Tịch càng lúc càng tức giận, phượng nhãn cũng rực hỏa nộ: "Hay là khen là gan của người quá to, dám đem tính mạng của đại hoàng tử ra đùa cợt."

Đám cung nhân của Phượng Hoan Cung nhìn thấy sự cuồng nộ của nàng thì có chút khó tin. Hoàng hậu này, từ lúc trở về và sau khi hạ sinh đại hoàng tử Tịch Thiên thì không còn nhu nhược nữa. Lần trước có một cung nữ ăn cắp đồ trong cung đem ra ngoài bán lại, bị nàng phát hiện liền lôi ra đánh chết. Xem ra lần này, Trương Phúc không thể toàn mạng rồi.

Sắc mặt của cả Tô công công và các vị công công còn lại lập tức biến sắc. Bên ngoài vang lên một tiếng sấm, khiến lòng người có chút giật mình. Trương Phúc lúc này vẫn giữ thái độ lập liêm hồng che giấu gì đó, liền đập đầu mà nói: "Hoàng hậu nương nương, nô tài không hiểu người đang nói gì."

"Không hiểu? Được!" - Thanh âm Trương Tịch nhẹ nhàng, lại khiến cho những người bên cạnh cảm thấy sợ hãi. Nàng sai Hoa Nhĩ và một cung nữ nữa đi gọi Phi công công của Thận Hình Ti đến. Vị này vừa nghe đến tên, gương mặt ai cũng phủ một tầng sợ hãi. Nếu Thận Hình Ti là địa ngục nhân gian thì Phi công công chính là quỷ sai đáng sợ nhất. Người người qua tay ông ta tra khảo, không chết thì chỉ cũng thành phế nhân.

Vừa rồi Trương Phúc còn rất cứng rắn, nhưng nghe nhắc đến ông ta liền đỏ mặt một tầng mồ hôi lạnh. Ánh mắt hẩn ta lén lút nhìn lên hoàng hậu Trương Tịch, sau đó lại nhìn thanh thủy chủ giấu trong tay áo của mình. Thời khắc này, tiến thoái lưỡng nan, hẩn gục đầu xuống nghĩ ngợi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ mõ của công công canh phòng, báo hiệu trời đã gần sáng. Trương Tịch vẫn ngồi trên ghế, phong thái uy nghiêm chờ đợi. Nhưng trong tâm nàng lại cơ hồ nổi lên sự sợ hãi vô định.

Vốn dĩ xuất thân trong gia đình đế vương, nàng hiểu rõ cuộc sống của những đứa trẻ trong cung không dễ dàng gì, đặc biệt là các hoàng tử. Năm nàng bảy tuổi, liền nhìn thấy các hoàng huynh và hoàng đệ của mình, vì mưu kế trong hậu cung mà không ít người chết đi. Có người đã trưởng thành, có người chỉ vừa bằng tuổi nàng, cũng có người còn chưa kịp ra đời. Trương Tịch quả thật rất lo sợ, Tịch Thiên không chỉ là đại hoàng tử, mà còn là đích tử nàng thân sinh ra. Chính vì vậy, bao nhiêu cặp mắt đều đang đổ dồn vào nó, đồng nghĩa là các mũi dao cũng đang chia thẳng vào.

Nếu có thể, nàng thà lấy một gã nông phu bình thường, sinh ra những đứa con bình thường. Vậy thì cả đời nàng không còn cần tranh đấu, cũng không sợ con mình lúc nào bị hại chết. Nhưng Trương Tịch nàng là một công chúa, thứ nàng gánh trên vai là hòa hảo giữa hai nước. Một sứ mệnh cao cả, nhưng cũng thật mệt mỏi...

"Người đâu! Hộ giá!" - Trong lúc nàng còn đang chìm trong dòng suy tư, thì thanh âm của Hoa Nhĩ làm kinh động của Phượng Hoan Cung. Nàng áy nhanh chóng dùng thân che chắn cho nàng, cản mũi thủy chủ của Trương Phúc. Phượng nhãn Trương Tịch khẽ rung lên, nhìn nữ tử trước mặt.

"Phập!" - Chỉ một tiếng, Hoa Nhĩ gục xuống trên người nàng. Máu từ vết thương trên lưng của nàng ấy lan rộng ra, đỏ rực như cánh hoa bị ngạn. Thị vệ nhanh chóng bao vây xung quanh Trương Phúc, chia mũi kiếm về phía hẩn.

"Hoa Nhĩ!" - Thanh âm Trương Tịch gào thét lên, như đánh thẳng vào lòng những người xung quanh. Phan thái y nhìn thấy, vội mở hộp thuốc lấy thuốc cầm máu. Trong một khắc, ông rút thanh thủy chủ ra, liền phát hiện máu chảy ra từ vết thương là máu đen. Tình thế cấp bách, ông sai một cung nữ đi lấy một bình sữa tươi, sau đó tự tay xé y phục nơi vết thương đó để rút máu độc.

Trong lúc đó, Trương Phúc nhận ra không thể thoát, liền lao người vào kiếm của một thị vệ tự sát. Cả Phượng Hoan Cung một phen kinh động, cũng là ngọn sóng lớn đổ ập xuống hậu cung đang bình lặng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tham quan

"Hoàng hậu nương nương giá đáo!" - Thanh âm khàn khàn của Vương công công vang khắp chính điện. Các đại thần vừa nghe thấy, liền vén tà quan

phục, theo quy củ mà quỳ xuống hành đại lễ:"Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an!"

Vậy trên người lễ phục của đương kim hoàng hậu, Trương Tịch từng bước từng bước tiến vào. Phía trước là vị công công cầm ấn tín của hoàng đế, xung quanh là văn võ bá quan nghiêm trang hành lễ. Cả chính điện là cảm giác uy phong lẫm lẫm, khiến người người bội phục.

Hai tiểu công công đặt một phượng tọa phía sau long tọa, sau khi Trương Tịch an vị liền thả rèm châu xuống. Ấn tín của hoàng đế được đặt phía trước của long tọa, tượng trưng cho sự có mặt của thiên tử. Hai tay ngọc nài đặt trên tay vịn của phượng tọa, không nhanh không chậm nói:"Các vị đại nhân bình thân."

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương." - Các quan đại thần được miễn lễ liền khấu đầu tạ ơn, sau đó mới đứng dậy. Theo chức vị từ thấp đến cao, tất cả đều dâng lên tấu chương. Đa phần đều là tình hình hạn hán, lũ lụt ở khắp Sở Nguyên, song song đó là ở biên giới có các lân bang đang dòm ngó. Cùng họ nghị bàn chính sự, Trương Tịch đã ngồi yên vị hơn bốn năm canh giờ.

Tâm nài thầm nghĩ, có phải lúc Sở Định Long nghị chính cũng là thế này? Trang nghiêm nhưng cơ hồ lại có chút mệt mỏi. Những lão đại thần ở bên dưới đó, người tung kẻ hứng, ngấm ngấm đầu đá nhau. Vậy thì có khác gì hậu cung ba ngàn giai lệ nhưng thâm sâu khó lường.

Nàng thường nghe nói, hậu cung và tiền triều vốn có quan hệ mật thiết với nhau. Nhất là các đại thần có khuê nữ là phi tần của hoàng đế, thì càng dụng tâm nhiều hơn. Chu Thiên, là một người trong dòng tộc Chu gia, là phụ thân của Chu tần nên mười câu thì đến chín câu là nói đỡ cho nàng ta:"Hoàng hậu nương nương, người cũng biết Chu tần đang mang long thai. Việc cảm tức cũng sẽ ảnh hưởng không ít..."

"Vậy ý của Chu đại nhân là muốn bốn cung bãi bỏ cảm tức cho muội ấy?" - Phượng nhàn khẽ nâng lên, từ sau màn châu đầy ý vị nhìn lão. Quả nhiên là nói trúng tâm ý, lão ta liền mừng rỡ quỳ xuống nói:"Hoàng hậu nương nương anh minh."

Tay ngọc khẽ siết chặt lấy tay vịn của phượng tọa, môi anh đào cong lên khinh miệt. Từ lúc Chu tần có long thai, Chu Thiên lấy cái danh này mà mua quan bán tước, lên mặt với các quan dưới. Vốn dĩ Sở Định Long đã cảm thấy chương tai gai mắt, từ lâu đã muốn trừng phạt. Nhưng thế sự trong tiền triều, không phải muốn là có thể động thủ, huống hồ Chu Ninh Quân của Chu gia đã từng giúp hắn diệt trừ phản loạn Ninh Khang. Vậy mà Chu Thiên chẳng những không trân trọng hoàng ân, còn dám vọng tưởng đem Chu tần ra ngoài. Không phải là muốn lợi dụng nàng ta để tiếp tục trục lợi sao?

"Chu đại nhân, chuyện của Chu tần làm chẳng lẽ người còn chưa rõ?" - Thanh âm Trương Tịch như có như không vang lên sau rèm châu. Chu Thiên nghe thấy, liền cung kính đáp lại:"Là hạ thần dốt không nghiêm. Nhưng Chu tần nương nương thân mang long thai, lại chịu cảnh cảm tức tù túng sẽ khiến cho long thai cũng bị ảnh hưởng..."

Cao thừa tướng nghe thấy bất bình của lão, cũng chỉ cười nhạt nhẽo. Khẽ ngẩng đầu, ông liền đem sự mỉa mai mà nói ra:"Chu tần nương nương móc nối với một số quan lại ở tiền triều làm loạn hậu cung, thậm chí là muốn nhân đó mà lật đổ ngài vị hoàng hậu kia. Chu đại nhân, ngài chẳng những không dạy dỗ nối thừa con gái này, còn muốn tiếp tay?"

Các lão quan đại thần còn lại như đang xem một vở kịch hay, điệu bộ nhàn nhả mà thương thức. Ai mà chả rõ ở trong lòng, Chu Thiên vốn dĩ tài hèn sức mọn, nếu không phải là Chu Ninh Quân không ưa chốn quan trường nên để lão thay Chu gia làm quan ở tiền triều, e rằng hôm nay ngay cả cổng của đại điện còn chả dám bước vào. Bằng mặt nhưng không bằng lòng, chính là nói cách mà các vị lão thần đối đãi với Chu Thiên.

"Cao đại nhân, ta cũng là lo cho long thai của hoàng thượng. Nếu chẳng may hoàng thượng xảy ra cơ sự gì, mà Chu tần lại bị giam lỏng liên tục, khác nào..." - Lời nói của lão còn chưa dứt, bao nhiêu ánh mắt đã đổ dồn về phía lão. Những ngón tay ngọc của Trương Tịch gõ nhẹ lên thành tay vịn, thanh âm đầy ý vị mà truyền xuống:"Cái gan của Chu đại nhân quá lớn, dám ở đây nguyên rủa hoàng thượng."

Không chỉ Chu Thiên, tất cả các lão đại thần đều bị ngữ khí cuồng nộ của nàng dọa đến sợ hãi. Hơn trăm người quỳ sát xuống mặt đất, cả chính điện vang vọng tiếng cung kính:"Hoàng hậu nương nương bớt giận, bảo trọng phụng thể."

Khẽ phát tay áo, Trương Tịch đứng thẳng dậy. Hai vị công công khẽ vén rèm châu, để nàng từ từ đi ra. Phong thái tuy nhẹ nhàng nhưng từng bước đi lại ẩn chứa sự quyết đoán. Đến nơi đặt ấn tín của hoàng đế, nàng dùng hai tay ngọc cung kính nâng lên. Rồi tiến dần đến trước mặt các đại thần, thanh âm nhàn nhả nói:"Hoàng đế lên ngôi từ năm 17 tuổi, đến nay đã hơn mười ba năm. Vì xã tắc, người ngày đêm không quản khó nhọc mà dốc lòng. Các người, kẻ thì tạo phản, kẻ thì tham ô, muôn dân bách tính thì lầm than!"

Phượng nhàn Trương Tịch rục lên ngọn lửa giận dữ. Từ ngày thay Sở Định Long quản việc triều chính, rồi từ chỗ Chung Quân biết được vài chuyện đã khiến nàng nhìn thấu được vài phần dã tâm của bọn quan lại này. So với hậu cung thâm sâu khó lường, thì đa phần phi tần ở đó cũng chỉ là một con cò không hơn không kém. Ninh Nghi, Lạc Thái Ngân, Chu Tần,...và cả Trương Tịch nàng, số phận đều như nhau.

"Chu đại nhân, người đang làm trời đang nhìn. Người đã làm những gì trái với đạo quân thần, có cần bốn cung ở đây vạch rõ tội trạng?" - Môi anh đào của nàng khẽ cong lên, như có như không mang hàm ý khinh thường. Lúc này, Chung Quân được nàng sai người mời đến đã bước đến cửa chính điện. Được truyền vào, phía sau y có dẫn theo hai nô bộc, trên tay là một túi sổ sách.

Vừa nhìn thấy nàng, Chung Quân trên người vận y phục chánh tề, không còn phong thái cột nhà thường ngày. Theo quy củ, y và hai người theo sau cẩn trọng hành lễ:"Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an!"

"Miễn lễ! Chung đại nhân đã tìm ra những chứng cứ gì, hãy mang cho các vị khác nghiệm chứng." - Phượng nhàn Trương Tịch khẽ nhìn xuống Chu Thiên, liền phát hiện trên trán lão đổ một tầng mồ hôi lạnh. Đường như sự sợ hãi làm cho lão trở nên mất hết sức lực, cả cơ thể cũng chỉ biết quỳ sụp xuống.

Chung Quân sai một tiểu công công đưa cho Cao đại nhân một quyển sổ. Dò từng trang ra xem kỹ, ánh mắt của ông ta thấp thoáng sự kinh ngạc. Sau đó, liền không tin mà hỏi ngược lại y:"Chung đại nhân, đây là sự thật?"

"Đây là sổ sách cũ mà người ở phủ Chu đại nhân đem ra sau núi đốt, ta được hoàng thượng phân phó mấy tháng nay thu thập về." - Nói đoạn, Chung Quân khẽ đưa mắt nhìn về phía hai tên nô bộc ở phía sau. Dường như hiểu ý của y, hai kẻ đó liền nhanh chóng bỏ thật nhanh lên trên."Hoàng hậu nương nương, tiện dân là người của phủ Chu đại nhân, xin tham kiến người."

Khẽ gật đầu tỏ ý miễn lễ cho chúng, Trương Tịch liền nhận ra Chu Thiên lúc nãy cũng nhận ra họ. Đặc biệt hơn, trên mặt lão ta còn thấp thoáng sự thảng thốt như gặp phải quỷ. Bàn tay già nua của lão run rẩy chỉ thẳng vào hai kẻ đó, miệng lắp bắp:"Các người... Các người..."

"Lão gia, người không ngờ hai huynh đệ bọn ta còn sống để đối mặt người chứ gì?" - Ánh mắt của một trong hai kẻ đó khi nhìn thấy Chu Thiên lại lộ ra cảm phần khác thường. Từ điệu bộ và ngữ khí, có thể hiểu rằng lão ta đã làm ra chuyện kinh thiên động địa gì.

"Hoàng hậu nương nương, tiện dân họ Ngũ tên Phi. Năm 10 tuổi bị bán vào Chu phủ, tưởng chỉ cần tận trung báo chủ sẽ được cơm no áo ấm. Nào ngờ đâu..." - Ngũ Phi hai vai run lên như muốn kim chế kích động trong lòng. Từng lời từng lời hắn nói ra, lại không ngừng vạch tội Chu Thiên:"Chỉ vì tiện dân lỡ giúp lão gia đây hủy chứng cứ mà cũng suýt cùng em trai bị hạ sát trong rừng sâu!"

"Người nói vậy!" - Lúc này, có vẻ như không kìm lại được nữa, Chu Thiên liền đứng dậy đập vào người của Ngũ Phi. Nhìn nam nhân bị đập ngã sòng soài ra mặt đất, mây phượng của Trương Tịch cau nhẹ lại:"Chu đại nhân, thân là quan đại thần lại không biết giữ phép tắc, dám ở trước đại diện mà động thủ?"

"Hoàng hậu nương nương, người đừng nghe bọn chúng. Tất cả bọn chúng đều là xàm ngôn!" - Chu Thiên vì cuồng loạn, cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Nhìn là đủ hiểu những lời của Ngũ Phi có thật hay không. Trương Tịch nhẹ nhàng đưa ấn tín cho Vương công công giữ, cười nhạt nói:"Bổn cung tự có mắt nhìn, không cần người ở đây khua môi múa mép."

Cao thừa tướng sau khi xem xét kỹ lưỡng sổ sách, liền hai tay dâng lên cho Trương Tịch. Tay ngọc cẩn trọng lật từng trang ra xem, phát hiện rất nhiều quan chức từ lục phẩm trở xuống mua quan bán tước. Thậm chí ngân khố được trích ra để giúp nạn dân lũ lụt cũng bị Chu Thiên cấu kết cùng nhiều người cắt xén bớt. Trong đó còn có cả Tổng đốc kinh thành, người được giao trọng trách chính trong việc cứu bách tính.

Nộ khí ngày càng lan tỏa trong phụng thể, tay ngọc của Trương Tịch không nhịn được mà siết chặt lại. Nghĩ đến cảnh người dân của mình chịu cảnh lâm than không nhà không cửa, không cơm ăn có biết bao nhiêu là khổ cực. Vậy mà lũ quan lại này dám lấy tiền cứu nạn để sống trong xa hoa, sung sướng. Lửa giận trong nòng chi hận không thể một đao chém hết tất cả.

"Chu đại nhân! Người có biết nạn dân ở ngoài kia có bao nhiêu là lâm than, vậy mà người dám ở sau lưng thiên tử làm ra chuyện động trời này?" - Cao thừa tướng cũng không kìm được sự tức giận, lập tức bỏ qua lễ nghĩa mà đứng thẳng dậy chỉ thẳng mặt Chu Thiên mà mắng. Đời ông lang bạt bên ngoài sa trường, đi qua biết bao nhiêu nơi, nhìn thấy những người dân chịu bao nhiêu khổ ải. Bây giờ còn bị lũ tham quan hại, hỏi xem có giận không chứ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tô dạ cung và Trăm rương vàng bạc

"Cao đại nhân, chỉ bằng một đồng sổ sách và hai tên chẳng biết từ đâu ra mà luận tội ta? Không dễ vậy đâu!" - Chu Thiên cơ hồ hiểu rõ không thể thoát khỏi, nên cố tìm đường chạy tội. Nhưng đã bị Chung Quân ngay lập tức chặn đứt:"Hoàng hậu nương nương! Hoàng thượng ngày thường vì lo sợ quan lại trong triều tham ô mà hại dân nên trên mỗi thỏi bạc hay vật dụng cứu nạn đều cho khắc ấn một chữ Quốc. Muốn biết có hay không, cứ cứ người đến Chu phủ lục soát là rõ."

"Chung Quân! Người..." - Tiếng của Chu Thiên vang khắp đại điện, khiến những người xung quanh có chút giật mình. Gương mặt lão tràn đầy nộ khí, hai bàn tay trên mặt đất siết chặt lại thành nắm. Chỉ thấy Chung Quân nhếch nhẹ môi thành nụ cười như có như không, tỏ ý khinh thường lão:"Chu đại nhân, đừng tức giận hại thân."

Trương Tịch truyền lệnh xuống, sai hơn năm mươi thị vệ đi đến Chu phủ lục soát. Chưa đầy một canh giờ, họ đã khiêng về hơn trăm rương vàng bạc. Còn có cả hai trăm bao lương thực cứu nạn. Tất cả ở phía góc của vàng và bạc đều khắc một chữ Quốc. Như vậy có thể hiểu những lời Chung Quân nói hơn mười phần là sự thật.

Tay ngọc Trương Tịch run run nâng một thỏi bạc lên, phượng nhãn đầy tức giận nhìn thẳng Chu Thiên. Nhìn thấy nòng như vậy, lão ta có chút sợ hãi mà lui về phía sau. Chôn quan trường mà lại dám có kẻ ý thể để mưu lợi cho bản thân, quả thật khiến nòng mở rộng tầm mắt.

"Chu đại nhân, ngài còn gì để nói?" - Quảng thời bạc xuống trước mặt lão, Trương Tịch không nhanh không chậm nói. Chu Thiên hai mắt lão liên, mong tìm được cách thoát tội. Lúc này Chung Quân còn đưa lên một sổ quyển sổ sách, bên trong là ghi chép về việc đưa vàng bạc và trang sức vào cung cho Chu tần. Thậm chí còn có một vài bức thư ghi rõ tên những kẻ hối lộ để mua thêm chức quan từ thất phẩm trở xuống. Trong triều đình, nghiêm cấm nhất là dùng phi tần để thăm dò thánh ý trục lợi. Nhân chứng, vật chứng đều có đủ, xem ra lần này lão ta không thể thoát rồi.

"Hoa Nhĩ, người dẫn thêm vài người đến Tô Dạ cung của Chu tần lục soát. Để bổn cung xem thử muối ấy có phải cùng đồng mưu mà trục lợi không." - Nàng truyền lệnh xuống cho một ma ma tổng sự, sau đó tiến lên an vị lại nơi phượng ý. Hôm nay nàng nhất định phải đem những kẻ hại nước hại dân này

một đao diệt sạch.

Vị ma ma đó y theo lệnh nàng, đem theo ba mươi vị công công đến Tô Dạ cung. Chu Tàn lúc này đang thương thức điểm tâm, nhìn thấy đông người đến thì có chút kinh ngạc: "Hỗn xược, người dẫn nhiều người xông vào cung của bản cung để làm gì?"

"Chu tần nương nương thứ lỗi, khẩu dụ của hoàng hậu nương nương lục soát Tô Dạ cung." - vị ma ma không nhanh không chậm đáp lại nàng ta. Nhưng Chu tần không phục, ôm phần bụng đã nhô lên cao mà ngạo mạn đáp: "Hoàng hậu cũng chỉ là hoàng hậu, cung của phi tần muốn là có thể lục soát hay sao?"

"Vi hoàng hậu là người được hoàng thượng đích thân sắc phong, là mẫu nghi thiên hạ, cũng là chủ quản lục cung. Chu tần nương nương, chỉ cần như vậy là đủ để hoàng hậu cho lục soát cung của người." - Thanh âm của vị ma ma nhấn mạnh vào bốn chữ "mẫu nghi thiên hạ", như để nhắc rõ vị trí của Chu tần. Ba mươi vị công công tỏa ra lục soát khắp Tô Dạ cung, mặc cho cung nhân ở đó ngăn cản. Cuối cùng ở trong kho của cung tìm được hơn mười nương bạc có khắc chữ Quốc. Nhưng đặc biệt hơn là phát hiện một tiểu cô nương bị giam chung ở đó. Vì không biết xử trí ra sao, nên họ liền đem cả người và của đến trước đại điện.

Phượng nhãn Tương Tịch khẽ nhìn xuống, tâm cơ hồ dấy lên một đợt cuồng nộ mãnh liệt. Chu tần cũng được dẫn đến nên nàng cho những đại thần khác lui xuống, chỉ để Cao thừa tướng và Chung Quân ở lại.

Hai cung nữ được Tương Tịch sai đi lấy một cái ghế, còn chu đáo lót thêm một cái nệm bông bên dưới để Chu Tàn ngồi. Nhìn thấy nữ nhân kia khó khăn ôm cái bụng đã lớn của mình ngồi xuống, nàng cố gắng kìm con nóng giận của mình lại để tránh làm ảnh hưởng long thai.

"Hoàng hậu nương nương, người hôm nay ở Tô Dạ cung của thần thiếp lục soát, phải chăng là muốn giương oai?" - Chu Tàn nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, nhưng ngữ khí lại chẳng có chút nhẹ nhàng nào. Nhất là khi nhìn thấy tiểu cô nương kia đang quỳ dưới đất, dung mạo lại thêm mấy phần lo lắng. Nhưng trước mặt Tương Tịch, nàng ta không dám tùy ý lộ rõ nên chỉ đành chờ đợi mà ứng biến.

"Phụ thân của muội ở tiền triều mua quan bán chức, tham ô hối lộ. Nay vật chứng và nhân chứng đều đủ, chỉ là muốn xem thử muội có liên quan hay không nên mới phiền muội nghỉ ngơi." - Trên môi Tương Tịch thấp thoáng ý cười nhàn nhạt. Nhưng phượng nhãn vô tình lại hữu ý nhìn về phía tiểu cô nương kia. Nghe bảo là được tìm thấy chung với đám vàng bạc kia. Tại sao Chu tần lại nhốt một tiểu cô nương trong cung? Quả thực làm cho nàng tò mò.

"Hoàng hậu nương nương thật biết nói đùa. Thần thiếp chẳng qua chỉ là một tần vị bé nhỏ, nào dám cả gan nhiễu loạn triều cương." - Chu Tàn một bên ngọt nhạt đáp lời nàng, nhưng tay đã cuộn thành nắm đấm như kiềm chế sự lo lắng. Chỉ thấy Chung Quân cười lạnh một hồi, tiến đến bên một rương vàng kia mà lấy một thỏi vàng ngắm nghía. Thanh âm y trở nên bốn cột xen lẫn sự mỉa mai: "Là một tần vị nhỏ bé mà có trong tay hơn trăm vạn bạc vàng cứu tế. Chu tần nương nương, nếu người ở ngại vị cao hơn thì sẽ thế nào nữa?"

"Người!!! Hỗn xược!!!!" - Sự tức giận hiện rõ trên dung mạo xinh đẹp của Chu tần. Ánh mắt nàng ta nhìn thẳng Chung Quân, không tiếc lời đáp: "Chung Quân người đừng ý được hoàng thượng và hoàng hậu hậu thuẫn thì ở đây ngậm máu phun người."

Nhưng chẳng những y không lấy làm ngạc nhiên trước những lời đó của Chu tần, mà còn nở nụ cười nhàn nhạt. Đến trước mặt nàng ta, y cẩn trọng đưa một thỏi vàng lấy trong rương kia cho nàng ta nhìn: "Chu Tần nương nương, mời người nhìn cho rõ thỏi vàng này có gì đặc biệt."

Phượng nhãn của nàng ta nhìn kỹ lại thỏi vàng, dần dần tái xanh lại. Chữ Quốc được khắc ở một góc của thỏi vàng, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra. Cả người của Chu tần run lên, như hiểu ra điều gì đó. Lúc này cung nữ theo lệnh của Tương Tịch mang lên hai tách trà ấm. Nhưng bị nàng ta kích động mà làm vỡ mất.

"Muội muội còn gì để nói không?" - Những ngón tay ngọc của Tương Tịch gõ nhẹ lên thành của phượng ý, môi cong lên thành nụ cười đầy ý vị. Chu tần lúc này bị làm cho á khẩu mất một lúc, toàn thân run rẩy. Xem ra nàng ta quả thật biết rất nhiều về chuyện này.

Tương Tịch vừa định truyền lệnh xuống, nhưng lại nhìn vào phần bụng đã nhô cao của nàng ta có chút ái ngại. Dù cho Chu tần đang phạm trọng tội, nhưng long thai trong bụng thì không có tội. Những quốc có quốc pháp, gia có gia quy, không thể vì vậy mà tha tội cho nàng ta. Muốn vẹn cả đôi đường thật gây khó dễ cho nàng.

Bất chợt lúc này, Tương Tịch lại có chút đồng cảm với Sở Định Long. Còn nhớ ngày trước nàng còn trách hấn vì giang sơn mà thâm sâu khó lường, tàn nhẫn với người yêu hấn là Ninh Nghị. Nhưng hóa ra ở trên ngai vị cửu ngũ chí tôn này, giữa những thứ khác và giang sơn thì hấn chỉ có thể chọn giang sơn xã tắc. Lòng nàng chợt có chút khó chịu, lẽ mai này hấn phải chọn giữa nàng và thiên hạ, có phải kết cục của nàng cũng không thua gì Ninh Nghị?

"Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không biết gì cả. Tất cả..." - Sau một lúc lâu suy nghĩ, Chu Tàn lúc này mới cất tiếng đáp. Hai tay nàng ta siết chặt lấy y phục kia, môi cắn nhẹ, lồng ngực cổ bình ổn lại. Nếu đã không thể cứu cả phụ thân, thì bây giờ nàng ta sẽ cứu bản thân trước. Vốn dĩ khi bước vào hậu cung, nàng ta muốn có được vinh hoa phú quý thì phải hy sinh một số thứ. Huống hồ hiện tại trong hậu cung này chỉ có đứa nhỏ trong bụng nàng ta và Tịch Thiên là long chủng có thể kế thừa đại thống. Muốn một nước cờ loại bỏ đi long thai của nàng ta, không dễ vậy đâu. Chu tần quay sang Chu Thiên, lệ rơi hai hàng ướt đầm, nghẹn ngào nói: "Phụ thân, người ở ngoài cung làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý. Tại sao lại tham lam lấy tiền cứu nạn, còn chuyển vào trong cung nói là cho nhi nữ? Giờ đây lệnh hoàng thượng truyền xuống xử tội, hai cha con ta đều chết đi thì ai lo cho mẫu thân và các di nương, còn đường công danh của đệ đệ..."

Từng lời từng câu, đều khiến cho người người cảm thấy đau lòng. Ánh mắt của Chu tần vừa khóc vừa nhìn sang động thái của Chu Thiên. Ngữ khí của nàng ta lúc chậm lúc nhanh, nhắc đến mẫu thân và đệ đệ lại càng nhấn mạnh, như để nhắc nhở lão ta nên cẩn trọng đừng nói bừa.

Nào ngờ nó thật sự có ảnh hưởng đến Chu Thiên. Sắc mặt lão chuyển từ thẳng thốt sang trầm xuống. Suy tư một hồi, lão cúi rạp người xuống, đầu đáp

mạnh xuống đất mà nói lớn:"Hoàng hậu nương nương, hạ thần vì tham lam mà gây ra chuyện thương thiên hại lý. Cúi xin người trách phạt! Nhưng chỉ xin người đừng vì vậy mà phạt người vô tội là Chu tần nương nương và Chu gia."

"Theo như lời người nói, Chu tần và Chu gia không biết về chuyện này?" - Phụng nhãn Tương Tịch khẽ nhìn thẳng xuống lão, như muốn nhìn thấu tâm tư của kẻ tham quan hại nước ấy. Trước sau như một, Chu Thiên vì sợ hãi mà không dám ngẩng đầu nhìn nàng. Cao thừa tướng hai mắt trừng trừng, nộ khí bao quanh mà nói lớn:"Tang chứng tìm được trong Tô Dạ cung của Chu tần mà còn bảo không phải? Có phải người xem hoàng hậu là kẻ không có mắt, muốn qua mặt hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Trương hiếu ly

"Cao đại nhân, mọi việc đều chỉ do một mình Chu Thiên này gây ra. Còn về việc những rương vàng bạc trong Tô Dạ cung, là do ta lo con gái trong cung bị ức hiếp thiếu thốn nên gửi vào." - Từng lời từng lời đều là của lão ta nói, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn thẳng Tương Tịch và Cao thừa tướng. Chu tần hai hàng lệ rơi lã chã, uất ức bồi thêm:"Hoàng hậu nương nương, thần thiếp là phận nữ nhân, làm sao biết rõ cái gì mà mua quan bán tước, cái gì mà tham phi của công cơ chứ..."

Vừa nói xong, nàng ta liền cất lực ra chiều uất ức mà khóc lóc. Tương Tịch vì ái ngại nàng ta đang mang trong người long thai, liền sai cung nữ đỡ nàng ta dậy, sau đó còn ban toạ. Cuối cùng nàng cùng Cao thừa tướng và Chung Quân tranh luận một hồi, liền quyết định đem những kẻ liên quan cùng Chu Thiên giam vào đại lao, chờ Sở Định Long tỉnh dậy xử trí. Riêng Chu tần, phần vì không có chứng cứ, phần vì Chu Thiên đã nhận tất cả, cũng vì trong bụng nàng ta là hoàng tử, nên chỉ phạt bổng lộc ba tháng.

Nhìn thị vệ lôi Chu Thiên đi khuất dần, mảy phụng Tương Tịch mới giãn ra được phần nào. Bất chợt, phụng nhãn nàng liền nhìn đến tiểu cô nương đang sợ sệt quỳ dưới sàn. Khẽ kêu nó ngẩng đầu, thanh âm nàng nhẹ nhàng hỏi:"Người là ai, tại sao lại bị nhốt ở trong kho của Tô Dạ cung? Hay người là thích khách, muốn tìm cơ hội hành thích Chu tần nương nương?"

"Hoàng hậu nương nương, tiện nữ nào có ý đó. Tiện nữ họ Trương, tên gọi Hiếu Ly. Ba hôm trước, là Chu tần nương nương sai người đến làng của tiện nữ, nói đại ca của bị bệnh nặng nên mời vào cung. Đến nơi, thì bảo cung cấm nghiêm ngặt, nên bảo tiện nữ ở trong nhà kho đợi." - Tiểu cô nương đó nghe nàng hỏi, chỉ hận không thể tam quỳ tam bái nàng, đem đầu nó đập thật mạnh xuống đất. Tương Tịch nhìn cử chỉ và điệu bộ của Trương Hiếu Ly, độ chừng mười ba tuổi, từ đầu chí cuối rất dễ bị dọa cho sợ hãi. Thoạt nhìn, có lẽ không phải là thích khách.

Chu tần sắc mặt có chút biến đổi, nắm chặt lấy tay cung nữ thân cận. Vừa thoát khỏi một ả tử, một ả khác liền xuất hiện ngay trước mặt nàng ta. Một ý nghĩa chợt loé lên trong suy nghĩ của nàng ta, khiến khoé môi xinh đẹp cong lên thành nụ cười đầy ý vị. Khẽ đứng dậy, nàng ta liền cẩn trọng quỳ xuống tâu trình:"Bẩm hoàng hậu nương nương, ba ngày trước trong cung muội có một tiểu công công lâm bệnh. Lúc đó nguy kịch nên hần đã van xin muội cho gấp lại muội muội của hần. Nhưng bệnh tình hần không di chuyển được, nên muội mới đánh liều đem tiểu cô nương này vào cung. Mong tỷ tỷ đừng trách tội nàng ấy."

Tương Tịch nghe xong, liền cho Vương công công đến Tô Dạ cung dò hỏi. Lúc ông trở về hỏi báo, quả thật ba ngày trước ở đó có một tiểu công công bị bệnh nặng, vừa sáng nay thì đã không qua khỏi. Nghe đến đó, thì chuyện Chu tần nói có đến tám chín phần là thật. Còn vị tiểu cô nương kia, vừa nghe tin đó liền bật khóc nức nở.

"Người đi thì cũng đã đi rồi, người ở đây khóc than thì cũng không có ích gì. Chỉ bằng đến nhìn mặt lần cuối đi, theo thông lệ thì xác đại ca người sắp bị hoá thiêu rồi." - Nhìn thấy chuyện mất mát của một người trước mặt, trong lòng Tương Tịch cũng dấy lên chút đau lòng thay. Đột nhiên nghĩ đến nam nhân đang nằm trên giường chưa tỉnh lại, nàng có cảm giác sợ hãi. Lỡ như một ngày hần không tỉnh lại thì sao? Sở Nguyên phải làm sao? Con dân phải làm sao? Và nàng phải làm sao? Ý nghĩa đó vừa vụt lên, Tương Tịch liền lắc đầu xua đi. Không được, nàng đường đường là hoàng hậu của Sở Nguyên, không nên có suy nghĩ đó mới đúng.

Chu tần khẽ cười, nhờ cung nữ bên cạnh đỡ đứng dậy, lấy có một mối nên lui về cung. Trước khi rời đi, còn có ý tốt xin cho Trương Hiếu Ly đi cùng để gấp lại vị đại ca đã mất. Tương Tịch cũng không làm khó dễ, thậm chí truyền lệnh xuống cho Vương công công lúc hoá thiêu cho vị công công đó thì chu toàn một chút. Trương Hiếu Ly nghe thấy vậy thì cảm động khôn xiết, liền liên tục tạ ơn:"Đa tạ hoàng hậu nương nương."

Nhìn bóng dáng Chu tần ung dung rời đi, chẳng có chút nào là tiếc thương cho phụ thân của mình vừa bị xử tội, làm cho tâm Tương Tịch trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ. Rốt cuộc nữ nhân này có bao nhiêu phần nhân tâm? Ngay cả phụ thân cùng mình sắp bị xử chết cũng không rơi lấy một giọt lệ, không cầu xin một tiếng. Chả lẽ đây chính là nhân tâm? Vì lợi ích của bản thân liền không màng đến tình thân, thậm chí không ghê tay mà hạ sát họ. Thật khiến người khác sợ hãi...

Phụng nhãn Hoan Cung, gian phòng của đại hoàng tử Tịch Thiên.

Đêm qua vừa trải qua một trận đại loạn, ấy vậy mà hôm nay mọi việc lại trở về vẻ bình lặng thường ngày. Những cung nữ chăm chú làm việc, nhưng vẫn không quên bàn luận về chuyện vừa qua. Có kẻ bảo Trương Phúc phát điên, cũng có kẻ bảo hần bị người khác sai khiến.

"Các ngươi nói xem, có phải Trương Phúc sợ bị trách tội nên đi giết hoàng hậu luôn không?"

"Không đâu, ta lại nghĩ hẳn bị người khác sai khiến."

"Là ai chứ?"

"Trong hậu cung này, vừa muốn hại hoàng hậu và hoàng tử thì chỉ có một người thôi. Chẳng lẽ các ngươi không nhìn ra?"

Trong lúc đó, không ai để ý một bóng người lén lút bước vào phòng của Tịch Thiên. Vì đang là lúc đại hoàng tử nghỉ trưa nên trong phòng không hề có ai, chỉ có đại hoàng tử nằm trên nôi vàng đang thiu thiu ngủ. Bóng người tiến đến gần, một thanh âm nhẹ nhàng của nữ nhân qua lớp khăn che mặt cất lên: "Nếu nương nương và đứa nhỏ trong bụng còn sống, chắc giờ nó cũng đang an ổn mà ngủ như này..."

Từ ánh mắt của Ái Châu thoáng chốc vụt qua tia ôn nhu mà nhìn đứa bé, nhưng ngay lập tức liền biến thành sự tức giận. Bàn tay nàng ta từ từ tiến đến bên chiếc cổ bé nhỏ của Tịch Thiên, vô tình lại khiến nó tỉnh giấc. Đôi mắt to tròn khẽ nhìn lên, chớp chớp mắt ngạc nhiên nhìn nữ nhân trước mặt, sau đó lại nở nụ cười đầy ngọt ngào khiến hai cái má căng tròn rung rinh lên.

"Đừng có đem cái bộ dạng chán ghét đó ra mê hoặc ta. Mẫu hậu ngươi và cả phụ hoàng của ngươi, là người đã hạ sát của nhà Ninh gia vốn là ân nhân của ta, còn giết hại cả người ta yêu nhất là tiểu thư. Ngươi chính là thứ bọn họ yêu quý nhất, hảo, hôm nay ta đem ngươi đi tế vong linh hơn ba trăm mạng người của Ninh gia trước." - Vừa nói, hai bàn tay của Ái Châu bóp chặt lấy cổ của Tịch Thiên. Giọng mặt bé nhỏ vì ngạt thở mà đỏ au lên, tiếng khóc cũng ré lên đứt đoạn. Lực càng lúc càng mạnh, từng dòng hồi ức đau thương hiện về trong tâm trí nàng ta, như thôi thúc nàng ta tàn nhẫn hơn. Ba trăm mạng người của Ninh gia, hình bóng Ninh Nghi bị biến lửa bao vây lấy, vết bóng trên gương mặt nàng ta. Tất cả đều là do Sở Định Long và Trương Tịch ban cho. Hôm nay đừng trách nàng ta độc ác, mà hãy trách bọn họ tàn độc trước.

Hơi thở của Tịch Thiên mỗi lúc một yếu ớt, ngay cả tiếng khóc cũng trở nên khô khè, giống như sắp biến mất vậy. Đôi mắt Ái Châu như chứa hàng ngàn dao găm, bàn tay bầu chặt lấy chiếc cổ của đứa bé. Sắp được rồi, sắp được rồi...

"Cạch!" - Tiếng cửa phòng bật mở ra, xen lẫn tiếng huýt sáo của các vị ma ma đi ăn về. Ái Châu bị kinh động, lập tức buông tay chạy ra phía sau chiếc tủ gỗ gần đó mà trốn. Xui xẻo thay, trong lúc nàng ta chạy, bị bàn tay nhỏ bé của Tịch Thiên vô tình chụp lấy được tấm khăn che mặt. Lúc này, các vị ma ma đã gần như bước vào trong nên nàng ta mặc kệ, nhanh chóng trốn đi.

"Ồi chào, đại hoàng tử đã tỉnh rồi này."

"Ngoan ngoan, có phải người đói rồi không?"

Một vị ma ma ẵm Tịch Thiên lên, nhẹ nhàng dỗ dành. Không ai chú ý đến chiếc khăn đứa bé đang cầm trên tay, hoặc có để ý cũng cho là của một cung nữ làm rơi trong nôi của đại hoàng tử. Mất một lúc lâu sau đó, Tịch Thiên mới có thể ngừng khóc. Lúc này trong góc tủ, Ái Châu cố gắng không tạo ra tiếng động, tay bầu chặt lấy miệng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

"Cố ma ma, hoàng hậu nương nương truyền người ẵm đại hoàng tử đến Dưỡng Tâm Điện." - Một tiểu cung nữ ở ngoài nói vọng vào. Cố ma ma đang cho Tịch Thiên uống sữa, nghe thấy vậy liền đáp lại: "Được rồi, được rồi. Ta đến ngay đây."

Sau đó, liền cùng hai ba vị ma ma ẵm đại hoàng tử rời khỏi gian phòng. Sự yên lặng lần nữa được trả lại, khiến Ái Châu thở phào đầy nhẹ nhõm. Không phải là nàng ta sợ chết, chỉ là hiện tại thù chưa trả, không phải lúc thích hợp. Khẽ đứng dậy, nàng ta không quên cẩn trọng nhìn xung quanh. Khi đã chắc chắn xung quanh không có ai, thì Ái Châu mới dám bước ra. Khẽ sờ lên vết bóng trên gương mặt, cảm giác uất hận lại trở về đè nén lấy tâm nàng ta. Chỉ cần một khắc nữa là đủ rồi, thật đáng chết.

Sự nhớ đến chiếc khăn mặt của mình, nàng ta vội vã đi tìm. Nhưng mặc kệ có lục tung khắp mọi nơi thì vẫn không tìm thấy nó ở đâu. Một ý nghĩ vụt qua trong tâm trí Ái Châu, khiến nàng ta tức giận đấm thẳng vào bức tường: "Khốn kiếp, chắc chắn là đám ma ma đó mang đến cho tiện nhân Trương Tịch xem rồi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Giảng bầy

Dưỡng Tâm Điện yên ắng và uy nghiêm lạ thường, hai bên cửa chính là hai dàn thị vệ tinh nhuệ đứng canh phòng. Ngoài trời, bóng đêm đã bắt đầu đổ xuống bao trùm lấy hoàng cung, ở trong điện được các cung nữ thấp lên những ngọn nến chiếu sáng.

Phan thái y ở bên này chắn mạch cho Sở Định Long, bên kia là Trương Tịch đang ngồi chờ đợi. Phụng nhãn từ đầu chí cuối không ngừng dõi theo nam nhân đang thở từng nhịp yếu ớt trên giường. Mang trong mình sự hỗn loạn, lo âu và phiền muộn, tay ngọc nàng biết lên cạnh ghế, không nhanh không chậm hỏi: "Phan thái y, hoàng thượng chừng nào mới có thể tỉnh dậy?"

"Bẩm hoàng hậu nương nương, hoàng thượng bị đâm trúng huyết hiểm lại mất nhiều máu nên mới hôn mê lâu như vậy. Chỉ cần vài ngày an dưỡng, là có thể tỉnh lại rồi." - Vừa nghe nàng hỏi, Phan thái y liền vén quan phục mà quỳ xuống tấu trình. Sở Định Long đã lâu ngày không tỉnh lại, không chỉ riêng Trương Tịch mà cả các vị đại thần và phi tần đều lo lắng không ngừng. Vì vậy mà trọng trách trên vai Phan thái y càng lúc càng nặng nề, chỉ sợ không làm tròn bổn phận thì đầu cũng chẳng còn. Đôi mắt của ông ta trĩu nặng và xuất hiện hai vết thâm, chứng tỏ đã mấy đêm liền chẳng chợp mắt.

Nghe thấy những lời bẩm tấu ấy, lòng Trương Tịch mới trút được chút lo lắng. Sau khi cùng Phan thái y bàn luận một hồi, nàng liền cho người dẫn ông ta lui đi. Cuối cùng thì cùng một vị ma ma thay băng cho vết thương của hân.

Trong lúc thay, vô tình phượng nhãn nhìn thấy có chút máu rỉ ra, tâm lại có chút chua xót. Nếu không phải vì đỡ cho nàng và Tịch Thiên một nhát dao, Sở Định Long đã không phải chịu cơ sự như ngày hôm nay. Cần trọng dùng khăn ẩm lau đi chút máu ấy, nàng khẽ đặt lên trán hân một nụ hôn, nhẹ nhàng kêu:"Hoàng thượng..."

Nhưng người trên giường không chút động tĩnh, chỉ nhẹ nhàng thở ra những nhịp đều đều an ổn. Ngồi xuống cạnh bên giường, tay ngọc Trương Tịch khẽ nắm lấy tay hân đặt lên gò má, cảm thụ chút hơi ấm hiếm hoi. Các nô tài trong cung đều nhất mực lui ra, trả lại cho nơi này sự an tĩnh kì lạ. Chỉ có nàng, hân và những ngọn nến đang thi nhau thấp sáng căn phòng này.

Trương Tịch khẽ nghiêng đầu, để tay hân vuốt ve lấy gò má nàng. Tại sao hân lại ngủ lâu như vậy, có phải hân đang giận nàng không? Hay là hân không cần nàng nữa? Một giọt lệ lăn dài trên dung mạo xinh đẹp của nàng, chảy qua vết sẹo rồi lại rơi vào lòng bàn tay của Sở Định Long.

Bên ngoài, chỉ có một cánh tinh mạch với ánh trắng soi sáng. Nàng đưa tay chỉnh lại chiếc chăn cho hân, sau đó thì gục đầu bên cạnh. Đã hơn mấy ngày, nàng không được chợp mắt, thật sự rất mệt mỏi. Đột nhiên nàng muốn hỏi, có phải mọi ngày Sở Định Long đều phải thức đến mức như vậy không? Tự hỏi rồi lại tự có câu trả lời, khiến tâm nàng có chút nhói.

Người người trong nhân gian nói làm đế vương hân là chuyện tốt nhất trên đời. Có quyền lực, có xa hoa, muốn mưa được mưa, muốn nắng được nắng, chỉ cần một câu nói thì có thể đoạt mạng người khác. Nhưng mấy ai hiểu được, muốn làm một minh quân đầu phải chỉ có vậy. Những khổ cực, hi sinh của bậc đế vương cuối cùng chỉ có thể đổ lại sự nghỉ ngơi, toan tính của cả hậu cung lẫn tiền triều. Sống trong giàu sang và quyền lực mà luôn phải nuông nấng lo sợ, không biết lúc nào bản thân sẽ trở thành kẻ bị hại chết. Làm hoàng đế, nghe rất thoải mái lại thật phần mệt mỏi.

"Hoàng hậu nương nương, ma ma đã bẩm đại hoàng tử đến." - Thanh âm của Vương công công vọng vào, như muốn dò tâm ý của nàng. Khẽ đặt tay Sở Định Long xuống, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, chỉnh trang lại y phục, sau đó liền đáp lại:"Cho truyền vào."

Vị ma ma kia nghe triệu, liền cẩn trọng bẩm đại hoàng tử bước vào. Đưa nhỏ vừa nhìn thấy mẫu hậu của mình, liền nhoén đôi môi nhỏ xíu thành nụ cười khiến lòng người ấm áp, hai tay bé con hướng nàng đôi mắt. Trương Tịch nhìn thấy vậy, liền đưa tay đón lấy Tịch Thiên từ tay ma ma mà đặt vào lòng. Đường như cảm nhận được hơi ấm, đứa nhỏ này càng trở nên hoạt bát, cả đôi mắt cũng vui vẻ hơn.

"Hoàng hậu nương nương, đại hoàng tử sau khi tỉnh dậy, liền rất khỏe mạnh mà đùa nghịch." - Vị ma ma đó khẽ đưa ánh mắt nhìn hai mẫu tử đó vui đùa, trong lòng liền cảm thấy có chút vui không ngừng. Đã rất lâu rồi, trong cung mới lại có một hoàng tử ra đời bình an, đặc biệt hơn lại là con của hoàng hậu. Dù rằng trước đó, có không ít phi tần của hoàng đế mang thai nhưng chúng đều yếu mệnh mà ra đi khi chưa nhìn thấy ánh mặt trời. Cả hoàng đế cũng không mặn mà lắm với chuyện này, nên trong cung chỉ mang một màu sắc âm u không có tiếng cười con trẻ. Giờ đây, đại hoàng tử ra đời, Chu tần lại mang long thai, thật là hi càng thêm hi. Các vị tiên đế đã có thể an lòng rồi.

Trương Tịch nghe ma ma bẩm tấu, lại nhìn thấy Tịch Thiên hoạt bát như vậy, trong lòng cũng trở nên an ổn. Nhưng phượng nhãn nàng lại vô ý nhìn xuống phần cổ của nó, tâm liền chấn kinh một trận. Một vết bầm mờ nhạt ẩn hiện trên chiếc cổ, như đã từng bị thứ gì đó biết chặt.

Hai tay Trương Tịch run lên từng hồi, một dòng suy nghĩ xoẹt qua đầu nàng. Cố gắng bình ổn, nàng đưa tay ôm lấy Tịch Thiên vào lòng, như muốn bảo bọc nó. Khẽ nhìn vị ma ma kia, nàng cất giọng trầm ổn hỏi:"Hôm nay, có ai bước vào phòng của đại hoàng tử?"

"Dạ bẩm hoàng hậu, ngoài Phan thái y ra thì chỉ có vài cung nữ được cất cử chăm sóc đại hoàng tử mới được vào." - Cúi đầu bẩm tấu, vị ma ma kia biết rõ đã có chuyện gì đó xảy ra. Dù cho ngữ khí của Trương Tịch rất bình ổn, nhưng thần sắc của nàng vẫn không che giấu được sự lo lắng của một người mẫu thân.

Tịch Thiên lúc này vẫn ngây ngô nghịch ngợm với chiếc khăn trên tay, miệng nhỏ còn không ngừng cười. Chỉ có ông trời mới rõ trong lòng nàng lại có bao nhiêu là kinh sợ cho nó. Khẽ nhìn đến chiếc khăn kia, mảy phượng nàng khẽ nhíu lại. Từng đường nét thêu ở trên đó, hình như nàng từng thấy ở đâu rồi.

Nhưng để tránh bút dây động rừng, Trương Tịch gọi vị ma ma kia đến gần, nói nhỏ vào tai bà ấy. Sắc mặt của bà tự thăng thót rồi dần trở nên nghiêm trọng hơn. Sau khi nghe nàng nói xong, vị ma ma đó liền lui xuống để đi chuẩn bị theo sự dặn dò của nàng.

Cả Dưỡng Tâm Điện lúc này chỉ còn Trương Tịch đang ôm lấy Tịch Thiên cùng Sở Định Long đang nằm trong giường kia. Khẽ xoay gót, nàng tiến lại gần chỗ nằm của hân, nhẹ nhàng ngồi xuống. Đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, liên tục nắm lấy tay long bào của nam nhân trên giường mà kéo. Mỗi Trương Tịch nở một nụ cười nhẹ nhàng dỗ dành:"Ngao nào Thiên nhi, phụ hoàng con đang nghỉ ngơi đây."

Vừa nghe nàng nói, Tịch Thiên liền ngược nhìn nàng bằng đôi mắt tròn xoe. Sau đó liền nhoén miệng cười, tay đưa cho nàng chiếc khăn đang chơi. Nhận lấy nó, phượng nhãn Trương Tịch liền rơi vào một cõi âm trầm bất định. Tay ngọc nàng siết chặt lấy, cánh môi cũng nhếch lên tàn nhẫn. Dám động thủ với con của nàng, chắc chắn nàng sẽ đem kẻ này ra lăng trì.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa. Trương Tịch khẽ hỏi vọng ra:"Có việc gì sao?"

"Bẩm hoàng hậu nương nương, sứ giả của Lạc quốc muốn gặp người. Hiện tại đang cùng Chung đại nhân chờ ở Cô Tịch Điện." - Là giọng của Vương công công đáp lời. Sứ giả vốn là tam vương gia của Lạc quốc, ở lại Sở Nguyên cũng đã hơn ba tháng. Trước khi xảy ra chuyện, nàng có nghe Sở Định Long đã từng nói qua về vị này. Dù tuổi tác không gọi là quá lớn, nhưng kinh nghiệm trên chiến trường lại dày dặn vô cùng. Bách chiến bách thắng, khiến nhiều nước vì ái ngại mà không dám động vào Lạc quốc. Hoàng đế của nước đó cũng vì cảm mến mà cho gia phong vào hoàng tộc, làm một vương gia có đầy đủ vinh hoa phú quý. Ngày Lạc quý phi đến Sở Nguyên, cũng do người này dẫn đầu bảo vệ. Hôm nay muốn gặp nàng, phải chăng là có việc gì?

Kéo chiếc chăn lên đắp cho Sở Định Long, nàng bỗng Tịch Thiên tiến ra ngoài cửa. Vương công công ở bên ngoài vừa nhìn thấy nàng bước ra, liền cùng các thị vệ theo quy củ hành lễ.

"Vương công công, người cho người ẩm đại hoàng tử về Phụng Hoan Cung, bốn cung phải đi đón tiếp sứ giả của Lạc quốc." - Tương Tịch cười nhẹ, hôn lên gò má bầu bĩnh của Tịch Thiên. Nhận lệnh của nàng, Vương công công sai một cung nữ đến ẩm đại hoàng tử. Sau đó liền dẫn theo hai thị vệ, hộ tống về Phụng Hoan Cung.

"Các người ở lại chăm sóc hoàng thượng cẩn thận. Nếu dẫn ra chuyện gì bất trắc, thì tự khắc đem đầu của mình và những người trong gia tộc đến trước mặt các tiên đế tạ tội." - Phụng nhân nàng nhìn xuống hai hàng thị vệ đang phủ phục dưới chân, không nhanh không chậm mà truyền lệnh xuống. Dù thanh âm của nàng mang phong thái ôn hòa, nhưng lại khiến người người cảm nhận được uy quyền trong đó. Từ trên xuống dưới, hơn bốn mươi thị vệ hô vang: "Nô tài tuân mệnh."

Từng bước từng bước, Tương Tịch rời khỏi Dưỡng Tâm Điện, phía sau lưng là hai cung nữ. Một người nhìn lên trên nóc cung điện, liền nhìn thấy một bóng đen đang lấp ló. Bị kinh hoàng, nàng ấy liền tiến lại gần nàng, nhỏ giọng nói: "Hoàng hậu nương nương, kẻ đó vẫn còn ở đó."

"Hào, đừng để lộ gì cả." - Cánh môi Tương Tịch cong nhẹ lên thành nụ cười đầy ý vị. Những bước chân của nàng vẫn giữ phong thái bình ổn, như chưa thấy gì. Nhưng đi được một đoạn, nàng lại không theo hướng Cô Tịch cung nữa, mà đi theo hướng khác vòng về Phụng Hoan Cung. Muốn săn được hổ phải vào tận hang, hôm nay chính tay nàng sẽ bắt kẻ to gan dám làm hại thiên tử này, khiến y sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bắt hổ

Ái Châu trên người vận một bộ y phục màu đen, núp ở trên nóc của Dưỡng Tâm Điện. Từ đầu chí cuối, nàng ta vẫn dõi theo từng cử động của Tương Tịch. Khi nhìn thấy nàng vừa rời khỏi, cánh môi nàng ta khẽ nhếch lên.

"Tương Tịch, người quả nhiên vẫn ngu ngốc như vậy." - Tự nói với bản thân như thế, nàng ta lựa lúc đám thị vệ không chú tâm, liền dùng khinh công rời khỏi. Hướng đi của nàng ta là Phụng Hoan Cung, tay lăm lăm thủy châu.

Hậu cung đã bị màn đêm bao vây, chỉ có ánh trăng tròn soi rọi. Các vị phi tần kẻ cười đùa vui vẻ, kẻ lại mang sự nhưng nhớ khôn nguôi. Đêm nay vẫn như bao ngày, nhưng lại khiến lòng người có chút bất an kì lạ.

Các cung nhân của Phụng Hoan Cung cùng nhau làm xong các công việc, liền rủ nhau ngồi ở một góc để chuyện trò. Chỉ có các thị vệ thì vẫn giữ một phong thái nghiêm nghị, tay vẫn nắm chặt trường kiếm bên hông. Chỉ trong vài ngày, thích khách đột nhập vào cung đến mấy lần, khiến cho người người sợ hãi. Hoàng hậu nương nương cũng vì vậy mà lôi các thị vệ ra trách phạt mỗi người hai mươi trượng làm gương vì không làm tròn chức vụ. Điều đó càng khiến họ cẩn trọng và nghiêm ngặt hơn.

Ái Châu đã thay bộ y phục của cung nữ, mặt che khăn kín, hai tay bưng một thau nước. Từng bước của nàng ta bước dần đến trước cửa phòng của đại hoàng tử. Tâm nàng ta thôi thúc nàng ta mau đi thật nhanh, nhưng vừa bước đến thì bị thị vệ chặn lại: "Người đang định đi đâu?"

"Nô tỳ là theo lệnh của ma ma tổng quản, vào lau tay cho đại hoàng tử." - Có chút khó chịu vì bị ngăn lại, nhưng Ái Châu vẫn cố giữ giọng ôn hòa. Hai tay nàng ta bầu chặt lấy chiếc thau, mặt cúi gằm xuống. Thị vệ cẩn trọng nhìn nàng ta từ trên xuống dưới, sau đó liền phát tay ra hiệu cho đi. Môi nàng ta khẽ nhếch lên tàn độc, nhưng rất nhanh đã giấu đi: "Đa tạ đại nhân."

Sau khi vượt qua cửa ải, Ái Châu liền nhanh chân đẩy cửa bước vào trong gian phòng. Ông trời lại giúp nàng ta, cả một gian phòng rộng lớn lại chẳng có một ai. Đặt chiếc thau nước kia trên bàn, từ tay áo nàng ta rút ra một thanh thủy châu. Lưỡi thủy châu sắc nhọn, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Phía bên chiếc nôi bằng vàng của đại hoàng tử đã được màn nhung phủ xuống, dường như đứa nhỏ này ngủ rất an ổn. Giơ thanh thủy châu lên cao, Ái Châu tiến từng bước lại gần. Tâm nàng ta bây giờ chỉ có một cỗ lạnh lẽo, bên tai chỉ vang lên một chữ: "Sát!"

Vì ân nghĩa của Ninh gia với nàng ta

Vì năm trăm mạng người của Ninh gia

Vì tiểu thư, tình yêu duy nhất của nàng ta.

Hôm nay chính là thời khắc Ái Châu đem vong linh con của kẻ thù đến tế họ.

Một nhát hạ xuống và lại một nhát nữa. Vừa đâm, Ái Châu vừa kêu gào lên. Như giải phóng đi uất hận, căm hờn trong lòng, tất cả sẽ biến mất trong hôm nay.

"Bất giữ thích khách!" - Bên ngoài vang lên tiếng của Chung Quân, vang đến tận trời. Cửa cung bị đập đổ, từ tứ phương, hơn trăm thị vệ tay lăm lăm trường kiếm xông ra. Ái Châu phát hiện bị động, định dùng khinh công chạy thoát. Nhưng thời khắc nàng ta vừa xoay lưng, đã bị trăm mũi kiếm bủa vây, khiến cho nàng ta tiến thoái lưỡng nan.

Từ bên ngoài, Trương Tịch thân mang phượng bào, nhàn nhã bước vào. Ái Châu nhìn thấy, cũng không lấy làm sợ hãi, điều bộ còn ra chiều hả hê vô cùng. Vương công công sai người mang ghế đến cho Trương Tịch ngồi, sau đó liền tiến đến trước mặt nàng ta, giật mạnh khăn che mặt xuống: "Dám mưu sát đại hoàng tử, người quả nhiên to gan bằng trời."

Dung mạo của nàng ta hiện ra rõ ràng, khiến những người ở gần đó có chút ngạc nhiên. Thuở trước, Hoàng quý phi cực kì được sủng ái trong cung, nên cung nữ cận thân cũng được không ít người biết đến. Cái ngày Ninh gia bị đồ sát, người người đều nghĩ nàng ta đã chết chung rồi. Nào ngờ lại ở đây, còn ở ngay trong cung hoàng hậu.

"Hoàng hậu nương nương, là cung nữ cận thân của hoàng quý phi nương nương lúc còn tại vị." - Vương công công nhìn Ái Châu có chút giật mình, sau đó liền quay sang bẩm tâu Trương Tịch. Dường như nàng chẳng có chút lo sợ, những ngón tay ngọc gõ lên thành ghế. Cánh môi anh đào của nàng cong lên, có đôi chút lạnh lẽo mà nói: "Nói, bốn cung và người không thù không oán, hà cớ gì lại năm lần bảy lượt muốn xuống tay với đại hoàng tử?"

Nghe nàng hỏi, Ái Châu chỉ giữ đúng một khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt căm hận nhìn nàng. Lúc này Vương công công thấy thế liền tức giận nói: "Hoàng hậu nương nương đang hỏi người, mau trả lời."

Đáp lại chỉ là sự khinh thường của nàng ta dành cho nàng. Trương Tịch nâng phượng nhãn, đối mặt với nàng ta. Thanh âm nàng nhẹ nhàng hỏi Vương công công, nhưng lại như đánh vào tâm Ái Châu: "Mộ phần của Ninh hoàng quý phi hiện đang ở đâu?"

"Bẩm hoàng hậu nương nương, do lúc băng thệ hoàng quý phi không giữ nổi tiết hạnh của nữ nhi nên hoàng thượng không cho an táng vào phi lăng, mà cho xây mộ phần ở Thịnh Xuân Viên." - Từng lời, từng lời của Vương công công càng kích động Ái Châu. Phi tần trong hậu cung, mà ngay cả mộ phần cũng không thể danh chính ngôn thuận ở phi lăng, cuối đời chỉ cô độc ở bên một góc núi. Nó chính là sự sỉ nhục lớn nhất, là thứ khiến kẻ đó bị người trong nhân gian chê cười. Ái Châu vừa nghe đến chuyện này, sắc mặt liền trở nên tức giận mà hét lên: "Câm miệng! Nương nương lúc nào không giữ tròn tiết hạnh? Các người không được sỉ nhục nương nương."

Quả nhiên nữ nhân này vì chủ báo thù, một nô tài trung thành biết bao nhiêu. Vương công công định nói gì đó, liền bị Trương Tịch gia tay kêu ngừng lại nên lui xuống. Xung quanh đám thị vệ vẫn cầm chặt trường kiếm, mọi thứ xung quanh chìm xuống sự lạnh lẽo đáng kinh sợ.

"Nói, có phải người vì cố hoàng quý phi mà đem lòng thù hận nên muốn mưu sát đại hoàng tử?" - Chung Quân từ đầu chí cuối chỉ im lặng, nhưng cuối cùng cũng chịu mở lời. Mũi kiếm sắc bén kề ngay cổ của nàng ta, như chỉ cần nàng ta cử động một chút liền có thể chém đứt đầu. Nhưng Ái Châu chẳng có chút lo sợ, ngược lại còn cười đầy nhạt nhẽo: "Đã biết thì còn hỏi ta làm gì? Nó cũng đâu khiến đứa con của người sống lại?"

Ngữ khí của Ái Châu như đang muốn chọc giận Trương Tịch, nhưng cơ hồ chỉ đối lại được cái cười khê của nàng. Tay ngọc khẽ vươn ra nâng lấy cằm nàng ta, không nhanh không chậm đáp: "Sao người không tự nhìn cho rõ, thứ người vừa giết là thứ gì?"

Vừa nghe nàng nói, sắc mặt Ái Châu liền hiện ra một mảng mặt mù. Đôi mắt nhìn về phía chiếc nôi, trong lòng liền dấy lên sự cuồng nộ. Ở đó không phải chỉ là một hình nhân bằng vải lớn sao? Không đúng, chỉ vừa khi này lúc nàng ta đâm xuống, chính là đại hoàng tử mà. Xâu chuỗi tất cả, hai tay nàng ta liền siết chặt lại, toàn thân run rẩy lên.

"Sao? Có cần bốn cung cho người nhìn rõ hơn hay không?" - Trương Tịch nắm lấy búi tóc của Ái Châu, lực không biết từ đâu lại mạnh mẽ kéo nàng ta lại gần chiếc nôi. Chung Quân, Vương công công và hơn trăm thị vệ thấy như vậy, trên trán bắt gặp đồ một tầng mồ hôi lạnh. Hoàng hậu trước nay nổi tiếng ôn hòa, ít khi động thủ với ai. Nhưng những hành động trước mắt, đủ hiểu trong lòng nàng có bao nhiêu phẫn uất và căm giận.

Ái Châu bị động, giãy giụa để thoát khỏi cái ghì chặt của nàng. Hai chân nàng ta nhú lại, những sợi tóc mềm mại bị Trương Tịch kéo căng về phía sau, đau đớn khôn nguôi. Vì vùng vẫy quá mạnh mà lại bị nàng giữ chặt lại, khiến đầu nàng ta bị đập xuống đất. Một dòng máu đỏ tươi chảy xuống từ vết thương trên trán, khiến Ái Châu một phen choáng váng.

Trong lúc nàng ta còn chưa kịp hồi hồn, Trương Tịch liền nhanh chóng kéo nàng ta dậy, xô ngã về phía cái nôi. Cánh môi anh đào nở nụ cười đầy ý vị, dung mạo xinh đẹp của nàng trở nên tàn độc: "Hãy mở câu nhân của người ra nhìn cho kĩ. Ở đây dăm dương dương tự đắc với bốn cung, còn không coi xem bản thân vốn dĩ ngu ngốc thế nào?"

Đôi mắt Ái Châu chậm chậm mở ra, nhìn hình nhân trong chiếc nôi đó. Bất chợt, nàng ta bật cười, cười đến điên dại. Những người xung quanh nhìn nàng ta, như nhìn một kẻ điên.

Ái Châu không biết vì sao bản thân lại cười, chỉ biết hiện tại không thể làm gì được nữa. Thù còn chưa trả được, giờ lại bị bao vây trùng trùng. Tự cho mình thông minh để rồi bị đối phương giăng bẫy tóm được. Không, nàng ta không thể bỏ cuộc như vậy.

Hình bóng tiêu thư ở trong biển lửa ngày đó, nàng ta không thể nào quên. Hơn năm trăm con người của Ninh gia bị hạ sát không thương tiếc, nàng ta càng không thể quên. Ánh mắt nàng ta khẽ nhìn đến thanh kiếm của tay thị vệ trước mặt, cánh môi nàng ta cong lên tàn nhẫn.

"Hộ giá! Hộ giá!" - Thanh âm Vương công công vang lên khắp cung. Chỉ bằng hai cước đơn giản, Ái Châu đã đoạt được thanh kiếm từ chỗ tay thị vệ. Tay siết chặt lấy cán kiếm, mặc cho máu từ trên trán chảy ra không ngừng, đôi mắt nàng ta vẫn rực lửa hận."Tương Tịch, tiện nhân nhà người mau đền mạng."

Sau đó liền dùng khinh công lao đến, mũi kiếm hướng ngay Tương Tịch. Nở nụ cười nhẹ nhàng, nàng xoay gót sen, trong một khắc liền né được mũi kiếm của nàng ta. Sau đó liền dùng chân hạ thủ vào bụng, khiến nàng ta không kịp trở tay. Lúc gục xuống chỉ có thể ôm lấy bụng, thò ra một ngụm huyết đỏ tươi.

Chung Quân và đám thị vệ xung quanh bị dọa đến ngây ra, nhìn nhau không chớp mắt. Hoàng hậu biết vô công? Tại sao trước giờ chưa từng thấy qua? Hôm nay nhìn thấy, quả thật khiến người khác sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hỉ mạch

Hai tay Ái Châu cố gắng chống xuống đất để nâng thân thể dậy. Nhưng cơn đau từ vùng bụng khiến nàng ta lảo nhão, cả người quằn quại. Nhìn nàng ta như vậy cũng đủ hiểu Tương Tịch dùng lực không hề nhẹ.

"Một kẻ nô tài trung thành như ngươi thật khiến bản cung bội phục." - Vừa nói, chân ngọc Tương Tịch liền đặt lên tay của Ái Châu. Sau đó, không nhanh không chậm dùng lực dầm mạnh lên. Bên tai những thuộc hạ vang lên rõ tiếng xương gãy xen lẫn tiếng kêu la thảm thiết của nàng ta, trên trán họ cũng xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh. Mũi Tương Tịch cong lên nhẹ nhàng, thanh âm dịu dàng nhưng lại khiến người khác run sợ: "Chỉ là không biết phân định phải trái, vậy thì hôm nay bản cung cho ngươi bồi tán theo Ninh thị, để không thẹn với lòng."

Hai thị vệ theo lệnh nàng mà xách hai tay của Ái Châu kéo ra ngoài. Lúc đi ngang, Chung Quân có liếc nhìn thì phát hiện hai bàn tay của nàng ta bị dầm tới nát. Với kinh nghiệm đi theo hầu hạ chủ tử trong cung, y liền im lặng cúi đầu. Chỉ là hoàng hậu hôm nay khiến lòng y có chút mờ mịt. Hóa ra trước giờ nàng không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài, có chăng là vì mối quan hệ hòa thân và cuộc sống trong hậu cung này mà không tiện để lộ ra ngoài.

"Mang tiện nhân đó đến trước mộ phần của Ninh thị, chém chết!" - Tương Tịch sắc mặt không hề đổi, hai chữ cuối còn đặt biệt nhấn mạnh. Đám thị vệ sau khi nghe rõ, liền lui xuống thi hành. Đúng ba canh giờ sau, hai tên thị vệ mang theo một khay đựng được đầy kín bằng mảnh vải đỏ mang tới dâng cho nàng, phía dưới vẫn còn nhỏ vài giọt máu.

Một cơn buồn nôn cuộn lên từ phía bụng, khiến Tương Tịch phải che miệng lại. Khẽ phát tay cho hai tên thị vệ đem ra xa, nàng xoay đầu để không nhìn thấy vật bên dưới mảnh vải đỏ ấy. Chung Quân tiến đến từ từ gỡ mảnh vải ra, sắc mặt liền trở nên tối sầm lại.

Đầu của Ái Châu bị chặt xuống, đặt giữa khay. Xung quanh máu chảy nhỏ xuống cả đất, mùi tanh tươi lan khắp cả gian phòng. Điều đáng sợ hơn cả, chính là hai mắt của Ái Châu mở trừng trừng như oán hận nhìn thẳng về phía Tương Tịch. Chung Quân tức giận đập tấm vải lại mà quát: "Đã chém chết rồi còn không mau xử trí, còn dám mang đến đây làm ô phượng nhãn. Còn không cút ra ngoài!"

Hai tên thị vệ sau khi nghe xong liền mang theo đầu của Ái Châu lui ra ngoài. Chung Quân cho gọi Phan thái y đến xem xét cho Tương Tịch, còn bản thân cũng ra phía cửa canh gác.

"Hoàng hậu nương nương vạn an!" - Phan thái y mang theo hộp đựng thuốc, cung kính vén áo quỳ xuống hành lễ với nàng. Tay ngọc của nàng khẽ ra hiệu miễn lễ cho ông, nhưng sắc mặt vẫn còn đôi chút hoảng sợ. Tuy Tương Tịch là người hạ lệnh giết Ái Châu, nhưng nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ ấy lại khiến nàng không kim lòng được mà run sợ.

Trải một tấm khăn mỏng trên tay ngọc của nàng, Phan thái y cẩn trọng bắt mạch. Chân mày ông cau lại, rồi lại dần ra, từ trong ánh mắt lộ ra chút vui mừng. Dường như còn không tin, ông đã xem đi xem lại nhiều lần xem có đúng hay không.

"Chẳng lẽ bản cung bị bệnh gì nặng lắm sao?" - Nhìn thấy biểu hiện của Phan thái y, Tương Tịch cũng có chút lo lắng. Sở Định Long còn đang nằm trên giường chưa rõ lúc nào tỉnh dậy, việc triều chính còn chưa giải quyết hết. Nếu bây giờ nàng cũng đổ bệnh thì không chỉ hậu cung với tiền triều, mà cả Sở Nguyên cũng sẽ đại loạn.

"Hạ thần xin chúc mừng hoàng hậu nương nương!" - Phan thái y quỳ sụp xuống, ngữ khí vô cùng kích động chúc mừng nàng. Tương Tịch nhìn thấy, tay ngọc bất giác đặt lên bụng. Kẻ ngu ngốc mới không nhìn ra tại sao Phan thái y lại vui vẻ như vậy. Nhưng chuyện vui này lại đến quá nhanh, có chút không hợp với hoàn cảnh bây giờ. Cả người Tương Tịch bất giác mất sức, thần thờ tựa lưng vào ghế, phượng nhãn rơi vào vô định.

"Long thai của người đã hơn ba tháng, tuy có chút yếu ớt do phượng thể người lao lực quá độ, nhưng vẫn rất ổn định. Thần sẽ đưa cho người liều thuốc để bồi bổ và an thai..." - Khi vẫn còn đang thao thao bất tuyệt thì đã bị nàng ra hiệu ngừng lại. Tay ngọc nàng vuốt nhẹ nhàng lên phần bụng của mình, cười nhẹ nói: "Chuyện bản cung mang long thai, tạm thời hãy giữ kín."

"Tuân mệnh..." - Các vị phi tần trong hậu cung nếu được mang long thai còn hơn là bắt được vàng, nhưng vị hoàng hậu này lại mang theo bộ dáng buồn phiền không thôi. Thậm chí còn không dám đưa ra ngoài cho người khác biết, có phải là quá cẩn thận hay không. Nhưng dù cho trong lòng Phan thái y

có bao nhiêu nghi hoặc, nhưng muốn sống thì phải biết giữ miệng, nên ông chỉ có thể đem tất cả giấu trong lòng.

Sau khi nghe Trương Tích dặn dò cẩn thận và phân phó các cung nữ chăm sóc nàng, Phan thái y liền cáo lui. Lúc gặp Chung Quân ở ngoài, dù không thể nói ra sự thật nhưng vẫn nhờ y bảo vệ cho nàng. Nghe xong những lời đó của ông, Chung Quân cũng gật đầu tỏ ý đã nghe. Thở phào nhẹ nhõm, ông dời bước về Thái y viện.

Chung Ninh Cung trải qua ba tháng, vẫn không chút suy chuyển. Giống như mọi thế sự ở ngoài kia, vốn dĩ không hề liên quan đến.

Lạc Thái Ngân lười biếng nằm dài trên trường kỉ, hai bên là hai cung nữ, người thì quạt, người thì bóp chân cho nàng. Nội vụ phủ sai mấy công công đem đồ mùa đông đến, đứng ở trước cửa đợi người ra nhận. Họ đứng vậy đã hơn hai canh giờ, nhưng Lạc Thái Ngân lại không cho người ra nhận. Mang về thì không được, mà giao cũng không xong, các tiểu công công chỉ có thể đứng chịu trận.

Lúc này, Khang công công là phó tổng quản phủ Nội vụ mới tức tốc chạy đến. Vừa nhìn thấy Lạc Thái Ngân, hắn liền cung kính quỳ xuống: "Quý phi nương nương vạn an."

"Khang công công đến rồi, quả là vinh hạnh cho bốn cung rồi." - Thanh âm nàng nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí lại mang mấy phần khinh miệt. Hắn ta nghe nàng nói vậy, chỉ cười nịnh nọt mà đáp: "Nương nương kim tôn ngọc quý, chúng nô tài chẳng qua chỉ là con chó theo phụng mệnh người mà thôi."

"Bốn cung lại tưởng trong mắt các người chủ tử bây giờ chỉ có mỗi hoàng hậu và Chu tần chứ." - Tay ngọc của Lạc Thái Ngân khẽ nâng tách trà, ngọc nhân đầy ý vị nhìn Khang công công. Chỉ thấy hai vai hắn bắt đầu run nhẹ, mặc dù trên miệng vẫn nở nụ cười xòa: "Quý phi nương nương sao lại nói vậy, chúng nô tài làm sao dám?"

"Không dám?" - Mùi thơm của trà có chút nồng, khiến nàng cau mày lại. Tay ngọc đưa tách trà đến trước mặt Khang công công, không nhanh không chậm nói: "Vậy thì bốn cung phải ban thưởng cho người rồi."

Hai mắt hắn ta nhìn tách trà rồi lại nhìn nàng, dường như không muốn nhận. Nhưng khi nhìn thấy trong ngọc nhân của nàng cơ hồ đang dấy lên chút cuồng nộ, liền nhanh chóng nhận lấy.

"Trà thơm không?"

"Trà của nương nương ban cho, đương nhiên là thơm rồi."

Nghe thấy lời nịnh nọt của Khang công công, nàng chẳng những không cảm thấy vui vẻ, ngược lại còn trừng mắt nhìn hắn. Những ngón tay ngọc gõ lên thành trường kỉ, môi cong lên cười nhạt nhẽo: "Bốn cung lại không ngờ các người lại to gan dám mang trà nhất phẩm của Chung Ninh Cung trộn với trà hạ phẩm. Nói, có phải trong mắt các người không còn bốn cung nữa hay không?"

"Nương nương, chúng nô tài nào dám!" - Không chỉ Khang công công, mà tất cả những công công đi theo cũng quỳ sụp xuống xin. Một cung nữ dâng lên cho Lạc Thái Ngân một cuốn sổ ghi chép của phủ nội vụ. Tay ngọc vớt cuốn sổ xuống trước mặt hắn ta, thanh âm nàng nhẹ nhàng nói: "Chu Tần chỉ là tần vị, nhưng các vật phẩm và bày trí trong cung của muội ấy còn hơn cả phẩm hàm quý phi. Long thai quan trọng, nhưng danh dự của hoàng thượng còn quan trọng hơn. Hôm nay các người cho Chu tần chuyên quyền, không xem quy tắc của tổ tiên ra gì thì khác nào đem mặt mũi của hoàng thượng ra phi nhử?"

Nếu chỉ là vì một tách trà hay một tấm vải thứ phẩm, Lạc Thái Ngân sẽ không hẹp hòi mà so đo. Nhưng đã hai tháng, đồ dùng và công phẩm cho Chung Ninh cung bị cắt xén quá nhiều, mà đồ của cung Chu tần lại nhiều ra gấp bội. Nàng là quý phi mà còn bị như vậy, thử hỏi các tỷ muội phi tần bên dưới còn phải chịu âm ức như thế nào. Chu tần này, quả thật khiến lòng người tức giận.

"Quý phi nương nương, chúng nô tài không phải có ý..."

"Còn dám ở đây ngụy biện?"

"Lúc Chu tần nương nương bị giáng xuống tần vị, chúng nô tài đến thu hồi lại các vật dụng của phi vị thì bị Chu tần mang long thai ra dọa. Thậm chí tháng nào cũng lấy có an thai lấy nhiều phẩm vật nhất phẩm. Quả thật là nô tài tiến thoái lưỡng nan, không còn cách mới nghĩ ra cách như vậy."

Vừa nghe Khang công công bẩm tấu, mảy phượng của Lạc Thái Ngân khẽ cau lại. Dường như còn chưa tin, nàng lập tức hỏi lại.

"Những lời người nói đều là thật?"

"Nô tài lấy tính mạng ra bảo đảm." - Khang công công ngữ khí thành khẩn để củng cố lòng tin của nàng. Lạc Thái Ngân nghe xong, cánh môi khẽ nhếch nhẹ lên đầy ý vị: "Hay lắm, Chu tần này thật khiến cho bốn cung bội phục."

Bên ngoài vang lên tiếng chim cúc cu. Đưa phượng nhãn nhìn ra ngoài, hai tay ngọc của nàng siết chặt lại. Cố gắng bình ổn lại tâm tình, nàng nhìn Khang công công mà nói: "Bốn cung vẫn phải bẩm lên hoàng hậu về chuyện hôm nay để phân xử. Dù các người có hay không, hoàng hậu vẫn sẽ thưởng phạt phân minh."

"Vậy còn Chu tần nương nương..." - Trên trán Khang công công đổ một tầng mồ hôi lạnh. Chu Tần mà biết hắn mang chuyện này nói cho Lạc quý phi biết, chắc chắn mạng hắn sẽ không còn đến khi gặp hoàng hậu mặt. Lúc này Lạc Thái Ngân mới đáp trấn an hắn: "Hiện tại thì vẫn đem đến những gì

muội ấy mong muốn, tránh bút dây động rừng."

"Nô tài tuân mệnh." - Nghe nàng nói, Khang công công mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Bên ngoài, tiếng chim cú cu càng lúc càng kêu nhiều hơn. Lạc Thái Ngân đưa phượng nhãn nhìn ra ngoài, sau đó liền đuổi tất cả những người hầu hạ và các công công đi khỏi.

Từ phía trên nóc của Chung Ninh Cung, một hắc y nhân dùng khinh công bay xuống đến gần nàng. Trên trường kỉ, Lạc Thái Ngân nâng mắt nhìn hắn, môi khẽ kêu lên: "Tam thúc..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Công chúa hòa thân

"Ta nhớ nàng chết mất..." - Chương Tử Quân ôm lấy eo nàng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cánh môi anh đào. Không tránh né như những lần khác, lần này Lạc Thái Ngân tiếp nhận hắn một cách mãnh liệt. Lưỡi nàng chạm lưỡi hắn rồi quấn lấy, mang theo dư vị quyến rũ chết người. Hơi thở của họ gấp gáp, quấn vào nhau đầy nóng bỏng. Đến lúc rời khỏi, Chương Tử Quân kéo theo một sợi chỉ bạc, tựa như quyền luyện môi nàng chẳng muốn rời khỏi.

"Tam thúc..." - Thanh âm kiều mị của Lạc Thái Ngân như khiến hóa đục trong lòng hắn lần nữa. Nhưng chuyện trước mắt cần nói quan trọng hơn, nên Chương Tử Quân hít một ngụm khí lạnh mà kìm lại. Hắn đẩy nàng ra, chỉnh trang lại y phục.

Hai gò má của Lạc Thái Ngân ửng đỏ lên như đoá mầu đơn, nhưng nàng vẫn giữ một bộ dạng nghiêm chỉnh. Nhìn nam nhân kia một thân hắc y, ung dung ngồi xuống ghế, nàng ho khan hỏi: "Chẳng hay tam thúc đến tìm con có việc gì hệ trọng?"

"Cũng chẳng có chuyện gì to tát, chỉ là thắc mắc tại sao gần đây không thấy cầu hoàng đế Sở Định Long?" - Vốn dĩ hắn trốn sang đây không hề cho hoàng đế Lạc quốc biết. Nào ngờ hai ngày trước, có một bức thư khẩn gửi cho hắn. Từ những lời trong thư và ẩn tín bí mật được đóng ở góc phải, hắn dư sức biết là ai gửi.

Hoàng đế Lạc quốc sai người điều tra vùng biên giới của hai nước Lạc - Sở Nguyên thì phát hiện có một đạo quân đang được huấn luyện kĩ càng. Theo suy đoán của ông ta, rất có thể Sở Định Long đang có âm mưu việc gì cực kì đáng sợ. Nên sai thuộc hạ thân tín, ngày đêm chạy hơn ba ngàn dặm đến Sở Nguyên đưa thư cho Chương Tử Quân. Ngoài báo tình hình, còn dặn dò hắn ta phải chú ý nhất cử nhất động của Sở Định Long. Nhưng đã gần bốn tháng trôi qua, hắn ngay cả mặt của tên hoàng đế kia còn không nhìn thấy thì làm sao mà thăm dò?

"Tam thúc, người không biết sao? Hoàng thượng sau đêm bị hành thích thì đã mê man không tỉnh dậy rồi." - Tay ngọc của Lạc Thái Ngân cầm lấy hai viên ngọc, thả lên xuống kêu lên mấy tiếng lạch cạch thật vui tai. Hương trầm từ lò hương như bao quanh lấy họ, lại càng khiến cho khung cảnh trong gian phòng thêm phần mị hoặc. Chương Tử Quân trong lòng kích động, mày kiếm khẽ nhíu lên hỏi: "Nàng nói là thật?"

Nghe thấy câu đáp lại của hắn, nàng chỉ mỉm cười. Đúng là nam nhân có quyền lực, một câu một chữ đều mang vạn lần nghi ngờ. Khẽ dùng tay ngọc kéo gương mặt tuấn mỹ kia lại gần, nàng đùa cợt đáp: "Tam thúc ơi tam thúc, người có bao giờ thấy con gặt người chưa?"

Ở khoảng cách gần như vậy, dung mạo xinh đẹp của Lạc Thái Ngân càng khiến tâm hắn như rung lên một nhịp. Đôi mắt ấy, cánh môi mềm mại ấy... Chương Tử Quân nuốt ngụm nước bọt tham lam xuống, như muốn dập tắt đi hỏa dục trong lòng.

Lạc Thái Ngân buông hắn ra, không nhanh không chậm nâng chén trà lên môi. Mùi hương đặc trưng, từ xa cũng nhận ra là loại trà đặc biệt của cô hương nàng. Nhấp một ngụm, khiến nàng như bồi hồi nhớ về quãng thời gian xưa cũ, khi nàng vẫn là một nàng công chúa tự do tự tại. Còn hiện tại, chính là một con chim trong lồng không hơn không kém.

"Ta nghe bảo hoàng hậu Tương Tịch kia cùng Chu tần đang mang thai có xung đột gì đó?" - Chương Tử Quân háng giọng, quay sang hỏi nàng. Mấy lần được diện kiến vị hoàng hậu Sở Nguyên, đúng là khí chất khó ai bì kịp. Một nữ nhân gánh vác cả một giang sơn mà không hề nao núng, khiến người khác bái phục. Lại nghe được do thám nói rằng, trong cung có một vị Chu tần. Từ sau mang long thai thì thường hay tìm cách gây hấn với hoàng hậu. Hắn quả thật rất tò mò, có chi nàng ta lại làm vậy.

"Chuyện của đám nữ nhân trong cung. Tam thúc à, người cũng thật là nhiều chuyện quá rồi." - Dùng ngón tay ngọc chọt lên trán hắn, Lạc Thái Ngân còn không quên lườm hắn một cái. Ở nhân gian này, nơi nào lắm nữ nhân ắt có lắm sóng gió. Chẳng phải Chương Tử Quân hắn còn chưa nắm rõ sao còn hỏi? Chỉ là lần này, thứ mà họ muốn không đơn thuần là ân sủng nữa, mà là thứ gọi là quyền lực.

Xoa lên chỗ vừa bị nàng chọt, hắn liền bĩu môi. Người như hắn ở trong quan trường từ nhỏ, loại nữ nhân trong hậu cung còn không rõ hay sao. Tranh tranh đấu đấu, mưu hèn kế bẩn gì cũng có thể nghĩ ra. Ngay cả nam nhân như hắn đây còn bị dọa cho khiếp sợ. Chỉ là lần này, hắn nghe bảo không chỉ là mưu tranh ân sủng, mà còn dính dáng đến hoàng vị sau này. Hoàng hậu đã có đích tử Tịch Thiên, Chu tần đang mang long thai. E rằng lần này họ tranh đấu, chính là một sống một còn.

"Ta chỉ là lo cho nàng. Ở giữa như vậy, mà đao kiếm thì vô tình. Lỡ đâu họ lại chém nhầm sang nàng thì ta đau lòng lắm." - Tay Chương Tử Quân nắm lấy tay Lạc Thái Ngân, chân thành nói. Lần này hắn đến Sở Nguyên, vứt bỏ tất cả vinh hoa phú quý nơi Lạc quốc, chỉ mong một điều duy nhất. Chính là dắt nàng rời khỏi nơi này, phiêu diêu tự tại tìm nơi ẩn thân. Khẽ rút tay về, cánh môi Lạc Thái Ngân cong lên nhìn hắn đầy mị hoặc: "Bạng duật tương trì,

ngư ông đắc lợi."

Trong một cuộc chiến, làm kẻ đứng ngoài luôn luôn là kẻ hưởng lợi nhiều nhất. Vậy thì có chi Lạc Thái Ngân nàng lại phải bỏ dở vở kịch này, cứ thông thả mà thưởng thức.

Chương Tử Quân định nói thêm gì đó, nhưng nghe thấy bên ngoài có tiếng người. Giống như đang tiến lại càng lúc càng gần. Thân thủ nhanh nhẹn liền trốn vào một góc khuất, hai mắt vẫn dõi theo về phía nàng. Bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa và thanh âm của nô tì thân cận của Lạc Thái Ngân: "Quý phi nương nương, hoàng hậu cho người đến báo tin. Hoàng thượng đã tỉnh rồi, hiện đang ở Dưỡng Tâm Điện."

Nghe qua ngữ điệu có phần gấp gáp, giống như đang vui vẻ bội phần. Mà phượng Lạc Thái Ngân khẽ nhủ lại, có chút không tin được. Chẳng phải nói hắn ta còn lâu mới tỉnh được hay sao? Chuyện này có chút kì lạ quá rồi.

"Bỏn cung biết rồi, người đi sắp xếp kiệu đi." - Thanh âm của Lạc Thái Ngân bên ngoài vẫn giữ phong thái của bậc quý phi, nhưng trong lòng tựa hồ có ngàn ngọn sóng đang nổi dậy. Cung nữ kia sau khi nghe xong, liền theo lệnh lui xuống. Lúc này, Chương Tử Quân mới bước ra. Không để tâm đến hân, nàng ngồi trước gương điểm trang lại dung mạo.

"Cầu hoàng đế tỉnh rồi sao?" - Thanh âm hân tựa hồ đang tức giận. Cánh môi Lạc Thái Ngân nhếch lên đầy nhạt nhẽo, vờ như không nghe thấy. Tiếng bước chân hân gấp gáp chạy đến bên nàng, xoay thân thể của nàng đối diện hân. Bốn mắt nhìn nhau, nhưng tựa hồ xa cách vô định. Mập má cánh môi, hân lặp lại một cách vô thức: "Ta hỏi nàng, có phải cầu hoàng đế tỉnh lại rồi đúng không?"

Từ trong lời nói của hân, nàng có thể nhìn ra hân có bao nhiêu phần tức giận. Ngược phượng nhãn, nàng cong môi đáp lại: "Phải!"

Tâm Chương Tử Quân hẫng một nhịp. Nữ nhân này từ trước đến nay, với tất cả những chuyện xung quanh đều hồ hững đến đáng sợ. Có chi tên hoàng đế đó vừa tỉnh dậy, nàng liền điểm trang lại để đi gặp. Họa chăng nàng đã động tâm với hân ta?

"Tử Quân, thúc đừng trẻ con nữa." - Nhìn vào mắt Chương Tử Quân, nàng có thể hiểu được trong lòng hân nghĩ ra chuyện gì, cũng hiểu được hân khó chịu đến mức nào. Nhưng ái tình nam nữ, làm sao bằng quốc gia đại sự. Nàng của hiện tại, không còn là vị công chúa năm đó của Lạc quốc mà là phi tần của hoàng đế Sở Nguyên. Nghĩ cũng thật buồn cười, ngày đó chính hân là kẻ dẫn kiệu hoa gả nàng đi. Giờ đây lại muốn gì nữa?

"Thái Ngân...có thể hay không...đi cùng ta..." - Bên tai nàng vang lên tiếng nấc nghẹn của hân. Chương Tử Quân hân cả đời này sai lầm nhất là để nàng ra đi. Không được, hân phải mau chóng mang nàng đi, nếu không hân sẽ không sống nổi nếu thiếu nàng mất. Đáp lại hân, Lạc Thái Ngân chỉ buồn bã nhìn ra ngoài, thanh âm tựa như ngọn gió mỏng manh: "Tử Quân, thúc nên nhớ rõ một điều. Trên vai con và thúc là quan hệ bang giao của Lạc quốc và Sở Nguyên."

"Phi, ta chính là không muốn nghĩ đến nữa!" - Hai bàn tay rần rờ siết lấy vai nàng, như không muốn để nàng rời khỏi. Lạc Thái Ngân thì khác, nàng chỉ cười, một nụ cười chứa đựng đau thương. Nếu chỉ hai chữ "không muốn" liên có thể mặc sức làm gì thì làm, thì đời của nhiều kẻ trên nhân gian đã không khổ ải đến vậy.

"Chương Tử Quân, thúc có phải là quá hồ đồ rồi không? Thúc muốn hai chúng ta cùng nhau bỏ trốn? Vậy còn ban giao hai nước? Thúc muốn nhìn thấy con dân lầm than, muốn máu giữa hai nước phải đổ xuống sao?"

Từng câu từng chữ Lạc Thái Ngân nói ra, lại chứa đựng biết bao nhiêu phần uất. Muốn hôm nay nàng cùng hân trốn đi, nàng làm được. Nhưng bắt nàng phải nhìn cảnh dân chúng vì nàng mà máu chảy thành sông, thịt nát thành núi, nàng chính là không làm được.

Gương mặt Chương Tử Quân tối sầm lại, hai mắt sáng tựa chim ưng. Tâm hân hiện tại chính là một trận cuồng nộ, chỉ hận không thể một đòn đem mọi thứ đập vỡ hết. Như đề niu kéo lại chút hi vọng ít ỏi, hân nói trong chừa chát: "Vậy họ có bao giờ nghĩ cho nàng hay không? Hay họ đã sớm lãng quên mất nàng rồi..."

Câu nói của hân, lại đánh mạnh vào tâm can của Lạc Thái Ngân. Công chúa hòa thân, ngoài mặt được xem như ân nhân của đất nước. Thực ra chính là một món cống phẩm không hơn không kém. Nếu may mắn, họ sẽ được người dân nhớ công. Còn nếu không thì sau ngày đại hôn, họ chính là kẻ bị quên lãng. Có người nhớ đến, họa chăng cũng là mẫu thân của họ.

"Vậy thì sao? Làm một công chúa, con không được vị kỉ như vậy. Tam thúc, người đừng cố gắng khiến con nản lòng nữa." - Vừa nói, Lạc Thái Ngân vừa rơi lệ. Những giọt lệ cứ thi nhau rơi là cả trên gò má xinh đẹp. Những chuyện hân vừa thốt ra, nàng làm sao không rõ. Nhưng nàng là một công chúa, vai trái là đất nước vai phải là con dân. Không phải muốn buông bỏ liền có thể buông bỏ, chỉ có thể nhẫn nhịn mà chịu lấy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Hoàng long tái thế

Đôi mắt Chương Tử Quân tựa hồ như dao găm đâm thẳng vào tận tâm can mềm của nàng. Hân muốn giữ nàng lại, nhưng rồi chẳng hiểu vì sao lại dừng lại giữa thình không. Chỉ nghe thấy hân thở dài một tiếng náo nức, thu vồng tay lại rồi xoay gót rời đi.

Lạc Thái Ngân khoác lên mình cảm phục của quý phi, xinh đẹp tựa tiên tử. Nhưng lòng nàng lại chứa biết bao muộn phiền khó nói. Từ đầu chí cuối, nàng không hề xoay đầu nhìn hắn. Vì nàng sợ, khi nhìn thấy hắn tiếp thì nàng chẳng thể nào kiềm nổi lòng mình.

"Tam thúc, người mau rời đi nhanh. Để một lát nữa lỡ có người nhìn thấy sẽ không hay." - Thanh âm Lạc Thái Ngân nhẹ nhàng, nhưng lại có chút ghen ngào. Đáng tiếc, Chương Tử Quân lại không hề nghe thấy. Hắn ta một thân hắc y, cúi gầm mặt che đi vẻ ủ dột. Thời khắc cứ vậy trôi qua, Lạc Thái Ngân cứ thế mà chuẩn bị xong tất cả.

Ở phía ngoài, cung nữ cận thân bẩm báo đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ chờ nàng khởi giá. Thoảng chút chân chừ, Lạc Thái Ngân hít sâu một hơi, bước từng bước rời đi. Trước khi mở cánh cửa cung, nàng buông lại một câu dành cho hắn: "Ái tình nhân gian, họa thành hai chữ tai ương. Tam thúc, duyên đã không thể thì đừng cưỡng cầu. Nghĩ cho xa tắc và người dân của Lạc quốc một chút."

Ngẩng cao đầu, nàng nuốt những giọt lệ đắng chát vào thâm tâm, cất bước rời đi. Ở phía sau lưng, Chương Tử Quân bất lực nhìn bóng lưng cao cao tại thượng của nàng. Trước mặt hắn không còn Lạc Thái Ngân, tiểu công chúa của Lạc quốc năm xưa. Bây giờ nàng là Lạc quý phi cao quý của Sở Nguyên. Nhưng có khác chi con cờ làm tin cho cả hai đất nước, là con chốt thí dễ hi sinh. Không được, hắn sẽ không để nàng phải chịu cảnh ảm ức như vậy.

Khẽ siết chặt tay, Chương Tử Quân lựa lúc trong cung không ai để ý, liền dùng khinh công rời khỏi. Lúc này, ở phía bên ngoài dọc đường Vi Lan gần Chung Ninh Cung, kiệu của Chu Tần cũng vừa vạn đi qua. Một người cung nữ định kêu lớn có thích khách, nhưng bị nàng ta ngăn lại: "Chung Ninh Cung bảo mật cẩn thận, chẳng lẽ không có ai nhìn thấy kẻ đột nhập. Trừ phi..."

Vừa định nói điều gì đó, Chu Tần liền ngừng lại. Cánh môi nàng ta nhếch cao lên, như đang suy tính điều gì đó thập phần thú vị. Một cung nữ trong lòng lo sợ sẽ có chuyện gì xảy ra, liền lên tiếng giục nàng ta đi bẩm tâu.

"Người vội cái gì? Chuyện của Chung Ninh Cung, chủ vị còn chưa lo đến cơ mà." - Khẽ đưa tay ngọc mân mê bộ hộ giáp trên tay, Chu Tần không nhanh không chậm nhìn vị cung nữ đó. Biết mình đã chọc giận chủ tử, nên nàng ấy liền ngậm miệng lui về phía sau. Kẻ trong cung này đã đi theo chủ nào thì chỉ nên biết chủ ấy, có tư tâm mà để lộ ra ngoài, chẳng khác nào tìm đường chết. Hôm nay, cung nữ kia lo cho Chung Ninh Cung như vậy, Chu Tần liền toại ý cho nàng ấy.

Hơn 500 trọng giáp xuống, toàn thân của cung nữ kia nát bấy đầy máu. Chưa kể còn bị lôi đến trước cửa chính của Chung Ninh Cung thả ngay đó, khiến mấy kẻ nô tài một phe khiếp đảm. Vừa lúc ấy, Lạc Thái Ngân bước ra, nhìn thấy cảnh đó liền kinh sợ mà nôn thốc nôn tháo. Cả thân thể cung nữ đó bị đánh không ra hình người, chỉ có thể nhận ra bằng y phục mà Phủ Nội Vụ phát.

Chu Tần bật cười khanh khách, nhìn thấy như vậy thâm tâm rất hả hê. Kiệu xa giá của nàng ta đi đến trước mặt nàng, cũng không thèm bước xuống hành lễ. Ngược lại còn rất an nhàn ngồi trên kiệu, giương mắt nhìn Lạc Thái Ngân: "Quý phi tỷ tỷ phải chăng rất thích món quà của muội tặng tỷ?"

"Hỗn lão!" - Cung nữ cận thân của Lạc Thái Ngân thấy vậy liền lên tiếng, bị Chu Tần lườm một cái. Sau khi ổn định lại tâm tư, nàng đưa phượng nhãn giận dữ về phía nàng ta. Thâm tâm nàng hiện tại, chính là muốn đem tiện nhân này ra ngoài đánh chết. Nhưng nhìn xuống phản bội đã nhỏ lên của nàng ta, Lạc Thái Ngân liền nuốt một bụng tức vào người: "Muội muội quả thực khiến tỷ cảm động quá mức rồi."

"À cung nữ này từ lâu đã có lòng muốn vào Chung Ninh Cung, muội chỉ là thành toàn cho ả ta một chút thôi." - Hơi nghiêng đầu xuống như để khiêu khích Lạc Thái Ngân, Chu Tần còn cười lớn không ngớt. Con cuồng nộ trong lòng nàng càng lúc càng lớn, nhưng nghĩ đến việc cần làm trước mắt cũng không bận đôi co nữa. Lúc này kiệu cũng vừa đến, nên nàng cũng chỉnh trang lại y phục để bước lên. Sau đó còn quay sang dặn dò đám nô tài trong cung mau dọn dẹp sạch sẽ cái xác đó.

"Quý phi tỷ tỷ làm chuyện gì cũng nên cẩn thận. Ví như có cùng ai làm chuyện mờ ám thì phải biết dọn dẹp cho sạch sẽ, đừng để vách bản cung vàng điện ngọc." - Thanh âm của Chu Tần tuy dịu dàng, nhưng lại khiến cho lòng Lạc Thái Ngân run lên kinh sợ. Có chỉ nàng ta lại nói ra những lời này, phải chăng đã biết chuyện gì đó. Không đúng, nàng và Chương Tử Quân vốn rất cẩn trọng mà. Hít sâu một hơi, nàng cười nhẹ mà đáp: "Chu tần muội muội, tỷ có làm chuyện gì không sạch sẽ mà phải sợ. Nhưng mà muội..."

Bàn tay ngọc khẽ vuốt ve cảm phục quý phi, phượng nhãn cứ vô ý mà nhìn xuống phản bội kia của nàng ta. Như nhận thấy có sự nguy hiểm ẩn sâu trong đó, Chu Tần lập tức dùng tay che bụng, trừng mắt nhìn nàng: "Hỗn lão! Dám có mưu đồ với hoàng tử sao?"

Nghe thấy mấy lời này, Lạc Thái Ngân liền cong môi. Từ nơi đáy mắt nàng hiện lên tia châm chọc, không nhanh không chậm nói: "Ồ kìa muội muội, tỷ còn chưa nói gì cơ mà."

Nhận ra mình đã quá lời, mặt Chu Tần lập tức đánh lại, ánh mắt nhìn thẳng nàng tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống. Nhưng vốn dĩ nàng không muốn đôi co cùng nàng ta, liền ra lệnh khởi giá. Lúc đi ngang kiệu, còn buông ra lời châm chọc: "Làm phi tử thì vẫn nên có phong thái phi tử, cẩn trọng lời ăn tiếng nói của mình. Đừng ý bụng mình to một chút thì ngông nghênh không coi ai ra gì. Đường này rất trơn, nhớ dặn mấy kẻ khiên kiệu cẩn thận một chút, Chu tần muội muội!"

Nói đoạn, Lạc Thái Ngân mang một bộ dạng của kẻ chiến thắng vui vẻ rời đi. Bỏ lại nữ nhân kia ôm một bụng tức giận mà trút lên nô tài.

Dưỡng Tâm Điện hôm nay đặc biệt nhộn nhịp. Các vị vương gia và đại thần đứng ở ngoài điện, bàn luận ồn ào không ngớt. Cả phi tần hậu cung cũng vậy, cứ tập trung trước điện mà tỏ vẻ lo lắng. Lúc Lạc Thái Ngân bước đến thì như nhìn một vở kịch đầy đặc sắc.

"Hoàng thượng vạn an! Hoàng hậu nương nương kim an!" - Theo quy tắc, nàng ấy vừa vào đến điện liền hành lễ. Sở Định Long còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, chỉ có thể xua tay tỏ ý miễn lễ. Lúc này, Trương Tịch còn đang bàn luận với Phan thái y:"Hoàng thượng tỉnh lại rồi sau này có để lại di chứng gì hay không?"

"Bẩm hoàng hậu nương nương, theo tình hình hiện tại sẽ không có gì đáng ngại nữa."

Nhận được câu trả lời thích đáng, Trương Tịch mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy nàng đang cùng các đại thần luận bàn chuyện triều chính thì nghe báo hần tỉnh lại liền ba chân bốn cẳng chạy đến. Cả mấy vị đại thần cũng đi theo, dọc đường đi còn không ngừng chúc mừng nàng.

Thật sự lòng Trương Tịch vui vẻ không được mấy phần, vì nàng lo sau khi Sở Định Long tỉnh lại ắt có biến chứng. Thật may là cuối cùng mọi thứ đều ổn, trừ việc hần phải mất khá thời gian để hồi phục. Lạc Thái Ngân nghe mấy lời đó, ngoài mặt tỏ vẻ vui mừng, nhưng trong lòng lại không có chút xúc cảm nào.

"Hoàng thượng...hoàng thượng...Rốt cuộc người cũng tỉnh rồi..." - Từ bên ngoài cửa điện, Chu tần ôm bụng lớn lệ rơi đầy mặt chạy vào. Vừa nhìn thấy Sở Định Long liền nhào vào lòng hần nức nở:"Hoàng thượng mà không tỉnh lại, thiếp và con sẽ bị người ta ức hiếp chết mất."

Nói đoạn, liền náo loạn hần không ngưng, Sở Định Long vừa mới tỉnh lại, đầu vẫn còn đau như búa bổ. Muốn đưa tay đẩy nàng ta ra nhưng sức lực cũng yếu ớt vô cùng. Chẳng biết làm cách nào, hần đành giương ánh mắt cầu cứu về phía Trương Tịch.

Thở dài một tiếng, nàng kêu hai cung nữ đi theo Chu tần mau kéo nàng ta ra. Nhưng như một con đĩa dói bám người, nàng ta hai tay giữ chặt lại, không buông hần ra. Cả điện một phen ái ngại nhìn nàng ta, nhưng đều vì long thai mà chẳng ai dám mở lời.

Lạc Thái Ngân thì như đang xem trò vui, nơi môi thấp thoáng ý cười nhàn nhạt. Quả là nữ nhân tâm tư khó đoán, vừa lúc này còn hung hăng cãi nhau với nàng ấy, bây giờ lại mềm yếu tựa đoá hoa mong manh. Nói đúng ra, là chúa sơn lâm hay là tiểu miêu, đều phụ thuộc có nam nhân kia trước mặt hay không?

"Trẫm vừa tỉnh lại còn rất mệt, nàng có thể thôi không quấy nhiễu nữa hay không?" - Sở Định Long bị Chu tần ôm đến khó chịu, ngửi khí cũng lộ ra rồi. Nhưng nữ nhân này lại không biết phải trái, cứ ôm chặt lấy hần mà kể lể:"Hoàng thượng, người phải lấy lại công bằng cho thần thiếp."

Ngay cả Trương Tịch nhìn thấy bộ dạng này của nàng ta cũng một bụng buồn nôn. Bình sinh nữ nhân trong hậu cung này ngoài mặt một vẻ, bên trong một vẻ thì nàng đã nhìn qua. Nhưng thay đổi một cách chóng mặt như Chu tần, nàng chính là cảm thấy ghê tởm gấp bội lần.

Sắc mặt Sở Định Long chuyển sang hắc tuyến, chỉ sợ hần điên lên thì khó ai mà sống được. Chung Quân lúc này vừa ung dung đi vào, nhìn thấy bộ dạng của hần liền cười ha hả, buông lời mỉa mai:"Hoàng thượng, lúc người bất tỉnh có ai dùng lọ nôi trét lên mặt người sao?"

Cái tên chết tiệt này, trước giờ không biết phân biệt trên dưới. Nếu không phải y từng lập nhiều công lớn, Sở Định Long nhất định làm y roi đầu trăm vạn lần. Sát khí từ người của hần tỏa ra, người trong đại điện đều sợ hãi, duy có Chung Quân vẫn điềm nhiên như không kiểm chỗ ngồi xuống.

Bấy giờ Trương Tịch đã cho thêm hai cung nữ kéo Chu tần ra khỏi điện, mặc nàng ta kêu khóc om trời. Sở Định Long được giải thoát thì thở phào nhẹ nhõm vô cùng. Vậy mà ngay lúc này, Vương công công tử đầu chạy vào bẩm tâu:"Hoàng thượng, sứ giả của Lạc quốc đến xin yết kiến!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tiếp đãi sứ thần

Chỉ một câu nhẹ nhàng nhưng khiến xung quanh trầm xuống mấy bậc. Sở Định Long chỉ vừa tỉnh lại, có chi bọn họ lại đến sớm như vậy? Hiện tại hần còn chưa đứng vững, khó lòng mà gặp mặt.

"Hoàng thượng, người cứ nghỉ ngơi trước đã. Để thần thiếp ra tiếp họ là được rồi..." - Trương Tịch thấy hần như vậy, liền tấu trình. Chỉ sợ lúc hần ra gặp sứ giả lại xảy ra chuyện gì thì không yên. Nhưng Sở Định Long khẽ ngược nhìn nàng, rồi quay sang truyền lệnh cho tất cả lui xuống, chỉ để nàng ở lại.

Lúc này Lạc Thái Ngân vẫn còn đang bị câu nói của Vương công công làm cho ngỡ ngàng cả ra. Cái tên Chương Tử Quân này vừa nãy không phải nàng đã báo hiện tại không thể xin yết kiến sao, hà cớ lại cứng đầu như vậy. Cả hoàng đế này nữa, đang bệnh như vậy thì làm sao tiếp đãi hần. Nam nhân trong giới vương quyền, thật khiến nàng khó mà hiểu được.

Nghe theo lệnh truyền xuống của Sở Định Long, tất cả mọi người đều lui xuống, chỉ có Trương Tịch ở lại. Thở dài một tiếng, nàng tiến lại gần hần, không yên tâm mà nói:"Hoàng thượng, long thể của người còn chưa khỏe lại. Ra gặp sứ giả...liệu có ổn không?"

"Nàng cũng hiểu rõ ngoại bang vẫn đang nhòm ngó Sở Nguyên này. Nếu chúng biết trẫm đang gặp chuyện sẽ dẫn đến chuyện gì, ai dám chắc?" - Từng câu từng chữ của Sở Định Long nói ra thập phần khó khăn. Vịn lấy tay ngọc của nàng, hần cố gắng đứng vững dậy. Làm hoàng đế, hần không được cho phép bản thân mệt mỏi, nhất là khi đứng trước người khác. Trên vai hần là giang sơn, là an nguy của con dân.

Biết rõ bản thân không thể ngăn cản Sở Định Long, Trương Tịch chỉ biết thở dài một hơi rồi đi xuống ngồi dậy. Lấy long bào khoác lên người hắn, nàng cơ hồ cảm nhận được nó nặng đến mức nào. Có phải hắn cũng cảm nhận được hay không?

"Trong triều có xảy ra chuyện gì hay không?" - Mày kiếm Sở Định Long khẽ cau lại, cả long thể cố gắng đứng vững để nàng chỉnh trang lại cho hắn. Trương Tịch lại không ngược đầu nhìn hắn, chỉ chậm chậm đáp: "Cha của Chu tẩn tham ô lũng đoạn nhiều đại thần trong triều đình."

"Chu tẩn?" - Nghe qua nàng nói, hắn không nhận được liên tưởng lên khó hiểu. Mặc dù chuyện Chu Thiên hắc đã cho điều tra cẩn thận, con gái của ông ta là phi tần của hắn cũng có liên quan. Nhưng chuyện giáng tước vị thì có làm quá hay không, vì dù sao nàng ta liên quan rất ít, còn trong bụng nàng ta đang mang long thai. Hiểu rõ trong lòng hắn nghĩ gì, Trương Tịch chỉ cong nhẹ cánh môi mà đáp: "Chu Tẩn lựa lúc người đang còn bất tỉnh không biết gì mà tập hợp đại thần trong triều nói thiếp là sao chổi, còn mong phê truất ngôi vị này của thần thiếp."

Hai tay nàng dời đến bàn tay rắn rỏi của Sở Định Long mà nắm lấy, gương phượng nhãn nhìn hắn. Chẳng hiểu vì sao, trong đáy mắt của hắn, Trương Tịch nhìn rõ một tia nghi hoặc thoáng qua. Giả vờ như không thấy, nàng nhấp máy môi anh đào nói tiếp: "Hoàng thượng, gấp mặt sứ giả Lạc quốc cũng nên cẩn trọng một chút."

Vị tam vương gia của Lạc quốc này không phải dạng người dễ đối phó. Chung Quân đã thu thập tin tức từ gián điệp mới, là nguồn gốc của nam nhân này. Quả là không thể xem thường được.

Sở Định Long gật nhẹ đầu, tỏ ý đã hiểu. Bên ngoài, Vương công công đã chuẩn bị xong kiệu cho cả hắn và Trương Tịch. Nghe bảo sứ giả muốn cùng hắn ngắm trời đất cùng thưởng thơ, nên nàng đã kêu người sắp xếp yến tiệc ở Vĩnh Xuân Cát.

Nơi đây có hồ sen Bách Liên đương độ nở rộ, đẹp đến say lòng người. Còn có xung quanh dù vào hè thì mát mẻ, vào đông thì ấm áp do ở đài thường ngoạn có gần đá Cẩm Tịch. Loại đá này là loại đá quý giá vô cùng, trên nhân gian không có tới trăm miếng.

Trương Tịch cẩn thận đỡ Sở Định Long ra ngoài, rồi cùng Vương công công đi xuống hắc kiệu. Dù thân thể hầy còn yếu, hắc ở trước mặt các nô tài vẫn giữ một bộ dạng trang nghiêm của bậc đế vương. Trong lòng nàng một nửa là nề phục hắc, một nửa lại cảm thương cho hắc.

"Khởi giá!" - Giọng Vương công công vang lên, chiếc kiệu cũng được nhắc lên. Ngồi trên kiệu, trước mặt thần dân, Sở Định Long là hoàng đế. Một bộ dạng yếu ớt không sinh khí, không thể nào thu phục lòng người. Nên chỉ có thể cố gắng đứng vững, như vậy mới xứng là bậc quân chủ.

Phía sau kiệu của hắc là kiệu của Trương Tịch. Thân là mẫu nghi thiên hạ, nàng phải hiểu tâm ý của hoàng đế dù hắc không nói ra. Mặc kệ phượng nhãn luôn hướng về hắc lo lắng khôn nguôi, nhưng nhất quyết không được biểu lộ ra bên ngoài.

Hành cung dẫn đến Vĩnh Xuân Cát cũng không dài lắm. Nhưng trên trán Sở Định Long đổ một tầng mồ hôi lạnh. Vương công công hỏi rằng hắc có ổn không, nhưng đáp lại là cái lắc đầu của hắc. Cuối cùng thì đoàn người cũng đến nơi, Trương Tịch được đi xuống đến gần kiệu của hắc.

"Hoàng thượng, người ổn chứ?" - Nhìn thấy gương mặt đầy mồ hôi của Sở Định Long, nàng hốt hoảng rút khăn tay ra lau cho hắc. Khẽ xoa tay, hắc cố gắng đứng vững lại. Trương Tịch đỡ lấy tay hắc, gương cười nói: "Đề thiếp đi người."

Trong đài thường ngoạn của Vĩnh Xuân Cát quả thực được trang hoàng rất đẹp đẽ. Ở phía tả là bàn của Lạc Thái Ngân, phía hữu là bàn của sứ giả. Phía chính diện là nơi mà nàng cùng hắc ngồi tiếp đãi. Sơn hào hải vị được bày ra đầy trên mặt bàn, cao sang vô cùng.

"Hoàng thượng vạn an! Hoàng hậu nương nương kim an!" - Tất cả những người trong điện nhìn thấy nàng và Sở Định Long bước vào thì lập tức đứng dậy hành lễ. Trong lúc được Trương Tịch đi xuống long tọa, ánh mắt như chim ưng của hắc nhìn qua vị sứ giả kia. Nam nhân đại trượng phu, khí phách đúng là khiến người khác khó lòng mà xem thường được.

Chung Tử Quân quỳ bên dưới đất, nhưng ánh mắt lại không nhận được liếc nhìn Sở Định Long. Phong thái uy nghiêm, từ bên trong tỏa ra khí chất của bậc đế vương. Nhưng không sớm thì muộn, y sẽ khiến tên hoàng đế này biến thành một tên ăn mày không hơn không kém.

Còn Lạc Thái Ngân, bề ngoài nàng ấy vẫn giữ sắc mặt lạnh nhạt, nhưng thâm tâm lại cuộn trào như vũ bão. Vừa nãy nàng ấy định lựa có lui về cung, nào ngờ hoàng hậu lại kêu người vờ nàng ấy đến. Còn bảo sợ nàng ấy đã lâu chưa gặp người ở cổ hương, nên muốn giúp nàng ấy đỡ nhớ nhà hơn. Hào ý của hoàng hậu lớn như vậy, nàng ấy không nỡ từ chối.

"Sứ thần không cần đa lễ như vậy, chỉ là một bữa ăn thôi!" - Sau khi an tọa, Sở Định Long miễn lễ cho tất cả mọi người đang quỳ dưới đất. Lạc Thái Ngân cùng Chung Tử Quân nhận lệnh đứng dậy, trở về bàn của mình. Chẳng rõ là vô tình hay hữu ý, hai người lại ngồi đối diện nhau. Bốn mắt nhìn nhau, bề ngoài lặng im nhưng trong lòng lại chẳng thể.

Trương Tịch vỗ tay, các nhạc công từ phía ngoài rèm hiểu ý liền tấu nhạc. Thanh âm du dương nhẹ nhàng, khiến lòng người an tĩnh. Dùng bữa gấp cho Sở Định Long một ít điểm tâm nàng lại vô tình phát hiện cả thân thể của hắc run rẩy hết cả lên. Tay hắc siết chặt lấy thành của long tọa, hai mắt đỏ ngầu như sắp giết người.

Sợ sứ giả Lạc quốc để tâm đến sự bất thường, nàng liền đặt tay mình lên tay hắc, như muốn trấn an lòng hắc. Cảm nhận được sự mềm mại truyền đến, Sở Định Long mới có thể bình tâm lại. Ngược sang nhìn nữ nhân bên cạnh, dù trong lòng chẳng nói ra nhưng thật sự lòng hắc thập phần cảm kích.

"Hoàng thượng và hoàng hậu tình chàng ý thiếp như thế, thật khiến người khác ngưỡng mộ." - Những lời nói của Chung Quân tuy là chúc tụng cho Sở Định Long và Trương Tịch, chẳng rõ vì sao lại mang chút dư vị bi thương. Y nhìn vào ly rượu trên tay mình, lại như có như không nhớ về hồi ức tươi đẹp: "Làm thần thật nhớ đến ái nhân của mình của quê nhà..."

"Xoảng!" - Tiếng chén vỡ cắt đôi câu nói của Chương Tử Quân. Nhận ra mình thất thố, Lạc Thái Ngân liền quỳ xuống chịu tội: "Thần thiếp vô ý phạm thượng, xin hoàng thượng và hoàng hậu tha tội."

Nếu không ai tỉnh ý, sẽ không nhận ra nàng ấy đang run rẩy cả lên. Vừa nãy nghe thấy Chương Tử Quân nhắc đến hai chữ "ái nhân", tâm nàng ấy lại không kiềm nổi mà lỡ tay làm rơi bát canh bên cạnh. Dù y không nói rõ, nhưng nàng ấy chẳng lẽ không hiểu rõ tâm ý phía sau đó hay sao?

"Được rồi, muội chỉ sợ ý thôi. Mau đứng dậy đi!" - Vì mãi chú tâm đến Sở Định Long, nên Trương Tích cũng chẳng màng để ý đến biểu hiện của nàng ấy. Thở phào nhẹ nhõm, Lạc Thái Ngân được cung nữ cận thân dìu ngồi lại bàn, cũng không quên nhìn về phía kẻ kia nhắc nhở. Nhưng có vẻ như y vẫn không nhận ra nàng ấy có ý gì, vẫn điềm nhiên thưởng thức món ăn.

"Sứ giả hôm nay muốn yết kiến trẫm, phải chăng là có chuyện gì cần bàn bạc?" - Đường như không chịu nổi nữa, Sở Định Long liền nhanh chóng hỏi thẳng Chương Tử Quân. Ngược lại, kẻ kia lại chẳng biết trời cao đất dày, rất ung dung mà đáp: "Hoàng thượng, chẳng phải chúng ta đang thưởng tiệc sao? Cần gì vội vàng đến vậy?"

Ngay lập tức, người xung quanh cảm thấy trên người Sở Định Long phát ra sát khí chết người. Đường đường là một vị hoàng đế của Sở Nguyên, thân còn yếu ớt mà vẫn phải bước ra tiếp đón sứ giả. Hẳn chính là vì nể trọng Lạc quốc, nếu không hẳn sẽ đem tên hỗn xược này ra ngoài chém đầu.

"Nghĩ đến sứ giả mấy lần liên tục đòi yết kiến, chắc hẳn là có việc nguy cấp. Hoàng thượng còn đương bận việc triều chính, cúi xin sứ giả thứ lỗi vì sự nôn nóng này." - Tay ngọc đang cầm tay Sở Định Long siết chặt lại, ngầm nhắc nhở hắn đừng nên thất thố. Ban giao của Lạc quốc và Sở Nguyên, nhất định phải đặt lên hàng đầu. Chương Tử Quân cười nhạt, lúc này mới ngước lên nhìn hắn: "Hoàng thượng cũng thật chăm chỉ, không hổ danh là minh quân!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Hỗn loạn nơi biên cương

Lời lẽ bên ngoài là khen ngợi, nhưng bên trong như đang mài mai Sở Định Long. Và lẽ đương nhiên hơn cả là hắn không ngu ngốc để có thể không nhận ra. Cứ tưởng hắn sẽ nổi cơn thịnh nộ, nên bàn tay Trương Tích đặt trên tay hắn siết lại như ngầm nhắc hắn nên kiềm chế lại. Nhưng ngược lại, Sở Định Long chỉ nhìn Chương Tử Quân cực kì bình lặng, bình lặng đến đáng sợ.

"Vậy thì có chi ta phải giữ trong lòng nữa." - Chương Tử Quân nhếch mép nhìn hắn, sau đó đứng lên giữa bữa tiệc. Lấy từ trong túi áo ra một lá thư, y đưa cho Vương công công dâng lên cho hắn. Nhìn những dòng chữ bên trong đó, gương mặt Sở Định Long tối sầm lại.

"Lạc quốc rất muốn biết Sở Nguyên có ý gì mà lại dám đặt doanh trại gần biên giới của đất nước ta như vậy?" - Lời Chương Tử Quân nghe qua có đến mấy phần thịnh nộ. Ban giao hai nước Sở Nguyên và Lạc quốc vốn dĩ rất tốt, có chi phải đem quân đến tận đó? Từ phi muốn chuẩn bị đầy binh xâm lược.

Lúc bấy giờ Chung Quân mang theo một mật thư đến trước Vĩnh Xuân Cát xin vào yết kiến. Đường như là chuyện rất hệ trọng, vì trông y cũng rất gấp gáp, gương mặt tràn đầy lo âu. Sở Định Long cho truyền Chung Quân vào. Vừa bước vào điện lớn của Vĩnh Xuân Cát, y đã quỳ xuống hành lễ: "Hạ thần làm kinh động hoàng thượng và sử thần cùng các vị nương nương thưởng tiệc. Mong hoàng thượng xá tội!"

Hai từ thưởng tiệc nghe qua thật êm tai, chỉ có những người chứng kiến này giờ mới thấy có chút nực cười. Vừa nãy nghe Chương Tử Quân tức giận đứng lên nói chuyện không theo phép tắc với Sở Định Long, ngay cả Lạc Thái Ngân cũng trở nên run rẩy. Cái gì ban giao hai nước? Hóa ra cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài để chờ thời cơ thôn tính nhau.

Chung Quân quỳ dưới đất, dâng bức mật thư lên cho hắn. Bàn tay Sở Định Long run bần bật cầm lấy, đáy mắt cố ổn định lại ngọn sóng thịnh nộ ở sâu bên trong. Nhưng một lần nữa, tâm hắn lại không còn kiềm chế nổi mà hét lên: "Các ngươi còn ở đây bày trò đồ tội? Không phải Lạc quốc các người cho người tấn công vào Sở Nguyên trước hay sao?"

Tất cả những người ở trong điện, đều mang một bộ mặt khó hiểu nhìn hắn. Ngay cả Chương Tử Quân và Lạc Thái Ngân cũng đều nghech mặt ra không tin nổi. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Sở Nguyên đặt doanh trại gần biên giới Lạc quốc, bây giờ lại thành Lạc quốc đem binh đến xâm chiếm đất Sở Nguyên. Mớ rối rắm này là sao?

"Hoàng thượng, Lạc quốc nhất định không làm ra những chuyện hồ đồ gây hại đến ban giao hai nước như vậy. Nhất định là có người hãm hại..."

"Câm miệng!" - Lạc Thái Ngân còn chưa nói hết câu, đã bị Sở Định Long chặn lại. Ánh mắt hắn sắc như chim ưng săn mồi, chỉ hận không thể đem mọi thứ xung quanh cháy thành than. Dám qua mặt hắn, Lạc quốc này thật sự không muốn bình yên nữa rồi.

Ở bên cạnh, Trương Tích rơi vào trầm ngâm không nói gì. Mọi thứ bày ra rõ ràng trước mắt, nàng không thể nào khuyên can hắn ngưng nóng giận. Huống hồ Sở Định Long kị nhất là hậu cung can chính, hội ngoại chuyên quyền. Chuyện nàng thay hắn quản lý triều chính trong lúc hắn còn bất tỉnh đã là quá quắt lắm rồi. Tâm đế vương không khi nào ngưng nghỉ kị, nếu hôm nay nàng xen vào thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Nên nàng đành đứng sang một bên để nhìn họ tranh luận.

Chương Tử Quân nhìn thấy nữ nhân mình yêu thương bị kẻ khác quất nạt, trong lòng tức giận khôn nguôi. Hai tay y siết thành nắm đấm, ánh mắt hùng hục lửa giận nhìn Sở Định Long. Điều bây giờ y hận nhất, chính là không thể đem hắn ra băm vằm thành trăm mảnh.

Còn Lạc Thái Ngân, hai mi tâm đầm lệ, môi anh đào ngậm chặt lại. Chuyện đã ra có sự này, nàng có thể làm gì ngoài tuân mệnh Sở Định Long? Nàng quả thực rất mơ hồ hồ hồ, không biết chuyện này có chỉ lại xảy ra. Vừa rồi, phụ hoàng nàng vẫn còn gửi thư báo bình an và vẫn dặn nàng giữ hòa hảo với bên Sở Nguyên. Nếu muốn dấy binh, thì ít nhất cũng phải đem nàng trở về Lạc quốc. Dù gì nàng cũng là con tin để giữ ban giao hai nước không phải sao? Hay là... căn bản nàng không còn quan trọng nữa.

Lạc Thái Ngân từng người nhận ra, con chốt thí mạng là nàng đã không còn giá trị lợi dụng. Hiện tại, cả Lạc quốc không màng đến an nguy của nàng đã phát quân đánh chiếm Sở Nguyên. Cái gì mà hi sinh cao quý, cái gì mà sẽ luôn ghi lòng tạc dạ. Đều là lừa gạt kẻ ngu ngốc là nàng mà thôi.

"Người đâu? Đem Lạc quý phi về Chung Ninh cung giam lại!" - Sở Định Long đã không còn chút nể trọng nào với cả Lạc Thái Ngân và Chương Tử Quân. Hai tên công công nghe lệnh hắn, đến bên cạnh nàng lôi đi. Nhìn thấy như thế, Chương Tử Quân liền tức giận lao đến định cứu nàng. Nhưng y đã bị Chung Quân tấn công bắt ngờ để chặn lại.

"Thả Thái Ngân ra, nàng ấy không biết gì cả." - Chương Tử Quân tức điện lên, cổ vung vẩy thoát ra khỏi hai tên thị vệ. Những người đi theo y đều bị giết chết tại chỗ. Khung cảnh hỗn loạn thoáng chốc nhuộm đầy máu tươi, như vừa xảy ra một trận huyết chiến.

Sở Định Long nắm lấy tay Trương Tịch, tỏ ý muốn nàng đi hán đi. Khẽ đứng dậy, nàng cùng Vương công công đỡ hán ngồi dậy khỏi long tọa. Sau đó liền cùng hán rời đi khỏi điện lớn. Lúc này, tiếng Chương Tử Quân tuyệt vọng gào lên phía sau lưng hán: "Sở Định Long, Thái Ngân thật sự không biết chuyện gì cả. Mau thả nàng ấy ra!"

"Nữ nhân của trẫm, sinh từ vinh nhục đều do trẫm định đoạt. Người lấy tư cách gì xen vào dạy trẫm phải làm với ả ta!" - Từ đầu chí cuối Sở Định Long không xoay đầu, chỉ hờ hững buông lời đáp lại. Lúc này y giận quá hóa hồ đồ, liền nói: "Dựa vào ta là tam thúc của con bé, dựa vào Thái Ngân vẫn là công chúa hoà thân gìn giữ ban giao hai nước!"

Những lời y nói ra, xem thì thấy chẳng có chút ngượng miệng. Ban giao hai nước? Lạc quốc bây giờ đã phát binh xâm lược Sở Nguyên, khiến muôn dân lầm than. Chẳng lẽ đây là thứ ban giao mà y nói sao? Nực cười!

Chẳng thấy Sở Định Long đáp lời y, căn bản cũng chỉ nhếch nhẹ môi đầy ẩn ý. Thứ động lại cuối cùng trong mắt Chương Tử Quân, chính là bóng lưng lạnh lẽo đến chết người của hán, bên cạnh là Lạc Thái Ngân ngờ ngẩn bị hai tên công công kéo đi. Trong lòng nàng ấy hẳn còn đang bị chấn kinh, không thể nào phản kháng nổi. Bị coi như con chốt thí hi sinh, bây giờ lại bị vứt bỏ không thương tiếc. Vậy thì bấy lâu nay, những thứ nàng ấy cố gắng có ích gì?

"Thái Ngân, Thái Ngân..." - Tiếng của Chương Tử Quân kêu nàng ấy đến nghẹn cả cổ lại. Nhìn nàng ấy như kẻ mất hồn, y chẳng thể làm gì cả. Chạy đến nắm lấy bàn tay ngọc ngà ấy, hán thì thào vào tai nàng: "Đừng lo, nhất định ta sẽ cứu nàng ra và mang nàng đi khỏi nơi này."

Vừa dứt câu, Chung Quân cùng hai thị vệ đã kéo y ra xa. Thời khắc y nắm chặt lấy tay Lạc Thái Ngân, chính là y không có muốn buông tay. Nàng ấy vì an nguy của đất nước mà chịu làm con tin nơi đất khách quê người. Nhưng đất nước của nàng thì sao? Ruộng rẫy, xem nàng chẳng khác nào vật phẩm để trao đổi và rồi vứt nó đi khi chẳng còn giá trị lợi dụng.

Hai mắt Lạc Thái Ngân nhìn y đang tức giận, tuy nhiên lại không hề gọn một ngọn sóng nào. Tựa như không hận không oán, cứ bình thản mà đón nhận những chuyện đang xảy ra.

"Quý phi nương nương, mời người!"

"Bản cung có thể tự đi được, không phiền các người phải tốn sức!" - Đưa tay đẩy hết bọn công công ra, Lạc Thái Ngân chỉnh trang lại cảm phục. Dù có chuyện gì xảy ra, nàng ấy vẫn là quý phi nương nương. Nhất định không được để cho câu nô tài mượn gió bẻ măng hạ nhục nàng. Có đi, cũng phải đường đường chính chính mà đi ra.

Nhưng coi như hôm nay nàng quá xui xẻo, vừa bước ra cửa liền đụng ngay Chu tần. Nàng ta lúc này nghe Sở Định Long khởi kiện đến đây liền ba chân bốn cẳng chạy theo. Nào ngờ vừa gặp mặt, hán ta đã mang một bộ mặt đầy sát khí làm nàng ta kinh hãi. Ngay cả Trương Tịch cũng không thêm đoái hoài nàng ta, coi như chẳng nhìn thấy. Thật chộc điên nàng ta quá mà.

Nhìn thấy Lạc Thái Ngân trên mặt đầy khó chịu bước ra Vĩnh Xuân Cát, cộng thêm lúc này nhìn thấy sát khí bao quanh Sở Định Long. Chu tần không phải quá mức ngu ngốc để có thể không nhận ra, bữa tiệc vừa rồi có xảy ra chuyện cực kì hệ trọng.

"Quý phi nương nương, người có muốn cùng thân thiếp đi dạo không?" - Vừa xoa cái bụng đã lớn của mình, Chu tần liền không nhanh không chậm hỏi Lạc Thái Ngân. Nếu không thể hỏi ở chỗ Sở Định Long và Trương Tịch, vậy thì chỉ có nàng ấy là nơi tốt nhất để nàng ta moi ra. Nhưng nàng ấy đã khước từ ngay lập tức, lấy lý do phượng thể bất an cần về nghỉ ngơi.

Hai tên công công được cất cử theo Lạc Thái Ngân xem chừng, coi bộ rất hiểu ý nàng ấy nên cũng không nói gì. Chẳng để Chu tần kịp cất lời, đoàn kiệu đã tiến lên về phía trước, hướng Chung Ninh cung mà đi. Lúc đi ngang qua nàng ta, cũng không thêm xoay đầu nhìn lại một cái.

Lửa giận trong lòng Chu tần ngày càng lớn. Nàng ta chỉ hận ngay lúc này không trút vào đầu được, nên quay sang bực tức với nô tài. Vừa hay, Chương Tử Quân bị người của Chung Quân dẫn ra khỏi Vĩnh Xuân Cát.

"Khốn kiếp, mau thả ta ra!" - Mặc cho y la hét cỡ nào, hai tên thị vệ cũng không thêm để tâm. Chu tần cùng mấy vị cung nữ của mình sợ bị nhìn thấy, liền trốn sau tảng đá lớn gần đó.

"Bạng duật tương trì, ngư ông đắc lợi! Kế sách này của Chung đại nhân, quả là cao tay rồi!"

"Vẫn chưa kết thúc được, bên cạnh Sở Định Long vẫn còn hiểm họa!"

"Ý của ngài là.... Hoàng hậu? "

Chu tần bị dọa cho sợ hãi, lấy Tay che miệng để không thốt lên. Qua những lời Chung Quân trao đổi, hình như là đang mưu tính gì đó. Có sao sứ giả của Lạc quốc lại bị bắt giữ? Sở Định Long và Trương Tịch tại sao ư rừ như vậy? Rốt cuộc, Chung Quân đang mưu tính chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Mưu đoạt quyền vị 1

"Tâm tư trong lòng, đừng quá biểu lộ ra ngoài." - Chung Quân chỉ cười đầy nhạt nhẽo, sau đó lên tiếng nhắc khéo tên kia. Cả hai người cùng nhau bàn luận tiếp gì đó, sau cùng thì rời đi.

Chu phi ở bên đây, lòng rơi vào một mớ hỗn độn. Chuyện nàng ta vừa nghe được, không phải là âm mưu tạo phản hay sao? Nàng ta nhất định phải báo cho Sở Định Long biết mới được.

Nhưng vừa chợt nghĩ, Chu tần liền khựng lại. Dường như Chung Quân có nhắc đến hai chữ "hoàng hậu". Có vẻ như sắp có một đợt sóng ập đến hậu cung này, đúng hơn là ập đến với Trương Tịch. Cánh môi anh đào khẽ nhếch cao lên, tay Chu tần vuốt ve phần bụng đã nhô cao, không nhanh không chậm nói: "Chuyện này, không cần báo cho hoàng thượng quá sớm. Để Chung Quân giúp bản cung xử trí xong tiện nhân Trương Tịch kia đã."

Bầu trời nổi lên một tia sấm sét, vang vọng cả bầu trời. Chu tần ngược mặt nhìn lên, nở một nụ cười đầy ẩn ý. Cung nữ đi theo nàng ta thấy trời sắp đổ mưa, liền mang theo một chiếc ô đến rồi cùng nàng ta cẩn trọng rời đi.

Hành cung dẫn về Tô Dạ cung ở hướng Đông so với Vĩnh Xuân Cát, thế nhưng bước chân của Chu tần lại hướng theo phía Tây mà đi đến. Dường như nàng ta đang muốn gặp một người rất quan trọng.

Ở một nơi khuất xa khỏi thị phi chốn hậu cung, Hồ Lan Điện như một chốn bồng lai tiên cảnh. Trên các bức tường của điện được các danh họa trong nhân gian vẽ nên hàng trăm hàng vạn con hồ điệp đủ sắc. Trên con đường bao bọc xung quanh điện, trồng một dòng bạch lan thuần khiết. Phía Tây của điện thì được xây thêm một hồ sen, bên trên có xây nơi để người trong cung thưởng hoa. Nơi đây mùa hè mát mẻ, mùa đông ấm áp, được xem là nơi yêu thích của Sở Định Long từ lúc còn là thái tử.

"Mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?" - Nam nhân thân mặc huyết bào đang mài bận cho đàn cá bên dưới ăn, không ngừng mặt lên mà hỏi hạ nhân bên cạnh. Khẽ liếc dọc liếc ngang xem có ai không, hạ nhân của hắn liền ghé tai hắn mà nói điều gì đó khiến cánh môi bạc nhếch lên tà mị: "Hảo, mọi việc đều theo suy tính của ta."

"Chẳng rõ sứ thần của Định quốc đang có suy tính gì khác giấu bản cung sao?" - Một giọng nói dịu nhẹ như nước phát ra từ phía sau, khiến nam nhân dừng tay mà xoay đầu. Trước mặt y, nữ nhân một thân kiều sa diễm lệ ôm lấy chiếc bụng đã lớn quá cỡ của mình bước vào. Ánh mắt nàng ta như muốn xoáy sâu vào tận sâu trong lòng y, nhìn xem bên trong đó đang suy tính chuyện gì. Phất tay để hạ nhân lui xuống, y đáp: "Chu tần nương nương nói gì Khánh Hưng ta chẳng rõ."

"Là ngài không rõ bản cung đang nói gì hay là bản cung không hiểu rốt cuộc ngài muốn làm gì?" - Chu Tần u nhã ngồi xuống chiếc ghế được chạm khắc tinh xảo gần đó, phượng nhãn đầy ý vị nhìn nam nhân kia. Vừa nãy trên đường đến Vĩnh Xuân Cát thì nàng ta được một công công báo Khánh Hưng muốn gặp. Vốn dĩ nghĩ chỉ là cùng nhau bàn bạc chuyện đồng mưu lúc trước, nào ngờ vừa đến cửa đã nghe thấy mưu tính riêng của y. Nam nhân này, quả thật là nên đề phòng đôi chút.

Khánh Hưng phất tay áo, ngồi xuống đối diện nữ nhân kia. Bộ dạng của hai người họ, bề ngoài ra vẻ như rất kính nể nhau nhưng trong lòng lại có đến mấy phần kiêng dè. Chu Tần đưa phượng nhãn nhìn hắn, môi cong lên đầy khiêu khích: "Người mà Khánh Hưng đại nhân yêu, bây giờ đang bận lo lắng nam nhân kia rồi."

Lời nói của Chu Tần vừa hay đánh thẳng vào tâm can của Khánh Hưng, khiến y run lên. Từ trước đến nay, điều tối kỵ nhất đối với y vẫn là nàng ấy. Tiện nhân này ở trước mặt y dám động đến điểm này của y, có phải hay không muốn y cho nàng ta một xác hai mạng.

Sát khí thoáng chốc bao trùm cả Hồ Lan Điện. Cả Chu tần và Khánh Hưng đều không mở lời, nhưng xung quanh tựa như có ngàn mũi kiếm chĩa thẳng vào nhau, chỉ chờ chờ xâu xé đôi phượng.

"Chẳng lẽ Khánh Hưng đại nhân muốn cùng bản cung nhìn nhau đối thơ hay sao?" - Mất một lúc lâu, Chu tần bật cười phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

Khánh Hưng lúc này ổn định lại tâm tĩnh, nâng tách trà lên nhấp một ngụm rồi đáp: "Chu tẩn nương nương chẳng lẽ không nhớ thỏa thuận của chúng ta ban đầu sao?"

Tay ngọc của Chu tẩn không nhanh không chậm miết nhẹ lên thành ghế, nhìn y đầy ý vị. Nàng ta làm sao có thể quên thỏa thuận giữa hai người, chỉ là... trong lòng nàng ta hiện tại đang có một tư tâm khác. Chỉ cần thành công, không chỉ khiến mọi thứ trở thành đúng như ý nàng ta muốn, mà còn khiến Tương Tịch không nơi chôn thân. Nói đoạn, Chu tẩn cười khê mà đáp: "Bản cung làm sao có thể quên được thỏa thuận giữa chúng ta chứ? Chỉ sợ đại nhân quên mất thôi."

"Mong là vậy!"

Khánh Hưng buông một câu hồ hững, sau đó rút từ tay áo ra một phong thư được bọc kín. Cung nữ cận thân của Chu tẩn cung kính nhận lấy, sau đó liền lui về phía sau.

"Vừa nãy nghe bọn nô tài nói qua chuyện ở Vĩnh Xuân Cát, nương nương đi ngang qua đó có hay biết điều gì chẳng?" - Khánh Hưng lần nữa mở lời, nhưng xem ra ý tứ chính là muốn dò xét Chu tẩn. Khê nhếch môi, nàng ta vuốt nhẹ lên phần bụng của mình rồi nói: "Ấy da, đại nhân quá coi trọng bản cung rồi. Ta vừa đến cửa đã bị hoàng hậu nương nương đuổi về thì làm sao rồi?"

Lời nàng ta nói ra, ba phần thật bảy phần giả. Quả thật lúc Chu tẩn vừa bước đến Vĩnh Xuân Cát đã bị những người ở đó dọa đuổi về. Nhưng không rõ hết tất cả thì là nói dối, bởi nàng ta nghe được thông tin đất giả từ Chung Quân. Nhưng nếu nói ra cho Khánh Hưng biết, vậy chẳng khác nào vạch đường sống cho tiện nhân Tương Tịch kia sao. Đợi đến khi Chung Quân giải quyết xong tất cả cho nàng ta thì sẽ bảm báo với hoàng thượng. Một mũi tên, trúng hai con nhạn.

"Thật chứ?"

"Dĩ nhiên lời bản cung nói là thật!"

Trong lòng Khánh Hưng nổi lên một chút nghi hoặc, chân mày nhũu chặt nhìn Chu tẩn. Y không tin rằng nữ nhân như nàng ta lại không biết chút gì về chuyện xảy ra ở Vĩnh Xuân Cát. Nhưng y cũng biết rõ, một khi nàng ta đã muốn giấu thì dù có cạy miệng nàng ta cũng không nói. Vậy nên chỉ đành dưng tâm một chút, phải người quan sát kĩ hành tung của nàng ta.

Sau khi gắng hỏi thêm một số chuyện, Khánh Hưng mới chịu để Chu tẩn rời khỏi. Ở nơi hậu cung này tai vách mạch rừng, lỡ đâu có kẻ nào nghe được mưu tính của họ thì không nên. Hay họa chẳng là nhìn thấy phi tần của hoàng đế và sứ thần lân bang ngồi cùng nhau ở chỗ vắng vẻ thì dù có trăm thuộc hạ đi theo cũng khiến gây ra điều tiếng không đáng có.

Chu tẩn trước khi rời khỏi, cẩn trọng để lại cho Khánh Hưng một bức phong thư khác, dặn dò sau khi đọc xong thì lập tức đốt đi. Điều này khiến y không khỏi e ngại, liệu trong thư có điều gì khiến nàng ta phải nhọc lòng như vậy. Nhưng đến khi đọc được những chữ trong đó khiến khuôn mặt y tối sầm lại.

"Đại nhân, là gì vậy?"

Tên thuộc hạ của Khánh Hưng vừa mở miệng hỏi, đã bị y nhìn đến cầm miệng lại. Sợ rằng mình đọc nhầm, y đã cẩn thận đọc đi đọc lại không dưới mười lần. Từng chữ trong đó, lại như một hòn đá ngàn cân đè nặng tròn lòng y.

"Tại sao lại xảy ra chuyện này?" - Bàn tay đang cầm lá thư của Khánh Hưng run rẩy. Sở Định Long rõ ràng là không tỉnh lại hơn bốn tháng, chuyện này đáng lẽ là không có. Hà cớ gì ngay thời khắc quan trọng sắp đến lại có. Phải chăng là ý trời? Ngẫm nghĩ một hồi lâu, y phát tay áo đứng lên, sau đó cùng thuộc hạ hướng Phụng Hoan Cung đi tới.

Sở Định Long đang ở trên giường, được các thái y chẩn mạch xem xét. Hắn chỉ vừa mới tỉnh lại, còn phải chịu những thịnh nộ không đáng có khiến vết thương càng trầm trọng. Thật may là các vị thái y cũng đã dốc hết lòng, mới đem nguy hiểm giảm xuống đáng kể.

Ở bên ngoài, Tương Tịch vẫn một bộ dạng nghiêm trang của hoàng hậu. Thoạt nhìn, người ta sẽ nghĩ nàng không có chút lo lắng nào. Nhưng thật ra trong lòng nàng giống như bị lửa thiêu đốt, nóng ran đến khó chịu. Chuyện vừa rồi xảy ra, nàng chỉ sợ Sở Định Long giận quá mà không tiết chế ảnh hưởng long thể. Quả nhiên như nàng dự đoán, hắn vừa về đến cung của nàng lập tức ngã khụy xuống.

"Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đã không sao nữa rồi."

Phan thái y vừa hoàn thành trọng trách của mình, liền đến tìm Tương Tịch bảm báo. Nghe mấy lời này, nàng mới có thể cởi bỏ gánh nặng trong lòng xuống. Nhưng còn chưa kịp xong, Phan thái y lại cẩn trọng nói:

"Có chuyện này, hạ thần muốn nói qua với hoàng hậu nương nương."

"Được, người cứ nói bản cung nghe thử!"

Nhìn ngữ khí và điệu bộ của Phan thái y, Tương Tịch biết rõ mười phần hết chín phần là điềm xấu. Hai bàn tay nàng siết chặt lấy nhau, cố gắng giữ vững để đón nhận nó.

"Hoàng thượng lần này bị trúng độc khi bị thích khách đả thương, dù không nguy hại về tính mạng nữa nhưng..."

Nói đến đây, Phan thái y ngập ngừng không dám nói tiếp. Trương Tịch thở dài một hơi, sau đó ra hiệu cho ông ta cứ việc nói ra.

"Phan thái y cứ nói."

"Dạ bẩm hoàng hậu nương nương, chất độc mà hoàng thượng trúng là Tuyệt Tử. Tên cũng như công dụng, e rằng sau này hoàng thượng khó mà có thêm hoàng tử."

Từng câu từng chữ từ miệng Phan thái y, khiến Trương Tịch như nuốt phải ngậm khí lạnh. Một nam nhân mà không thể tiếp tục có con, còn là hoàng đế thì khác nào giết đi sinh mạng của Sở Định Long? Nếu hắn biết rõ, chắc chắn sẽ không chịu nổi đả kích này. Nghĩ ngợi một hồi, Trương Tịch liền nói với Phan thái y:

"Phan thái y, chuyện này ngươi biết, ta biết. Không được có thêm bất cứ kẻ nào được biết nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Mưu đoạt quyền vị 2

Phan thái y nghe theo lời dặn dò của Trương Tịch, trên đường trở về thái y viện đều không hé răng với một ai. Có vài vị thái y lo lắng đến gặng hỏi, ông đều né tránh không đáp lại.

Lúc này, ở Phụng Hoan Cung chìm trong sự im lặng đến đáng sợ. Đám cung nhân trong cung thấy Trương Tịch mang theo vệ sảo nào không dứt thì cũng không dám nói gì. Sau khi chắc chắn Sở Định Long đã không còn gì nguy hiểm, nàng mới dặn dò cung nữ và Vương công công ở lại săn sóc hắn. Còn về phần nàng thì vội vã đến phòng của Tịch Thiên. Vừa mới sáng nay có người đến báo đứa con này của nàng lại nhiễm phong hàn, nóng sốt không dứt khiến lòng nàng bất an khôn nguôi. Ngất nổi từ lúc Sở Định Long tỉnh dậy đến bây giờ, nàng không dám rời hắn một bước. Phụ tử nhà hắn, thật khiến nàng lao tâm tốn sức mà.

Đi mãi mới đến được phòng của Tịch Thiên, cũng là lúc trời đã ngả về chiều. Mưa nắng chiều rơi xuống khắp cung, mang theo cảm giác ảm áp kì lạ. Trên bầu trời cao kia, một đàn chim đã bắt đầu đi tìm nơi trú đông. Đưa phượng nhãn nhìn chung, Trương Tịch mới bắt đầu chợt nhận ra mùa đông đã chợt gần kề rồi. Thấm thoát đã gần tám năm nàng đến Sở Nguyên này, cũng thật là nhanh quá đi.

"Nương nương, đại hoàng tử đã không sao nữa rồi. Lúc này các thái y đã đến xem xét nên người không cần lo lắng nữa."

Nhìn đứa trẻ an ổn nằm trong nôi, lòng Trương Tịch lại có chút bình ổn trở lại. Sinh ra trong hoàng cung, vẫn là quá thiết thòi cho những đứa trẻ này. Dù cho sống trong bạc vàng, vinh hoa phú quý gấp bội lần những đứa trẻ trong thiên hạ, nhưng ngày nào chúng cũng phải lo đối phó mưu sâu kế hiểm của đám người tranh quyền đoạt lợi. Nàng đã từng như vậy, nên nàng hiểu rõ cái nhơ nhuốc ẩn sau cái vỏ bọc đẹp đẽ nơi đây. Nô tài thì đạp lên nhau để trèo lên cao, phi tần thì hãm hại nhau giành lấy ân sủng từ hoàng đế. Các hoàng tử từ lúc lọt lòng đã phải tranh đấu xem ai là người có thể thừa kế hoàng vị, các công chúa thì bị xem như thứ để củng cố địa vị. Phụ tử, huynh đệ tương tàn cũng chỉ vì hai chữ "quyền lực". Nàng quả thật rất sợ, sợ rằng một mai khi Tịch Thiên lớn lên sẽ đối đầu cùng Sở Định Long, sẽ bị thứ gọi là hoàng vị làm lu mờ lý trí. Và hơn hết, nàng chính là sợ con nàng sẽ bị người khác tính kế mà chết lúc nào thần không biết quỷ không hay.

"Hoàng hậu nương nương kim an!"

Thanh âm quen thuộc vang lên phía sau lưng, khiến Trương Tịch mừng rỡ mà xoay người. Hoa Nhĩ mang sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, đôi mắt hầy còn mờ mịt đang quỳ xuống hành đại lễ với nàng. Mũi Trương Tịch dâng lên chút cay cay, lệ cũng đã chực trào nơi khóe mắt. Nàng vội vội vàng vàng chạy đến đỡ nàng ấy đứng lên, nghẹn ngào hỏi: "Hoa Nhĩ, vết thương của ngươi sao rồi? Đã bình phục lại chưa?"

"Nhờ hồng phúc của nương nương, nô tì phúc lớn mạng lớn đã không sao nữa rồi." - Hoa Nhĩ từ lúc nào hai mắt cũng đã ướt lệ, cố gắng trấn an Trương Tịch. Nàng ấy nằm ở phòng dưỡng thương ngày nào, tâm lại không ngừng lo lắng ngày đó. Trong cung mưu hèn kế bẩn nào cũng được dùng, nàng ấy sợ rằng chỉ cần vừa lơ lửng người trong Phụng Hoan Cung sẽ bán đứng chủ tử. Vậy nên chỉ cần nghe vết thương vừa mới đỡ đôi chút, Hoa Nhĩ đã không nhịn được mà chạy đến.

"Không sao là tốt! Không sao là tốt rồi!" - Tay ngọc Trương Tịch nắm lấy bàn tay của Hoa Nhĩ, như muốn truyền chút hơi ấm cho nó. Bây giờ đã sắp vào đông, tiết trời chuyển lạnh hơn cũng khiến lòng người trở nên trống trải lạ kì. Chỉ mong có thể đối xử với nhau tốt một chút, để cùng nhau vượt qua hiểm nguy trùng trùng.

Hai nữ nhân

Một chủ một tớ

Một mẫu nghi thiên hạ, một nô tài hầu hạ.

Họ cứ đứng nhìn sâu vào mắt nhau mà ngậm ngùi, tựa như cách ba thu rồi chẳng được gặp gỡ. Đám cung nhân hầu hạ xung quanh cũng dần được cho lui ra ngoài, chỉ để lại hai người họ trong gian phòng rộng lớn. Tương Tịch diu Hoa Nhi đến bên nôi của Tịch Thiên, mặc cho nàng ấy ngăn cản."Nương nương phụng thể cao quý, không nên vì nô tì mà làm vậy."

"Người đã cứu mạng bản cung, chút chuyện nhỏ này có đáng là gì." - Khi đã đưa nàng ấy đến gần nôi của Tịch Thiên, nàng mới chịu buông ra. Dù nói là vết thương của Hoa Nhi đã không còn quá nguy hiểm, nhưng về lâu về dài hẳn sẽ để lại biến chứng không mong muốn. Nghĩ đến đây, lòng Tương Tịch lại áy náy không thôi. Còn về phía Hoa Nhi, nàng ấy bị nàng làm cho cảm động mà nói:"Phận là nô tài, bảo vệ chủ tử là trách nhiệm và bổn phận."

Tịch Thiên nằm trong nôi an ổn ngủ, tựa như mọi thứ diễn ra xung quanh đều không tồn tại. Tay ngọc Tương Tịch chạm nhẹ lên mũi nó, đứa nhỏ này liên khó chịu mà cựa quậy đánh lại tay nàng. Đúng thật là con trai của Sở Định Long, ngay cả cách phản kháng cũng quá mạnh mẽ rồi. Mặc dù nhìn bây giờ chẳng khác gì một cục bông nhỏ chỉ biết lăn tròn trong nôi.

"Hoa Nhi, có chuyện này bản cung muốn nhờ người làm. Đây là mệnh lệnh cuối cùng và cũng là duy nhất cho người sau này!"

"Hoàng hậu nương nương, chỉ cần người dặn dò thì nô tỳ ắt sẽ mang tính mạng của mình ra đảm bảo!"

Nghe mấy lời này của Hoa Nhi, tảng đá trong lòng Tương Tịch cơ hồ giảm bớt sức nặng đi vài lần. Nàng đã từ lâu phân vân, lo lắng khôn nguôi trước dự định của bản thân. Vì còn Sở Định Long, còn Tịch Thiên, còn cả ban giao của hai nước Định - Sở Nguyên,... Nay nàng nhờ một người khác chăm sóc Tịch Thiên, để nó không bị bọn người trong cung hại chết và cũng là để giữ cho bản thân không bị quyền lực làm vẩn đục. Coi như Tương Tịch nàng đã có đến năm phần an tâm rồi.

"Tịch Thiên là hoàng tử do bản cung thân sinh ra, thân phận cao quý là phúc cũng là họa của nó..." - Thanh âm Tương Tịch chậm chậm, nghe trong đó lại thoáng chút ghen ghét và bi thương. Hoa Nhi im lặng đứng bên cạnh nhìn nàng, cũng chờ đợi mệnh lệnh ban xuống. Hít lấy một hơi thật sâu kìm lòng lại, Tương Tịch cười khẽ nói tiếp:"Chỉ mong người sau này có thể thay bản cung chăm sóc, bảo ban nó và cả bảo vệ nó bằng cả mạng sống của người."

Nghe đến đây thôi, Hoa Nhi đã vén tà áo, hai chân quỳ sụp xuống. Nói đoạn, nàng ấy gơ ba ngón tay lên trời, đôi mắt hướng thẳng, mạnh mẽ thề:"Nô tỳ là Hoa Nhi, là cung nữ của hoàng hậu nương nương và đại hoàng tử. Sau này nguyện theo chủ tử, gian khó không nản, hủ bại không rời. Nếu trái lời sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

Từng lời từng lời của Hoa Nhi phát ra, đều xuất phát từ tận tâm can nàng ấy. Từ lúc nàng ấy vào cung lúc mười hai tuổi cùng Tiểu Ái đến nay, chưa có ai là đối tốt với họ một cách thật lòng. Rõ ràng nhất là Thuần Dung ngày trước, vì muốn nàng ấy chịu tội thay cho bản thân mới giả vờ tốt bụng. Thứ hiện hữu rõ ràng nhất trong cung, chính là lòng người bạc bẽo. Cũng thật may cho Hoa Nhi, sau bao nhiêu chuyện liên gặp được Tương Tịch. Tuy không phải là vị chủ tử tốt nhất trên thế gian, nhưng nàng chưa bao giờ lợi dụng mạng của nô tài hầu hạ để phục vụ kế hoạch của nàng. Thậm chí, nàng còn ra sức đối đãi và xem họ như người nhà. Hoa Nhi thì lại càng biết ơn nàng hơn cả, khi nàng là người giúp nàng ấy trả thù cho Tiểu Ái.

"Vậy là bản cung có thể an tâm rồi..." - Cúi người xuống đỡ nàng ấy đứng dậy, Tương Tịch cười khẽ nói. Vậy là Tịch Thiên đã có người săn sóc về sau này, chỉ còn lại Sở Định Long. Tay ngọc nàng khẽ chạm lên vùng bụng kia, trong lòng lại rơi vào cõi trầm tư bất định. Liệu nàng có nên nói cho hắn biết, trong bụng nàng bây giờ đã có một đứa con khác của hai người hay không. Nhưng lỡ nói ra thì mưu tính riêng của nàng sẽ khó mà thực hiện mất. Càng nghĩ, bàn tay Tương Tịch càng siết lấy vải y phục nơi vùng bụng ấy.

"Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương..." - Một tiểu công công từ bên ngoài hốt hải chạy vào, giống như là có chuyện gì gấp cần bẩm tấu. Nhưng khi vừa nhìn thấy nàng, ý nhận ra bản thân thất thố nên liền quỳ sụp xuống chờ đợi. Dù vậy đi nữa, trên khuôn mặt ý vẫn thấp thoáng vẻ sốt sắng lo sợ. Trong lòng Tương Tịch đột nhiên nhớ đến Sở Định Long, lo rằng hẳn xảy ra chuyện nên hoảng loạn hỏi:"Vì có gì người lại sốt sắng như vậy, mau nói!"

"Bẩm hoàng hậu nương nương, từ Tô Dạ cung báo đến rằng Chu tần nương nương đã chuyển dạ. Bây giờ chỉ có các ma ma đỡ đẻ và vài ba thái y ở đó nên muốn mời hoàng thượng đi giá đến đó."

Nghe thấy tiểu công công bẩm tấu chuyện này, nỗi lo trong lòng Tương Tịch mới dịu xuống đôi chút. Chỉ là hiện tại, Sở Định Long sau cơn nguy khốn còn chưa kịp ổn định, e rằng nếu kinh động sẽ không tốt cho long thể của hắn. Tương Tịch ngẫm nghĩ một hồi, liền quay sang đáp lời tiểu công công kia:"Người về hỏi bẩm với Chu tần, bản cung sẽ thay hoàng thượng đến đó."

"Vậy... Vậy.." - Sắc mặt tiểu công công trở nên tái dần, giống như đang lo sợ chuyện gì đó. Mày phượng Tương Tịch khẽ nhíu chặt, thanh âm lộ ra ý tứ không vui vẻ:"Còn có chuyện gì sao?"

Nô tài trong cung, giỏi nhất chính là nhìn sắc mặt chủ tử để hành sự. Tiểu công công nhìn thấy Tương Tịch lộ ra ý không vui rồi thì cũng không dám nói gì nữa, liền xin cáo lui. Đợi khi bóng dáng y đã khuất phía đằng xa, nàng liền quay sang hỏi Hoa Nhi:"Theo như những gì bản cung được biết, ngày chuyển dạ của Chu tần là rơi vào khoảng một tháng nữa. Tại sao lại sinh sớm như vậy?"

"Nương nương, nữ nhân mang thai sinh sớm cũng không phải là lạ, người đừng lo lắng quá." - Hoa Nhi dù ra sức trấn an Tương Tịch, nhưng sâu trong lòng nàng ấy cũng có chút bất an. Khẽ thở dài, Tương Tịch nhìn về phía xa xăm mà nói:"Thật mong là quả thực không có chuyện gì, bản cung đã rất mệt mỏi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Mưu đoạt quyền vị 3

Tô Dạ cung trong đêm nay, chính là hỗn loạn không ngừng được. Các ma ma đỡ đẻ và các vị thái y ở bên trong đồ một tầng mồ hôi lạnh, phát hiện Chu tần nương nương lần chuyển dạ này phải một phen cực khổ rồi. Đứa nhỏ trong bụng nàng ta yếu ớt, giống như sắp bị ngộp thở đến nơi. Ngay cả nữ nhân này, sức lực để rặn cũng không còn.

"Hoàng hậu nương nương...hoàng hậu nương nương..."

Một vị ma ma họ Thương, tên gọi Hoán đến gặp Trương Tịch ở phía tây chính điện. Bộ dạng bà ta lo lắng không ngớt, đưa ánh mắt e dè nhìn nàng. Trương Tịch ngồi trên ghế nhìn ra ngoài, phát hiện trời đã sẩm tối. Chu tần chuyển dạ đã hơn hai canh giờ, vậy mà bây giờ vẫn chưa có biến chuyển gì. Trong lòng nàng nhũn nhũn, e rằng nàng ta phen này khổ sở rồi.

"Bất luận phải làm như thế nào, cũng phải bảo toàn hoàng tử. Nếu không..." - Một tay ngọc Trương Tịch nâng tách trà lên, dùng tay còn lại cầm lấy nắp của nó lùa đi những sợi trà. Nói được nửa câu, nàng ngưng lại nhìn xuống phía vị ma ma kia khẽ cười. Nụ cười nàng thoát nhìn không mang chút hàm ý đáng sợ nào, nhưng lại khiến vị ma ma kia sợ đến xanh mặt. Sống ở trong cung hơn mấy mươi năm, hẳn bà ta hiểu về sau nàng muốn nói gì nên cúi đầu đáp:"Nô tỳ đã hiểu..."

Sau đó, Thương ma ma liền lui ra ngoài và không dám hỏi gì thêm. Hoa Nhĩ ở bên cạnh Trương Tịch nhìn thấy bóng bà ta khuất đi rồi liền xoay sang chán chừ muốn hỏi gì đó. Nàng không nhìn đến nàng ấy, nhưng lại chậm chậm cất lời trước:"Khúc mắc trong lòng để lâu sẽ rất khó chịu."

"Nương nương, Chu tần đó há chẳng phải là kẻ không nên giữ lại hay sao? Chỉ bằng lúc này tiện tay diệt trừ luôn cả hai mẫu tử họ sẽ tốt hơn." - Được Trương Tịch cho phép, Hoa Nhĩ không ngần ngại nói ra suy nghĩ trong lòng. Nô tỳ trong cung, nói ra mấy lời này nếu để người khác nghe được chính là tìm đường chết. Nhưng nghĩ đến những chuyện Chu tần gây ra cho chủ nhân của mình, Hoa Nhĩ lại không kiềm lòng được. Nếu nàng ta sanh ra một công chúa thì không sao, nhưng sinh ra một hoàng tử thì chắc chắn nàng ta sẽ lại có suy nghĩ không an phận rồi.

Đáp lại nàng ấy, Trương Tịch chỉ cười khẽ rồi hướng đôi mắt về hướng gian phòng phía trước, nơi Chu tần đang chuyển dạ. Trẻ con vô tội, bất luận nàng ta sinh ra là công chúa hay hoàng tử thì đều là con của Sở Định Long. Nàng nhất định sẽ làm hết sức để bảo bọc chúng với cương vị là hoàng hậu. Thế nhưng chỉ nàng mới hiểu rõ rằng trong lòng nàng có bao nhiêu muộn phiền. Có nữ nhân nào trên thế gian này, nhìn thấy nữ nhân khác sinh con cho nam nhân mình yêu mà lòng có thể thanh thản đây chứ?

Hơn ba canh giờ sau, tiếng trẻ con khóc bắt đầu vang lên. Trên dưới Tô Dạ cung thở phào nhẹ nhõm, trút được gánh nặng trong lòng xuống. Thương ma ma vội vội vàng vàng quấn đứa nhỏ vào khăn, định đem đến cho Trương Tịch nhìn. Nhưng ngay lúc đó, Chu tần nằm trên giường hãy còn mỗi một đã lên tiếng:"Là hoàng tử...đúng không?..."

"Bẩm nương nương..." - Thương ma ma ôm đứa nhỏ trong vòng tay, khó xử không dám đáp. Chu tần không nhận được câu trả lời liền kích động ngồi dậy, hướng về phía bà ta lặp lại câu hỏi một lần nữa:"Nói cho bản cung biết, có phải là hoàng tử hay không?"

Nô tỳ cận thân sợ nàng ta té xuống khỏi giường nên lập tức chạy đến đỡ lấy. Hai mắt Chu tần nhìn tựa như muốn giết người vậy, khiến Thương ma ma sợ đến mức quỳ xuống. Đôi tay bà ta ôm lấy đứa nhỏ đó vào lòng, cố gắng dỗ cho nó nín khóc. Vừa lúc này, Trương Tịch cùng Hoa Nhĩ bước đến cửa của gian phòng.

"Là công chúa....sao?" - Giọng Chu tần run run, cổ kim nén con tức giận trong lòng. Từ lúc biết mình mang long thai, thứ nàng ta hi vọng nhất là sinh ra một hoàng tử. Chỉ có như vậy, địa vị và quyền lực của nàng ta trong hậu cung này mới có thể vững vàng. Bây giờ sinh ra một công chúa, lớn lên chỉ có thể gả đi thì có ích gì? Càng nghĩ, lửa giận trong lòng nàng ta càng dâng lên cao hơn.

"Chu tần nương nương đừng lo lắng, nhị công chúa đáng yêu xinh đẹp như vậy hoàng thượng sẽ rất thương yêu..." - Nhận thấy sự giận dữ của Chu tần, Thương ma ma liền tìm cách nói đỡ cho công chúa. Nhưng nàng ta lại không một chút động lòng, tay run run chỉ thẳng về hướng đứa nhỏ mà hét lớn:"Được thương yêu thì có ích gì? Lớn lên thì cũng chỉ bị gả đi thôi, giống như tiện nhân hoàng hậu kia vậy."

Nghe mấy lời hỗn xược của Chu tần, Trương Tịch cố kìm nén sự giận dữ trong lòng. Nữ nhân này không biết trời cao đất dày, ở dưới trướng của nàng mà dám phi báng như vậy. Khác nào nàng ta không xem trọng ban giao hai nước Sở Nguyên - Định ra gì. Nhưng nể tình nàng ta vừa mới hạ sinh cho Sở Định Long một vị công chúa, nàng sẽ không so đo chuyện này. Xem như này giờ nàng mắt nhắm mắt mở không nghe cũng không thấy gì cả.

"Đem cái thứ vô dụng này vứt ra ngoài cho bản cung!" - Chu tần cầm lấy gối quăng về phía Thương ma ma. Bà ta sợ tiểu công chúa bị thương tổn nên lấy thân che lại. Nào ngờ Chu tần không biết tiết chế, nhìn thấy cung nữ cạnh giường đang cầm một chậu đồng đầy nước nóng liền chụp lấy mà ném về phía họ lần nữa.

Lúc này, Trương Tịch nhìn thấy liền dùng thân che cho tiểu công chúa. Nước nóng bắn vào y phục nàng, thấm thấu vào da thịt rất bỏng đến cùng cực. Cẩn chặt môi, Trương Tịch cố gồng mình chịu đựng. Các cung nhân của Tô Dạ cung bị hoảng sợ, nhìn thấy nàng bị như vậy liền tái mặt.

"Hoàng hậu nương nương!" - Hoa Nhĩ chạy đến, đỡ lấy Trương Tịch đang sắp ngã khụy xuống. Nàng ấy lo lắng tột độ, liên tục hỏi nàng có sao không. Nhưng đổi lại, nàng chỉ hướng phượng nhãn về phía tiểu công chúa mà hỏi:"Nhị công chúa không sao chứ?"

"Hoàng hậu nương nương, công chúa không sao cả. Nhưng còn người..." - Nhìn thấy tình trạng của Trương Tịch, Thương ma ma có chút kinh sợ. Trong

hậu cung này, người người hại nhau là điều tất yếu. Lòng người thâm sâu, ngay cả khi một đứa nhỏ sinh ra nơi đây thì vĩnh viễn là cái gai trong mắt người khác. Vậy mà nữ nhân này lại chẳng nề hà phụng thờ mà đi cứu con gái của kẻ thù. Phải chăng giữa đồng bần như nhúc kia lại mọc ra một đóa sen tỏa hương thơm ngát.

Tương Tịch khẽ lắc đầu tỏ ý không sao, nhưng chưa được ba khắc đã ngất đi trên tay Hoa Nhĩ. Đám người trong Tô Dạ cung đổ một tầng mồ hôi lạnh, liên tục hô hào kêu gọi thái y. Riêng chỉ có một nữ nhân, đưa đôi mắt sắc bén đến chiếc kéo đặt trên bàn gần đó mà lầm bầm: "Tiện nhân!"

Lúc Tương Tịch tỉnh lại, cũng là vào ngày hôm sau. Xung quanh nàng có Phan thái y, Hoa Nhĩ, mấy cung nữ hầu hạ ở Phụng Hoan Cung. Nhưng điều làm nàng chú tâm nhất, chính là bóng dáng gập gù của một nam nhân ở cạnh giường.

"Nương nương, hoàng thượng từ đêm hôm qua nghe tin người xảy ra chuyện đã đến đây, cả đêm đều ở cạnh người không rời." - Hoa Nhĩ cẩn thận đỡ nàng dậy, tránh không chạm vào vết thương. Nhưng chỉ cần nàng vừa cử động thì con đau buốt đã thấu đến tận xương tủy. Nam nhân kia bị kinh động liền giật mình tỉnh giấc mà hốt hoảng hỏi nàng: "Tịch, nàng có gì không thoải mái sao?"

Nhìn kĩ từ trên xuống dưới Sở Định Long khiến Tương Tịch không khỏi giật mình. Hoàng bào có chút xóc xếch, đôi mắt mệt mỏi, nhưng khuôn mặt lại không giấu được vẻ lo lắng cho nàng. Khẽ lắc đầu, Tương Tịch cố gắng trấn an hắn: "Hoàng thượng, thiếp không sao nữa rồi..."

"Nàng cũng thật hồ đồ quá rồi, đang mang long thai lại không biết cân nhắc mà chạy ra đó làm gì?"

"Tính mạng con trẻ quan trọng. Huống hồ còn là cốt nhục của hoàng thượng thì dù là hi sinh cái mạng này thân thiếp cũng không từ."

Nghe qua mấy lời này, kẻ nào không biết lại cho rằng Tương Tịch là kẻ giả tạo. Nhưng quả thực nàng hiểu những đứa trẻ này, sinh ra trong hoàng thất là vinh hạnh, cũng là bất hạnh của chúng. Nàng không nhận nàng là kẻ cao thượng, nhưng trẻ con là vô tội. Dù cho sau này nàng có phải dùng đến mưu hèn kế bẩn thế nào đối phó với lòng người thâm độc trong hậu cung thì nàng cũng tuyệt đối không đụng đến chúng.

Nhắc đến nhị công chúa, Tương Tịch mới giật mình. Nàng sợ rằng Sở Định Long đã đem đứa bé này về cho Chu tần, như vậy dễ khiến nàng ta lần nữa nổi điên mà hại nó lắm. Tay ngọc nàng cầm lấy tay hắn, lo lắng hỏi: "Hoàng thượng, nhị công chúa có sao không?"

"Nhờ ơn cứu mạng của nàng, con bé đã không sao nữa rồi. Trẫm đã cho Thương ma ma ẵm con bé về Long Nhi điện chăm sóc rồi." - Nhìn thấy nét mặt lo lắng và sợ hãi tột độ của Tương Tịch, Sở Định Long biết rõ nàng đang nghĩ đến chuyện gì. Ôm lấy nữ nhân nhỏ bé đó vào lòng, hắn ra sức trấn an rồi lại mắng nàng: "Nàng phải xem lại nàng kia, lo cho con của người khác mà bỏ quên con chúng ta mất rồi."

Nói đoạn, Sở Định Long vươn tay sờ lên phần bụng còn chưa nhô lên của nàng, trân quý vô cùng. Hoa Nhĩ biết không nên làm phiền hai người, nên lui ra ngoài, trên môi vẫn thấp thoáng nụ cười. Cả gian phòng không còn ai nữa ngoài hai người, lúc này Tương Tịch mới khe khẽ cất giọng hỏi: "Hoàng thượng, Phan thái y đã nói cho người biết rồi sao?"

"Lúc nàng ngất đi, hắn ta hốt ha hốt hải vừa chẩn mạch xong cho nàng thì đã nói hết với ta." - Nhớ đến chuyện này, trong lòng Sở Định Long có chút tức giận. Nàng mang long thai hơn bốn tháng lại nhờ thái y giấu hắn, không biết là trong lòng rốt cuộc có ý gì. Lỡ đâu lúc nàng cứu nhị công chúa xảy ra cơ sự gì thì bảo hắn làm sao chịu thấu?

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Sở Định Long, Tương Tịch khẽ cúi đầu như một đứa nhỏ bị phát hiện làm sai. Lúc đầu nàng muốn nói với hắn, nhưng lại suy nghĩ đến chuyện cần làm lâu dài nên mới giấu đi. Len lén nhìn lại bị ánh mắt hắn dọa đến sợ hãi, khe khẽ nói: "Thần thiếp nghĩ hoàng thượng vừa mới tỉnh lại, vốn dĩ muốn đợi khi nào người khỏe hơn sẽ báo..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Mưu đoạt quyền vị 4

Sở Định Long thở dài một hơi, trách thầm trong lòng rằng Tương Tịch nàng lại quá lo nghĩ rồi. Nữ nhân khác trong hậu cung khi nghe bản thân mang long thai thì liền muốn nhảy cẫng lên cho hắn biết. Còn nàng thì mang đi giấu kín trong lòng. Rồi hắn lại nghĩ đến chuyện nàng dùng thân cứu nhị công chúa của hắn. Lỡ như lúc đó nàng xảy ra chuyện gì, hắn sẽ điên lên mất.

Một lát lâu sau đó, Tương Tịch vẫn được Sở Định Long ôm vào lòng. Tựa như hắn sợ rằng chỉ cần buông tay ra thì nàng sẽ biến mất lập tức. Tương Tịch nở một nụ cười nhẹ nhàng, đưa người dựa vào lòng hắn. Đợi người, nếu có thể chỉ dừng lại với thời khắc bình yên này thì thật may mắn quá rồi. Nhưng tiếc rằng trời không chiều lòng người, đoạn thời gian sống yên bình lặng trong hậu cung chẳng lúc nào dài lâu.

Khi cả Sở Định Long và nàng đều đang ôm nhau an ủi nhau thì một tiểu thái giám từ bên ngoài chạy vào, hốt hải bẩm tấu:

"Hoàng thượng...hoàng thượng..."

"Đây là nơi nào, ai cho phép người tự tiện chạy vào?"

Ánh mắt sắc lạnh của Sở Định Long liếc nhìn tiểu thái giám kia, ngữ khí có chút không hài lòng. Biết mình thất thố, tiểu thái giám kia liền quỳ sụp xuống tạ tội.

"Nô tài vì chuyện quá cấp bách nên mới bạo gan chạy vào, mong hoàng thượng thứ tội."

Lúc này, Trương Tích mới xoay sang hẳn để ra chiều xoa dịu con giận trong hắn. Nhìn tiểu thái giám kia run rẩy không ngừng, nàng có chút cảm thán trong lòng. Phận nô tài trong cung tựa như cỏ rác, chỉ cần phật ý chủ tử thì sẽ bị giẫm đạp không thương tiếc. Vậy nên ngoài việc làm tốt phận sự của mình thì còn phải học cách nhìn sắc mặt chủ tử để có thể thuận lợi trèo lên cao. Bằng không thì không chỉ bị xem như một con chó bị người khác dẫm lên, mà còn dễ dàng mất mạng như chơi.

Nghe thấy lời nàng xoa dịu, Sở Định Long mới có thể ổn định lại tâm tình. Từ lúc hắn tỉnh lại đến giờ chưa được bao lâu mà đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện. Điều này làm hắn tự hỏi khi hắn đang còn mê man thì Trương Tích đã phải một mình đương đầu với chuyện khủng khiếp gì. Nữ nhân của hắn, người mà hắn yêu thương quá thật quá kiên cường rồi.

"Có việc gì còn không mau nói đi?"

Sở Định Long đưa mắt nhìn xuống tiểu thái giám kia, giọng nói trở về vẻ bình bình ổn ổn. Nhưng đầu đó trong giọng nói lại luôn mang vẻ uy nghiêm đến kì lạ, khiến người nghe được không rét mà lại run. Tiểu thái giám kia này giờ quỳ sụp dưới đất, được cho phép mới dám cất lời:

"Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương! Tô Dạ cung sai người đến báo...."

Lại là Tô Dạ cung. Cái tên cung này vừa nghe thấy đã khiến chân mày của Sở Định Long nhíu lại không vui. Chu tần này vừa sinh xong đã lớn tiếng nhục mạ hoàng hậu, còn đã thương phụng thờ, đem công chúa mà mình thân sinh ra trực tiếp ghét bỏ. Tội của nàng ta còn chưa đủ hay sao còn tìm cách gây chuyện. Trương Tích thì bình tĩnh hơn hẳn, nhẹ nhàng giục tiểu thái giám kia nói rõ:

"Tô Dạ cung đã xảy ra chuyện gì mà người phải ấp úng như vậy? Còn không mau nói cho rõ."

Được sự cho phép của nàng, tiểu thái giám kia mới dám nói ra. Nhưng chuyện y nói ra càng khiến Sở Định Long dâng lên cơn cuồng nộ trong lòng. Hóa ra Chu tần trong cơn điên loạn đã định dùng kéo tự vẫn. Nào ngờ cung nữ cận thân của nàng ta vừa vịn đi vào nhìn thấy nên ngăn cản lại. Xui xẻo cho số phận của người cung nữ đó, trong lúc dẫn cô lại bị nàng ta đâm vào người nên mất mạng.

Đám cung nhân ở Tô Dạ cung bị dọa cho sợ nên chỉ đành dùng dây trói nàng ta lại rồi đi bẩm tấu lên Sở Định Long nhờ phân xử. Trương Tích nghe mấy lời này của tiểu thái giám kia, liền cảm thấy xung quanh nam nhân kia bị bao bọc bởi hàn khí khiến người khác lạnh xương sống. gương mặt hắn tuy không còn biểu lộ chút xúc cảm nào nữa, nhưng tận sâu bên trong nàng biết rõ ngọn lửa thịnh nộ của hắn đang bốc cháy ngùn ngụt.

Phi tần trong hậu cung, tự vẫn chính là đại tội. Nhẹ nhất là đưa vào lăng cung, nặng nhất chính là ảnh hưởng đến gia tộc nhà mẹ. Nhìn tình thế bây giờ của Chu tần, e là chẳng còn xem trọng đến an nguy của gia tộc nàng ta nữa ra. Thường nghe nói khi đã quá tuyệt vọng thì sẽ phát điên. Chu tần mong chờ bản thân sinh ra một hoàng tử để tranh đoạt quyền lực, vậy nhưng bản thân chỉ sinh ra được công chúa nên mới điên loạn như vậy.

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, Trương Tích muốn xin Sở Định Long nghĩ đến tình nghĩa với công chúa mà cho Chu tần một con đường sống. Đứng ở cương vị là một mẫu thân, nàng không muốn nhìn cảnh công chúa chưa chào đời được bao lâu đã phải chịu cảnh mất đi người thân sinh ra mình. Hùm dữ không ăn thịt con, nàng nghĩ rằng dù Chu tần không thích công chúa nhưng ắt hẳn sẽ yêu thương con bé hết mực. Nhưng lời nàng còn chưa nói ra, Sở Định Long đã chậm chậm đứng lên rồi đi. Trước lúc ra khỏi cửa cung, hắn còn cẩn trọng dặn dò đám cung nhân nhớ chăm sóc nàng cẩn thận.

Bóng dáng Sở Định Long vừa khuất về phía xa xăm thì Hoa Nhi cũng vừa hay bụng chén thuốc vào cho Trương Tích. Nhìn thấy nàng ấy, lòng nàng mới có thể an ổn đôi chút. Khẽ đến bên cạnh nàng, Hoa Nhi đặt chén thuốc lên bàn gần đó rồi đỡ nàng ngồi dựa lên gối. Vì vùng phồng của nàng chủ yếu ở lưng nên lúc dựa vào thì cảm giác đau đớn đến tận cùng truyền lên khiến nàng không tự chủ mà rơi một dòng lệ. Hoa Nhi thấy vậy thì lo lắng vô cùng, liền truyền thêm một cung nữ đến ngồi đỡ cho nàng.

Chật vật mất một lúc lâu, Trương Tích mới có thể ngồi vững lại. Cảm lấy chén thuốc đưa từ tay Hoa Nhi, nàng gắng gượng uống hết. Mùi thuốc có chút nồng đậm, còn vị lại đắng ngắt nơi cổ họng. Sau khi uống thuốc xong, nàng được Phan thái y đến chẩn mạch. Cũng từ đây, nàng biết được một chuyện khiến nàng không tin được về Chu tần.

Theo lời Phan thái y nói qua, từ lúc mang thai thì nàng ta luôn cho vùi Cổ thái y vốn là đồng môn của ông ta vào cung để chẩn mạch. Mà thái độ của Cổ thái y khi trở về lại nhiều lần sâu oán, thường ở lại trong khu chế thuốc để điều chế loại thuốc gì đó. Trong một lần khi ông ta vào phòng kiểm người này thì phát hiện trên bàn có rất nhiều đơn thuốc, đọc qua thì nhận ra đó là những đơn thuốc dùng để sinh con trai từ nhân gian.

"Ý của người là Chu tần muốn Cổ thái y điều chế thuốc hạ sinh con trai?"

Mây phượng Trương Tích khẽ nhíu lại, tâm tình có đôi chút phức tạp. Nàng thường nghe nói không chỉ nữ nhân trong hậu cung mà cả ở nhân gian khi muốn sinh con trai đều đi tìm những phương thuốc nổi tiếng được lưu truyền. Thực hư về công dụng thì nàng chưa được nghe qua, nhưng nàng đã nhìn thấy nhiều nữ nhân xung quanh nàng sử dụng qua.

Năm xưa Hiền phi của phụ hoàng nàng mang thai Thuần Dung, ngày đêm dùng thứ thuốc không rõ được tính để mong sanh ra một hoàng tử. Mục đích của bà ta là muốn dùng đứa con ấy để tranh đoạt sủng ái từ phụ hoàng, lật đổ mẫu hậu của nàng xuống. Nào ngờ Thuần Dug sinh ra là một công chúa lại ốm yếu liên tục do ảnh hưởng của thứ thuốc kia từ trong bụng mẹ, khiến phụ hoàng nàng càng ngày càng lo lắng không yên. Hiền phi vì cho rằng Thuần

Dung là kẻ đã khiến bà ta không thể trèo lên cao được nên ra chiều ghét bỏ, thậm chí đưa đến còn chẳng thèm nhìn mặt. Cuối cùng phụ hoàng nàng phát hiện ra chuyện bà ta làm, nhưng lại nể tình Thuần Dung còn nhỏ lại thêm bà ta đã không thể sinh thêm một đứa con nào khác nữa nên chỉ bỏ mặc bà ta ở trong cung chẳng lui tới. Nhưng điều mà cả phụ hoàng và Trương Tịch không ngờ được là nữ nhân ấy lại gieo vào đầu Thuần Dung những điều thù hận, khiến nàng ta không ít lần dốc tâm cơ hại nàng.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, hạ thần chỉ vô tình nhìn thấy cũng không biết rõ có phải là sự thật hay không. Đến báo cũng là mong nương nương điều tra rõ ràng vì..."

Phan thái y nói được một nửa, liền đưa mắt nhìn quanh. Bộ dạng của ông ta như là đang lo sợ tai vách mạch rừng, sẽ bị người khác truyền ra ngoài sẽ đem đến tai vạ không biết chừng. Hiểu ý ông ta, Trương Tịch quay sang Hoa Nhĩ kêu đám nô tài ra ngoài cửa canh gác, không có ý của nàng thì không ai được vào. Sau khi tất cả đám nô tài ra ngoài chỉ còn lại ba người là nàng, Phan thái y và Hoa Nhĩ thì nàng nhẹ giọng nói:

"Bây giờ chỉ còn bốn cung và Hoa Nhĩ ở đây, người có việc gì cứ nói cho rõ ràng."

Được sự cho phép của nàng, ông ta mới quỳ xuống dưới đất tâu rõ:

"Bẩm hoàng hậu nương nương, nhị công chúa được sinh ra khó khăn lại yếu ớt. Đêm qua thần có đến xem xét sức khỏe cho ngọc thể của công chúa thì phát hiện ra công chúa tiếng khóc bỗng mạnh vô cùng, lại thêm sắc da nhợt nhạt. Thần lúc trở về có nghĩ qua rằng liệu có phải là do loại thuốc mà Cố thái y cho Chu tần uống hay không nên muốn nhờ người đến hỏi ngài ấy rốt cuộc thứ thuốc đó là gì để hạ thần có thể căn cứ theo đó mà chữa trị cho công chúa."

Tay ngọc Trương Tịch siết chặt lại, phượng nhãn nhuốm một mảng mờ ảo không phân định được. Nàng nhìn qua Hoa Nhĩ, cẩn trọng nói ra từng lời:

"Hoa Nhĩ, người đi đến chỗ của Chung Quân đại nhân nhờ ngài ấy điều tra Cố thái y. Nhất định phải nhớ đem tất cả sổ ghi chép của hắn ta về đây."

"Nô tỳ sẽ đi làm ngay."

Hoa Nhĩ nhận lệnh của nàng, liền lui ra ngoài để thi hành. Còn lại Phan thái y ở lại cùng nàng thảo luận một số chuyện về an thai và chữa trị cho nhị công chúa. Một lúc lâu sau đó thì Sở Định Long cũng vừa về đến, gương mặt tràn đầy sự phẫn nộ. Nàng nói qua chuyện Phan thái y đã bẩm báo cho hắn thì con thịnh nộ của hắn càng lớn. Trong đêm hôm đó, hắn xuống chỉ phe Chu tần làm thường dân đẩy vào lãnh cung, còn nhị công chúa thì đưa cho Khương tần nuôi dưỡng. Điều đáng hận là lúc biết mình bị phế, Chu tần vẫn ngoan cố cho rằng do mình sinh ra nhị công chúa nên bị ghẻ lạnh nên buông lời nguyên rủa cả đứa con mình sinh ra. Điều đó làm cho lòng Trương Tịch có chút đau lòng thay công chúa khi có thân mẫu tàn nhẫn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Triều chính khuynh đảo 1

Trong lúc Trương Tịch đang cùng với Phan thái y bàn luận thì Sở Định Long đã dẫn theo Vương công công cùng một số nô tài đi đến Tô Dạ cung. Phi tần nào trong cung sau khi sinh xong thường được các cung khác đến chúc mừng không ngớt, nhưng ở đây lại trái ngược. Quang cảnh tiêu điều vắng lặng, mấy tên nô tài đàn tỳ tập một góc để bàn luận điều thị phi vừa thấy hắn đến liền chạy đến thỉnh an.

Khê phát tay, Sở Định Long ra hiệu tất cả ở ngoài, một thân một mình tiến vào nơi Chu tần đang bị giữ lại. Khác hoàn toàn với thường ngày lúc nào cũng ngập tràn ánh sáng, hôm nay nơi đây lại bị bao trùm bởi vẻ u ám và ngột ngạt. Chu tần trên người mặc một bộ y phục xơ xác bị trói ngồi trên giường, gương mặt xinh đẹp hốc hác lại có chút ngơ ngẩn ngẩn. Vừa thoát nhìn thấy hắn vừa bước vào, đôi mắt nàng ta lại sáng rực như nhìn thấy vàng.

"Hoàng thượng...hoàng thượng..."

Thanh âm của Chu tần có chút gấp gáp, muốn chạy đến bên Sở Định Long nhưng vừa đứng dậy đã ngã khụy xuống. Nàng ta từ lúc sinh hạ công chúa đến giờ đã không chịu nghỉ ngơi, còn thường xuyên sinh sự nên sức khỏe vẫn còn rất yếu. Thêm nữa vì chuyện không thể sinh ra một hoàng tử nên bộc phát công tâm, càng khiến cho sinh mệnh nàng ta giống như mảnh chi treo chuông, có thể chết bất cứ lúc nào. Còn về phía Sở Định Long, trái với vẻ vui mừng của nàng ta thì hắn chỉ mang một khuôn mặt lạnh nhạt, thậm chí trong mắt lộ ra vài phần chán ghét.

"Nàng vừa sinh con xong tại sao không lo điều dưỡng sức khỏe, hà cớ còn gây náo loạn hoàng cung?"

Nữ nhân dưới đất nghe hắn hỏi chưa gì đã rơi lệ, dung mạo xinh đẹp cũng nhuốm mấy phần bi ai. Nhưng rơi vào mắt của Sở Định Long chỉ là một bộ dạng giả tạo đến kinh tởm. Nàng ta quỳ dưới chân hắn, nghẹn ngào đáp lời:

"Thần thiếp nào dám kinh động thánh giá, chẳng qua hổ thẹn bản thân không thể sinh cho hoàng thượng một hoàng tử nên chẳng thiết sống."

Vừa nói những giọt lệ của Chu tần càng chảy dài, nhìn qua thật khiến lòng người xót thương. Cảnh môi Sở Định Long nhếch lên, ánh mắt đầy thích thú như đang nhìn nàng ta diễn nốt vở hí kịch dở tệ này. Nữ nhân chốn hậu cung vốn dĩ thâm sâu khó lường, hắn biết rõ bởi hắn là kẻ sinh ra và lớn lên từ nơi bề ngoài xa hoa mỹ lệ, bên trong lại thối nát tột cùng này. Nhưng người quỳ dưới chân hắn này, rốt cuộc nàng ta có bao nhiêu cái mặt còn giấu sau cái

mặt nạ xinh đẹp tuyệt trần ấy, quả thật hẳn rất muốn biết.

Dường như biết Sở Định Long không để tâm đến những giọt lệ của mình, Chu tần càng ra sức khóc lóc bạo hơn. Thậm chí còn mang cả công chúa mà nàng ta vứt bỏ ra bao biện. Lúc này, con thịnh nộ trong người Sở Định Long bùng phát tới cùng, không chút nhân từ liền dùng chân đạp nàng ta một cái thật mạnh. Bị bất ngờ nên Chu tần không kịp phản ứng, liền ngã nhào xuống đất, khiến đầu đập mạnh xuống. Máu từ đầu của nàng ta chảy xuống đất thành vũng lớn, thấm ướt cả y phục.

"Người còn có mặt mũi nhắc đến nhị công chúa sao đồ tiện nhân?"

Giương mặt Sở Định Long tràn đầy ngữ khí tức giận, nhìn vào nơi sâu trong mắt hắn có thể cảm nhận rõ sát khí ngùn ngụt. Nhìn nữ nhân dưới đất trên gương mặt toàn máu là máu, nhưng hắn vẫn không có một chút lưu tình. Nhưng Chu tần lại không cam tâm, liền bám lấy chân hắn mà khóc lóc:

"Thần thiếp là thân mẫu của nhị công chúa mà hoàng thượng.."

"Thân mẫu? Có thân mẫu nào con vừa sinh ra đã chối bỏ, dùng nước sôi tạt nó, lại còn nguyên rửa nó như người hay không? Người là độc mẫu thì đúng hơn!"

Ở bên ngoài dù đã đóng kín cửa nhưng vẫn nghe rõ ràng giọng điệu tức giận của Sở Định Long. Trong lòng họ đều chắc chắn rằng Chu tần nương nương sẽ không giữ được nữa rồi. Nhưng còn nhị công chúa vừa mới sinh ra cần có thân mẫu bên cạnh, hẳn dù có tức giận đến mức nào cũng phải nghĩ đến thể diện của công chúa. Liệu rằng hắn có thể xuống tay với Chu tần chăng?

Có lẽ tất cả mọi người đều quên rằng, Sở Định Long hẳn vốn không để một chút cản trở nào ngăn đường chuyện hắn đã quyết. Hẳn vốn chỉ định nhếch môi, khoắc tay ra sau lưng nhìn Chu tần kia khua môi múa mép đến mức nào. Hồ dữ không ăn thịt con, nàng ta ngay cả con mình cũng không có chút nhân tính nào. Nào ngờ tiện nhân này ngay cả chút tự trọng đã cạn sạch, dám đem đứa con nàng ta đã chối bỏ ra làm lá chắn. Điều này khiến chút kiên nhẫn của hắn lập tức biến mất, đem sự cuồng nộ thể hiện ra ngoài.

Chu tần ôm một đầu đầy máu, mặt đầm lệ ngược nhìn hắn. Xuất thân của nàng ta là thiên kim của một đại thần trong triều, từ nhỏ đến lớn chưa khi nào phải chịu cảnh bị đánh. Tất cả những người xung quanh nàng ta, lúc nào cũng xum xoe nịnh hót, nâng nàng ta như nâng hoa trong tay. Lần đầu tiên trong đời, nàng ta bị đánh đến mức như này. Sự uất hận như hiện rõ trong đáy mắt Chu tần, nhưng nàng ta vẫn cố kìm nén lại trong lòng mà nói:

"Hoàng thượng, thần thiếp quả thực không có. Người đừng nghe hoàng hậu và lũ tiểu nhân loạn ngôn."

"Hoàng hậu là ai mà cho phép người ở đây nói xằng nói bậy về nàng ấy?"

Càng nói, Sở Định Long càng tức điên hơn. Chu tần bị hắn quát đến ngất mặt ra, chỉ còn dám giương mắt đầy bi ai nhìn hắn, còn miệng lập tức ngậm chặt lại. Lúc này vừa hay Vương công công có việc đi vào bẩm báo với hắn, nhìn thấy tình cảnh trước mặt liền e dè khề khề:

"Hoàng thượng, Chung đại nhân báo đến, nói Lạc quốc đã đem binh mã chiếm được hai trấn ở phía Tây. Còn có..."

"Còn có chuyện gì? Tại sao không nói rõ ràng mà cứ ấp a ấp úng?"

Trước mặt các nô tài trong cung, Sở Định Long liền lấy lại bộ dạng nghiêm nghị không lộ chút cảm xúc. Hẳn ta nghe thấy Vương công công bẩm báo không dám nói hết, e rằng có chuyện lớn xảy ra. Và ngay lúc này, hắn lại không để ý thấy nụ cười đầy ẩn ý trên gương mặt Chu tần.

"Còn có... ở phía Đông, quân lính của Định quốc đã vây hãm lấy hơn năm trấn. E rằng quân của ta ở đây đã khó lòng cầm cự."

Tin vừa nghe qua như sét đánh ngang tai Sở Định Long, khiến gương mặt hắn lập tức lộ rõ vẻ kinh ngạc. Định quốc không phải đang trong mối quan hệ hòa thân rất tốt với Sở Nguyên sao, hà cớ gì lại đem binh sang xâm lấn? Họ quên mất rằng công chúa của họ đang là hoàng hậu của hắn rồi sao? Còn Trương Tịch, liệu rằng nàng có biết được rằng mẩu quốc của nàng không màng đến an nguy của nàng mà phá hủy bang giao hai nước không? Nếu biết được thì nàng sẽ như thế nào, Sở Định Long quả thật không dám nghĩ đến.

"Hoàng hậu... đã biết việc này chưa?"

"Hoàng thượng an tâm, hoàng hậu đang mang long thai nên chúng nô tài tự biết cẩn ngôn."

Nghe Vương công công nói mấy câu này, lòng Sở Định Long cuối cùng cũng trút được một phần gánh nặng. Đợi khi nào hắn giải quyết xong chuyện này hoặc Trương Tịch sức khỏe đã ổn định thì hắn sẽ đích thân nói cho nàng biết tất cả. Nhìn đến Chu tần đang một thân đầy máu quỳ dưới đất, hắn lại càng thêm phần chán ghét khi nhớ về cảnh Trương Tịch vì nàng ta mà bị bóng. Nhưng chính vì lại càng quan trọng, hắn không thể vì nàng ta mà chậm trễ nữa.

Sở Định Long phất tay áo, không chút ngoái đầu đi ra khỏi cửa cung. Bấy giờ, Chu tần mới lại một phen náo loạn cả lên, chạy theo định giữ chân hắn lại. Nhưng bước chân nàng ta chưa kịp bước tới gần hắn, đã bị Vương công công cản lại. Gương mặt ông ta nghiêm lại, lời nói tuy bề ngoài vẫn mang vẻ kính trọng nhưng tận sâu trong đó lại mang hàm ý khinh thường:

"Nương nương, hoàng thượng triều chính bận rộn. Không thể cùng người ở đây uống trà luận thi thơ nữa rồi."

"Hỗn xược, một tên hoạn quan cũng dám cản đường của bần cung?"

Chu tần đứng trước mặt của Vương công công, dám nói ra hai chữ "hoạn quan" một cách miệt thị. Nữ nhân này sắp chết đến nơi còn gây nghiệp chương

khiến người khác khinh ghét. Nhưng Vương công công lại không thích so đo với thứ nữ nhân tâm kế quá dơ bẩn lại ngu xuẩn như nàng ta, nên chỉ mỉm cười rồi đáp:

"Nương nương đừng hao tâm tổn sức với một tên hoạn quan như nô tài, thiết nghĩ người nên nghĩ cách làm sao để giữ cái đầu của mình an vị trên cổ đi đã."

Lời nói của ông ta vừa dứt, sắc mặt Chu tần lập tức tái nhợt lại. Nhưng làm sao một người là chủ tử như nàng ta lại có thể chịu sỉ nhục như vậy, liền bất chấp sự ngăn cản của Vương công công mà xông ra ngoài. Bộ dạng nàng ta không có chút sự tôn quý nào của phi tần, khiến càng nhìn càng thấy chán ghét.

"Buông ta ra, bốn cung phải đi gặp hoàng thượng!"

Ở bên ngoài cửa Tô Dạ cung, từ lúc nào đã có hơn mười thị vệ đứng gác. Chu tần vừa xông ra khỏi cửa liền bị chặn lại. Con giận dữ khiến nàng ta phát điên, mặt kẻ máu từ phần đầu còn chưa lau hết, dây tóc còn chưa côi mà đứng ở cửa cung la lối. Một thị vệ đứng cạnh ở đó mới giải thích nguyên do cho nàng ta hiểu rõ:

"Chu tần nương nương, hoàng thượng đã hạ lệnh chúng nô tài ở đây canh giữ để người nghỉ ngơi. Không có lệnh của hoàng thượng, chúng nô tài không dám để người ra ngoài."

"Người nói láo, hoàng thượng nhất định không làm vậy với bốn cung. Ta vừa mới hạ sinh cho người nhị công chúa cơ mà, nhất định...nhất định là các người giả truyền thánh chỉ..."

Tay ngọc Chu tần chỉ thẳng vào mặt tên thị vệ kia hét lớn. Nàng ta vừa hạ sinh công chúa, cho dù có phạm tội thì Sở Định Long phải nghĩ đến công chúa không thể không có thân mẫu bên cạnh mà suy xét lại. Trong lòng nàng ta nghĩ rằng chắc chắn là hoàng hậu kia lợi dụng lúc này bắt ép, muốn khiến nàng ta không thể gặp hấn để nói cho rõ ràng.

Nhưng suy nghĩ đó lại ngay bị Vương công công dập tắt tại chỗ. Ung dung đến bên cạnh nữ nhân đang điên loạn kia, ông ta cười nhẹ rồi nói:

"Nương nương nghĩ nhiều quá rồi, bọn họ chẳng qua chỉ là những tên thị vệ quèn, làm gì có gan giả truyền thánh chỉ? Nô tài chỉ khuyên người một câu, chờ đến khi hoàng thượng xử trí người thì nên ăn no ngủ kĩ. Không chừng xuống dưới địa phủ lại thành con ma đói thì khổ."

"Người!"

"Nô tài còn có chuyện cần làm, xin phép cáo lui trước."

Nghe đến đó thôi, Chu tần đã không thể chịu nổi nữa, hai mắt trừng trừng nhìn Vương công công. Lén voi xuống chó, coi như hôm nay nàng ta đã biết rõ. Nhưng ngoài việc nhìn ông ta bước ra ngoài kêu thị vệ đóng cửa lại, nàng ta chẳng thể làm gì được nữa. Thời khắc cánh cửa cung đóng sầm lại, Chu tần vì tức đến bực phát công tâm, ngã khụy xuống ngất xỉu tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Triều chính khuyh đảo 2

Mấy ngày liền triều chính không thể nào yên. Lạc quốc cùng Định quốc hai bên đánh vào, khiến Sở Nguyên không trở tay kịp. Mấy lão đại thần lại vinh vào cơ này mà chỉ trích hoàng hậu, cho rằng Trương Tịch nàng nhất định là nội gián, trong ứng ngoại hợp mà đem quân đánh vào ngay lúc này. Thêm cả sứ giả Khánh Hưng đột nhiên biến mất không lí do, khiến chuyện họ nói có thêm căn cứ.

Sở Định Long mấy đêm liền không ngủ vì lo lắng cho chuyện triều chính, nên vết thương cũng tái phát mấy lần. Vốn là một hoàng đế, hấn không cho phép bản thân yếu mềm mà gục ngã nên nén đau mà tiếp tục bàn luận với các triều thần. Thêm nữa là hấn muốn mượn chuyện này để tránh lúc này gặp mặt Trương Tịch. Bang giao hai nước bị phá bỏ, nàng lại đang có thai nếu biết được thì hấn dám chắc rằng sẽ khó lòng chịu nổi. Để biết được tình hình của nàng, mỗi ngày hấn đều cho thông truyền Phan thái y sau khi chẩn mạch đề hỏi về tình trạng của nàng. Từ đó hấn biết được rằng long thai trong bụng nàng rất yếu ớt, chỉ cần chịu một chút kích động cũng rất nguy hiểm.

Vì để cho các lão đại thần không còn bàn luận về Trương Tịch và để cho nàng an tâm dưỡng thai, Sở Định Long ban chỉ xuống cho đóng cửa Phụng Hoan Cung. Đồng thời, hấn cũng hạ lệnh bất cứ ai trong hậu cung cũng không được nói cho nàng biết những việc đang xảy ra ngoài triều, thậm chí chuyện xảy ra giữa Sở Nguyên và Định quốc cũng không được hé răng nửa lời. Nếu có ai lỡ miệng nói ra, hấn sẽ lập tức cho xử chết.

Cứ ngỡ như vậy là khiến các lão đại thần đã không còn nghị luận nữa, nào ngờ họ càng lúc càng quá quắt. Không chỉ lúc ở trên chính điện, bọn họ còn mấy lần kéo Dưỡng Tâm Điện của hấn tấu trình. Điều này làm Sở Định Long trong lòng dần dần cũng sinh ra thịnh nộ, nhưng tình thế này hấn không tiện xử tội ai nên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Hôm nay cũng thế, đám đại thần trong triều đi đến chỗ của hấn tiếp tục gây sức ép.

"Hoàng thượng, chiến trận nguy cấp. Mong người mau ra quyết định rõ ràng."

"Định quốc ở nước chúng ta có hoàng hậu làm con tin, người nhất định phải sử dụng triệt để nước cờ này."

"Chỉ cần đem hoàng hậu ra, chắc chắn đám người Định quốc đó sẽ không dám làm gì nữa."

Trong Dưỡng Tâm Điện, ba bốn đại thần bắt đầu xào xáo cả lên cứ liên tục muốn hắt đem Trương Tịch ra để đổi lấy sự yên bình của Sở Nguyên. Bàn tay dưới bàn của Sở Định Long siết chặt thành nắm đấm, đáy mắt hiện lên tia phức tạp. Đám nam nhân ngu xuẩn này dám nghĩ rằng quân đội Sở Nguyên không đủ mạnh chống đỡ, lại dựa vào một nữ nhân chân yếu tay mềm sao? Như vậy khác nào đem danh tiếng của đất nước ném bỏ ra ngoài, khiến các nước khác chế cười hơn?

Cao thừa tướng này giờ đứng ngoài cuộc, ái ngại nhìn bọn họ đang thay nhau tạo sức ép lên hoàng đế. Bao năm chinh chiến sa trường, ông biết rõ một khi đất nước nào đó đã phát cờ xâm lược thì sẽ không bận tâm đến bất cứ chuyện gì. An nguy của một nữ nhân với họ thì có xá gì với việc mở rộng lãnh thổ hơn? Đứng trước quyền lợi thì dù là con cái hay thê tử, họ cũng sẵn sàng vứt bỏ sang một bên. Điển hình chính là Lạc Quý phi, vốn là công chúa của Lạc quốc. Cao sang quyền quý, đến đây với hai chữ "hòa thân" nghe thật vui tai, nhưng thực chất chỉ là con tin cầm chân. Đến khi Lạc quốc đã củng cố đầy đủ binh lực thì ngay lập tức con chốt thì như nàng ấy đã bị bỏ rơi. Đám quan văn này, cả ngày chỉ biết vui đầu trong sách, nói ra toàn những lời hay ý đẹp nhưng lại không am hiểu thế nào là binh đao khốc liệt, thật nực cười bao nhiêu.

"Các khanh đã nói xong hết chưa?"

Sau một hồi lâu im lặng, cuối cùng Sở Định Long mới lên tiếng cắt lời của các quan đại thần. Hắn ngả lưng về sau long ý, hai tay đặt lên mặt bàn gỗ thành nhíp vô cùng bình thản. Thế nhưng trong lòng hắn đang có một trận phong ba cực lớn, trái ngược hoàn toàn với vẻ bề ngoài.

"Chúng thần đã nói hết lời. Kính mong hoàng thượng suy nghĩ lại cho xã tắc. Thà rằng thí một con tốt, còn hơn bỏ phí cả bàn cờ..."

Nghe thấy câu này của những lão đại thần bên dưới, những ngón tay đang gõ trên bàn của Sở Định Long chợt dừng lại. Hắn đưa đôi mắt sắc bén nhìn xuống họ, không nhanh không chậm dùng sự nghiêm nghị nói với họ:

"Trong mắt các ngươi, hoàng hậu của trẫm chỉ là con tốt trên bàn cờ hay sao?"

"Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, khó ai bì kịp. Ý của nô tài muốn nói rằng người để hoàng hậu chịu ủy khuất một chút, để Định quốc có thể lui bước lại."

Nghe đến câu này của vị quan đại thần kia, sắc mặt Sở Định Long lập tức trầm xuống hơn nữa. Sát khí xung quanh hắn cũng tăng lên không ít nhưng giọng nói lại có chút bình thản khi đáp lại lời của ông ta.

"Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, là thê tử của trẫm. Nếu đem nữ nhân của mình ra để bảo vệ giang sơn thì thể diện của một hoàng đế như trẫm vứt ra nơi khác sao?"

"Hoàng thượng minh xét, hạ thần không có ý đó!"

Mấy vị đại nhân kia nhận ra bản thân thất thố, liền quỳ xuống đất xin tha tội. Lửa giận trong lòng Sở Định Long càng lúc càng lớn, chỉ hận không thể đem tất cả bọn họ trảm thủ. Sự việc cấp bách, hắn chỉ đành nín nhịn con thịnh nộ trong lòng mà nói với họ:

"Các ái khanh cũng chỉ vì lo cho an nguy Sở Nguyên, trẫm làm sao trách được. Hôm nay cũng đã trễ rồi, các vị ái khanh hãy trở về nghỉ ngơi đi đã."

Dường như chư vị đại nhân còn điều gì đó muốn bẩm tấu tiếp, nhưng lo sợ rằng lại làm phật ý hắt thêm nên đành lui về. Chỉ có Cao thừa tướng thì chân chờ ở lại, dường như có điều muốn nói với Sở Định Long. Thoạt đầu hắn nghĩ rằng ông giống như đám đại thần lúc này muốn khuyên hắt nên lấy quốc gia làm đầu, đem Trương Tịch ra để khiến Định quốc lui binh nên không chút vui vẻ hỏi:

"Lời cần nói ra thì những người khác cũng đã nói, chẳng hay Cao thừa tướng còn muốn khuyên trẫm tiếp sao?"

Đáp lại hắt, ông ấy chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt rồi cung kính nói:

"Bẩm hoàng thượng, tâm ý của họ và thần không giống nhau. Hạ thần nán lại nơi đây, cốt là vì muốn giải tỏa tâm tư cùng hoàng thượng."

Đầu óc Sở Định Long đang bộn bề trăm mối lo nghĩ, nghe thấy câu này của Cao thừa tướng lại có chút hứng thú. Ông ấy là một trong những vị tướng có công lao lớn trong triều, chắc chắn có cách khác so với đám lão thần chỉ biết đến đàm đạo thi ca và gây chuyện tranh đấu thường ngày trong triều.

Khẽ hướng về phía Vương công công, hắn truyền lệnh đóng hết cửa của Dưỡng Tâm Điện lại, không có sự cho phép của hắn thì không cho phép bất cứ ai lại gần. Hoàng cung dù canh phòng cẩn mật, nhưng khó tránh tai vách mạch rừng. Chuyện của Cao thừa tướng sắp nói, ắt hẳn sẽ khiến những kẻ vừa này không vừa ý mà tạo ra thêm điều tiếng không cần thiết.

Được lệnh của Sở Định Long, Vương công công không dám chần chừ mà lui xuống làm ngay, để lại cho hắt cùng Cao thừa tướng ở lại cùng bàn luận chuyện triều chính.

Đồng thời trong lúc này ở Phụng Hoan cung, Phan thái y đang phụng lệnh chẩn mạch và an thai cho Trương Tịch. Bên ngoài cửa cung thì hết toán thị vệ này đến toán thị vệ khác thay nhau đi tuần tra. Cung nhân trong cung không nhìn được mà liên tục xì xầm với nhau không ngớt, khiến tin đồn trong cung ngày càng nhiều.

Hoa Nhĩ phụng lệnh của Trương Tịch đi pha một tách trà mang đến cho Phan thái y, lúc đi tới chính điện lại thấy mấy cung nữ và thái giám đang tụ tập thành nhóm nói chuyện. Mấy ngày nay, nàng ấy có nghe được vài chuyện nhưng vì đã có chỉ ý của hoàng thượng nên không dám hé răng với Trương Tịch nửa lời. Nhưng xem ra nàng đã có chút nghi ngờ về chuyện này, mấy lần tìm cách hỏi dò nhưng may sao lại không thu được gì từ người xung quanh cả.

Mở cửa cung bước vào, Hoa Nhĩ liền nhìn thấy Phan thái y vẫn đang chăm chú chẩn mạch, ánh mắt cố gắng không nhìn lên. Nàng ấy đặt tách trà trên bàn, sau đó đến bên Trương Tịch để xem thử nàng có ổn không.

Từ ngày nàng mang long thai, sức khỏe cũng xuống thấy rõ. Ban ngày chỉ cần hơi nóng thì hoa mắt chóng mặt, ban đêm dù trời vẫn còn nóng thì nàng lại cảm thấy toàn thân lạnh giá. Thêm nữa là vết bóng của nàng dạo gần đây lại hành hạ khiến nàng liên tục mấy ngày lên cơn sốt, khiến trên dưới Phượng Hoan Cung lo lắng.

"Phan thái y, long thai vẫn ổn chứ?"

Trên trán Trương Tịch đổ một tầng mồ hôi lạnh, thần sắc cũng tái nhợt. Phượng nhãn nàng cứ nhìn theo thái độ của Phan thái y, trong lòng cứ lo lắng không ngưng. Lần thứ hai mang thai khác hẳn với lần đầu, nàng cảm nhận rõ rệt hơn ai khác. Ngày trước mang thai Tịch Thiên, nàng dù có biểu hiện nghén nhưng vẫn rất khỏe mạnh, đến tầm khoảng như hiện tại đã nhận ra sự sống mạnh mẽ. Nhưng bây giờ ngoài hoa mắt chóng mặt, sức khỏe suy kiệt thì cũng không còn cảm giác ấy nữa. Vậy nên nàng cứ mãi lo nghĩ, liệu rằng long thai thật sự có vấn đề?

"Hoàng hậu nương nương an tâm, long thai của người có hơi yếu ớt nhưng vẫn phát triển bình thường."

Nghe được câu này của Phan thái y, trong lòng Trương Tịch mới có thể an tâm phần nào. Nàng cứ mãi lo sợ rằng thân thể nàng có gì ảnh hưởng đến đứa bé, nên dẫn vật mãi không dứt. Đột nhiên nhớ ra một chuyện, nàng liền hỏi thêm một câu:

"Có biết là trai hay gái không?"

"Dựa vào mạch tượng của người, có lẽ là một công chúa."

Hoa Nhĩ vừa đứng bên cạnh Trương Tịch nghe ngóng, vừa nhìn sắc mặt nàng. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng vui mừng vừa xuất hiện liền tắt đi, thay vào đó là sự lo lắng tột cùng. Với thân phận là hoàng hậu, nàng không được để cho người ngoài dễ nhìn thấy cảm xúc của mình nên lập tức thu lại vào trong. Nhưng trong lòng nàng lại ngổn ngang trăm mối, nên cứ mãi trầm tư suy nghĩ.

Phan thái y sau khi chẩn mạch xong thì cũng không dám hỏi gì nhiều, lui ra ngoài dặn dò nô tài sắc thuốc an thai như nào rồi rời khỏi. Lúc này, Hoa Nhĩ mới ngồi xuống dưới chân nàng xoa bóp. Tay nàng ấy vừa bóp niệng nàng ấy vừa hỏi:

"Hoàng hậu nương nương, có phải người có điều chi khó chịu trong lòng?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Triều chính khuynh đảo 3

"Bốn cung là đang lo cho đứa nhỏ này mà thôi..."

Vừa nói, tay ngọc Trương Tịch đã đặt lên trên phần bụng nhô cao của mình. Công chúa, thân phận cao quý nhưng cũng lắm điều truân chuyên. Nếu các vị hoàng tử sinh ra đã được định phải tranh đấu cho ngai vị thiên tử, thì các vị công chúa chính là những quân cờ chính trị hữu hiệu nhất.

Cái gì gọi là liên hôn, thật ra là một bản giao ước ngầm giữa hai nước không chỉ về sự hòa bình mà còn là thông thương buôn bán, trợ giúp khi xảy ra chiến sự với cái nước khác. Từ xưa đến nay, việc liên hôn giữa nước này với nước khác đã trở thành thông lệ không thể thiếu, điển hình nhất là việc gả các công chúa sang cho hoàng đế nước láng giềng. Sở Định Long và nàng ngay từ đầu đã là một trong số những chuyện như vậy.

Khi Phan thái y báo lại cái thai Trương Tịch đang mang rất có thể là một công chúa đã khiến lòng nàng có chút không yên. Thế sự trên đời này khó lường trước xảy ra chuyện gì, ngày trước đã có không ít vụ việc các mối liên hôn bị phá vỡ. Lúc ấy thì các nàng công chúa chính là con tốt thí đầu tiên. Không cần biết là thắng hay bại, nhưng số phận của họ chắc chắn không tốt hơn bao nhiêu. Vì vậy nên nàng không khỏi lo lắng ái ngại vì nếu sinh ra công chúa, số phận của nó chắc chắn sẽ như nàng không hơn không kém.

"Nương nương đừng lo lắng quá nhiều kéo tổn hại phụng thể, long thai ắt hẳn sẽ khỏe mạnh mà chào đời thôi."

Hoa Nhĩ thấy Trương Tịch cứ mặt ừ mảy chau, nên chỉ biết ra chiều an ủi để nàng yên lòng. Thở dài một tiếng, nàng đành đem phiền muộn cất giấu sâu trong lòng. Bên ngoài bầu trời kia, đàn chim đã chuẩn bị bay về phương Nam tránh rét, còn Trương Tịch nàng chỉ có thể ngồi trong Phượng Hoan cung này dõi theo chúng. Lòng người khi bị cầm tù mãi một nơi sẽ sinh ra sự cam chịu xen lẫn chán chường, khó chịu vô cùng. Nàng nhìn xuống Hoa Nhĩ đang tỉ mỉ săn sóc cho mình liền không nhịn được mà hỏi:

"Có phải hoàng thượng đang muốn lãnh mặt với bốn cung không?"

Đã mấy lần Trương Tích hỏi câu này, không chỉ với một mình Hoa Nhĩ mà còn với các nô tài khác. Từ cái lần xảy ra chuyện ở Tô Dạ cung đến giờ vẫn chưa thấy Sở Định Long đến thăm nàng dù chỉ một lần. Họ chẳng chỉ là vài ba lần Vương công công đem các phẩm vật ban thưởng đến, còn lại cửa của Phụng Hoan cung chưa lúc nào mở ra.

"Nương nương, người lại suy nghĩ lung tung rồi. Hoàng thượng bận rộn chính vụ nên chưa đến thăm người được mà thôi."

Như bao lần khác, Hoa Nhĩ lại tìm cách lấp liếm không để cho nàng biết. Đôi mắt nàng ấy rũ xuống, không dám nhìn thẳng nàng mặc dù tay vẫn luôn bóp chân cho nàng. Tận sâu trong thâm tâm nàng ấy, vẫn luôn bị dẫn dắt bởi những lời nói dối. Nhưng lời hoàng đế đã hạ xuống thì chính là thánh ý, nàng ấy cũng lực bất tòng tâm.

Hai chủ tớ bọn họ chìm trong sự im lặng bất tận, không ai cất lời nữa. Đã bao lần Trương Tích tìm cách dò hỏi nhưng đáp án nàng nhận được đều giống nhau như đúc. Nàng cũng chẳng phải kẻ ngốc mà không nhận ra tất cả bọn họ đều đang tìm cách giấu nàng. Trong cung này thì họ cũng chỉ là nô tài không hơn không kém thì làm sao có lá gan mà nói dối nàng, trừ phi là lệnh của Sở Định Long ban xuống bắt họ phải làm vậy. Chỉ có điều nàng nghĩ hoài mà không hiểu được rằng hẳn đang có chuyện gì mà giấu nàng kỹ đến vậy.

"Hoa Nhĩ, người đi đưa bức thư nhà này của bốn cung cho người mang về Định quốc. Bốn cung muốn biết mẫu hậu và phụ hoàng ở mẫu quốc sống ổn không."

"Dạ, nô tì đã rõ!"

Trương Tích lấy một phong thư đã được dán kỹ lại, đưa cho Hoa Nhĩ. Nhận lấy phong thư đó, nàng ấy theo lời căn dặn của nàng liền lui xuống. Nhưng bước chân vừa mới ra khỏi cửa cung, đã bị Chung Quân nhìn thấy chặn lại hỏi:

"Hoa Nhĩ cô nương, chẳng hay cô nương đang định đi đâu? Lệnh của hoàng thượng không lẽ cô không nhớ rõ sao?"

Từng câu từng chữ của Chung Quân, đều mang hàm ý thăm dò. Đạo gần đây binh biến nguy cấp, y rất được Sở Định Long coi trọng vì đưa ra những kế sách hay để giải quyết. Chỉ có điều hoàng đế kia không bao giờ biết được, toàn bộ là do chính tay y sắp xếp. Từ chuyện xung đột với Lạc quốc, rồi lại thêm chuyện Định quốc kéo binh sang, ngay cả chuyện giam lỏng Trương Tích cũng là y bày ra. Mục đích của y bước đầu chính là cô lập hoàng đế Sở Định Long lại một mình, rồi tìm cách khiến triều thần bất mãn hẳn. Chỉ có như vậy thì mọi quyền hành mới thật sự do y nắm giữ lấy.

"Chung đại nhân thứ lỗi, nô tì là phụng lệnh của hoàng hậu nương nương nên đem thư nhà của người đến cho hoàng thượng kiểm tra rồi gửi về Định quốc."

Nghe thấy câu hỏi của Chung Quân, Hoa Nhĩ cũng thành khẩn đáp lại. Nam nhân kia nhú mày một chốc, từ nơi đáy mắt xoẹt qua một tia hiếu kỳ nhưng nhanh chóng liền biến mất. Y cầm phong thư kia lên ngắm nghía một hồi, sau đó lại quay sang hỏi Hoa Nhĩ:

"Sở Nguyên và Định quốc đang xảy ra xung đột rất lớn, lá thư nhà này thật sự khó lòng có thể gửi đi. Chi bằng cô đem nó về đi, tránh mang họa sát thân."

Vốn dĩ Chung Quân muốn dùng cách này để đuổi khéo và ngăn chặn nàng ấy mang bức thư này đến cho Sở Định Long. Đạo gần đây trong triều liên tục tìm cách ép đưa Trương Tích ra trao đổi để lấy hòa bình, còn hẳn vì bảo vệ nàng mà liên tục đắc tội với không ít bá quan lớn nhỏ. Nếu lá thư này không được gửi đi thì không nói, lỡ đâu nó được gửi về Định quốc thì chắc chắn sự dày công chuẩn bị của y như công cốc rồi.

Nào ngờ khi Chung Quân vừa xua tay, Hoa Nhĩ đã hai hàng lệ ngấn dài nhìn y. Nàng ấy cầm chặt lấy phong thư kia không buông, giọng nghẹn ngào nói:

"Lệnh của hoàng thượng thì chúng nô tài làm sao dám cãi, nhưng hoàng hậu ngày đêm mong nhớ cố hương nên nô tì mới mạo muội giúp người..."

Chung Quân đưa mắt nhìn xuống phong thư, trong đầu đột nhiên lại nảy ra một ý định khác. Không phải Trương Tích muốn gửi nó về Định quốc sao, vậy thì y sẽ tạ tội nguyện cho nàng. Cánh môi y nhếch nhẹ lên, cầm lấy phong thư kia cất vào tay áo rồi nói với Hoa Nhĩ:

"Người chỉ là một nô tì, có thể đưa bức thư này đến được đâu. Dù gì ta và hoàng hậu nương nương cũng gọi là có chút quen biết, để bốn đại nhân thay người tìm người đem về Định quốc."

"Được như vậy thì nô tì thật lòng tạ ngài."

Vốn biết Chung Quân là một vị quan được Sở Định Long trọng dụng, nên Hoa Nhĩ biết được rằng nếu y nhận lời đưa thư thay thì ắt hẳn sẽ giúp mọi việc thuận lợi hơn. Nên nàng ấy không chút lo lắng, liền cảm tạ không ngớt. Nhưng Hoa Nhĩ không biết rằng, mọi chuyện hôm nay đều là một trong những điều dấy dờn Trương Tích một hồ sâu không đáy, tâm tối và đón đầu không ngớt.

Nhìn thấy nữ nhân kia ra chiều biết ơn mình, trong lòng Chung Quân không khỏi cười khẩy một cái. Quả nhiên là thứ nữ nhân ngu xuẩn, chỉ biết nhìn thấy sự tốt đẹp trước mắt mà không thêm nghĩ ngợi gì cả. Y xua tay, tỏ vẻ không chút bận lòng mà đáp:

"Người đừng quá khách sáo, đây là việc một thần tử như ta nên làm để giải ưu phiền trong lòng hoàng hậu, cũng là ưu phiền của hoàng thượng. Cũng không còn sớm nữa, người mau về hầu hạ chủ tử đi."

"Vậy phiền Chung đại nhân rồi, nô tì xin phép cáo lui."

Nói đoạn rồi Hoa Nhi liền lui vào trong Phụng Hoan Cung. Cánh cửa cung vừa bị đám thị vệ đóng lại, Chung Quân liền thu lại vẻ lương thiện của mình, từ nơi đấy mất lộ ra vẻ kinh miệt. Đi đến một nơi vắng người qua lại, y nhanh chóng mở phong thư kia ra rồi chăm chú đọc.

Nhìn từng dòng từng chữ được nắn nót viết trong ấy, cánh môi của Chung Quân càng nhếch lên cao. Từ lâu y đã biết Sở Định Long đưa Trương Tịch lên làm hoàng hậu chỉ vì nàng là đích công chúa của Định quốc, một trong những nước có thể giúp hấn giữ vững sự hùng mạnh. Giờ đây hai nước giao tranh, nhưng quân đội của nước Định vẫn còn hơi kiêu dè không dám mạnh tay vì còn lo ngại cho an nguy của nàng. Vậy nếu một ngày Sở Định Long chính tay ban chết cho nàng thì liệu sẽ xảy ra đại họa gì, y cũng không dám nghĩ đến.

"Hoàng hậu nương nương thật là một đứa con có hiếu, trong lúc binh đao khói lửa như vậy mà vẫn luôn ghi nhớ viết thư về thăm hỏi. Nếu hoàng thượng biết được lòng này của người, ắt hẳn sẽ vui lắm."

Một tràng cười trào phúng của Chung Quân cất lên, tựa như đã đạt điều mà y hằng mong muốn. Ngay lúc này, đột nhiên một con quạ từ đây bay đến đậu gần đó, kêu lên ba tiếng: "Quác! Quác! Quác!"

Theo tương truyền trong nhân gian, mỗi khi nghe thấy quạ kêu thì ắt hẳn sẽ có người bên cạnh bỏ mạng hoặc gặp chuyện xui xẻo. Chung Quân ngược nhìn con quạ, trên khuôn mặt hiện lên một biểu cảm phức tạp. Sau đó y lại nhìn xuống bức thư của Trương Tịch, một tia tàn độc hiện lên rõ ràng.

"Diêm Vương gia đã cho quạ đến đòi mạng người, bốn đại nhân sao lại dám không tiễn hoàng hậu nương nương một đoạn?"

Từ trong thâm tâm Chung Quân đã có sự suy tính cho mọi thứ. Y biết rõ Sở Định Long là kẻ luôn đặt lợi ích của Sở Nguyên lên hàng đầu, chỉ cần y tìm cách để Trương Tịch đe dọa đến an nguy của Sở Nguyên thì y dám chắc hẳn sẽ không chút tiếc tay hạ sát nàng. Nhưng làm thế nào để mọi thứ thật chu toàn, y vẫn phải thật cẩn trọng.

Thời cơ để Chung Quân thực hiện kế hoạch dùng cả đời suy tính đã gần kề. Chỉ còn vài bước nữa thôi, y nhất định sẽ không để nó đổ vỡ. Ngôi thiên tử kia chắc chắn sẽ về với tay y chứ không phải tên Sở Định Long vô dụng kia. Cảm giác ngạo nghễ chiếm trọn lấy Chung Quân, khiến y không nhận được mà siết chặt phong thư kia, hướng về phủ của mình mà bước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Triều chính khuynh đảo 4

Vương công công mang theo một chiếc áo lông đến trước cửa Phụng Hoan Cung. Ở nơi đó, có một nam nhân đã đứng lặng nhìn vào trong hơn ba canh giờ. Đường như hần nửa muốn bước vào, nửa lại chần chừ lo sợ. Vương công công khẽ đến bên cạnh choàng chiếc áo lông kia cho hần rồi khuyên:

"Hoàng thượng, người đã đến rồi thì nên vào trong đi. Hoàng hậu nương nương ắt hẳn cũng ngày nhớ đêm mong người."

Nghe thấy câu này của ông ta, Sở Định Long chỉ biết cúi đầu chẳng đáp. Thâm tâm hần bây giờ là một mối hỗn độn chẳng thể nào dứt. Đã hơn ba tháng kể từ ngày hần gặp Trương Tịch lần cuối, nhi tử trong bụng nàng chắc đã lớn lên không ít. Vừa nãy Phan thái y đến báo cho hần, nói rằng long thai có chút không ổn khiến hần không nhận được liền chạy đến đây. Nào ngờ vừa đến trước cửa cung, hần lại không dám bước vào.

Thâm tâm Sở Định Long rối bời bởi những suy nghĩ về mọi thứ. Quân vương từ thuở xưa nay luôn vì cơ nghiệp thiên thu mà hi sinh tư tình, âu cũng là lẽ thường tình. Từ ngày hần đăng lên ngôi hoàng đế thì cũng như vậy, luôn lấy giang sơn làm đầu. Chỉ cần nữ nhân đó gây hại cho đất nước, hần liền không tiếc tay cắt đứt mạng sống, cho dù là người đó hầu hạ hần bao nhiêu năm. Thế nhưng Trương Tịch lại khác, hần chẳng thể thẳng tay mà làm vậy. Hướng hồ bên trong bụng nàng là hài nhi của hần, là hoàng tử thì làm sao hần có thể đem nàng ra làm con tin trấn áp Định quốc?

Bên trong Phụng Hoan Cung đột nhiên đến tận khuya, tựa như là đang chờ đợi Sở Định Long bước vào. Thế nhưng hần chỉ thờ dài một tiếng, sau đó cùng đoàn ngự giá của mình rời khỏi. Trước đó hần còn không quên dặn dò những người hầu hạ trong Phụng Hoan Cung không được phép nói rằng hần ở đây.

"Ai đang núp ở đó, mau ra đây!"

Là tiếng của Vương công công kêu lớn. Ở phía góc tường của cung ngay lúc đoàn ngự giá của Sở Định Long đi qua, lại phát hiện một bóng đen lấp ló. Khi thấy bóng dáng của họ, kẻ đó còn cố gắng núp vào trong. Lúc này hần mới nói với hai tên thị vệ cạnh mình:

"Mau dẫn ra đây cho trẫm xem thử là kẻ nào dám rình mò cung hoàng hậu!"

Ngữ điệu của Sở Định Long khiến người khác không rét mà run. Hai tên thị vệ không dám chậm trễ, liền xông ra bắt kẻ đang núp ở đó ra. Vương công công đưa đèn lồng đến gần để nhìn rõ mặt, thì mới phát hiện đó là một cung nữ.

"Bẩm hoàng thượng, chỉ là một tiện tì không có mắt thôi ạ."

Ánh mắt của Sở Định Long nhìn xuống ả ta, trong lòng dấy lên chút nghi ngờ. Còn ả cung nữ nhìn thấy hần thì toàn thân run rẩy, đầu luôn cúi gằm không dám ngước. Điều khiến hần nghi ngờ hơn cả, là ả ta cố gắng tìm cách giấu thứ gì đó trong cổ tay áo.

"Trẫm nhớ đã hạ chỉ xung quanh cung của hoàng hậu không một ai được lai vãng, chỉ trừ một số thị vệ canh giữ. Ngươi có phải hay không xem thường chỉ ý của trẫm?"

"Hoàng thượng minh giám, nô tì không dám có lá gan đó!"

Nhận thấy Sở Định Long đang giận dữ, ả cung nữ kia liền hoảng sợ dập đầu liên tục. Mấy người đi theo đoàn ngự giá của hần trên trán cũng đổ một tầng mồ hôi lạnh vì sợ hãi. Đây chính là vị hoàng đế tàn nhẫn, thâm sâu khó lường mà họ biết, mỗi câu mỗi chữ nói ra đều có thể dẫn người khác đến chỗ chết.

"Vậy thì ngươi đứng đây làm gì? Phải chăng là có ý muốn hãm hại hoàng hậu?"

Khi nhắc đến Trương Tịch, ngữ khí của hần ngay một cao lên giống như muốn giết cung nữ kia. Nhưng đáp lại hần, ả ta ngược khuôn mặt đầm lệ khiến người khác thương cảm nhìn hần, vừa xụt xụt vừa nói:

"Hoàng thượng minh giám, nô tì là người hầu hạ của hoàng hậu. Nay được hoàng hậu phó thác cho việc này, nô tì không dám không làm..."

"Hoàng hậu nương nương nhờ ngươi làm việc gì, tại sao trẫm không biết?"

Mây kiếm Sở Định Long nhướn lên cao, tầm mắt rũ xuống nhìn cung nữ kia như nhìn thấu vào sâu tâm can ả. Hần muốn biết, chuyện mà Trương Tịch nhờ ả ta làm là chuyện gì, có sao hần lại không biết gì cả. Cung nữ kia hai mắt lảo liên nhìn quanh, ra chiều ấp úng không muốn nói:

"Dạ bẩm hoàng thượng, nô tì..."

Ả ta nói được bấy nhiêu, lại cúi đầu tránh né đôi mắt Sở Định Long. Nhếch môi một cái, hần liền xoay lưng, tỏ vẻ bình thản mà nói với ả ta:

"Ngươi đã không muốn nói, trẫm cũng không ép ngươi. Người đâu?"

"Dạ!"

Hai tên thị vệ ban nãy nghe hần kêu liền lập tức chạy lên phục mệnh. Cung nữ kia bị khí thế đó dọa cho tái xanh cả mặt mũi, thân thể cũng run lập cập. Sở Định Long nhìn xa xăm, thờ ơ ra một cái rồi lạnh lẽo nói:

"Tiện tì này đã muốn giữ kín miệng, chi bằng trẫm thuận theo ý ả. Mau đem ả vào Thận Hình Tì cắt lưỡi cho trẫm!"

Lời của Sở Định Long nói ra tựa như sét đánh qua tai người cung nữ kia. Cả người ả ta bủn rủn khụy xuống, ba hồn bảy vía bay đi đâu mất. Hai tên thị vệ kia không muốn vì chậm trễ mà mang họa sát thân bên nhanh chóng bước đến định kéo ả ta đi. Ngay lúc này ả ta liền bình tĩnh, quỳ sụp xuống chân Sở Định Long mà tâu:

"Hoàng thượng, nô tì không có ý giấu người. Chỉ là phận làm nô tài, phải nghe theo lời chủ nhân căn dặn."

Nói đoạn, cung nữ kia lên nhìn lên, liền nhận ra sắc mặt của nam nhân kia biến chuyển không ít. Quả nhiên theo lời kẻ kia nói, tâm của hoàng đế chỉ là một cớ nghi hoặc không dứt. Tựa như mặt hồ nước tương tĩnh lặng mà gờ đầu chỉ cần một hòn sỏi nhỏ cũng khiến rung chuyển đến kinh thiên.

"Hoàng hậu căn dặn ngươi cái gì?"

"Bẩm hoàng thượng...nô tì tài sơ học mọn nên không hiểu ý của hoàng hậu lắm... chỉ nhớ hoàng hậu nương nương dặn đem thứ này đến cổng nội cung phía Tây. Ở chỗ đó sẽ có một người nhận rồi đưa đi hộ ả."

Vừa nói, cung nữ kia vừa rút từ phía trong tay áo một phong thư được dán kỹ càng, hai tay dâng lên cho Sở Định Long. Vương công công cảm lấy, sau đó đem lên cho hần coi. Mặc dù hần chưa thể nhìn rõ nội dung bên trong, nhưng nhìn bút tích bên ngoài hần liền nhận ra sự quen thuộc.

"Có đúng là hoàng hậu căn dặn ngươi làm như vậy?"

"Bẩm hoàng thượng, nô tì không dám có một lời nào dối trá."

Cung nữ kia nghe thấy câu hỏi của Sở Định Long, liền lập tức phủ nhận. Lúc này thâm tâm hần chợt dấy lên một chút nhói, lại có chút sợ hãi. Rốt cuộc trong phong thư này có gì, hà cớ Trương Tịch lại giấu hần? Phải chăng là thứ mà lâu nay hần cố chết cũng không ngờ đến được.

Sở Định Long nhìn xuống cung nữ kia, dò xét xem ả có nói thật hay không. Nhưng gương mặt ả ta đầm đìa nước mắt, giọng cũng nghẹn ngào không ngớt. Hần trầm tư một hồi, sau đó mới cất lời hỏi tiếp:

"Ngươi tên gọi là gì?"

"Nô tì họ Trương, tên gọi hai chữ Hiểu Ly."

"Hầu hạ hoàng hậu được bao lâu rồi?"

"Dạ, được hơn hai tháng..."

Nghe qua cái tên của cung nữ này, Vương công công chợt cảm thấy có chút quen, hình như có nghe thấy ở đâu đó rồi. Còn về phần Sở Định Long, hắn nhìn ả ta một hồi lâu mới quay sang ông mà nói:

"Người đi hỏi thử xem có cung nữ nào tên Trương Hiểu Ly được sắp xếp đến cung của hoàng hậu khoảng hai tháng trước không. Còn về nàng ta..."

Đôi mắt sắc lạnh của hắn nhìn thẳng về phía Trương Nhã Ly, khiến ả ta sợ hãi không dám ngước đầu. Nhếch môi một cái, Sở Định Long không nhanh không chậm nói:

"Đem vào giam ở ngục thất tra hỏi rõ ràng."

"Dạ, nô tài xin tuân mệnh."

Sau khi giao phó hết cho Vương công công, hắn liền cầm chặt phong thư kia trở về Dưỡng Tâm Điện. Nhìn gương mặt bình thản tựa như mặt hồ nước ngày thu, lại chẳng ai biết được trong tâm hắn có bao nhiêu là bão tố. Sở Định Long muốn tin Trương Tích, tin nàng không có gì giấu hắn. Nhưng có chi nàng lại giấu diếm hắn gửi bức phong thư này đi, có phải trong đây chính là một điều mà hắn không thể ngờ đến? Hay nói trắng ra là một con dao đâm thật sâu vào tim hắn, phá nát đi đoạn tình cảm này.

Bóng dáng của Sở Định Long và đoàn ngự giá đã khuất xa, đối với Phụng Hoan cung đã không còn nhìn thấy nữa. Vương công công lúc này mới thi hành theo lệnh, truyền cho hai tên thị vệ dẫn Trương Nhã Ly đến ngục thất. Trong lúc nhìn lướt qua gương mặt hãy còn đầm lệ của ả ta, ông mới phát hiện một nụ cười như có như không.

"Quả nhiên là cái hoàng đế ngu xuẩn!"

Chung Quân đứng trên nóc của Phụng Hoan cung, từ nơi này có thể nhìn rõ được chuyện vừa rồi. Cánh môi y nhếch lên đầy quỷ dị, trong lòng cũng dâng lên sự đắc thắng. Công sức y chờ đợi hơn mười năm nay, đã gần đạt được rồi.

"Chủ nhân đứng đây nói lớn như vậy, không sợ rằng hắn nghe được thì sẽ bại lộ hết hay sao?"

Một thanh âm kiều diễm cất lên nhắc nhở y không nên lơ đãng, nhưng y nào có nghe. Chung Quân nhìn nữ nhân đeo chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt bên cạnh mình, sau đó gắng giọng xuống.

"Hay rồi, hôm nay ngươi dám lên giọng dạy đời ta sao?"

Vừa dứt lời, y nắm chặt lấy chiếc cảm thon gọn của nàng ấy, khiến ánh mắt của hai người nhìn thẳng vào nhau. Chỉ tiếc là nữ nhân kia không chút run sợ, dùng một điệu bộ vô hồn đáp lại y:

"Tiểu Thanh nào dám có gan lớn như vậy, chỉ là muốn nhắc nhở chủ nhân rằng việc lớn chưa thành thì đừng nên đắc ý."

"Ta thấy cái lá gan ngươi chính là lớn như vậy, nếu không tại sao lại nhận lời của cái hoàng đế kia phá hỏng chuyện tốt của ta?"

Đôi mắt đầy phong trần của nữ nhân kia nhìn Chung Quân, lại ra chiều ngây thơ chẳng biết gì. Nàng ấy cầm lấy bàn tay thô ráp của y gỡ ra khỏi cảm nệm, sau đó cong môi bốn cợt nói

"Nếu Tiểu Thanh không làm vậy, liệu rằng chủ nhân có được cái hoàng đế kia trọng dụng hay không?"

Chung Quân nhìn nữ nhân kia không ngừng đùa cợt, khiến y chỉ hận không thể một đao giết chết. Tiểu Thanh này bề ngoài ra chiều quy phục y, nhưng đã mấy lần làm trái mệnh lệnh, giống như là đang chọc y tức điên. Bàn tay của y siết thành nắm đấm, cố dằn lòng lại để không phải xuống tay với nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Triều chính khuynh đảo 5

"Hừ, ta đây mà cần người giúp để lấy lòng tin của cái hoàng đế kia sao?"

Thanh âm của Chung Quân có chút bất mãn, nhưng đổi lại thì Tiểu Thanh không chút suy chuyển cảm xúc. Nàng ấy cười khể, đưa tay nâng cảm của y lên cao rồi đáp:

"Chuyện của Ninh tể tướng là do ngài quá lơ đãng, nếu như không có ta nhận lời giúp hoàng đế thì liệu ngài có ngày hôm nay không?"

Nói đoạn, Tiểu Thanh ghé sát bên tai y nói khẽ. Từng câu từng chữ, lại khiến con tức giận trong lòng Chung Quân bốc lên cao:

"Hay lại chỉ là một con chó quèn đi bên cạnh hần, mặc cho hần sai khiến?"

"Àm!" - Con thịnh nộ lần át ý trí của y, khiến y không chút suy nghĩ liền nhắm ngay hướng phần bụng của Tiểu Thanh đánh tới. Nàng ấy cũng không vừa, theo phản xạ liền dùng hai tay bắt chéo thủ đòn tấn công của y. Thế nhưng do lực của Chung Quân quá mạnh, nàng ấy cũng không thể đứng vững mà lui về sau vài bước. Âm thanh hai người tạo ra vang lớn, thu hút một đám thị vệ gần đó.

"Tiểu Thanh đã nói ngài không nên lỗ mãng như vậy mà. Nhìn xem ngài đã dẫn một lũ chuột đáng ghét đến rồi."

Vừa nói xong, Tiểu Thanh cũng phóng tầm mắt xuống dưới thì vừa vặn nhìn thấy đám thị vệ kia đang chạy đến từ xa. Chung Quân cũng nhìn thấy, trên tay thủ sẵn trường kiếm nghênh đón.

"Cần gì phải lo, cùng lắm là khiến chúng cảm miệng mãi mãi."

"Ngài hãy nhìn xung quanh đi!"

Nghe thấy mấy lời đó của Tiểu Thanh, y liền đảo mắt nhìn. Dọc bốn phía hành cung dẫn đi đến nơi này đều có một toán thị vệ chạy đến, ước chừng hơn năm mươi người. Với thân thủ như y, dù có cầm cự cỡ nào cũng khó lòng mà địch nổi.

Bàn tay Chung Quân siết chặt lấy trường kiếm, trên trán đổ một tầng mồ hôi lạnh. Chỉ trách lúc này y quá lỗ mãng, thu hút quá nhiều thị vệ đến đây khiến tình thế tiến thoái lưỡng nan. Đúng lúc này, đột nhiên Tiểu Thanh rút ra một thanh thủy chủ từ trong thắt lưng, xông đến chỗ y một cách nhanh chóng. Bị bất ngờ, Chung Quân chỉ biết dùng trường kiếm chặn lấy thủy chủ của nàng ấy, không kiếm được giọng mà hét lên:

"Người đang là cái gì vậy?"

"Muốn sống thì làm theo đi!"

Vừa đúng lúc này, đám thị vệ từ tứ phía đã bao vây ngay dưới chân họ. Một tên có vẻ là thống soái trong đó vội hét lên:

"Người đâu? Có thích khách! Mau hộ giá!"

Chỉ cần một tiếng như vậy, từ khắp nơi lại đổ về thêm mấy trăm tên nữa. Tiểu Thanh nhếch môi, nói khẽ với Chung Quân:

"Diễn cho tốt vào!"

Nói đoạn, nàng ấy thu lại thủy chủ, xoay gót dùng khinh công phóng qua nơi khác. Vài tên thị vệ thấy vậy cũng rút kiếm đuổi theo. Nhưng làm sao chúng có thể chạy nhanh bằng một trong tứ đại sát thủ của Hi Xuân lâu. Chưa được bao lâu, đã bị nàng ấy bỏ xa đến mất dạng.

Trong lúc ấy, thống lĩnh thị vệ là Triệu Thiên thấy nam nhân đứng trên nóc của Phụng Hoan cung nhìn theo tên thích khách vừa bỏ chạy, liền chấp tay hành lễ theo quy củ:

"Chung đại nhân, bọn nô tài tiếp ứng chậm trễ, mong ngài thứ tội."

Cố gắng thu lại sự tức giận vào trong lòng, Chung Quân cất trường kiếm, dùng khinh công nhảy xuống đất. Y đưa mắt nhìn viên thống lĩnh kia, không nhanh không chậm nói:

"Là lỗi của ta, lúc này quá chú tâm đánh với thích khách nên không la lên để các người biết."

Triệu Thiên cười hề hề, xu nịnh đi theo sau lưng Chung Quân cứ hỏi lấy hỏi để. Nhìn hần ta chẳng khác nào một con chó đang cầu xin được quăng cho một khúc xương. Một lúc lâu sau đó, đám thị vệ chạy theo đuổi bắt Tiểu Thanh đã quay lại.

"Triệu đại nhân, tên thích khách chạy nhanh quá nên không thể đuổi kịp."

Một tên thị vệ chống tay vào tường, hơi thở nặng nhọc báo cáo. Nhìn thấy bộ dạng của chúng, ắt hẳn đã khó khăn lắm để đuổi kịp Tiểu Thanh. Nghe thấy tên kia báo cáo, Triệu Thiên liền trừng mắt, mặt đỏ au lên nạt:

"Gần mười thị vệ tinh nhuệ mà không bắt nổi một tên thích khách còn con à? Các người cả ngày chỉ biết say sưa nên bây giờ toàn một lũ đầu lộn."

"Không đâu Triệu đại nhân, tên nhóc Chu Tử này đã đảm được cho thích khách đó một nhát kiếm."

Tên thị vệ kia đưa tay chỉ một tên nhóc đang ngồi bệt gần đó, thở không ra hơi. Trên lưỡi kiếm của nó phát hiện máu ở trên đầu, như vậy quả thực là có đâm trúng. Lúc này, Triệu Thiên mới vỗ mạnh vai nó kêu lớn:

"Phải vậy chứ! Bây giờ thích khách bị thương ắt hẳn không thể đi xa, các người mau tản ra đi tìm đi!"

"Tuân mệnh!"

Gần một trăm thị vệ tinh nhuệ được tập hợp, chia ra khắp các góc ngách tìm kiếm. Chung Quân này giờ đứng nghe hết tất cả mọi chuyện, bàn tay siết chặt lấy trường kiếm bên hông. Quả thật là Tiểu Thanh bị trọng thương rồi hay sao?

Trong đầu y hiện tại chính là một đống tơ vò đầy hỗn loạn. Nếu quả thật nàng ấy bị trọng thương thì sẽ khó lòng mà trốn khỏi hậu cung. Chỉ cần bọn thị vệ này bắt được nàng ấy, thì âm mưu y dày công tính kế sẽ bị bại lộ. Nghĩ mãi, cuối cùng Chung Quân nghĩ ra được một kế tri hoãn. Y nói với Triệu Thiên rằng:

"Lục soát hậu cung là chuyện hệ trọng, các người nên đi xin chỉ ý của hoàng thượng. Nếu không..."

Vừa dứt lời, Chung Quân liền đưa tay lên cổ biểu hiện hành động chém, thể hiện ý tứ trong lời nói của mình. Triệu Thiên nghe xong liền mặt cắt không còn chút máu, liền kêu đám thị vệ kia dừng lại chờ hần bẩm báo rồi hãy làm. Cuối cùng thì hần cùng Chung Quân bỏ lại đám thị vệ đang ngỡ ngàng đứng nhìn, còn mình thì nhanh chóng hướng Dưỡng Tâm Điện mà bước tới.

Trong lúc ở nơi này đang hỗn loạn không dứt thì Tiểu Thanh đã chạy được đến một nơi vắng vẻ. Vừa nãy vì bị rượt gần đến, nàng ấy không để ý là bản thân mình đã chạy đến nơi nào. Khẽ nhìn quanh, chỗ này có vẻ là cung thất của một vị phi tần nào đó nhưng lại có phần lạnh lẽo, âm u.

"A..."

Tiểu Thanh cất tiếng rên khe khẽ. Vết thương bên chân trái của nàng ấy đang rỉ máu không ngừng. Khi nãy do nàng ấy khinh suất, để cho tên thị vệ còn con ấy đâm vào chân một vết sâu.

Ngồi bệt xuống mặt đất đầy cát, Tiểu Thanh cố tìm cách để bụi cây gần đó che khuất nàng ấy. Dù đã cách nhau một bức tường lớn, nhưng nàng ấy vẫn lo sợ đám thị vệ kia phát hiện. Sau khi đã có thể an vị tại chỗ thì nàng ấy mới có thể nhìn rõ vết thương kia.

Bản thân là một sát thủ, trên cơ thể của Tiểu Thanh đã chịu không ít vết sẹo do đao kiếm. Vậy nên nàng ấy nhìn vết thương bị cắt sâu như vậy, máu chảy nhiều như sông mặt vẫn không hề đổi sắc. Tiểu Thanh biết rõ thứ nàng cần làm bây giờ không phải ngồi than thở, mà phải mau chóng tìm cách cầm máu.

"Xoẹt!!!!" - Âm thanh xé vải vang lên gây gợn giữa không gian lặng thinh. Tay áo lúc nãy hầy còn lạnh lặn của Tiểu Thanh lúc này lại rách một mảng lớn, giống như những kẻ ăn xin nơi công thành. Nàng ấy dùng đoạn vải vừa xé ra đó cùng một ít cây cỏ tìm thấy để băng vết thương ấy.

Chật vật mất một lúc lâu sau đó, Tiểu Thanh mới có thể khiến máu ngưng chảy nữa. Cứ ngỡ như vậy là xong, nào ngờ đúng lúc này bên kia của bờ tường lại vang lên tiếng huyền não và thấp thoáng ánh sáng của ngọn đuốc. Không chút chần chừ, nàng ấy tìm cách nép vào bụi cây, tay thì siết chặt bảo kiếm.

"Hồi nãy ở cung hoàng hậu phát hiện thích khách đó."

"Chẳng biết là kẻ nào to gan như vậy nhỉ, cả cung hoàng hậu ở mà cũng dám đột nhập?"

Hơi thở của Tiểu Thanh ngưng trệ, bàn tay siết chặt lấy thủy chủ. Đôi mắt nàng ấy ngược nhìn lên trên bức tường gần cách kia, thấy bóng đám thị vệ in lên rõ ràng. Ướm chừng là có đến hơn tám tên, với sức lực nàng ấy hiện tại thì khó lòng địch nổi. Thở hắt một hơi, nàng ấy nhủ thầm rằng chỉ cần đám thị vệ ấy bước vào đây, nàng ấy sẽ không ngần ngại tự sát để bảo toàn bí mật của chủ nhân.

Sau một hồi lâu huyền não, dường như chúng đã rời đi rồi, ngay cả ánh đuốc cũng không còn. Tiểu Thanh lúc nào mới có thể thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên trán lau nhẹ những giọt mồ hôi ướt đẫm. Tình thế lúc nãy đúng là ngàn cân treo sợi tóc, suýt tí nữa là bị bọn thị vệ đó bắt được rồi.

"Nửa đêm xông vào nơi cung cấm, gan của cô nương quả thật rất lớn."

Một thanh âm kiều mị cất lên, khiến sóng lưng của Tiểu Thanh thoáng chốc lạnh toát. Ở đây có người sao? Nàng ấy vốn còn nghĩ đây là cung thất bị bỏ hoang. Hít một ngụm khí lạnh, nàng ấy cầm chặt thanh thủy chủ, đưa mắt hướng về nơi phát ra giọng nói.

Trước mắt Tiểu Thanh hiện ra rõ ràng một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần. Y phục trên người nàng tuy giản đơn, nhưng lại khó lòng che đi được vẻ cao sang quyền quý vốn có.

"Một vị phi tần sao?"

Ý nghĩ đó chợt nhóm lên trong đầu Tiểu Thanh, khiến nàng ấy càng hoảng sợ. Nếu quả thật là phi tần, thì nàng ta nhất định sẽ bẩm tấu với Sở Định Long. E rằng lúc đó thì ngoại trừ con đường chết, Tiểu Thanh không biết mình có thể làm gì.

Một vạt sáng của ánh trăng chiếu xuống nơi họ đang đứng, khiến mọi thứ càng lúc càng rõ ràng hơn. Ngay cả thời gian, cũng như bị ngưng trệ. Tiểu Thanh hít một hơi sâu, bên tai vang lên tiếng gió thổi đầy nào nề. Nữ nhân xinh đẹp kia vẫn đứng nhìn nàng, đôi mắt nhuốm đầy u sầu và bi thương tột cùng.

"Người là ai?"

"Đến cung của bốn cung còn lớn giọng hỏi bốn cung là ai? Cái đầu người chē là quá phí phạm sao?"

Đối diện với câu hỏi của Tiểu Thanh, nữ nhân kia không chút xoay chuyển cảm xúc mà bình thản đáp lại. Dường như nàng ta đối với chuyện nhìn thấy thích khách ở cung của mình không có chút sợ hãi.

"Đây là cung nào?"

Đối với tình hình lúc này, Tiểu Thanh khó lòng mà trốn thoát và chạy khỏi nữ nhân kì lạ kia, nên chỉ đành hỏi dò chừng. Nào ngờ, nàng ta chỉ cười khẽ một câu rồi đáp:

"Chung Ninh Cung!"

Chỉ ba chữ đó, nhưng lại khiến Tiểu Thanh ngạc nhiên đến trừng mắt nhìn nàng ta. Chung Ninh cung? Đây là Chung Ninh cung sao? Vậy thì nàng ta chính là...Lạc Thái Ngân, Lạc quý phi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Triều chính khuynh đảo 6

"Chẳng hay cao danh quý tánh của nương nương là gì để tiện nữ dễ bề xưng hô?"

Dù cho phục sức trên người nữ nhân kia đơn giản, nhưng Tiểu Thanh nhìn ra được vẻ cao sang khó ai bì kịp của nàng. Đáp lại, nàng ta cười khẽ, nụ cười đẹp đến khuynh thành rồi cất lời:

"Ngươi nghĩ ở Chung Ninh cung này còn ai ngoài Lạc Thái Ngân ta nữa?"

"Ra là Lạc quý phi nương nương, tiện nữ thật thất lễ."

Hóa ra đây chính là Chung Ninh cung, nơi ở của Lạc quý phi nhan sắc mỹ miều. Hèn gì ngay từ lúc gặp mặt, Tiểu Thanh đã nhìn ra được vẻ cao sang từ phong thái của nữ nhân này. Nhận ra mình thất thố, nàng ấy liền quỳ xuống hành lễ.

Lạc Thái Ngân nhìn kẻ quỳ dưới chân mình, phượng nhãn rũ xuống. Nhìn bề ngoài thì đúng như những gì đám thị vệ nói là một tên thích khách. Mỗi anh đào nở một nụ cười nhạt nhẽo, không nhanh không chậm nói:

"Ngươi không sợ bốn cung sẽ đem ngươi giao cho hoàng thượng hay sao?"

"Tiện nữ..."

Từ trong câu nói của Tiểu Thanh thoáng chốc ngập ngừng. Đôi mắt nàng ấy lảo liên, cố gắng nhìn xuống đất tránh né đi sự dò xét của Lạc Thái Ngân. Chuyện chủ nhân dặn dò, nàng ấy không được phép tiết lộ một chút nào. Nếu bị giao cho Sở Định Long để bức ép khai ra, chi bằng nàng ấy rút dao tự sát tại đây. Càng nghĩ, tay cầm thủy chủ của nàng ấy càng siết chặt, mồ hôi lạnh cũng đổ dày hơn.

"Đừng lo, với địa vị của bốn cung hiện tại thì e rằng muốn gặp hoàng thượng còn khó nói gì đến giao ngươi đi."

Lời lẽ của Lạc Thái Ngân tuy nghe có vẻ bốn cột, nhưng xem ra là sự thật. Từ đầu chí cuối của Chung Ninh cung không có một người hầu hạ, ngay cả người canh gác cũng rất ít nên Tiểu Thanh mới có thể dễ dàng lọt vào. Trong lòng nàng ấy trộm nghĩ, có gì cũng là cảm tức mà cung hoàng hậu lại đủ đầy, còn ở nơi này lại như lãnh cung vậy.

Trước lúc cùng chủ nhân vào đây, Tiểu Thanh có nghe qua chuyện của Lạc quý phi và sứ giả Lạc quốc. Tuy rằng chuyện binh biến giữa hai nước là do chủ nhân của nàng ấy là Chung Quân sắp đặt, nhưng thực chất là y có bất được một số gian tế. Từ chỗ chúng, quả nhiên thu được những mật thư đặc biệt quan trọng. Như vậy có thể hiểu rằng Lạc Thái Ngân chắc chắn có dính líu đôi chút.

"Chắc chắn thích khách trốn ở gần đây, các ngươi tìm cho kĩ vào!"

"Dạ rõ!"

Tiếng của lũ thị vệ vang lên phía bên kia bức tường, những ánh đuốc của chúng cứ lập lòe không dứt. Tiểu Thanh ngưng trệ hơi thở hoàn toàn, đôi mắt nhìn nữ nhân kia không dứt. Nàng ấy chắc mẩm trong lòng rằng Lạc Thái Ngân sẽ đem nàng ấy giao cho đám thị vệ để lập công. Hơi thở nàng ấy dồn dập, lồng ngực đập liên hồi vì sợ hãi.

"Cộc! Cộc! Cộc!" - Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa và tiếng một tên thị vệ vọng vào:

"Người của Chung Ninh cung đâu? Mau mở cửa để tra xét!"

Tay Tiểu Thanh rút thủy chủ ra, đôi mắt nhìn về phía cánh cửa kia. Chỉ cần chúng bước vào đây thì nàng ấy sẽ không chần chừ tự sát. Lạc Thái Ngân thấy bộ dạng này của nàng ấy, liền ra hiệu bình tĩnh rồi nói:

"Phía Tây là nơi ở cũ của các cung nữ, ắt hẳn nơi đó có y phục còn sót lại. Người mau đi đến đó xem thử đi."

Nghe thấy câu này của nàng, Tiểu Thanh liền trở nên ngây ngốc, cứ giữ nguyên bộ dạng đó mà nhìn nàng. Chỉ đến khi đám thị vệ bên ngoài đòi xông vào, tình thế nguy cấp thì nàng ấy mới bừng tỉnh. Lạc Thái Ngân cũng vì vậy mà giục nàng ấy

"Còn không mau đi? Người muốn bị bọn chúng bắt hay sao?"

Nàng vừa dứt lời, Tiểu Thanh không chút chần chừ liền theo hướng mà nàng nói chạy đi. Bóng nàng ấy vừa khuất sau nơi ở của cung nữ, cánh cửa của Chung Ninh cung liền mở tung ra, khói bụi bay mù mịt.

Hơn mười tên thị vệ, áo giáp gươm giáo sẵn sàng xông vào. Lạc Thái Ngân đứng trước cửa chính điện, đối diện với chúng ngẩng cao đầu. Phụng nhãn nàng nhìn xuống những tên nam nhân đó, không một chút nề nang. Lúc này một tên thị vệ có vẻ là thủ lĩnh liền theo quy củ quỳ xuống tâu kiến:

"Đêm khuya làm phiền giấc mộng của Lạc quý phi nương nương, mong nương nương đừng chấp nhất."

"Bỏn cung còn có thể chấp nhất các người sao? Ngay cả cửa cung cũng đã bị phá ra thì các người còn sợ làm kinh động mộng đẹp của bỏn cung à?"

Lời lẽ của Lạc Thái Ngân nói ra tuy nhân nhả dịu dàng, nhưng tận sâu trong đó lại là hàm ý nói bọn chúng xem nàng không ra gì. Tên thị vệ không chút kinh sợ, ngược lại còn kháng khái nói với nàng rằng:

"Đêm nay ở cung hoàng hậu phát hiện thích khách, chúng nô tài theo dấu thích khách đến đây thì mất dấu. Mong nương nương có thể cho tra xét để tránh.... thích khách ẩn náu trong đây làm tổn hại người."

Nghe qua lời nói của tên thị vệ đó, Lạc Thái Ngân cười khê mà đáp:

"Thánh chỉ của hoàng thượng đâu?"

Tên thị vệ kia ngẩng đầu đáp:

"Bẩm quý phi, do sự việc hệ trọng nên chúng nô tài chưa xin được chỉ ý của hoàng thượng."

"Vậy à?"

Hai chữ của Lạc Thái Ngân phát ra, lại khiến những tên thị vệ kia không rét mà run. Vừa hay ngay lúc này, Triệu Thiên dẫn theo hơn hai mươi tên thị vệ và công công nữa bước vào, khí thế hùng hực như muốn áp chế người khác. Vậy nhưng trong mắt của nàng lại không có chút nề trọng chúng, không nhanh không chậm nói:

"Triệu đại nhân, đêm khuya thanh vắng mà cung nội lại nghiêm ngặt, ngài đem mười mấy kẻ xông vào Chung Ninh cung e rằng không tiện lắm."

Thế nhưng đối diện với Lạc Thái Ngân, Triệu Thiên rút từ trong tay áo ra một đạo thánh chỉ. Hắn ta kêu một tiểu công công đem lên cho nàng xem. Đợi nàng vừa xem xong thì cất giọng nói:

"Lạc quý phi nương nương ắt hẳn sẽ không làm trái thánh ý của hoàng thượng đâu nhỉ?"

Không đợi cho Lạc Thái Ngân đáp lại, Triệu Thiên liền giơ tay lên cao ra hiệu cho đám người đi theo:

"Theo chỉ ý của hoàng thượng, trong hậu cung bất kể chỗ nào cũng phải tra, nhất định phải bắt được thích khách."

Lời hắn vừa dứt, hơn hai mươi thị vệ và công công liền ủa vào Chung Ninh cung lục soát. Bọn chúng không một chút nề nang ai, từ trên xuống dưới đều đem toàn bộ lục lọi. Lạc Thái Ngân duy trì một vẻ bình thản, nhưng trong lòng lại không ngừng nổi lên đợt bão tố cuộn cuộn.

Ngày nhỏ còn ở Lạc quốc, nàng từng thấy phụ hoàng nàng hạ lệnh tra xét cung thất của mẫu phi. Lúc đó nàng sợ hãi đến phát khóc, ôm chặt lấy mẫu phi mà lên nhìn họ lục tung mọi thứ lên, còn bà vẫn duy trì một bộ dạng bình thản. Cho đến khi tìm thấy chứng cứ phạm tội, họ mới chịu rời đi. Chỉ là nàng không ngờ qua bao nhiêu năm thì hôm nay nàng lại thấy cảnh này, khiến sự sợ hãi năm đó lại ủa về.

Lạc Thái Ngân dùng tay siết lấy y phục để giữ vững sự bình thản, hơi thở cũng trở nên chậm rãi hơn. Tiếng người huyền não, tiếng quát tháo không có hồi kết. Mọi thứ như đang đè chặt lấy tâm can nàng, mang theo sự kinh hãi tột độ. Trong tâm trí nàng hiện lên một mảng kí ức tột cùng bi thảm. Mẫu phi của nàng bị phụ hoàng kết tội dâm loạn, trong cơn phần uất đã dùng khăn trắng treo cổ tự vẫn. Đôi mắt bà mở trừng trừng nhìn nàng, như oán giận, như trách móc.

Trong người Lạc Thái Ngân dâng lên một cơn buồn nôn khó tả. Nàng bịt chặt miệng, ngồi khụy xuống mà ôm bụng. Lúc này một vị công công đứng gần đó liền hoảng hốt hỏi:

"Quý phi nương nương, người bị sao vậy?"

Đáp lại ý thì nàng chỉ xua tay, tỏ vẻ không sao cả. Đám thị vệ vẫn liên tục lục soát không chừa một nơi nào của Chung Ninh cung. Một lúc lâu sau, bọn chúng mới thu hoạch tay không nên đành đến chỗ của Triệu Thiên báo cáo

"Triệu đại nhân, ở nơi này không có ai cả."

Mới đầu hắn ta còn không tin, đòi lục soát lại lần nữa. Nào ngờ Lạc Thái Ngân ném cho hắn một cái liếc mắt đầy sát khí, không chút nể nang nói:

"Triệu Thiên nguoi vì sao cứ cần mãi không buông Chung Ninh cung? Có phải vì bản cung bị hoàng thượng cảm tức nên các nguoi muốn làm gì thì làm sao?"

"Quý phi nương nương minh giám, chúng nô tài chỉ là phụng mệnh. Thích khách có bao nhiêu nguy hiểm, lỡ đầu tra xét thiếu sót gây nguy hại đến nương nương thì nô tài có mười cái mạng cũng không đền nổi."

Vừa nói xong, Triệu Thiên liền lệnh cho các thuộc hạ lập tức tra xét khắp nơi. Lúc này một tên thị vệ cho hắn biết, thích khách chạy đến đây bị đá thương nên chắc chắn không thể đi xa. Các cung quanh đây đều đã xem xét không thấy, đồng thời có nhiều cung nhân thấy bóng đen treo vào Chung Ninh cung. Nên hắn không tin là không tìm ra được kẻ đó, cũng có thể là....

Nhìn về phía nữ nhân cao ngạo kia, một tia ý nghĩ xoẹt qua bên đầu Triệu Thiên. Có khi nào Lạc Thái Ngân chính là thích khách? Mà không thể nào, nếu đúng là nàng thì trên người nàng nhất định có vết thương hoặc biểu hiện đau đớn. Nhưng từ đầu chí cuối thì nàng chỉ buồn nôn chứ không có vẻ gì là đau đớn.

Đang chăm chú nhìn về phía Lạc Thái Ngân, nào ngờ Triệu Thiên lại bất gặp ánh mắt nàng thì thoáng lại nhìn về phía khu nhà phía Tây có vẻ lo lắng. Cảnh môi hắn ta không nhìn được nhếch môi cười, cầm theo trường kiếm và dẫn theo ba tên khác đi đến hướng đó.

"Triệu Thiên..."

Nhìn thấy hành động của Triệu Thiên, Lạc Thái Ngân không nhìn được liền xông đến định ngăn cản. Nhưng suy nghĩ đó ngay lập tức bị nàng dập tắt. Bây giờ chỉ cần nàng xông ra ngăn cản, hắn cũng nhất định không ngừng lại mà còn tăng thêm nghi ngờ. Như vậy thì dù có tìm được kẻ kia hay không, Lạc Thái Ngân cũng khó lòng thoát khỏi liên can. Với tình thế của nàng lúc này, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Nghĩ vậy nên nàng chỉ biết im lặng đứng chờ đợi mọi chuyện xảy ra.

Từng khắc cứ vậy trôi qua, khiến Lạc Thái Ngân như ngồi trên đống lửa. Chốc chốc thì nàng lại nhìn về phía khu nhà phía Tây, lo sợ vô cùng. Thế rồi đột nhiên, nàng nghe thấy một thanh âm của nữ nhân rầm rức nghẹn ngào vòng từ nơi đó về:

"Nô tì là người hầu của quý phi nương nương không phải thích khách!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Triều chính khuynh đảo 7

Từ khu nhà ở của cung nữ phía Tây, Triệu Thiên cùng ba thị vệ dẫn ra một cung nữ. Lạc Thái Ngân thừa biết nàng ấy là ai, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình thản như không có gì.

Cả người Tiểu Thanh bị lôi mạnh đi, khiến vết thương ngay chân đau đớn vô cùng. Nếu không phải lúc này đang bị thương, chắc chắn nàng ấy sẽ không để cho tên cầu nam nhân này bắt được. Con đau từ vết thương khiến mồ hôi lạnh chảy dài trên trán, nàng ấy cố cắn chặt môi để không phát ra tiếng rên rỉ vì đau.

"Lạc quý phi nương nương, nô tài ở khu nhà phía Tây trong cung của người bắt được một tiểu cung nữ lạ mặt. Cho hỏi..."

"Cái gì mà lạ mặt? Chẳng lẽ bản cung cảm tức lại không có người hầu hạ hay sao?"

Lời nói của Triệu Thiên còn chưa hết đã bị Lạc Thái Ngân cắt ngang. Nói đoạn nàng bước xuống đứng chắn trước mặt của hắn để che chở cho Tiểu Thanh. Phụng nhãn nhìn hắn không chút sợ hãi, ngược lại còn cao ngạo nói tiếp:

"Triệu Thiên vốn là một thị vệ lại dám động vào người cung nữ, có phải nguoi không xem cung quy ra gì?"

Đứng trước sự cứng rắn của nàng, những tên thị vệ ở phía sau hắn sợ đến xanh mặt. Cung quy nghiêm cấm đụng chạm đến thân thể của cung nữ nếu như không có bằng chứng buộc tội. Nếu kẻ nào biết luật còn trái khác nào không cần cái đầu của mình nữa. Bọn chúng đứng nhìn chằm chằm vào Triệu Thiên, như mong chờ một mệnh lệnh.

Nào ngờ đầu hắn ta không chút sợ hãi, ra lệnh cho hai tên thị vệ mau đến dẫn Tiểu Thanh đến Dưỡng Tâm điện cho hoàng đế tra khảo. Lạc Thái Ngân lúc này đứng chắn trước mặt hắn, tức giận quát lớn:

"Nguoi không bằng không chừng lại dám đem người của Chung Ninh cung đi hay sao?"

"Nô tài phục mệnh của hoàng thượng truy bắt thích khách, nay trong cung của người có nghi phạm thì nô tài chỉ theo lệnh mà làm."

Nói rồi Triệu Thiên lập tức kêu hai tên thị vệ đang chân chừ kia mau áp giải Tiểu Thanh đi. Thoạt đầu Lạc Thái Ngân định tiếp tục ngăn cản nhưng nàng ấy đã kéo y phục nàng ngăn lại, vậy nên nàng chỉ đành câm miệng nhìn chúng dẫn nàng ấy đi.

Trước khi rời khỏi, Triệu Thiên còn không quên nói với Lạc Thái Ngân một câu rằng:

"Lạc quý phi nương nương, nếu tra ra à ta chính là thích khách thì người cũng đừng hòng thoát tội!"

Hai mắt nàng trừng trừng nhìn hắn, bàn tay siết chặt lấy y phục chỉ hận không thể một đao giết chết hắn đi. Tiếc rằng với địa vị của nàng hiện tại thì khó lòng mà làm được chuyện này. Sau khi tra xét xong tất cả, Triệu Thiên liền rút người của hắn khỏi Chung Ninh cung. Nơi đây trong thoáng chốc lại trở về vẻ vắng lặng đến đáng sợ.

Lúc này, Lạc Thái Ngân không tự chủ được liếc nhìn xung quanh, rồi lại nhìn xuống chiếc vòng tay phi thủy trên tay mình. Nam nhân kia không biết giờ này ra sao rồi? Liệu có an toàn hay không? Một đợt lo lắng cuộn trào trong lòng nàng, tựa như một con quái vật gặm nhấm, ăn mòn từng chút một.

Nếu còn ở lại Sở Nguyên này, e rằng ngay cả Lạc Thái Ngân còn khó giữ mạng huống hồ là kẻ đó? Nhưng theo như những gì nàng được biết, thì Trương Tử Quân chỉ đang định nhờ vào binh lực của Sở Nguyên này để tạo phản. Nói chuyện hắn làm là nghịch thần phản vua, nhưng với dân chúng thì đó là thuận lòng dân.

Lạc quốc từ ngày phụ hoàng của nàng lên ngôi hoàng đế thì không lúc nào là được yên ổn. Cả ngày ông ấy chìm đắm trong tửu sắc, nghe lời xàm ngôn của nịnh thần để bức hại trung thần. Trong hơn mười năm, quốc khố cạn kiệt gần hơn một nửa, dân chúng đói khổ vì thiên tai lũ lụt khắp muôn nơi. Bấy giờ các nước lân bang nhìn thấy cơ đồ của Lạc quốc e rằng không giữ nổi nữa liền mưu đồ xâm lược.

Có lẽ là khí vận của đất nước này chưa đến mức suy tàn. Vào lúc cả nước gần như sắp sụp đổ lại xuất hiện Trương Tử Quân, một vị tướng tài ba anh dũng. Dưới sự lãnh đạo của hắn, đội quân Lạc quốc như được vực dậy, bách chiến bách thắng. Vì vậy nên các thế lực thù địch mới không dám bén mảng đến gần biên giới nước họ nữa.

Thế nhưng lòng người luôn chứa đựng sự tham lam bất tận. Hoàng đế của Lạc quốc thấy Trương Tử Quân tài giỏi như vậy thì liên tục kêu hắn đem quân đánh chiếm các nước khác. Kẻ làm thần tử phải lấy chữ trung đặt lên đầu, thế nên hắn chẳng nề hà mà lập tức đánh hết trận này đến trận khác. Cũng vì vậy mà hắn tận mắt chứng kiến sự than oán khổ ải của muôn dân. Binh đao khói lửa triền miên, những thanh niên bị bắt xung vào quân đội. Cứ mỗi một trận chiến, Trương Tử Quân lại chứng kiến hàng trăm hàng ngàn người con, người chồng, người cha ngã xuống đất. Bên tai hắn vang lên tiếng kêu oán hận của những gia đình mất con.

Chính vì lẽ đó, Trương Tử Quân trong một lần trở về từ nơi chiến trường đã nổi dậy một mưu đồ phản nghịch. Hắn biết rõ Lạc Thái Ngân nhất định sẽ giúp hắn củng cố lại địa vị trong tiền triều, nên hắn đã viết cho nàng một bức thư sau đó đưa cho nàng. Nào ngờ đầu thư chỉ vừa đưa đến ngày hôm trước, hôm sau thánh chỉ ban xuống gả nàng đi Sở Nguyên hòa thân.

Đêm hôm đó, Trương Tử Quân như phát điên chạy đi tìm Lạc Thái Ngân. Đổi lại chỉ là sự tránh mặt đến lạnh nhạt của nàng. Thật ra hắn không biết được rằng, phụ hoàng đã ra lệnh giam nàng sâu bên trong cung thất, không được nói chuyện với ai.

"Thái Ngân, nàng mau ra đây cho ta!"

"Thái Ngân, ta không tin nàng lạnh nhạt vô tình như vậy!"

"Ta cầu xin nàng, mau ra đây đi."

Cho đến hiện tại, mỗi khi đêm về thì trong giấc mộng của Lạc Thái Ngân luôn nghe từng tiếng kêu thất thanh của Trương Tử Quân. Chúng như bám chặt lấy nàng, oán trách không ngừng. Rồi cả hình bóng hắn quỳ trước cửa cung giữa đêm mưa gió ào ạt, đem cả tấm thân chờ đợi nàng ra ngoài gặp hắn. Nàng muốn nói cho hắn biết, nàng rất muốn cùng hắn bỏ trốn. Thế nhưng rồi nàng nghĩ sẽ trốn đi đâu? Rồi ban giao hai nước sẽ như thế nào? Nếu vì một mình nàng mà gây ra binh biến cho muôn dân thì nàng chính là sống không bằng chết.

"Uông Cúc, người dẫn ta ra ngoài. Ta muốn nói với Tam vương gia vài câu."

"Công chúa, hoàng thượng đã nói người không được phép bước ra ngoài."

"Người yên tâm, ta chỉ đứng ở trước cửa cung nói với thúc ỷ đôi ba câu."

Uông Cúc vốn là cung nữ lâu năm bên cạnh Lạc Thái Ngân, nghe nàng nói vậy thì cũng không ra sức ngăn cản nữa. Nàng ấy cùng một cung nữ khác mặc thêm y phục cho nàng, rồi dìu nàng đến đứng trước cửa cung. Mấy tên thị vệ đứng canh gác định ngăn lại, nhưng được Uông Cúc đưa cho vài thỏi bạc nên vờ như không thấy.

Lạc Thái Ngân được cung nữ hầu hạ che ô đến trước mặt hắn, mang một vẻ cao quý lạnh lùng. Quỳ phía bên ngoài cửa cung là Trương Tử Quân, nàng đứng bên trong. Hai người đối diện nhau, cửa cung cũng đã mở nhưng sao lại tựa như bị ngăn cách rất xa nhau.

"Thái Ngân, nàng hứa sau khi ta chiến thắng khai hoàn sẽ cùng ta kết thành phu thê mà. Tại sao bây giờ lại đồng ý đi hòa thân với Sở Nguyên?"

Những hạt mưa cứ rả rích rơi ngày một nặng hạt, khiến lòng người cũng trở nên đầy ưu phiền. Lạc Thái Ngân còn nhớ, hôm đó trời rất lạnh, mùi hương của đất còn xộc lên ngào ngạt nơi cánh mũi. Và nàng vẫn còn nhớ, lúc ấy nàng có bao nhiêu là lạnh nhạt và tàn nhẫn với Trương Tử Quân. Nàng nói với hắn rằng:

"Tam thúc, người bây giờ là thúc thúc của con. Hai chúng ta ngôn không chính, danh không thuận. Cúi xin người đừng nhắc chuyện cũ để người khác nghe lại chê cười."

"Chê cười? Một nam nhi đại trượng phu còn phải để người mình yêu gả đi để cầu hòa thì còn sợ chê cười hay sao?"

Câu nói đêm hôm đó của Trương Tử Quân, như đâm thật mạnh vào tim Lạc Thái Ngân một nhát. Sâu đến tận tâm khảm, khiến nàng cả đời này không thể nào quên nổi. Cả ánh mắt của hắn, nó có oán trách, có bi thương và có cả sự căm phẫn tột độ. Hắn lê đầu gối đến trước mặt nàng, cầu xin nàng hãy suy nghĩ lại.

"Tam thúc, chuyện hòa thân không phải chuyện đùa."

Nói đoạn, nàng rút từ trong tay áo phong thư mà hắn gửi nàng. Trên mặt của nó loang lổ những vết nước đang dần khô lại. Đó chẳng phải nước mưa, mà chính là những giọt nước mắt của Lạc Thái Ngân. Tận sâu trong lòng, nàng cố kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào mà nói tiếp:

"Đây là thư mà thúc gửi cho con. Trong thư, thúc nói thúc không nỡ nhìn thấy con dân lầm than... Chẳng nhẽ thúc muốn vì con mà lặp lại cảnh đó một lần nữa hay sao?"

Lời nói của Lạc Thái Ngân thoáng chốc ngập ngừng, nhưng lại vô cùng kiên định quả quyết. Nhưng còn Trương Tử Quân, hắn như chết lặng đi, mắt mở to nhìn chăm chăm nàng. Nàng tự hỏi rằng trong lòng hắn đã bị nàng đâm biết bao nhiêu nhát mới trở nên sững sờ như vậy? Nhưng nàng biết rõ thời khắc ấy trái tim nàng tựa như ngừng đập mãi mãi.

Mất một lúc lâu, Trương Tử Quân mới loạng choạng đứng dậy. Khác hẳn với khí khái thường ngày của mình, hắn u uất cúi đầu, mặc kệ những hạt mưa cứ như vậy mà rơi xung quanh hắn. Lạc Thái Ngân nhìn hắn, thâm tâm thôi thúc ôm chầm lấy hắn nhưng chẳng thể. Cánh tay cầm thư của nàng run run vì kìm hãm những giọt lệ không chảy ra nơi khóe mắt.

"Đa tạ công chúa đã nhắc nhở, ta suốt chút nữa là quên mất mình cần làm gì?"

Một câu nói của Trương Tử Quân, lại như một thanh kiếm đâm xuyên qua người Lạc Thái Ngân, đau đớn đến không ngờ. Giọng điệu hắn lại xen lẫn chút cam chịu đến đau lòng. Hắn cầm lấy phong thư, rồi lại im lặng xoay lưng bước đi trước mắt nàng. Bóng lưng hắn cao lớn, lại trở nên cô liêu tịch mịch trong đêm mưa hôm ấy. Nàng cứ đứng ở đấy dõi theo, chờ đến khi bóng hắn vừa khuất thì lại gục xuống đất bật khóc nức nở.

Giữa đêm mưa lớn, tiếng khóc nghẹn ngào của Lạc Thái Ngân bị nuốt chửng, hòa lẫn với tiếng mưa rơi không dứt. Cứ ngỡ sau đêm hôm đó đã là đau đớn dằn vặt nhất, có ngờ đâu hôm sau người đưa nàng sang Sở Nguyên cầu thân lại chính là Trương Tử Quân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hồi kết

Đoàn binh đưa Lạc Thái Ngân đến Sở Nguyên đi hết bảy ngày bảy đêm. Trương Tử Quân cưỡi ngựa dẫn đầu, còn nàng thì ngồi trong kiệu. Từ bên trong, nàng có thể nhìn thấy bóng dáng hắn uy phong lẫm liệt, cũng có thể nhận ra được vẻ cô liêu tịch mịch. Nhưng nàng chỉ có thể nhìn, chứ không thể chạm đến hắn một lần nữa.

Đến khi đến được Sở Nguyên, Trương Tử Quân là người dẫn nàng lên rồi trao nàng cho Sở Định Long. Lạc Thái Ngân còn nhớ, hôm đó trước đi vào cung, hắn đưa cho nàng chiếc vòng phi thúy này rồi nói:

"Hai chúng ta có duyên không phận, ta chỉ có thể tiễn nàng đến đây thôi."

Thế nào là phân li cách biệt? Thế nào là người sống mà hồn chẳng còn? Hôm đó nàng mới có thể hiểu rõ, chính là nhìn thấy người mình yêu ngay trước mắt nhưng lại thành phi tần của nam nhân khác. Là đau đến tâm can phẫn liệt, nhưng một giọt lệ cũng chẳng thể rơi. Đúng như Trương Tử Quân nói, tình yêu của họ, chính là có duyên mà không có phận.

Một cơn gió thổi qua, kéo Lạc Thái Ngân trở về với thực tại. Nàng đưa phượng nhãn khẽ nhìn quanh. Chung Ninh cung này vốn là nơi nàng được đưa đến sau khi gả đến Sở Nguyên, có biết bao xa hoa. Thế nhưng, chỉ có nàng mới biết được nó chính là cái lồng son giam giữ nàng ở nơi đây. Nàng sống là người của nơi này, chết cũng là người của nơi này.

Giọt lệ tự lúc nào đã chảy dài trên khuôn mặt diễm lệ của Lạc Thái Ngân. Bao lâu rồi nàng chẳng thể khóc? Có lẽ đã rất lâu rồi...

"Trương Tử Quân, ta nhất định sẽ cứu chàng rời khỏi đây."

Tay ngọc của nàng siết chặt lấy chiếc vòng phi thủy, ngửa mặt lên nhìn trời mà nói. Kiếp này nàng đã nợ Trương Tử Quân quá nhiều, nên nàng không thể bỏ mặc hân chết. Rồi tay nàng chuyển xuống vuốt ve phần bụng sau lớp y phục mà tự nói:

"Huống hồ...ta không thể để cha của con ta chết đi được."

Lại thêm một cơn gió thổi qua, vờn qua mái tóc dài đen tuyền của Lạc Thái Ngân mà đùa giỡn. Nàng thở dài một hơi, bước chậm rãi từng bước vào trong cung. Trong lòng nàng đã có dự định, trong ngày mai sẽ tìm cách gặp Sở Định Long. Hiện giờ thì chỉ có hân mới có thể giúp nàng cứu Trương Tử Quân ra ngoài.

Ngay vào lúc này, trái ngược với Chung Ninh cung cô liêu tịch mịch thì Phượng Hoan cung lại ồn ào không ngớt. Trương Tịch đang say mộng, đột nhiên cửa cung bị mở tung ra. Khẽ đưa tay dụi mắt, nàng nhìn thấy mấy tên thị vệ chạy xung quanh tấm điện liền có chút sợ hãi. Hoa Nhĩ thấy nàng thức giấc, liền chạy đến hỏi:

"Hoàng hậu nương nương, người bị bọn họ làm tỉnh mộng sao?"

"Bên ngoài có chuyện gì sao? Bỏn cung nghe thấy rất nhiều tiếng của thị vệ."

Đáp lại lời của Hoa Nhĩ lại là một câu hỏi của nàng. Bên ngoài nghe thấy tiếng của Triệu Thiên, dường như là có chuyện gì đó rất hệ trọng. Hoa Nhĩ đưa mắt nhìn ra bọn họ, rồi e dè nói:

"Lúc này ở trên nóc cung của chúng ta phát hiện có thích khách, nên mới huyền báo như vậy..."

Vừa nghe thấy câu này của nàng ấy, thần sắc còn đang mơ màng của Trương Tịch lập tức tỉnh táo. Nàng vội vội vàng ôm bụng xuống khỏi giường, hài còn chưa kịp xô định bước ra ngoài. Lúc này Hoa Nhĩ thấy vậy liền ngăn ngay lập tức:

"Hoàng hậu nương nương, bên ngoài đang đông người như vậy, người mà ra ngoài sẽ không tiện lắm đâu!"

Thế nhưng đáp lại nàng ấy, Trương Tịch liền không chút mảy may quan tâm mà nói:

"Thích khách lại đến nữa, chắc chắn là nhắm vào Tịch Thiên. Bỏn cung muốn đi xem thử nó thế nào."

Ngữ điệu của nàng vô cùng kích động, trên trán cũng đổ một tầng mồ hôi lạnh. Trương Tịch đối với chuyện lần trước Ái Châu định mưu hại Tịch Thiên đã sinh ra ám ảnh. Nàng rất lo sợ rằng chẳng may nàng sơ sẩy thì liệu rằng có phải đưa con trai này của nàng lập tức mất mạng.

Nghe nàng nói đến đây, Hoa Nhĩ liền hiểu là nàng đang lo lắng đến mức nào. Nàng ấy diu lấy tay ngọc của nàng, rồi mới nói:

"Hoàng hậu nương nương an tâm, nô tì đã cho người đi bẩm đại hoàng tử sang đây rồi."

Dường như Trương Tịch còn chưa tin, liền quay sang hỏi lại lần nữa:

"Có thật không?"

Đến khi nhận được cái gật đầu khẳng định của Hoa Nhĩ, thì nỗi lo sợ trong lòng nàng mới có thể thuyên giảm đôi chút. Nàng ấy sai người đi lấy một tấm áo lông, sau đó khoác lên người nàng. Sau đó nàng ấy vừa diu nàng ngồi xuống ghế vừa trấn an nàng:

"Nương nương đừng lo lắng quá mà tổn hại phụng thể."

Vốn dĩ Trương Tịch cũng muốn nghe theo lời của Hoa Nhĩ mà không lo nghĩ quá nhiều. Thế nhưng tranh đấu trong hậu cung, một sống một chết mà không từ thủ đoạn. Nàng biết rõ rằng thứ đám nữ nhân đó e ngại nhất bây giờ chính là con trai Tịch Thiên của nàng, nên việc gì nàng cũng phải cẩn trọng.

Một cơn đau từ bụng truyền đến, kéo Trương Tịch ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Bàn tay ôm bụng của nàng siết chặt lấy y phục bên ngoài, trên trán đổ một tầng mồ hôi lạnh. Cơn đau co thắt đến tận xương tủy, khiến nàng chỉ có thể cắn chặt lấy môi để bớt đau. Bằng một thanh âm thều thào yếu ớt, nàng cố gắng cất giọng gọi Hoa Nhĩ:

"Hoa Nhĩ...Hoa Nhĩ..."

Lúc đấy nàng ấy vừa đi lấy hài của nàng bên trong giường ngủ ra, nghe nàng kêu thì liền vút đó chạy lại. Nhìn thấy bộ dạng đau đớn khôn nguôi của nàng, nàng ấy sợ hãi kêu lớn:

"Người đâu? Mau gọi Phan thái y đến đây. Nhanh lên đi, nương nương có chuyện rồi!"

Giọng của Hoa Nhĩ vang vọng khắp Phượng Hoan cung, như một tiếng trống thúc đám cung nhân kia. Bọn họ vừa vào đến cửa nhìn thấy Trương Tịch như vậy thì mặt cắt không còn một giọt máu, đứng chết trân tại chỗ. Nhìn thấy vậy, Hoa Nhĩ tức giận hét lớn:

"Còn không mau đi mời Phan thái y đến đây?"

Lúc bấy giờ mới có mấy tên thị vệ chạy vào, nghe vậy thì lập tức đi mời thái y đến. Hoa Nhĩ cùng một vài cung nữ diu Trương Tịch về giường nằm, sau đó

thì thay nhau chăm sóc.

Cả Phụng Hoan cung nguyên một đêm hôm đó, không có khách nào yên bình. Con đau từ bụng truyền đến dữ dội đến mức đầu óc Tương Tịch giống như bị mơ mơ hồ hồ, tưởng chừng ngất đi mấy lần. Cả thân thể của nàng lăn qua lăn lại, tay thì siết chặt lấy tấm nệm bông bên dưới, môi thì cứ kêu lên từng tiếng lớn:

"Ta đau quá... con của ta..."

"Nương nương, người đừng sợ. Phan thái y đang trên đường đến rồi."

Hoa Nhi quỳ ở bên cạnh giường Tương Tịch liên tục trấn an, còn dùng khăn lau đi những giọt mồ hôi của nàng. Thế nhưng nàng lại không thể nào thuyên giảm cơn đau. Nó cứ co rút liên tục, tưởng chừng sắp giết chết nàng rồi.

Không chỉ một mình Hoa Nhi, tất cả những người cung nhân khác cũng lo lắng khôn nguôi. Gương mặt của họ tái nhợt đi, đôi mắt sợ hãi nhìn về phía Tương Tịch đau đến chết đi sống lại. Một cung nữ chịu không nổi liền quay sang Hoa Nhi mà nhờ miệng hỏi:

"Hoa Nhi tỷ tỷ, có khi nào... có khi nào... long thai có vấn đề rồi không?"

"Chát!" - Một âm thanh chói chói vang lên, khiến những người ở gần đó giật nảy mình. Cung nữ kia ôm lấy gò má ửng đỏ, từ nơi khóe mắt ngăn ngăn nước kinh ngạc nhìn Hoa Nhi. Từ trước đến nay nàng ấy nổi tiếng bởi sự điềm tĩnh, chưa khi nào những người trong cung thấy nàng ấy tức giận đến thế bao giờ. Sau khi tát cung nữ đó, nàng ấy còn cao giọng quát:

"Ai cho phép người nói mấy lời xui xẻo đấy? Có phải người không cần cái mạng chó của mình nữa?"

"Muội...muội không dám..."

Cung nữ kia bị dọa đến sợ xanh mặt, lắp bắp trả lời. Hoa Nhi vẫn còn muốn giáo huấn nàng ta một trận nữa, nhưng nghĩ đến Tương Tịch đang đau đớn như vậy nên chỉ nói:

"Thôi được rồi, người mau đi mời hoàng thượng đến đây."

"Dạ..."

Ôm lấy sự ấm ức trong lòng, cung nữ kia lui ra ngoài rồi chạy về hướng Dưỡng Tâm Điện để mời Sở Định Long. Nào ngờ khi nàng ta đến, liền bị đám thị vệ ở bên ngoài điện chặn lại mà hỏi:

"Người là người của cung nào? Tại sao đến đây?"

"Nô tì hầu hạ ở Phụng Hoan cung, đêm nay hoàng hậu đột nhiên đau bụng nên muốn mời hoàng thượng đến xem xét."

Đám thị vệ nhìn nàng ta từ trên xuống dưới, ra chiều không tin lắm. Một tên trong đó mới hỏi rằng:

"Hoàng hậu nương nương còn đến hai tháng nữa mới hạ sanh cơ mà?"

"Theo đúng lẽ là vậy, nhưng không hiểu vì sao đêm nay lại đột nhiên đau bụng bất chợt như vậy."

Đối diện với câu hỏi của tên thị vệ kia, nàng ta thành thực đáp lời. Chỉ thấy chúng bàn gì đó với nhau một hồi, rồi mới quay sang nói:

"Người đứng ở đây đợi đi, bọn ta sẽ vào bẩm báo."

Nói rồi, một tên thị vệ cất bước thật nhanh vào trong. Cung nữ kia ngóng theo bóng dáng hần, cứ bồn chồn lo lắng khôn nguôi. Hai tay nàng ta chà vào nhau, chân không nhịn được đi qua đi lại trước cửa điện. Thi thoảng, nàng ta lại đưa mắt nhìn vào trong xem thử thị vệ kia ra chưa.

Cung nữ kia cứ đi đi lại lại như vậy độ hơn nửa canh giờ. Nỗi lo sợ trong lòng nàng ta ngày một lớn, chốc chốc lại quay sang hỏi những tên thị vệ còn lại:

"Khi nào hoàng thượng mới ra đây kìa?"

Thế nhưng trái ngược với mong đợi của nàng ta, họ chỉ lắc đầu tỏ vẻ không biết. Cung nữ kia thật sự chịu không nổi nữa, định bụng chờ thêm lát nữa nếu không có câu trả lời thì nàng ta không ngại xông vào điện. Dù gì cũng là an nguy của hoàng hậu, nàng ta tin chắc Sở Định Long sẽ không xử phạt.

Tên thị vệ kia cuối cùng cũng ra. Trên gương mặt hần đờ đờ sát khí, điệu bộ cũng tràn đầy tức giận. Không nói thì ai cũng biết, hình như là hoàng đế đã tức giận lên hần ta. Cung nữ kia vừa thấy hần ra còn chưa kịp cất tiếng hỏi, đã bị hần quát một câu:

"Hoàng thượng bảo rằng long thể không khỏe nên không thể đến gặp hoàng hậu. Chỉ dặn các người cố gắng chăm sóc, kêu thái y đến để giúp đỡ."

Lời lẽ của tên thị vệ truyền đến, khiến cho cung nữ kia không tin vào tai mình. Hoàng đế bình thường yêu chiều hoàng hậu như thế nào, cả Phụng Hoan Cung còn chưa nhìn thấy sao? Vậy có gì mà hôm nay hoàng hậu gặp chuyện lại ra chiều lạnh nhạt như vậy? Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu vị cung nữ đó, nàng ta cho rằng tên thị vệ kia giả truyền ý chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hồi kết 2

Thấy cung nữ kia đứng như trời trồng nhìn mình, tên thị vệ kia liền quát:

"Người cứ nhìn ta làm gì? Hoàng thượng nói sao thì ta truyền lại như vậy."

Nói đoạn, hắn cùng mấy tên nữa liền đuổi nàng ta đi. Ôm một bức tức, cung nữ kia lùi thủi cúi đầu rời khỏi cửa Dưỡng Tâm Điện. Lúc này Vương công công mới từ trong bước ra, nhìn thấy bóng nàng ta khuất dần liền nói với những tên thị vệ:

"Theo chỉ ý của hoàng thượng, các người mau đến nơi ở của các ma ma đỡ đỡ tìm người tốt nhất cho hoàng hậu."

"Dạ, nô tài sẽ đi làm ngay."

Sở Định Long ngoài mặt làm ra bộ dạng không để tâm đến Trương Tịch nữa, nhưng thực ra sau lưng vẫn cắt cử người theo dõi nhất cử nhất động của nàng. Mỗi ngày hắn đều sai Vương công công đến ngự thiện phòng và thái y viện xem xét cẩn trọng đồ ăn và thuốc an thai. Đối với người ngoài nhìn vào, họ sẽ nghĩ hắn vì lo cho hoàng tử trong bụng nàng. Nhưng chỉ có một mình hắn mới biết trong thâm tâm có bấy nhiêu sợ hãi cho an nguy của nữ nhân này.

Sau khi phái tên thị vệ kia đi, Vương công công liền quay gót vào trong. Ở ngay trong điện chính của Dưỡng Tâm điện, Sở Định Long đang ngồi bàn luận cùng với Chung Quân về chuyện bức thư nhà của Trương Tịch. Sắc mặt của hắn nhìn bên ngoài vẫn giữ vẻ bình thản, nhưng ánh mắt đọc bức thư lại mang vẻ hoài nghi.

"Hoàng thượng, bên trong bức thư đó có vấn đề sao?"

Chung Quân đứng ở bên cạnh, dè dặt hỏi hắn. Thế nhưng, một lúc lâu sau đó là một khoảng im lặng bất định giữa hai người. Dường như Sở Định Long vẫn đang cố gắng tập trung để đọc kĩ bức thư ấy. Lời lẽ trong thư chỉ là những lời hỏi thăm của một nữ nhi xa nhà, ngoài ra không có gì hơn nữa.

"Chỉ là một bức thư nhà của hoàng hậu thôi, không có gì đâu."

Sở Định Long chống tay xoa xoa hai thái dương, thở dài một hơi. Đạo gần đây hắn bị đám triều thần ép đến sắp phát điên rồi. Họ vì binh biến giữa ba nước Sở Nguyên và Định quốc đã liên tục thúc ép hắn phải đem hoàng hậu ra làm con tin. Thế nhưng hắn năm lần bảy lượt khước từ, nói rằng đem nàng đi chính là làm mất đi thể diện của hắn, huống hồ nàng còn đang mang long thai. Mỗi ngày ở trên triều đều nghe họ liên tục nói ra nói vào, nói đến phát chán.

Vương công công ngay lúc này bước vào, hành đại lễ với hắn:

"Nô tài đã theo lời hoàng thượng căn dặn, kêu người đi gọi một vị ma ma đến cung hoàng hậu rồi ạ."

Nghe thấy câu này của ông ta, Sở Định Long mới giãn chân mày ra đôi chút. Hắn khẽ nhìn sang bức phong thư trên bàn, chầm chậm nói:

"Người đem bức thư này dán kín lại, sau đó tìm người gửi về Định quốc."

"Nô tài tuân lệnh."

Vương công công theo lệnh định tiến lên cầm lấy bức thư kia, nào ngờ đã bị Chung Quân ngăn lại. Y tiến lên một chút, lại gần Sở Định Long mà nói rằng:

"Hoàng thượng, bây giờ hai nước đang có giao tranh. Nếu người cho đem thư của hoàng hậu về đó, e rằng..."

Lời lẽ của Chung Quân thoáng chốc ngập ngừng, thế nhưng lại ẩn chứa hàm ý sâu xa. Sở Định Long ngược mắt nhìn y, có chút không vui mà hỏi:

"E rằng như thế nào?"

"E rằng kẻ không biết lại cho rằng hoàng hậu nương nương tiếp tay cho Định quốc."

Tuy rằng Sở Định Long đã đọc hết bức thư kia, nhưng hắn nghe thấy Chung Quân nói vậy cũng có phần đúng. Hắn liền đem bức thư dán lại như cũ, rồi đưa cho y. Sau đó thì dặn dò y cất giữ cẩn thận kẻo để người khác biết.

Chỉ thấy Chung Quân vâng vâng dạ dạ, loay hoay cất bức thư vào bên trong tay áo. Chẳng biết là vô tình hay hữu ý ngay lúc này lại làm rơi nó cạnh lò than bên cạnh dưới chân. Sức nóng của lò than khiến một góc của phong thư bên ngoài bị cháy xém, cũng may là bức thư bên trong không có việc gì

đáng ngại.

"Hoàng thượng tha tội, là hạ thần tặc trách."

"Bức thư không bị gì là ổn rồi, người mau quay về nghỉ ngơi đi."

Sở Định Long thấy Chung Quân quỳ xuống đất thì xua tay miễn tội. Thế rồi đột nhiên, hắn nhìn xuống phần bị lộ ra của bức thư sau khi bị cháy. Đề ý kĩ sẽ nhìn thấy có vài chữ bị ghi đè lên, nhìn rất mờ.

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Sở Định Long, khiến hắn không nhận được liền giật lại bức thư xem xét. Mọi thứ đều rất bình thường, chỉ có góc bị bén vào chậu than kia thì lại có chút bất thường. Chung Quân dường như cũng nhận ra điều đó.

"Hoàng thượng, hạ thần có thể xem thử không?"

Đưa cho y bức thư, trong lòng Sở Định Long chợt dấy lên một nỗi lo sợ. Hắn thầm cầu mong rằng mọi chuyện chỉ là do hắn nghĩ quá nhiều mà thôi. Bàn tay của hắn đặt lên đuôi khế siết thành nắm đấm, như để biểu lộ sự kiềm nén con tức giận.

Chung Quân nhờ Vương công công lấy một cây nến để ở trên bàn. Trước sự chứng kiến của hai người còn lại, y hơ bức thư trên ngọn lửa đang cháy kia. Bức thư nhờ vậy mà như lột xác hoàn toàn. Y hơ đến đâu thì ở đó hiện ra những dòng chữ khác nhau, bị giấu ẩn sâu trong nó.

"Hoàng thượng, người xem!"

Cuối cùng thì Chung Quân cũng hơ xong cả bức thư, rồi giao lại cho Sở Định Long. Thời khắc nhận lại bức thư, một tảng đá lần nữa đè chặt lên lòng hắn. Đôi tay hắn run rẩy, nửa muốn cầm lấy, nửa lại không.

Cảm xúc bên trong Sở Định Long hỗn loạn vô cùng. Có tức giận, có sợ hãi, có mong chờ, có thất vọng... rất nhiều những thứ mà hắn cảm thấy đang cuộn trào lại. Đó chỉ là một bức thư, nhưng với hắn thì lại như một nhát dao đâm xuyên vào tim.

Mất một lúc lâu sau đó, Sở Định Long mới có thể ổn định được tâm tình mà cảm nó lên. Đôi mắt hắn lần nữa đảo quanh những hàng chữ kia, thoáng chốc đột nhiên cay xè. Từng câu từng chữ trong bức thư, giống như đang bóp nát từng mảnh nhỏ trong trái tim hắn:

"Hoàng đế Sở Nguyên vào tháng Năm sẽ đi tuần du ở phía Bắc, là thời cơ thuận lợi để hành thích. Cao gia nắm giữ binh lực, Chu gia sở hữu quyền lực mạnh mẽ. Hi Xuân Các là nơi tập trung sát thủ do hoàng đế Sở Nguyên đào tạo. Nếu tận diệt được thì sẽ dễ dàng nắm trọn tất cả."

Bàn tay Sở Định Long cầm bức thư siết chặt lại, run rẩy đọc đi đọc lại từng chữ trên đó. Hắn tự nhủ trong lòng rằng ắt hẳn là do hắn quá đa nghi, nhưng sự thật hiện ra ngay trước mắt khiến hắn không dám tin vào mắt mình. Trong lòng hắn tự hỏi vì sao nàng lại làm vậy với hắn? Phải chăng là vì nàng hận hắn?

Giả vờ cầm lấy bức thư kia, Chung Quân cũng mang một bộ dạng kinh hãi. Trước mặt nam nhân này, y chính là muốn diễn một vở kịch thật trọn vẹn. Cánh môi y nhếch lên cao, tựa như đang giễu cợt hắn:

"Hoàng hậu nương nương không thể nào phản bội hoàng thượng được. Ắt hẳn là có kẻ nào đó bày mưu hãm hại."

"Trẫm cũng mong lời người nói là đúng."

Một câu nói của Sở Định Long, liền khiến không gian xung quanh trầm mặc đi đôi chút. Vương công công chân chữ đôi chút, sau đó rụt rè hỏi hắn:

"Hoàng thượng, vậy bây giờ người muốn làm như thế nào?"

Nghe xong câu ấy, Sở Định Long liền cúi đầu nghĩ ngợi. Dường như trong tận sâu trong thâm tâm hắn vẫn còn chưa chấp nhận nỗi chuyện này. Chung Quân thấy vậy, chắc hẳn nếu xen vào lúc này thì chỉ dẫn đến con đường chết, vậy nên cũng im lặng.

Một lúc lâu sau đó, sau khi bình tâm lại thì Sở Định Long đã có quyết định trong lòng. Hắn cầm bút lông lên, nói lớn:

"Mài mực!"

Vương công công nghe thấy lập tức chạy đến bên nghiền mực bên cạnh hắn, bắt đầu mài mực. Hít thật sâu một hơi, Sở Định Long bắt đầu chấm mực mà thảo một đạo thánh chỉ. Trong lúc đó, Chung Quân cũng khó hiểu mà nhìn hắn, muốn biết được trong thâm tâm hắn đang nghĩ chuyện gì.

Bàn tay Sở Định Long thoăn thoắt thò ra những chữ đầy kiên định, thế nhưng tảng đá trong lòng hắn lại càng lúc càng đè nặng. Hắn muốn hỏi Trương Tích, muốn chất vấn nàng tại sao lại làm ra chuyện này với hắn. Bao nhiêu tin tưởng và yêu thương hắn dành cho nàng còn chưa thỏa hay sao? Chẳng lẽ hắn không đủ tốt? Tại sao lại lừa dối hắn, tại sao lại phản bội hắn? Hay nàng cũng như đám nữ nhân kia vốn dĩ chỉ xem hắn như một thứ công cụ để giành quyền lợi về cho mẫu quốc?

"Rắc!" - Ngay khi Sở Định Long viết xong đến chữ cuối cùng, lực tay hắn đã không kìm được mà bẻ gãy đi cây bút trên tay. Vương công công bị giật mình, nên động tác mài mực bị khựng lại đôi chút. Chung cũng bị động, liền giương đôi mắt nhìn hắn.

"Người đem thánh chỉ này đến Phụng Hoan cung, đợi khi hoàng hậu không có gì nữa thì truyền chỉ."

Sau khi nói xong câu đó, Sở Định Long thả người xuống long tọa, đôi mắt dò dẫm nhìn xuống bản thánh chỉ. Nhận được lệnh, Vương công công cảm lấy thánh chỉ đọc qua một lượt. Sắc mặt ông ta lập tức biến đổi, tái nhợt vì kinh sợ:

"Hoàng thượng, chuyện này..."

"Cứ làm theo lời trẫm, không cần phải nhiều lời."

Ngữ điệu của hần tuy bề ngoài nghe thật bình thản, thế nhưng chính là ẩn chứa hàm ý cảnh cáo ông ta nên giữ mồm miệng. Bản thân đã hầu hạ trong cung nhiều năm, Vương công công biết điều gì nên xen vào và điều gì không nên chen vào. Ông ta thu lại thánh chỉ, cung kính đáp lời:

"Nô tài đã rõ!"

Sau khi ông ta nói xong, Sở Định Long vẫn giữ nguyên bộ dạng thần thờ này, chỉ phát nhẹ tay tỏ ý cho lui ra ngoài. Đợi đến lúc Vương công công đã khuất bóng sau cửa điện, Chung Quân mới cất lời mà hỏi hần:

"Hoàng thượng, thứ lỗi cho hạ thần nhiều lời. Người định làm gì tiếp theo?"

"Làm chuyện cần phải làm."

Khẽ nhắm lại đôi mắt đầy mỏi mệt, Sở Định Long đáp lại ý. Trong lòng hần đang bị hàng trăm dằn xé đầy đau đớn. Lần đầu tiên trong đời, hần đem lòng tin tưởng một nữ nhân khác ngoài mẫu thân. Vậy mà cuối cùng, thứ mà hần nhận lại thật tàn nhẫn.

Giữa lúc Sở Định Long đang chìm trong sự dằn vặt, hần lại không để ý được nụ cười trên môi Chung Quân ngày một lớn. Ý chắc mẫm trong lòng, chỉ trong nay mai thôi thì mọi thứ trong kế hoạch của ý sẽ hoàn thành. Nhất là sau khi thánh chỉ của Sở Định Long được ban ra, giang sơn của Sở Nguyên nhất định sẽ đón một đợt binh đao lớn nhất từ xưa đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Hồi kết 3

Cung nữ kia sau khi trở về từ Dưỡng Tâm điện thì cúi gầm mặt, lén la lén lút bước vào nơi chính điện. Ngay trong lúc này thì mọi thứ thật hỗn loạn. Phan thái y được mời đến giữa đêm, quan phục còn đang xốc xếch và gầy thì bên có bên không, chỉ kịp mang theo cái hộp đựng đồ nghề của mình. Vừa vào đến cửa, ông đã lập tức chạy ào đến rồi bắt mạch cho Tương Tịch.

"Phan thái y, hoàng hậu nương nương có sao không?"

Hoa Nhĩ đứng bên cạnh giường, nhìn thấy nàng đau đớn đến thập tử nhất sinh thì lo lắng hỏi. Chỉ thấy sắc mặt của Phan thái y biến đổi liên tục, tái dần đi vì kinh hãi. Ông ta quay sang đáp lời nàng ấy, ngữ điệu không giấu được vẻ gấp gáp:

"Hoàng hậu nương nương có dấu hiệu sinh sớm, thai tượng lại ngày một yếu. Mau đi mời ma ma đỡ đẻ đến đây!"

Trên dưới Phụng Hoan cung sợ đến tái xanh cả mặt, ồn ào náo loạn hơn cả. Hoa Nhĩ nghe Phan thái y nói xong cũng có chút kinh sợ, nhưng lại nhanh chóng ổn định lại. Không một chút chần chừ, nàng ấy cho một cung nữ đến cung thất của các ma ma để mời người, còn bản thân thì liên tục nói:

"Long tự của hoàng thượng là quan trọng, nhất định không được có chút sơ sót. Phan thái y, hôm nay có dùng cả mạng ra đổi thì ông cũng không được để nương nương và long tự có bất cứ chuyện gì!"

Lời lẽ của Hoa Nhĩ cơ hồ đầy vẻ tức giận, lại xen lẫn sự cầu xin. Tương Tịch quý trọng đứa con này như thế nào, nàng ấy còn có thể không rõ sao? Hơn nữa bây giờ ở ngoài tiền triều đang rất gay gắt so với nàng, nếu bây giờ long thai không còn thì e là nàng sẽ bị đám đại thần đó ép chết mất. Phan thái y sau khi nghe Hoa Nhĩ nói vậy thì lập tức tìm cách giúp nàng mà không chần chừ thêm khắc nào.

Tương Tịch đau đến cả cơ thể đầm đìa mồ hôi, mỗi cái cắn chặt kêu lên những tiếng đau đớn khôn nguôi. Hoa Nhĩ nắm lấy tay nàng, dùng lời nói để trấn an:

"Nương nương, người đừng lo. Nhất định người và long thai sẽ không sao."

"Bỏn cung đau quá... con của ta... hoàng thượng... hoàng thượng..."

Nghe thấy Tương Tịch gọi Sở Định Long trong cơn đau đớn cùng cực khiến người khác không khỏi xót xa. Ngay lập tức, Hoa Nhĩ quay sang cung nữ mà nàng ấy phân phó đi mời hần đến mà hỏi:

"Người đi mời hoàng thượng kiểu gì mà người vẫn chưa đến?"

"Nô ti... nô ti... vừa đến cửa của Dưỡng Tâm điện thì đã bị hoàng thượng kêu thị vệ đuổi về..."

Bị dọa cho sợ, cung nữ kia chỉ biết cúi gằm mặt, ấp úng đáp lời nàng ấy. Nhìn vào thần sắc sợ hãi của nàng ta, Hoa Nhĩ nghĩ rằng nàng ta không dám nói dối. Nhưng càng nghĩ, nàng ấy càng tức giận hơn, tự hỏi rằng liệu có phải hần ta đã nghe lời mấy lão thần trong triều, cho rằng hoàng hậu của hần chỉ đáng làm con cò đẻ hi sinh hay không?

Trong lúc Trương Tịch đang sắp bước vào cổng quý môn quan, vậy mà Sở Định Long lại không may mắn đến xia. Gương mặt xinh đẹp của nàng lã đi, lấm tấm mồ hôi trên trán vì đau đớn. Tay ngọc nàng bầu chặt lấy tay Hoa Nhĩ khiến nó bật máu, môi thều thào:

"Hoàng thượng...bôn cung muốn gặp hoàng thượng..."

"Nương nương, người hãy gắng lên đi. Nô ti sẽ đi gọi hoàng thượng đến cho người."

Những giọt lệ rơi dài trên gò má xinh đẹp của Hoa Nhĩ nhưng nàng ấy lập tức lau nhanh đi. Buông tay Trương Tịch ra, nàng ấy căn dặn những người ở lại nhất định phải chăm sóc nàng thật kỹ lưỡng, rồi vụt chạy ra ngoài. Trong con mộng mị mờ ảo, nàng nhìn thấy bóng nàng ấy khuất dần sau cửa cung, còn lại chỉ là một mảng tối đen mù mịt.

Bước chân Hoa Nhĩ chạy ra khỏi Phụng Hoan cung ngày một nhanh. Nàng ấy cứ cầm đầu mà chạy về hướng Dưỡng Tâm Điện, mặc kệ đã vấp ngã bao nhiêu lần. Hai đầu gối của nàng ấy rướm máu, còn mắt thì đầm đìa những giọt lệ.

"Hoàng thượng...Hoàng thượng..."

Vừa chạy đến cổng của Dưỡng Tâm điện thì Hoa Nhĩ đã bị đám thị vệ chặn lại. Trong cơn tức giận, nàng ấy định xông vào thế nhưng bị giữ lại. Đôi mắt nàng ấy lập tức tràn đầy lửa giận, hét lên:

"Hoàng hậu nương nương đang xảy ra chuyện, các người không cho ta vào báo cho hoàng thượng sao?"

"Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, người đã căn dặn bất kể chuyện gì cũng không được làm phiền người an giấc!"

"Câm miệng, nếu long thai có chuyện thì người nghĩ hoàng thượng có giết các người không?"

Đối diện với sự hung hăng của đám thị vệ, Hoa Nhĩ chẳng một chút kinh sợ. Sau khi nói xong câu đó, chẳng để cho bọn chúng kịp đáp thì nàng ấy đã tìm cách chạy vào trong. Vừa chạy, nàng ấy vừa kêu lớn, giọng vang vọng cả Dưỡng Tâm điện:

"Hoàng thượng! Hoàng thượng! Hoàng hậu không xong rồi!"

Thế nhưng mặc cho Hoa Nhĩ gào thét đến mức nào thì cánh cửa chính điện vẫn khép chặt lại. Nàng ấy vô lực quỳ xuống nền đá cứng, mặc cho máu từ đầu gối đã chảy ra ướt đầm. Giọng nàng ấy khàn đặc lại, nhưng vẫn cố kêu:

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cần người. Nô tỳ cúi xin người mau đến gặp hoàng hậu... "

Vừa nói, Hoa Nhĩ vừa đập mạnh đầu xuống đất cầu xin. Chỉ cần nghĩ đến ngay lúc này Trương Tịch đang nằm trên giường đau đến thập tử nhất sinh vẫn nhớ đến Sở Định Long, nàng ấy lại không nghĩ đến gì nữa mà không màng đến gì nữa.

Đám thị vệ kia chạy đến, không nói không rằng định lôi Hoa Nhĩ ra ngoài. Nàng ấy kịch liệt giãy giụa, miệng cứ liên tục kêu gào mong Sở Định Long nghe thấy. Người kéo kẻ đẩy, trở thành một cục diện ồn ào và náo loạn không dứt.

Ở bên trong điện, Sở Định Long nghe thấy tiếng của Hoa Nhĩ liền chau mày. Hần đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa điện, gương mặt có chút đăm chiêu khó tả. Một lúc lâu sau đó, hần mới đứng dậy bước ra ngoài. Chung Quân thấy vậy thì cũng nhanh chân bước theo hần.

Cả hai người vừa đẩy cửa bước ra thì đã nhìn thấy một cảnh tượng hỗn độn trước mắt. Hai tên thị vệ mỗi người một bên xách tay của Hoa Nhĩ lôi đi, còn nàng ấy thì giãy giụa kêu gào gọi hần. Vừa nhìn thấy hần bước ra, mặc kệ thân thể đang đầy vết thương mà đẩy hai tên kia ra chạy đến quỳ xuống mà thưa rằng:

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương... hoàng hậu nương nương có dấu hiệu chuyển dạ. Xin người mau đến..."

"Chẳng phải trăm đã cử người đi gọi một vài vị ma ma đến rồi sao?"

Câu nói của Hoa Nhĩ còn chưa dứt thì đã bị Sở Định Long chặn lại. Hai mắt nàng ấy còn chưa kịp khô lệ, nghe câu trả lời của hần lập tức chết đứng mà nhìn hần trân trân. Một tên thị vệ lấy cán kiếm đánh mạnh lên lưng nàng ấy rồi quát:

"Tiện tì to gan, ai cho phép người nhìn chăm chăm hoàng thượng như vậy!"

Bị đánh bất ngờ, Hoa Nhĩ không giữ được thăng bằng mà ngã rạp xuống đất. Cả thân thể nàng ấy đau đến thấu xương, khiến nàng ấy không kìm được mà kêu lên khe khẽ. Nhưng tất cả mọi thứ ấy đều không khiến nàng ấy kinh sợ bằng câu trả lời lúc này của Sở Định Long. Lo rằng mình đã nghe lầm, nàng ấy liền nói thêm một câu:

"Ma ma đồ đê là một chuyện, nhưng nương nương muốn gặp người lại là chuyện khác. Hoàng thượng, người..."

"Trẫm còn có bao nhiêu quốc sự phải giải quyết, hoàng hậu là nữ nhân và cũng đã trải qua chuyện sanh nở một lần. Vậy thì còn cần trẫm làm gì?"

Lại một lần nữa, Sở Định Long dùng vẻ lạnh nhạt đáp lại lời khẩn cầu của Hoa Nhĩ. Dường như đối với hắn, chuyện Trương Tích và long thai xảy ra chuyện đã không còn gì hệ trọng nữa. Trong một thoáng, Hoa Nhĩ đã nghĩ rằng liệu có phải rằng nàng ấy đang nghe nhầm hay không, nhưng cuối cùng lại không thay đổi được sự thật.

Sở Định Long trước mặt nàng ấy bây giờ, chính là vị hoàng đế tàn khốc và lãnh đạm mà đám nô tài trong cung thường nói đến. Từ ngày theo hầu hạ Trương Tích đến bây giờ, nàng ấy đã nghĩ rằng hắn đối với chủ nhân của nàng ấy là khác biệt. Nhưng hóa ra là không phải, hắn vẫn không để vào mắt.

Lòng Hoa Nhĩ giống như bị một ngọn lửa thiêu đốt, khó chịu vô cùng. Nàng ấy nghĩ đến Trương Tích trong con đau đớn vẫn nhớ về Sở Định Long, trong khi hắn ta lại lạnh nhạt với chuyện nàng sắp chuyển dạ thì lại tức giận không ngớt. Thân làm nô tài, nàng ấy chỉ có thể cúi người mà che giấu đi ngọn lửa ấy.

"Hoàng thượng...hoàng hậu nương nương trong con đau đớn không ngừng kêu người. Chẳng nhẽ người thật sự không để tâm hay sao?"

Nghe thấy Hoa Nhĩ nói như vậy, từ sâu trong ánh mắt Sở Định Long hiện lên chút lo lắng. Thế nhưng nghĩ đến cái lá thư ban nãy, sự giận dữ lần nữa chiếm lấy tâm trí hắn. Bàn tay hắn siết chặt thành nắm đấm, không nhanh không chậm nói:

"Hoàng hậu mong nhớ trẫm đến vậy, trẫm không nên phụ long nàng ấy."

Nói đoạn, Sở Định Long không đợi Hoa Nhĩ đáp lời liền cúi người lôi nàng ấy dậy. Sau đó, hắn ta cầm lấy cổ tay nàng ấy mà lôi đi. Ngay cả Chung Quân cũng khó hiểu mà chạy đi theo sau chân hắn. Rốt cuộc Sở Định Long muốn làm gì?

Họ đi thật nhanh về phía Phụng Hoan cung, nơi đang huyền ảo không ngớt. Tay của Hoa Nhĩ vẫn bị Sở Định Long giữ chặt, dù cho nàng ấy từng mấy lần muốn gỡ ra. Khi đến gần cửa cung, nàng ấy liền nhắc khéo:

"Hoàng thượng, người mau bỏ tay nô tì ra nếu không đám nô tài trong cung..."

"Chúng muốn dị nghị thì hãy cho chúng dị nghị!"

Giọng Sở Định Long đanh thép lại, giống như đang ra lệnh. Chung Quân đi theo sau hai người họ, trong lòng không khỏi thắc mắc hắn muốn làm gì. Y lo sợ rằng nếu hắn gặp Trương Tích thì khác nào làm chuyện này bại lộ. Nào ngờ, Sở Định Long dẫn theo Hoa Nhĩ đến sát bên giường của Trương Tích. Các ma ma đồ đê và Phan thái y đang cố hết sức để giúp nàng. Kê ra người vào huyền ảo đến kì lạ.

Trong thời khắc này, Chung Quân lựa chọn đứng ở phía ngoài cửa để xem xét một cách cẩn trọng. Từ nơi này của y có thể nhìn rõ mọi chuyện bên trong rõ ràng.

"Hoàng thượng... Người đến rồi..."

Thanh âm của Trương Tích tựa như một cơn gió yếu ớt, thều thào từng chữ. Tay ngọc nàng giờ ra định chạm vào nam nhân đang đứng cao cao tại thượng đó. Đôi lại, hắn ta chỉ nhẹ nhàng lùi về một bước để né tránh nàng.

Trái tim hằng một nhịp, Trương Tích vô thần nhìn Sở Định Long kia. Đôi mắt thâm tình ngày xưa, bây giờ lại đổi thành sự lạnh nhạt bất tận. Rồi phụng nhân rơi vào nơi bàn tay hắn cùng Hoa Nhĩ đang nắm chặt kia, hơi thở như bị ngưng trệ lại, lắp bắp nói ra từng chữ:

"Hoàng thượng...người... Hoa Nhĩ..."

"Hoàng hậu thấy trẫm sủng ái nữ nhân khác lạ lắm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Hồi kết [4]

Câu nói của Sở Định Long tựa như một nhát dao đâm thẳng vào tâm can của Trương Tích. Những giọt lệ nàng cạn khô nơi khoé mắt, mang theo cả phần linh hồn của nàng cũng cạn đi. Cứ như vậy, nàng bản thân nhìn hắn, không tin nổi những điều vừa nghe bên tai.

Về phần Hoa Nhĩ, dường như bị kinh sợ quá nên chỉ biết trân trân nhìn Sở Định Long. Nàng ấy cứ ngỡ rằng là do hắn muốn đến gặp Trương Tích, nào ngờ ngay thời khắc này hắn lại đẩy nàng vào chỗ nô tài bất trung. Bàn tay nàng ấy cố giật ra khỏi tay hắn, miệng thì cố giải thích cho nàng:

"Hoàng thượng, người rốt cuộc muốn làm gì? Nô tì không phải hạng nữ nhân đó! Hoàng hậu nương nương... Nô tì không phải loại người đó, xin người

đừng tin những lời của hoàng thượng!"

"Câm miệng!"

"Chát" - Ngay khi Sở Định Long vừa dứt lời chặn đứng câu nói của Hoa Nhi thì cũng tiện tay tặng cho nàng ấy một cái tát. Một bên má của nàng ấy ửng đỏ lên như một đoá phù dung toả sắc, nhìn qua cũng biết là hấn ra tay mạnh cỡ nào. Hoa Nhi ôm lấy gò má ấy, lệ rơm rớm nơi khoé mắt. Thế nhưng nàng ấy không khóc mà mạnh mẽ trừng mắt nhìn hấn.

"Hoàng thượng, người..."

"Trẫm là hoàng đế, lời trẫm nói là thiên ý. Thân là một nữ nhân nhỏ nhoi thì nên biết thân biết phận, nếu không đừng trách trẫm tàn độc."

Giọng của Sở Định Long găng lại, từng câu từng chữ nói ra lại như đang đe dọa. Tất cả những người ở trong Phụng Hoan cung nhìn thấy vậy càng không dám xen vào, chỉ có thể làm tốt phận sự của bản thân.

Còn bên ngoài, Chung Quân nhàn nhả thưởng thức vở hí kịch trước mắt. Đúng như những gì y dự đoán, chỉ cần một chút thúc đẩy sẽ khiến Sở Định Long mất kiểm soát. Theo phục tùng hấn hơn mười năm nay, y còn chưa rõ tính tình của hấn hay sao? Vậy là kế hoạch y vạch ra đã gần như hoàn thành, chỉ cần đợi thời gian để thực hiện nốt bước cuối cùng mà thôi.

Trong lúc mọi chuyện xảy ra, Phan thái y và các ma ma đỡ đỡ vẫn cố gắng làm tốt phận sự của bản thân. Họ cố gắng không để tâm đến mọi thứ ngoài việc giúp hoàng tự sinh ra một cách an toàn. Một lúc sau, một ma ma kinh hãi kêu lên:

"Hoàng thượng, hoàng hậu... Hoàng hậu... Không xong rồi!"

Nghe thấy câu này, tất cả ánh mắt đổ dồn nhìn về Trương Tịch. Trên trán nàng đỏ một tầng mồ hôi lạnh, hơi thở cũng trở nên loạn lên. Con đau ở phía bụng của nàng nhói lên thành từng đợt, đau đến toàn thân tưởng như bị phế đi. Hoa Nhi giằng tay khỏi Sở Định Long, chạy đến lại gần nàng mà trấn an:

"Nương nương, người phải ráng lên.... Người không được xảy ra chuyện..."

"Cút đi...cút đi..."

Trương Tịch dùng chút sức lực còn lại đẩy nàng ấy ra, còn quãng cho nàng ấy cái nhìn chán ghét. Bụng nàng đau, nhưng lại không bằng lòng nàng bây giờ. Nhìn thấy người nàng yêu nhất và người nàng tin tưởng nhất ở cạnh nhau, khác nào đem tính mạng của nàng vứt đi. Trong lòng Trương Tịch có oán, có hận, có tức giận, cũng có cả sự tuyệt vọng. Nàng ước rằng, thời khắc này chỉ là một cơn ác mộng, chỉ cần nàng tỉnh lại thì mọi thứ đều ổn.

Nhưng ông trời nào có nghe thấy lòng Trương Tịch. Sau khi Hoa Nhi bị đẩy ra thì Sở Định Long đã ngay lập tức đỡ nàng ấy rồi ôm vào lòng, dường như là để cho Trương Tịch nhìn thấy.

Phụng nhãn của nàng nhìn về phía nam nhân đang ôm lấy nữ nhân kia, tâm như bị phế hoàn toàn. Máu chảy dài xuống nơi mép đùi của nàng, nóng đến rất bỏng. Cả Phan thái y và các ma ma đều kinh hãi, lập tức đi tìm thuốc để trực thai ra ngoài. Thế nhưng ngay lúc nguy cấp này cần phải xin chỉ ý của Sở Định Long. Phan thái y mặc kệ sinh mạng mình, liền quỳ xuống nói:

"Hoàng thượng, e rằng hoàng tự trong bụng nương nương không xong rồi. Hiện tại mẫu tử chỉ có thể giữ một, mong người hãy ra chỉ ý."

Câu nói của Phan Thái y đã làm cho lòng Sở Định Long chùn xuống đôi chút. Hấn nhón mắt nhìn về phía Trương Tịch đang nằm như chết lạng trên giường, lòng co thắt lại từng nhịp. Thà rằng nàng chết vẫn hay trách hấn nhưng nàng lại chỉ chọn sự im lặng chịu đựng. Dường như nỗi đau mất con quá lớn, nên nàng chẳng còn tha thiết nữa.

Bàn tay Sở Định Long định buông Hoa Nhi đang khóc nức nua ra để chạy đến ôm lấy nàng, thì trong đầu liền hiện ra hình ảnh bức thư đó. Từng câu từng chữ hiện ra rõ mồn một, như đang nhắc nhở hấn không được mềm lòng. Hít sâu một hơi, hấn đưa mắt rời khỏi Trương Tịch, tay ôm lấy Hoa Nhi vào lòng mà nói:

"Không phải ngươi nói đó chỉ là một nữ thai sao? Công chúa sinh ra chỉ bằng không, vậy nên không cần nữa."

Cả căn phòng chìm vào khoảng không yên lặng, nhìn chằm chằm Sở Định Long. Dường như họ không tin vào lời của hấn, còn nghĩ rằng hấn đang nói đùa. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng đờ đẫn sát khí toả ra từ hấn, họ biết rằng điều hấn nói là thật.

"Chát!" - Một cái tát chát chúa lại vang lên. Mọi người ở trong gian phòng một phen kinh hãi, như không tin vào mắt mình. Hoa Nhi, một nữ nhân nhỏ bé luôn điềm tĩnh lại không chút chần chừ giáng một cái tát lên mặt Sở Định Long. Trong lòng bọn họ chắc chắn rồi, đầu của nữ nhân này sẽ không còn nữa rồi.

"Ngươi đánh trẫm?"

Đôi mắt Sở Định Long nhìn thẳng Hoa Nhi, mang theo sát khí ngùn ngụt. Thân là một hoàng đế lại bị một cung nữ thấp hèn đánh, còn nỗi ô nhục nào hơn. Ở bên ngoài, Chung Quân cũng không nhịn nổi ý cười mỉa mai trên môi.

"Hôn quân, ngay cả giọt máu của bản thân ngươi còn không tiếc thương. Hoàng hậu nương nương thật sai lầm khi yêu ngươi!"

Thanh âm của Hoa Nhi đầy tức giận, không một chút lo sợ mà nhìn thẳng vào mắt Sở Định Long. Không gian xung quanh họ tràn ngập sát khí, khiến những người bên trong chỉ muốn bỏ chạy ra ngoài. Hai người nhìn chăm chăm vào nhau, chỉ hận không thể một đao giết chết kẻ đối diện. Đúng lúc này, một tiếng kêu thất thanh vang lên phá vỡ sự căng thẳng:

"Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương!"

Sở Định Long đưa mắt nhìn về phía giường của nữ nhân kia, lòng chợt thất lại. Trương Tịch nằm đó, hai mắt nhắm chặt mặc kệ các ma ma kêu nàng như thế nào. Máu từ phía bên trong hai đùi chảy ra ướt cả đệm, khiến cho mọi người càng kinh sợ.

Phan thái y ngay lập tức lấy ra một viên thuốc trong hộp, đưa cho cung nữ đứt cho Trương Tịch uống. Thần sắc Sở Định Long tái dần, định nhào đến xem nàng như thế nào. Thế nhưng chân hắn giống như bị chôn chặt dưới đất, chỉ có thể đứng lặng nhìn tất cả.

"Nương nương... Nương nương..."

Là giọng của Hoa Nhi đang gọi Trương Tịch một cách thảm thiết. Nàng ấy lê hai đầu gối đau đớn lại gần giường, cố gắng lay nàng dậy. Những giọt lệ cứ vì vậy mà rơi dài trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng ấy.

Trong cái khung cảnh hỗn loạn này, Sở Định Long bị mời về phiến điện chờ đợi. Lúc bước ra ngoài, hắn nhìn thấy Vương công công đứng ở cửa cung, tay cầm thánh chỉ. Ông ta có lẽ đang đợi sau khi mọi chuyện ổn hơn thì vào truyến chỉ.

Lòng Sở Định Long chợt chùng lại, muốn thu lại điều hắn vừa làm ra. Hắn sợ rằng Trương Tịch sau cơn đả kích mất đi đứa con này sẽ không chịu nổi thêm chuyện này. Quân tử nhất ngôn, nỗi lo cho nàng cũng không bằng thể diện của hắn nên chẳng mấy chốc thì hắn cũng không để tâm đến nữa. Nào ngờ đầu hắn còn chưa kịp bước vào phiến điện thì đã thấy Vương công công bước đến:

"Hoàng thượng, nô tài có chuyện cần nói với người."

Vừa lúc này thì Chung Quân cũng bước đến. Thấy bóng dáng của y, Vương công công có chút khựng lại, hai mắt ái ngại nhìn Sở Định Long. Nhận ra thái độ này của ông ta, hắn liền quay sang nói với Chung Quân:

"Người mau quay về lo liệu chuyện ở Hi Xuân lâu, ngày mai trăm có việc cần dùng đến."

"Dạ hạ thần đã rõ."

Nghe thấy như vậy, y liền lui ra ngoài mà không hỏi gì thêm nữa. Sở Định Long và Vương công công đứng nhìn bóng dáng Chung Quân khuất dần sau cửa mới đi vào trong phiến điện. Trước khi vào trong, hắn ta còn không quên dặn đám thị vệ đứng canh bên ngoài không cho phép ai bước vào.

Phiến điện bây giờ chỉ có hai người, Sở Định Long liền thả người ngồi xuống ghế. Bên ngoài vẫn đang ồn ào không ngớt vì chuyện của Trương Tịch, chỉ có ở nơi này là an tĩnh kì lạ. Hắn ngửa cổ nhìn chăm chăm lên trần nhà cao vút kia, trong lòng là một đồng tư vô khó chịu. Vương công công nhìn thấy hắn như vậy thì cũng chỉ biết quý dưới đất im lặng mà chờ chờ chi ý.

Chẳng biết đã qua bao lâu, chỉ biết là hai chân của ông ta đã mỏi nhừ cả lên. Sở Định Long hít một hơi sâu ổn định lại tâm tình, sau đó thì dùng một chút giọng trầm trầm mà ra lệnh:

"Có chuyện gì cần nói thì mau nói đi."

"Dạ bẩm, Triệu Thiên là tổng quản thị vệ đã bắt được một kẻ có vẻ là thích khách. Ngoài ra thì hắn ta còn thu được trên người ả một thứ."

Dứt lời, Vương công công lấy từ túi áo ra một chiếc ngọc bội màu trắng tinh khiết rồi dùng hai tay dâng lên. Đôi mắt sắc lạnh của Sở Định Long nhìn xuống thứ đó, sắc mặt liền biến đổi. Không một chút do dự, hắn ta cầm nó lên nhìn thật kĩ.

Dưới những ánh lửa lập lòe của nến, Sở Định Long mang theo vẻ thất kinh nhìn miếng ngọc bội đó. Bề mặt của nó được chạm khắc tinh xảo với hình một con rồng ở trên đặt chân trên những bông hoa bên dưới. Hắn ta biết rõ thứ này đến từ đâu, hơn nữa còn rất quen thuộc.

"Bắt được thích khách ở đâu?"

"Dạ... là Chung Ninh cung của Lạc quý phi."

"Trên người ả ta có gì đặc biệt không?"

"Nghe Triệu Thiên đại nhân bẩm rằng ở lưng ả ta xăm hình hoa mai."

Quả nhiên như những gì Sở Định Long suy đoán. Ngọc bội và cả hình xăm hoa, chỉ có người ở Hi Xuân lâu mới có trên người. Tuy nhiên điều hắn chưa rõ nhất là tại sao lại có người của Hi Xuân lâu ở trong cung khi hắn chưa tuyên triệu. Ất hẳn là có việc gì đó mờ ám phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Phế Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

